

Ο ΑΓΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΙΓΙΝΗΣ

LEVENSI

MERCIER & CO. PARIS

ΔΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ
ΑΣΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΚΛΟΥΘΙΑΙ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

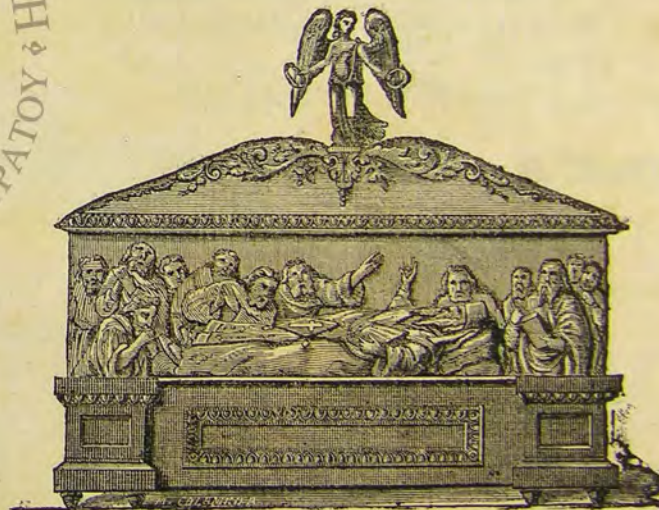
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΙΓΙΝΗΣ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΜΕΤΑ ΝΕΟΥ ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΥ

ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΩΝ ΟΙΚΩΝ

ΚΑΙ ΤΙΝΩΝ ΕΓΓΡΑΦΩΝ ΕΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΙ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ο ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΤΟΥ ΕΚΑΣΤΟΥ

ΣΤΡΩΤΟΥ Χ. ΡΑΦΤΑΝΗ

1876

ΘΕΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ.

» **Ο**ί (Ἅγιοι Πάντες) διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο Βασιλείας· εἰρ-
 » γάσαντο δικαιοσύνην· ἐπέτυχον ἐπιγγελιών· ἔφραξαν στόματα Λε-
 » όντων· ἐσθεσαν δύναμιν πυρός· ἔφυγον στόματα μαχαίρας· ἐνεδύνα-
 » μώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας· ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ· παρεμβολὰς
 » ἔκλιναν ἀλλοτρίων· . . . . Ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξά-
 » μενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν. Ἐ-
 » τεροι δὲ, ἐμπογιμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν
 » καὶ φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπίρσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μα-
 » χαίρας ἀπέθανον· περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑ-
 » σπερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, (ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ Κό-
 » σμος)· ἐν ἔρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὀ-
 » παῖς τῆς γῆς· (Ἐβρ. ιά. 33).

» Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὅσιους αὐτοῦ.
 (Ψαλ. μθ'. 6).

» Ἄρον κύκλω (Σιών) τοὺς ὀφθαλμούς σου, καὶ ἴδε συνηγμένα τὰ
 » τέχνα σου. (Ἠσα. ξ'. 4).

» Ὁ Θεός, ὁ ἐνδοξαζόμενος ἐν βουλῇ Ἁγίων.
 (Ψαλ. πη'. 8).

» Ἅγιοι ἔσαοθε, ὅτι Ἁγίος εἰμι ἐγὼ Κύριος.
 (Λευϊτ. ιά. 14).

» **Α**ἰνέσωμεν δὴ ἄνδρας ἐνδόξους, καὶ τοὺς Πατέρας ἡμῶν τῇ
 » γενέσει· . . . . Ἄνδρες ὀνομαστοὶ ἐν δυνάμει βουλεύσοντα
 » ἐν συνέσει αὐτῶν· ἀπηγγελκότες ἐν Προφητείαις. Ἠγούμενοι λαοῦ
 » ἐν διαβουλίαις, καὶ συνέσει γραμματείας λαοῦ . . . διηγούμενοι ἐπὶ
 » ἐν Γραφῇ. Ἄνδρες πλούσιοι κεχορηγημένοι ἰσχύϊ· εἰρηνεύοντες ἐν
 » παροικίαις αὐτῶν. Πάντες οὗτοι ἐν γενεαῖς ἐδοξάσθησαν, καὶ ἐν ταῖς
 » ἡμέραις αὐτῶν καύχημα. . . Ὅσοι ἄνδρες ἐλέους, ὧν αἰ δικαιοσύ-
 » νηι οὐκ ἐπελήθησαν. . . καὶ ἡ δόξα αὐτῶν οὐκ ἐξαλειφθήσεται.»
 » (Σειράχ μδ'. 1.).

ΕΜΠΕΡΙΤΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρτυρίαι ἐκ τῆς Θείας Γραφῆς	: :	Σελ.	6
Πρόλογος	.	—	9
Ἐγκρισις τῆς Μ. Ἐκκλησίας	.	—	13
Ἀσματικὴ Ἀκολουθία ὑπὸ Γεωργίου Συ- πάνδρου	.	—	1
Βίος καὶ θαύματα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ	.	—	20
Ἀσματικὴ Ἀκολουθία ὑπὸ Ἀγ. Συμμαχίου	—		47
Βίος καὶ θαύματα ἑλληνιστὶ ὑπὸ τοῦ ἰδίου	—		73
Ἀσματικὴ Ἀκολουθία ὑπὸ Γεωργίου Ἰωαν- νούλη Ἱερέως	.	—	89
Βίος τοῦ Ἁγίου ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ	.	—	111
Ἐγκώμια εἰς τὸν Ἅγιον καὶ θαυματουργόν Διονύσιον, ψαλλόμενα ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς Ἀγρυπνίας τῆς Ἁγίας μνήμης αὐτοῦ καὶ ἐν ταῖς Λιταῖς	.	—	127
Εὐλογητάρια	.	—	135
Ἀσματικὴ Ἀκολουθία ὑπὸ ἀνωνύμου	—		137
Συναξάριον Νέον τοῦ Ἁγίου	.	—	155
Κανὼν Λιτανευτικὸς καὶ παρακλητικὸς εἰς τὸν μέγαν Ἱεράρχην Διονύσιον παρὰ τινος ἀνωνύμου συντεθεῖς	.	—	177
Ἄτερος Κανὼν παρακλητικὸς συντεθεῖς παρὰ τοῦ διδασκάλου Ἀντωνίου Μαρτελάου τοῦ Ζακυνθίου	.	—	185

κεμβρίου ἐν τῇ ἐξόδῳ τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου, συντεθείς παρὰ Στυλιανοῦ Χαλκωμα- τᾶ, Ἱερέως Ζακυνθίου	— 194
Ἵμνοι εἰς τὸν Ἱεράρχην φαλλόμενοι ἐν τῇ Ἀγρυπνίᾳ	— 202
Εὐλογητάρια	— 210
Οἱ εἰκοσιτέσσαρες Οἴκοι εἰς τὸν ἐν Ἀγίοις Θαυματουργῶν Διονύσιον Ἀρχιεπίσκοπον Αἰγίνης, ὑπὸ Ἀγγέλου Κονιδάρη Λευκαδίου	— 212

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ὁ Ὑμνογράφος Ἄγγελος Συμμάχιος τοῖς ὕμνωδοῖς καὶ φιλεόρτοις	— 221
Εὐχαριστήριος ἰταλιστὶ τῆς Ζακυνθίου Ἐκ- κλησίας πρὸς τὸν πλοίαρχον Ἰωάννην Μπά- λοβιτς	— 222
Μετάφρασις αὐτῆς	— 224
Ἐπιστολὴ τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ	— 224

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μετὰ τὴν ὑπ' ἐμοῦ τῷ 1844 ἐκδοσιν (1) ἐν Ἀθήναις τοῦ Βίου καὶ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου, Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης, ἐπιμελείᾳ τοῦ μακαρίου τῆ λήξει Αἰδ. Γεωργίου Μάνεση, ἀπεφάσισα πρὸ διετίας ἵνα προβῶ εἰς νέαν ἐκδοσιν πλουσιωτέραν καὶ περιληπτικωτέραν. Ἄγνων ὄμως τὸν χρόνον τῆς γεννήσεως τοῦ Ἁγίου, καὶ μὴ δυνήθεις ν' ἀρυσθῶ οὐδεμίαν περὶ τούτου πληροφορίαν, καὶ τοι δι' ἐπιστολῆς μου ἀποταθεὶς καὶ πρὸς τὸν ἐν Βενετίᾳ φίλον μου κ. Ἰωάννην Βελοῦδον, ὅπως, εἰ δυνατόν, ἀνακαλύψῃ τι περὶ τούτου ἐν τῇ Μαρκιανῇ, καὶ δι' ἀναφορᾶς μου πρὸς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλῃν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἐν Παραρτήματι, ἐνθα παρέθεσα καὶ ἄλλα τινὰ ἐγγράφα, καταχωριζομένου πολυτίμου πρὸς με ἐγγράφου τοῦ Παναγιωτάτου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἰωακείμ, — ἀνίσταται μέχρι σήμερον τὴν ἐκδοσιν ταύτην, θεωρῶν ὡς ἐν τῶν κυριωτέρων τὴν χρονολογίαν τῆς γεννήσεως τοῦ Ἁγίου. Θεία ἡμῶς εὐδοκία ἔμαθον τελευταίον παρὰ τοῦ κ. Γεωργίου Ἀνδρικοπούλου, ὅτι μεταθίς οὗτος, κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος, εἰς Στροφάδας καὶ ἀναδιφῶν βιβλίον τι εὑρεν ἐν αὐτῷ γεγραμμένον ὑπὸ Μοναχοῦ τινος ἐκ τῆς κόμης Κερί ὅτι πάντοτε πρὸς εἰσφθῆ εἰς τὰ διάφορα Συναξάρια τοῦ Ἁγίου, τὴν χρονολογίαν δηλονότι τῆς γεννήσεως αὐτοῦ. Ὅθεν ἀμέσως προσέβην εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ παρόντος βιβλίου, τὸ ὁποῖον κατήρτισα ὡς ἐξῆς:

Ἐπειδὴ ἐξεδόθη τῷ 1844 τὸ ἀπλὴ τῆ φράσαι Συναξάριον ὑπὸ Ἀγγέλου Συμμάχου, προσέθηκα νῦν ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ Ἀκολουθίᾳ τὸ εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν ὑπὸ τοῦ ἰδίου συντεταγμένον ἀνέκδοτον, ὡς εὐρίσκεται ἐν τῷ χειρογράφῳ. Εἰς τὰς δύο δ' ἐτέρας Ἀκολουθίας ὑπὸ Γεωργίου Συναξάρχου καὶ Γεωργίου Ἰωαννουῦλη ἀρήθησαν τὰ αὐτὰ Συναξάρια, ὡς εἶχον ἄλλοτε ἐκδοθῆ. Ἐν δὲ τῇ Ἀκολουθίᾳ τῆς Ἀνακομιδῆς, ἧς τὸν συνθέτην ὁ μακαρίτης Γ. Μάνεσης

(1) Ἐγένοντο προηγουμένως καὶ αἱ ἀκόλουθοι ἐκδόσεις: Ἀκολουθία τῆς Μνήμης τοῦ Ἁγίου (17 Δεκεμβρίου) ὑπὸ Γεωργίου Συναξάρχου, Βενετία τῷ 1738, 1774, 1781, 1790, 1817 καὶ 1839. Ἐπίσης ἡ Ἀκολουθία τῆς Ἀνακομιδῆς τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου, τελομένης τῆς εορτῆς τὴν 24 Αὐγούστου, ὑπὸ Γεωργίου Ἰωαννουῦλη ἐξεδόθη ὡσαύτως ἐν Βενετίᾳ τῷ 1801. Καὶ κατὰ τὰ 1844 ἐγένετο ὑπ' ἐμοῦ Ἀθήνησιν ἡ ἀνωτέρω ἐκδοσις τῆς Ἀκολουθίας τῆς τε Μνήμης καὶ τῆς Ἀνακομιδῆς τοῦ Ἱεροῦ τοῦ Ἁγίου Λειψάνου.

δὲν ἐγνωστοποίησαν ἡμῖν, καὶ ἐν ἧ οὗτος εἶχε ἠέσει τὸ ὑπὸ τοῦ Ἰωαν-
 νούλη Συναξάριον ἐπικυζημένον μὲ τινὰς συγχρόνων αὐτῷ θαυμάτων προ-
 σθήκας, κατεχωρίσθη νῦν νέον Συναξάριον μεθ' ὅσων ἠδυνήθημεν νὰ μά-
 θωμεν θαυμάτων ἐκ τῶν μέχρι σήμερον ὑπὸ τοῦ θαυματουργοῦ Ἀ-
 θωμῆν τελεσθέντων, ἐν οἷς καὶ τὸ τελεσθὲν τῷ 1820 κατὰ τὰ ἀποκα-
 λυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ Θωμᾶ Μετλκνιδίου, ὅπερ ἀνήγγειλεν ἡμῖν
 εὐχαρίστως ὁ Κύριος Νικόλαος Ἀναστασίου Ῥάρτης, πρὸς ὃν ἐγένετο
 γνωστὸν ἀπὸ τοῦ ἄλλοτε ἐν τέλει Νικολάου Α. Κωνδρακίτου. Σημειωτέον
 ἐνταῦθα ὅτι κατὰ λάθος ἐγράψαμεν ἐν τῷ νέῳ Συν. Ἐξορίῳ, ὅτι ὁ Ἅγιος Διονύ-
 σιος ἐπέστρεψεν ἐξ Αἰγίνης τῷ 1589 ἐνῶ ἐπικνήθη κατὰ τὸ ἔτος
 1579 ὡς τεκμαίρεται ἐξ ἐπισήμων ἐγγράφων.

Ἐν τέλει τοῦ περὶ τούτου βιβλίου προσέθηκα καὶ τοὺς 24 Οἴκους «εἰς τὸν
 ἐν Ἀγίοις θαυματουργὸν Διονύσιον Ἀρχιεπίσκοπον Αἰγίνης,» τοὺς ὑπὸ Ἀγ-
 γέλου Κωνιδάκη Ασκασίου συντεθέντας, περὶ πολλοῦ ποιούμενος ὅπως
 ἢ ἀνὰ χεῖρας ἐκδοσις καταστῆ ὅσον οἷον τε τελευταίον, καὶ ὅπως μὴ παραλει-
 φθῆ οὐδὲν ἐκ τῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀγίου ἐκπονηθέντων ἔργων τῆς δια-
 νοίας θεοσεβῶν ἀνδρῶν. Ἄν δὲ ὑπάρχουσι που καὶ ἕτερα καὶ παρελείφθησαν,
 τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὴν ἔλλειψιν τῶν μέσων πρὸς τὴν τούτων ἀνέυρε-
 σιν, οὐδέποτε δὲ εἰς βράχυμιαν ἐμοῦ ἢ ἀμέλειαν.

Ἄν ἠδυνήθην προσεῖν νὰ εὔρω τὴν πολὺσελιν ἀναφορὰν τῆς Ἐκκλησίας Ζα-
 κύνθου πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, δι' ἧς ἠτήσατο τὴν ἐγ-
 κρισιν τῆς ἀγίατικῆς τοῦ Ἀγίου, εὔρον ὅμως τὴν ἐν τῷ ἐνταῦθα Ἀρχιεπι-
 σκόπῳ πράξιν τοῦ συμβολαιογράφου Ἀγγέλου Συρίγου τῆς 23 Ἀπριλίου
 1703 ἔχουσαν ὡς ἐξῆς: (Ταύτην φιλοφρόνως καὶ ὁ Κύριος Κωνσταντῖνος Π.
 Μακρῆς μοι προσένευχε, μὴ ὀκνήσας νὰ ἀναδιφῆσῃ τὰ ἔγγραφα τῆς οἰκογε-
 νείας του ἅμα ὡς ἐξέφρασα σὺτῷ τὸν σκοπὸν μου.)

Ἄν Ἰησοῦ ὀνόματι Ἀμήν—1703 Ἀπριλίου 23. Ἐνεφανίσθη-
 «σαν κατέμψοσθὲν μου οἱ παροσιώτατοι Οἰκοδόμοι τῆς θείας
 «Μοῆς τῶν Στροφάδων καὶ ὀστετέρας νὰ γράψω ὡς κάτω
 «θεν.—Μέλλοντες νὰ προσδράμουν Πατέρες ἀπὸ τὴν αὐτὴν θείαν
 «Μοῆν εἰς τὴν ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλην Ἐκκλησίαν διὰ νὰ κατορι-
 «ση συνοδικῶς τὸ τίμιον καὶ σεβάσιμον Λειψάριον τοῦ Πατρὸς αὐ-
 «τῶν Διονυσίου Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης, τὸ γένος Συγοῦρος, ἔς τὸ
 «ὅποιον θεάρεστον ἔργον συνακολουθεῖ ἐξοδος πολλή, καὶ ἐπειδὴ τι
 «καὶ τὸ αὐτὸ μοραστήρι τῶν Στροφάδων δὲν ἠμπορεῖ διὰ τὴν φτώ-
 «χια του νὰ υποσέβῃ τὴν τόσῃν μεγάλην ἐξοδία, ἐπρόσδραμεῖ εἰς
 «μερικὸς συγγενεῖς τοῦ εἰρημένου σεβασμίον Λειψάρου καὶ εἰς ἐτέ-
 «ρους εὐλαβεῖς Χριστιανοὺς διὰ νὰ τὴν βοηθήσουν εἰς τὴν ἐξοδία
 «τοσοῦτον θεαρέστου ἔργου, οἱ ὅποιοι ἐβοήθησαν κατὰ τὸ δυνάμενον
 «ὡς καθὼς θέλομεν ἐξεκαθαρίσει (ρήτρα) τὴν ὁστίαν ἔχαμαρ οἱ αὐτοὶ
 «μὲ τὸ θέλημα τοῦ παροσιωτάτου Ἡγουμένου καὶ ἐτέρων Πατέρων
 «τῆς αὐτῆς θείας Μοῆς, καθὼς γαίρεται ἔς τὸ χειρόγραφο πρεξερ-

καὶ τὴν σήμερον εἰς τὰ ἐμοῦ ἅτα διὰ φβλαξιν. Αὐτοὶ οἱ αὐτοὶ
 Οἰκοδόμοι κατὰ τὸ ἀνωθεν χειρόγραφον δοσμένοι εἰς τὰς εἰκοσι Μα-
 «τίον ἀπερασμένον ὑπόσχομαι διὰ τὸ αὐτὸ Μοραστήρι διεὶ ὅποτε τὸ
 «ἄνω μελετημένον θεῖον ἔργον δὲν τελειωθῆ καὶ σταθοῦν οἱ σταλ-
 «μένοι Πατέρες ἐλεύθεροι ἀπὸ σκληριὰ καὶ ἀπὸ κλειψιὰ Ἀγιστῶν καὶ
 «ἐτέρων κακῶν ἀνθρώπων νὰ στρέψουν τὸ ὄρι εὐλαβοῦ ποσὸν ἀπὸ
 «συγγενεῖς ὡσὰν καὶ ἀπὸ εὐλαβεῖς Χριστιανοὺς ὅπως κάτωθεν, ὡς
 «εἴπομεν, θέλομεν ἐξεκαθαρίσει διὰ τὸ ὅποσον τέλος εὐεργετῆται καὶ
 «ἔδωσαν τὸ ὄρι ἠδυνήθησαν.

» Τόσα ἰσοῦραγε νὰ γράψω καὶ βεβαιώσω.»
 Ἀκολουθεῖ ἡ ἐλεημοσύνη τοῦ καθεῖς.

Σπετάμπιλες Σινιὸρ Ἰωάννης Μακρῆς τσεκίγια χρυσᾶ	20
» » Πάυλος Μακρῆς » »	20
Λογιώτατος » Γραδεῖτος Μακρῆς δοτόρος δουκάτα	25
» » Ρεκέρ Σέρρας τσεκίγια	20
» » Ἄγγελος Τομάζος Συγοῦρος δουκάτα	25
Σπετάμπιλες » Νούτσος Συγοῦρος δοτόρος »	25
Σπετάμπιλες Σινιὸρ Ἀναστάσιος Μινώτος τσεκίγια χρυσᾶ	6
» » Τζώρτζης Μαρτινέγκος δουκάτα	5
» » Κωνσ. Συγοῦρος τοῦ σ. Γιάκουμου τσεκίγια	4
Εὐγενῆς Κυράτσα Διαμάντο Μακρῆ ἀδελφὴ τοῦ ἀνωθεν ἔς α ζευγάρι μανίγια χρυσᾶ πίζιρον τσεκίγια	14 1/2
» » Ζαμπέλα χίρα Ῥώμα δουκάτα	2
» » Γιουλέτα » » »	2
» Σινιὸρ Μακρῆς Συγοῦρος τσεκίγια χρυσᾶ	2
» Κυράτσα Χρυσούλα Μακρῆ ἀδελφὴ τοῦ ἀνωθεν σὲ τόσο χρυσάφι πίζο τσεκίγια	10 1/2
† Ματθαῖος Ἱερομόναχος Προηγούμενος καὶ Οἰκοδόμος ὁ Σκληρίας βεβαιώσω.	
† Νεκτάριος Ἱερομόναχος ὁ Βιοβάρδης βεβαιώσω. » Ἄγγελος Συρίγος Νοτάριος.	

Σημειώσαντες ἅπαντα τὰ ὀνόματα τῶν συνδραμόντων πρὸς τὸν ἀ-
 νωτέρω σκοπὸν, δὲν κρίνομεν ἀπο σκοποῦ νὰ γράψωμεν ὀλίγα τινὰ καὶ
 περὶ τοῦ ἐνταῦθα Ναοῦ τοῦ Ἀγίου. Ὁ Ναὸς οὗτος ἤρξατο οἰκοδομού-
 μενος τὴν α' Μαρτίου 1764. Ἀλλὰ καίτοι ὀικοδομήθη τότε οὐχὶ ἀνα-
 λόγου μεγέθους καὶ ἐκτάσεως, καίτοι παρήλθεν ἔκτοτε εἰς καὶ ἐπέκεινα αἰῶν,
 οὐχ ἤτιον πλὴν τῆς κατασκευῆς τῶν δύο κωδωνοστασίων, τοῦ μεν μ... ὁ
 τοῦ Ἀγιασθηρίου καὶ τοῦ Κελλίου οἰκοδομηθέντος τῷ 1839, τοῦ δὲ τε-
 τραγώνου ἀντικρὺ τοῦ ναοῦ ἰδρυθέντος ἐν ἔτει 1846. οὐδέμια ἄλλα
 οὐδέποτε ἐλήφθη φροντίς, περὶ ἐπεκτάσεως αὐτοῦ.

Περὶ τούτου πολλάκις συνησκέψαμεθα μετὰ τοῦ φίλου μου Κυρίου Ἰωάννου

Γ. Συγούρου, ενός των επίζώντων απογόνων τῆς οικογενείας τοῦ Ἁγίου, ἐπὶ τούτῳ δὲ τῷ 1862 παρήγγειλα καὶ ἔλαβον ἐκ Σύρου τὸ σκεῦος τοῦ ἐκείσε νεοδημένου ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ὅπερ ὁ κ. Συγούρος ἐπέδειξε τοῖς τότε ἐπιτρόποις τοῦ ναοῦ. Καίτοι δὲ ὑπῆρχε τότε παρκαταθήκη εἰς τὴν Ἴονικὴν Τράπεζαν ἐκ δραχμῶν 35,000. οἱ ἐπιτρόποι ὅμως δὲν ἔκριναν καλὸν νὰ ἐπιχειρήσωσιν ἔργον τοσοῦτον ἐπιθυμητὸν καὶ προϋργιαιάτατον, ἐνῷ ἂν ἐγένετο ἑναρξίς τότε, καὶ βαθμηδὸν ἐδαπανῶντο κατ' ἔτος 5—10 χιλιάδες δραχμῶν, θὰ εἴχομεν σήμερον ναὸν μεγαλοπρεπῆ, ὡς προσήκει τῷ Ἁγίῳ προστάτῃ τῆς νήσου. Ὅτι μέχρι τοῦδε δὲν ἐγένετο, εὐκτέον εἶνε νὰ γίνῃ ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἰδρυσιν τρισυποστάτου μεγαλωτάτου τεμένους, ὅπως τελῆται ἡ θεία μυσταγωγία οὐχὶ ἅπαξ κατὰ Κυριακὴν καὶ καθ' ἑορτασίμους τινὰς ἡμέρας μόνον, ἀλλὰ καὶ δις τῆς ἡμέρας καθ' ἑκάστην, ἀφοῦ ὑπάρχουσιν ἐν τῇ Μονῇ πολλοὶ Ἰσραῆμοι.

Πρὶν ἢ περαιώσω τὸν παρόντα βραχύτατον πρόλογον, κρίνω καθήκον μου νὰ σημειώσω ὅτι ἐκ παραδρομῆς ὁ κ. Π. Χιώτης ἔγραψεν ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τῆς Ἱστορίας τῆς Ἑπτανήσου (Σελ. 403.) ὅτι οἱ εἰς Στροφάδας (τῷ 1716) εἰσβαλόντες Ἀγαρηνοὶ, οἱ λαφυραγωγῆσαντες τὴν ἐκείσε Μονὴν καὶ φονεύσαντες τοὺς Μοναχοὺς, κατέκοψαν, πλὴν τῶν δύο βραχιόνων, καὶ τὸν ἑνα πόδα τοῦ Ἁγίου διότι τοῦτο οὐδόλως ἔχεται ἀληθείας, καθὰ ἔμαθον οὐ μόνον παρὰ τοῦ Αἰδ. Χααραλάμπους Ῥουσελάτου, ὅστις, παραστάς ὅτε ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιερεὺς Κοκκίνης περιέβαλε τὸ Λείψανον τοῦ Ἁγίου μὲ τὰ ὑπὸ τοῦ ἐν Τεργέστη Ἀγγέλου Γιαννικέση Ζακυνθίου σταλέντα ἀρχιερατικὰ ἄμφια, ἀντελήφθη ἰδίῳις ὄμμασιν ὅτι τὸ ἱερόν Λείψανον ἔχει καὶ τοὺς δύο πόδας, ἐλλείπουσι δὲ αὐτῷ μόνον αἱ χεῖρες· ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῦ νῦν Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Διονυσίου Παγκρατίου, τὸν ὁποῖον ἐξετάσας περὶ τούτου εἶδον νὰ ἐγερθῇ ὄρθιος καὶ μετ' ἐμφάσεως νὰ ἀποκρούσῃ τὸ τοιοῦτον, εἰπὼν μοι: «ἔχει καὶ τοὺς δύο πόδας, ἐλλείπουσι μόνον αἱ χεῖρες.»

Ταῦτα ἀληθεῖς χάριν καὶ ἐξ εἰλικρινείας ὀρμώμενος ἐνόμισα πρέπον νὰ σημειώσω ἐνταῦθα.

Παραδίδων ἤδη τὴν παρούσαν ἔκδοσιν παντὶ ὀρθοδόξῳ Χριστιανῷ, πρὸς ὃν καὶ ἀφιερῶ αὐτὴν, ἐπικαλοῦμαι τὴν ἐπιείκειαν πάντων ὡς πρὸς τὰς ψυχὰς ἐλλείψεις τοῦ ἔργου, εὐχόμενος ἵνα ἄλλοι, ἐμοῦ δοκιμώτεροι, τελειότερον αὐτὸ ἀκολουθῶς κατεργάσωνται.

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ ΑΒ'. Δεκεμβρίου 1876.

Ὁ Ἐκδότης
Σ. Χ. ΡΑΦΤΑΝΗΣ.

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

ΓΑΒΡΙΗΛ
ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Τοῖς κατὰ Χριστὸν πολιτευομένοις χάρις καὶ ἔλεος παρὰ Θεοῦ Πατρὸς, καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τοῦς ἐπ' ὧμων ἄραντας τὸν τοῦ Κυρίου σωτήριον Σταυρὸν καὶ τρέπαιον νίκης κατὰ τοῦ κοσμοκράτορος τοῦ αἰῶνος τούτου λαμπρῶς ἐνστησαμένους, καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀπαιτήτως καμάτοις θριαμβεύσαντας, τὸ τε ἄθλον τῆς ἀρετῆς ἐναγωνισαμένους γενναίως, δόσις μῆμαις γεραίρειν πάντες ὀφειλομεν, καὶ ἐκθειάζειν τιμαῖς ἐτησίαις, ὡς τὸν τῆς ὑπομονῆς καὶ καρτερίας στέφανον ἀναδησαμένους θεοθεν, καὶ συντάττειν τῷ χαρῶ καὶ καταλόγῳ τῶν δόσις καὶ εὐκλεῶς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τὸ εὐαγὲς καρποῦμένων μνημόσυνον, οὐχ ἦττον ὀφειλῆς ἐστὶν ἀξίον· αὕτη γὰρ ἡ μέχρι τέλους ἀνδρική καρτερία, τὸ ἀκαταμάχητον ὄπλον τῆς θείας χάριτος, ὡς Θεουργὸς ἀρετῆ, δι' ἧς τῆς εὐσεβείας ἡ τελειότης τοῖς νικηταῖς τοῦ Χριστοῦ στρατιώταις χαρακτηρίζεται, αὐτῶν οἶδεν εἶτι καὶ ἄλλο τοῦς Θεοφρόνως ταύτην ἐξακοήσαντας, καὶ πρὸς μακρίαν τέλος ἐπάγειν, καὶ ἀειμνήτους ἀποτελεῖν· ἐν γὰρ τῇ ὑπομονῇ ὧμων κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὧμων, Χριστὸς φησὶν ἡ ἀλήθεια· οὕτω καὶ γὰρ οἱ πρὸ Νόμου, καὶ οἱ μετὰ τὴν τῆς Χάριτος ἔλευσιν, δι' αὐτῆς ἀθλήσαντες παρὰ Θεοῦ ἐδοξάσθησαν, καὶ ὡς Θεοφραγεῖς φωστῆρες μέχρι παρὰ τῶν τῆς Οἰκουμένης ὑπὲρ λόγον ἐξέλαμψαν, μαρτυρηθέντες ἄνωθεν κρείττον ἢ κατ' ἀπόδειξιν, ὑπερφυέσι σημείοις, καὶ ξέναις θαύμασι, διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς πλημμυρήσαντα τοῦ πνεύματος πλουσίαν χάριν καὶ δύναμιν· ἀντιδοξάζει γὰρ Κύριος ἀσυγκρίτως τοὺς αὐτὸν δι' ἀθλήσεως δοξάσαντας, καὶ στεφανοῖ μὲν αὐτοὺς ἀβιθαλέσι καὶ ἀμαράντοις ἄνθεσι τῆς οὐρανόου δόξης καὶ ἐλλάμψεως· καποπτριζομένους τὸ ἀμάχητον κάλλος τῆς τρισελίου Θεότητος, κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἐκάστου ἀξίας, σταθμοῖς

ἀδελφῶν τῆς Οσίας αὐτοῦ εὐθύτητος. Ἐκραντορικοί δὲ πάλιν τερατοουργήμα-
σι, καὶ τοῖς κατὰ κόσμον πιστοῖς καταφανεῖς αὐτοὺς ἀπεργάζεσθαι, δι' αὐτῶν
Θαυματουργῶν τὰ παράδοξα ἔνθεν τοι καὶ κατὰ χρόος τοῖς εὐσεβέσι ἀγα-
πρόκειται πᾶσι, κατὰ τὸ ἄρχαῖον κανονικὸν καὶ ἀπροιήτητον ἔθος τῆς ἀγίας
τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, πανηγυρίζειν φαιδρῶς τοῦ ἀπανταχοῦ ἐν ἄλλοις δια-
πρέψαντας, καὶ γλαφοροῖς ἐγκωμίοις γεραίρειν αὐτοὺς καὶ ἐνδόξοις σεμνο-
λογήμασιν, ὡς ἀξίους ἀναφανέντες ὑποργούς τῆς πολυπόνου ἀσκήσεως,
δι' ἧς ἐκυστοὺς μὲν ὑπερεδόξασαν, πᾶσι δὲ τῆς μετ' εὐλαβείας αὐτοὺς ἐπι-
καλούμενοις παρὰ Θεοῦ ἔλεος καὶ σωτηρίαν εὐχερῶς ἀντιπορθεύουσιν.

Ἐπειδὴ τοιγαροῦν προσνεχθήσαν ἡμῖν συνοδικῶς ἀναφοραὶ, ἔχουσαι σα-
φῆσαι μικροτερίκις τὸ ἀξιόπιστον τοῦ τε Θεοφιλεστάτου ἀρχιεπισκόπου Κε-
φαλληνίας καὶ Ζακύνθου Κυρ. Τιμοθέου, τοῦ ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπη-
τοῦ ἑμῶν ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ, καὶ τοῦ ὀσιωτάτου ἡγουμένου τῆς
ἱερᾶς καὶ βασιλικῆς Μονῆς, τῆς καλουμένης τῶν Στροφάδων, Κυρ. Ἀνθί-
μου, ὑπογραφεῖς τε αὐτῶν κατησραλισμέναις ἰδίαις, καὶ δέλτος ἕξωχα πο-
λύστιλις, βίον ὑψηλὸν, καὶ πράξεις ἐνθέους καὶ ὑπὲρ ἀνθρώπων διεξοδι-
κῶς μετεροχόμενη τοῦ ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου τοῦ
κατ' ἐπωνυμίαν γονικῆν Σηκούρου λεγομένου, ἀνδρὸς τὰ μάλιστα κατ' ἀ-
ρετῆν πολλοῦς τῶν πρότερον διαπρεψάντων ὑπερλάσαντος, καὶ Θεῶν
ὑπερῶν δευλίειά χάριτος εὐπορήσαντος, τὸ τε διορατικὸν χάρισμα ἐκ
περιουσίας καταπλουτήσαντος, καὶ γὰρ καθάπερ ἡ ἱερὰ αὕτη δέλτος τὰ
περὶ αὐτοῦ διέξεισιν, ἐκ τῆς αὐτοῦ μὲν ὄρητος ὁ Οἰεὸς υἱὸς ἀνὴρ τῆς
πειρήμου νήσου Ζακύνθου γονεὺς δὲ ἔσχεν εὐσεβεῖα καὶ γένους ὑπεροχῆ,
καὶ πλούτῳ κομῶντας ὑπὲρ πολλοὺς ἄλλους τὰ μάλιστα ὅς τις ἐξ ἀπα-
λῶν ὄνυχων τοῖς ἱεροῖς ἐκδοθεῖς γράμμασι, καὶ παιδείας εἰς ἄκρον
δραξάμενος, πάντα τὰ ἐν κόσμῳ σκόβαλα ἠγάσαστο, καὶ τὴν Χριστὸν
ζητῆσαι πολιτείαν ἠρετήσαστο, ἔρωσι Θεῶν πτερωθεῖς, καὶ ὄλου δι' ὄλου ἐαυ-
τὸν τῷ Θεῷ ἀναθέμενος, διὸ καὶ πρὸς τὰς κυκλάδας νήσους γενόμενος,
νῆκεῖσε τὴν στενὴν καὶ ἐπίπονον μετεροχόμενος ὁδὸν, κατὰ Θεῶν τινα
χρησάμενος, ἢ μᾶλλον εἰπὶν Θεῶν ψῆφον, εἰς ἀρχιερατικὸν ἀνεβιβάσθη ἀ-
ξίωμα, χρηματίας ἄκων Αἰγίνης Ἀρχιεπίσκοπος ἔνθα τὸ ποίμνιον αὐ-
τοῦ ἀποστολικῶς καὶ Θεαρέτως ποιμένας χρόνον ἱκανὸν, καὶ πᾶσι διά-
φορα ὑποδείγματα ἐνθέου ἀρετῆς καταλιπὼν, καὶ παραίτησιν τοῦ Θεοῦ
οἰκείοις ποιητάμενος, τὴν ἐκυστοῦ πατρίδα παλινδρομήσας κατέλαβεν
Κἀκεῖθεν μεταθῆς φθάνει τὴν ἐν ὄρεσιν ἡλιβάτοις τῆς νήσου πόρῳ κει-
μένην τῆς πόλεως, τὴν ἱερὰν καὶ σεβασμίνον φημί Μονὴν τῆς ὑπεραγίας
Θεοτόκου, τῆς ἐπονολζομένης Ἀναφωνητρίας, ἐν ἧς καθείρξας ἐκυστὸν, καὶ τὴν
τῆς Μονῆς ἐπιστάσαν ἐγχειρισθεῖς, μέχρι τέλους βιοτῆς αὐτοῦ τὸ στά-
δον τῆς μοναδικῆς πολιτείας ὑπὲρ φύσιν βροτεῖαν ἐξακμήσας διεληλύθει.
Νηστείας, ἀγρυπνίας, καὶ ταῖς λοιπαῖς κηκουχίας τοῦ σώματος κα-
τακλῶν τὴν ἀντίπαλον, οὗ μὲν νοσητῶν καὶ διδάσκων τῷ λόγῳ τῆς
Χάριτος, οὗς δὲ ταῖς Θεαρέτοις αὐτοῦ πράξεσι πρὸς ἀρετὴν ἐπαλείφων,

εἰκῶν καὶ ὑπογραμμῶς πολλῶν ἀγαθῶν τοῖς πᾶσιν ἰγένετο, ἀλλοῖς τε
πλείστοις ἐπαρτήγων ὡς συμπαθῆς καὶ φιλάδελφος, ταῖς πρὸς Θεὸν αὐ-
τοῦ εὐδιαλλάκτοις ἐντεύξεσιν, αὐτουργῆς Θαυμάτων πολλῶν, καὶ παραδόξων
καθίστατο, πίθη διάφορα τῶν νοσοῦντων ἴωμενος καὶ πνεύματα λόγου
ἀπελάνων ἀκάρητα, ἀλλ' ἦν καὶ ἑτερόν τι τῶν ἐκυστοῦ Θεῶν προτε-
ρημάτων, τὸ μᾶλλον τῶν ἀπάντων ἐκπλήξεως ἄξιον, τὸ αὐτοφον τοῦ τρόπου
αὐτοῦ καὶ ἡ τελεία ταπεινώσις, ἔσπευδε καὶ γὰρ ἐπιπῶνας τοῦ περὶ αὐ-
τὸν ἐκλανθάνειν, καὶ μὴ ἐπιγνώμονας γίνεσθαι τῆς ἐν αὐτῷ κεκρυμμέ-
νης ὑπερφυοῦς χάριτος, ἵνα μὴ δῖθεν τὸν τῶν ἀνθρώπων ἐπικρινον καρποῦ-
μενος, τῶν Θεῶν ἀμοιρήσῃ βραβείων, ἀλλ' οὐχ οἶόν τε ἦν κρυβῆναι ὑπὸ
τὸν μόδιον, ὅν ἡ χάρις ὡς λαμπτήρα φωτεινὸν ἐπὶ τὸ ὑπερῶν τῶν ἀ-
ρετῶν ἐπαρήγαγε, διὸ καὶ κατὰ τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ἐν Κυρίῳ κοίμησην,
ἀπέσιων ἐξαισίαν Θαυμάτων πλήθη τὸ Θεῶν αὐτοῦ σκηнос καὶ ἱερὸν λεί-
ψαν ἐνεργῆσαν, καὶ ἐνεργῶν καθ' ἐκάστην διαπρυσίως ἡ θεὰ ἐναπέ-
δειξε δύνμησις ἅτινα ὁ δι' ἐφέσεως ἔχων εἰδέναι, εἰς τὴν ταῦτα διε-
ξοδικῶς περιέχουσιν ἀνακῆψας δέλτον, εἴσεται ἀκριβῶς καὶ μαθήσεται,
Ὀμήρου, ἐξέλιπον ἐμποιοῦντα τῆς μετὰ πίστεως καὶ εὐσεβείας τὰς Θεο-
σημείας δεχομένοις ἐπιμαρτυρήσονται γὰρ ὑπογραφαῖς ἀριθμοῖς ἱερωμέ-
νων τε καὶ ἐκκλησιαστικῶν προσώπων ἐπαρῶν τε, καὶ ἀξιωματικῶν ἀρ-
χόντων, οἰκειοχέρως ἀποδείξει, ἀλλὰ τούτων οὕτως ἐχόντων, ὡς αἱ
ῥηθεῖσαι ἀναφοραὶ διεληθήσασιν, ἐκυσπε μὲν ἐαυτὸν ὁ Θεὸς ἐφ' ὅσον ἐν
ζῶσι διέτελει, καὶ τὰς ἐνδομυχούσας κατὰ τὸ ἐνὸν ἐσυσκίαζε χάριτας,
τὴν τῶν ἀνθρώπων δόξαν ἀποστρεφόμενος, καὶ θνήσκει μὲν ὡς ἀν-
θρώπος, καὶ τῇ γῆ παραδίδοται, πάνυ ὀλιγαριθμοῖσι τοῖς τῶν ἀνθρώπων
γνωστὸς ὑπάρχων καὶ ἐκδηλος. Τί δ' οὖν ἐντεῦθεν τερατοουργεῖ περὶ
τοῦτον ἢ παντουργῆς τοῦ Δεσπότου δύνμησις τὸν κεκρυμμένον ἀποκαλύ-
πτει; Θεσαυρὸν τῶν περὶ τὰ Θεῶν τινα εὐλαβῶς διακειμένων, καὶ ἐξίγε-
ται εἰς φῶς τὸ ἱερὸν αὐτοῦ λείψανον, πῆλον ὑπερφυοῦς εὐωδίας, καὶ
μύρα βλίσσον ἱματικὰ καὶ σωτήρια τοῖς μετ' εὐλαβείας προτεροχόμενοις
καὶ πίστεως, τοῦ Κυρίου συνεργούντος εἰς δόξαν καὶ ἔπαινον τοῦ Θεοῦ
ποντος αὐτοῦ, καὶ πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου τοῦ τριτάτου.

Ἀν' ὧν ὡς εὐγνώμονες οἱ περὶ τὰς δύο ταῦτα νήσους διατελοῦντες
οἰκήτορες τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου, ἱερωμένοι καὶ
λαϊκὴ ἀπαξάπαντες ἄμα σὺν τῷ Θεοφιλεστάτῳ αὐτῶν ἀρχιεπισκόπῳ Κυρ.
Τιμοθέῳ, οὐκ ἔκριναν εὐλογον, οὔτε ἠγάσαντο δίκαιον, τὸν τοσοῦτος
καὶ τηλικούτος παρὰ Θεοῦ δοξαζόμενα ἀξιαγάτοις σημείοις καὶ θαύμασι,
μὴ ἀντιλαμβάνειν καὶ παρὰ τοῦ εὐσεβοῦς τῆς Ἐκκλησίας συστήματος τὰς
ὀφειλομένους ἐτησίους τιμὰς καὶ τὰ ἐροτάματα δίκαια, οὐχ ὡς χρῆζοντος
τοῦ ὁσίου τῶν ἀνθρωπίνων τιμῶν, ἀλλ' ἵνα ἡμεῖς διὰ τὰς πρὸς ἐκεῖνον
τιμὰς τὸν παρὰ Θεοῦ ἐπισπώμεθα ἔλεον, διὸ καὶ διὰ τῆς ἀποστολῆς τῶν
ἀναφορῶν τούτων πρὸς τὴν ἡμῶν μετριότητα, τὸν ἔνθεον αὐτῶν πόθον,
ὅν ὑπ' ἄκρας εὐλαβείας ἔχουσι πρὸς τὸν ὄσιον ἱεράρχην, ἐκδηλώσαντες,

καὶ ἐξαίτησάμενοι δοθῆναι αὐτοῖς προτροπὴν καὶ ἀδειαν παρὰ τοῦ οἰκουμἐ-
νικοῦ τούτου Ἐθνίου τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας, ἔ-
χοντος τὸ ἐνδόξιμον ἄνωθεν μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ προνομίων, διὰ βα-
σιλικῶν καὶ πατρικῶν θεσπισμάτων, τοῦ συνιστᾶν καὶ κανονίζειν τὰ κανο-
νισμοῦ δεόμενα, ὅπως ἔχωσιν ἐπ' ἀδείας ἐκκλησιαστικῆς στήσαι τῷ ἁ-
γίῳ ἑορτῆν ἐτήσιον, καὶ τελεῖν αὐτῷ πανηγυρικὸν μνημόσυνον. Τῆς οὖν
αἰτήσεως αὐτῶν ταύτης καὶ ἀξιώσεως συνοδικῶς ἐπικριθείσης, καὶ δικαίας
ὄντως καὶ εὐλόγου ἀναφανείσης, μετ' εὐμενείας ταύτην ὑπεδέξατο ἡ με-
τρίτης ἡμῶν καὶ δὴ γράφουσα συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ αὐτὴν ἱερω-
τάτων Μητροπολιτῶν καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπη-
τῶν αὐτῆς ἀδελφῶν, καὶ συλλειτουργῶν, ἐντέλλεται καὶ ἐν ἁγίῳ ἀπο-
φίνεται Πνεύματι, ἵνα ὁ θεοφιλέστατος ἀρχιεπίσκοπος Κεφαλληνίας καὶ
Ζακύνθου Κύρ. Τιμόθεος, καὶ ὁ περὶ αὐτὸν τοῦ ἱεροῦ καταλόγου πρεσβυ-
τέρων τε καὶ ἱερομονάχων σύλλογος, καὶ ἅπας ὁ τῶν ἀρχόντων καὶ ἀρχο-
τέρων περιώνυμος τοῦ Κυρίου λαός, ἔχωσι πληρεστάτην ἀδειαν συστήσαι
τοῦντεῦθεν ἑορτῆν ἐτήσιον καὶ μνήμην πανηγυρικὴν ἐκτελεῖν τοῦ ὁσίου
καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν καὶ ἱεράρχου Διονυσίου τοῦ θαυματουργοῦ ἐν
τῇ ὀριζομένη εὐσήμῃ ἡμέρᾳ αὐτοῦ, ἧτοι κατὰ τὴν δεκάτην ἐβδόμην τοῦ
Δεκεμβρίου μηνός, ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῆς Μεταμορφώσεως τῇ κατὰ τὴν νῆσον
τῶν Στροφάδων, ὅπου καὶ τὸ ἱερὸν αὐτοῦ λείψανον, ταῖς κανονικαῖς ἀ-
κολουθίαις, ἀδοντες καὶ ψάλλοντες τῷ Κυρίῳ, εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ πα-
τρὸς, τοῦ ἐπιβραβεύσαντος ἐκ τοῦ πλοῦτου τῆς χρηστότητος αὐτοῦ τὸν
παιδοῦτον ἀτίμητον θησαυρὸν καὶ ταῖς δυαὶ ταύταις νήσοις, περιγραφο-
μένης ἐν μόναϊς ταύταις τῆς ἐτησίου ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου καὶ πανηγύσεως,
ἐνθα καὶ ἡ θεία ἐπέσηψε χάρις, καὶ διατηρῆται ἀπαραιτήτως ἡ ἐπικυ-
ρουμένη αὐτῇ τοῦ Ὁσίου τελετὴ μέχρι τερμάτων αἰώνων, παρ' οὐδενὸς δια-
σειομένη, ἢ κωλυομένη τὸ σύνολον ὅθεν εἰς ἔνδειξιν καὶ ἀσφάλειαν
τῆς αἰωνίτης προτροπῆς καὶ ἀδείας ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν ἡμέτερον πατριαρ-
χικὸν καὶ συνοδικὸν προτρεπτικὸν Γράμμα, καὶ ἐπεδόθη τοῖς αἰτησάμε-

Ἐν ἔτει σωτηριῶ αψψ'. 1703 μηνὶ Ἰουνίῳ Ἰνδικτικῶνος δεκάτης πρώτης
ΓΑΒΡΙΗΛ ἑλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως νέας.

Ῥώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

- Ὁ Καισαρίας Κυπριανός.
- Ὁ Ἡρακλείας καὶ Ῥαιδεστού Νεόφυτος.
- Ὁ Κυζίκου Κύριλλος.
- Ὁ Νικομηδείας Παρθένιος.
- Ὁ Χαλκηδόνος Κωνσταντῖος.
- Ὁ Θεσσαλονίκης Ἰγνάτιος.
- Ὁ Προύτσης Κύριλλος.
- Ὁ Ἀέρων Νικόδημος.
- Ὁ Προικονήσου Θεόκλητος.
- Ὁ Ἀγχιθουπόλεως Ῥωμανός.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 12' (17)

ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΙΓΙΝΗΣ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ ἱστῶμεν Στίχος δ'. Καὶ ψάλλομεν
Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικαί.

Ἐῦτε τῶν Πιστῶν, ἡ Ὀρθόδοξος χορεία, ὕμνους
καὶ ᾠδὰς, ἐτοιμάζου ὑπηγήσαι· ἰδοὺ γὰρ συγκαλεῖ-
ται ὁ κλεινὸς Διονύσιος, πάντας τὴν πανέορτον ἡμέ-
ραν, ἐν ἣ Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία, τὴν πανίερον, μνήμην
αὐτοῦ ἐπιτελεῖ, τερπνῶς ἐορτάσοντας.

Σῶμα καὶ ψυχὴν, ἀκηλίδωτον ἐσώσω, ἐχθροῦ ρυ-
παρῶν, μολυσμάτων ἱεράρχα· ὀρμάς τε καὶ ἐ-
νέδρας σὺ γενναίως κατέφλεξας, τούτου κατὰ σοῦ τὰς
ἐρχομένας, Θεία δυνάμει Παρακλήτου ὅθεν αἶρει Σοι,
τῶν Ὀρθοδόξων ἡ πληθὺς, νίκης λαμπρᾶς τρόπαια.

Ὅντως τὸ σεπτὸν, καὶ πανέντιμόν σου Σκῆνος, ὑ-
περθεὶν Τριάς, ἀφθαρσίας παραδόξως, στεφθε-

ρεϊ στεφάνω, Ἱεράρχα τρισμέγιστε· δῶρον ὡς ὑπερτι-
μον καὶ τοῦτο, ἐπιδόθεν τῇ σῇ πατρίδι, νόσων καὶ πα-
θῶν, ἀπολυτροῦται σαῖς θερμαῖς, πρὸς Θεὸν ἐντεύξεσι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τρουφάς, δόξαν, καὶ πλοῦτον, καὶ πᾶσαν ἄλλην βι-
ωτικὴν ἠδὲ υπάθειαν, σκύδαλα κατὰ Παῦλον ἐκ
νεότητος σοφῆ ἠγησάμενος, καὶ τὸν χρυστὸν τοῦ
Κυρίου ἐπάρας ζυγόν, εἰς ὕψος θείων ἀρετῶν σαυ-
τὸν ἀνύψωσας δι' ἀσκήσεως· ὅθεν ἡ τοῦ Πνεύματος
ἐν σοὶ σκηνώσασα Χάρις, πολλῶν θαυμάτων παρα-
δόξων, καὶ ζῶντα καὶ μετὰ πότμον, αὐτουργόν σε
καθίστατο, πόθω τοῖς προσερχομένοις μετ' εὐλαθείας
καὶ πίστεως ὧν ἡμεῖς καθεκάστην κοινωνοὶ γενό-
μενοι, ἄσμασιν εὐχαρίστοις τὸν σὲ θαυμαστώσαντα
μεγαλύνομεν Κύριον, τὸν παρεχόμενον ἡμῖν τῇ ἐ-
παγρύπνῳ σου μεσιτείᾳ, λύσιν ψυχῆς παθῶν καὶ τοῦ
σώματος, Πάτερ Διονύσιε.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Πρόδεξαι Βηθλεὲμ τὴν τοῦ Θεοῦ Μητρόπολιν· φῶς
γὰρ τὸ ἄδυτον ἐπὶ σὲ γεννησάμενος ἤκει· ἵνα
γελοι θαυμάσατε ἐν Οὐρανῷ· ἄνθρωποι δοξάσατε ἐπὶ
τῆς γῆς· μάγοι ἐκ Περσίδος, τὸ τρισόκλειον δῶρον
προσκομίσατε· ποιμένες ἀγραυλοῦντες, τὸν τρισάγιον
ὕμνον μελωδήσατε· πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Παν-
τουργέτην.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Πανήγυρις φαιδρὰ, πανεύσημος ἡμέρα· τὰ ἄνω
σὺν τοῖς κάτω, ἐνδόξως ἐορτάζει, σοῦ Πάτερ
τὸ μνημόσυνον.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Δῶματα καὶ ῥοδὰς, ἢ Αἴγινα φαλλέτω, σὺν Ζα-
κυνθίῳ πόλει, γεραίρουσιν ἐκ πόθου, τὸν μέ-
γαν Διονύσιον.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Σκίρτησον ὁ Χορὸς, Πατέρων θεοφόρων, Μονῆς
τῆς τῶν Στροφάδων, καινὸν κρότησον αἶνον,
ἡμῶν τὸ κλέος ὕμνησον.

Δόξα. Ὁμοιον.

Πάντες σου τὸ σεπτὸν, περικυκλοῦντες Σκῆνος,
προσπίπτομεν βοῶντες, σοὺς ὕμνητάς ἐκ πάσης,
κακίας ἀπολύτρωσον.

Καὶ νῦν.

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς, συμφώνως τὴν Παρθένον, Θεο-
τόκον Μαρίαν, ὕμνήσωμεν ἀπαύστως, ἐξ ἧς ὁ
Χριστὸς τίκτεται.

Νῦν ἀπολύεις. Τὸ Τρισάγιον. Τὸ Πάτερ ἡμῶν. Καὶ τὸ Τροπάριον.

Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον.

Ζήτηι τοῦτο ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῷ.

Τὸ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ε'
καὶ φάλλομεν Στιχηρά προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Θεῖω ἐκ νεότητος σαυτὸν, ἔρωτι πτερῶσας ἀπέ-
πτῆς, εἰς ὕψος Ἁγίε, ἀπαθείας ἅπασαν ἐπαπῶ-

σάμενος, Κόσμου δόξαν χαμαίζηλον. Σταυρὸν δὲ ἐπάρας, ζυγὸν τὸν σωτήριον χαίρων ἐτέλεσας, βίον, ἀμυθήτοις ἀγάσσι, κατὰ τοῦ ἀλάστορος ὄθεν, ἡ Τριάς μεγάλως σε ἐδόξασε.

Κεῦος ἐκλογῆς σε προῖδων, Πάτερ ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ βλέπων κρύφια, ἄξιον κατέστησεν Αἰγίνης Πρόεδρον· ἦν πανσόφως κατήρδευσας, διδάγμασι θείοις, ἕως οὗ ἐξήνησε καρπὸν τὸν πέπειρον, πάσης ἀρετῆς καὶ ἡσύχως, ἐκβιδῶσαι θέλων μετήλθες, σῆς πατρίδος ὄρεσιν ἀσκούμενος.

Αύεις ξενοτρόπως τῆς ἀρεῆς, σαῖς εὐχαῖς εἰς κόνιν γυναιίου, δέμας δεινῶς δεσμευθεν, ῥεῦμα δὲ πολύρροον ποσὶν ἀδρόχοις ὡς πρὶν, Ἰσραὴλ μὲν διώδευσας· καὶ ἄμβρου Παμμάρκα, ψεκᾶς σοῦ οὐχ ἤφατο εὐλαβουμένου σε· πλάνην ἰχθυόλων κακίστην, θαύματι ἀπήλεγξας ξένῳ, ἄγρας παραδόξου Διονύσιε.

Θέλων Ἡγουμένου Δανιὴλ, δυσπιστίαν πᾶσαν πιστώσαι φρικτῶ θεάματι, τοῦτον μὲν ἐξέστησας θυτῶν ἐν μέσῳ φανείς, λευκοφόρων ἰστάμενος, αὐτῶ εἰσιόντι, ἔνδον τοῦ πανσέπτου σου τεμένους Ἄγιε· ὕμνοις λειτουργούντων σοὶ ὄθεν, τρόμῳ συσχεθεῖς ὠμολόγει, εἶναί σε πιστὸν Θεοῦ θεράποντα.

Πάλαι ὡς Ἡλίας ὑετοῦς, Πάτερ οὐρανόθεν κατὰ γεις, καὶ διαλύεις αὐχμὸν, σῶμάσου τὸ πάντιμον λιτανευόντων Πιστῶν· καὶ σεισμοῦ προκατήγυιλας, φθορὰν πικροτάτην, ἥς περ καὶ διέσωσας τὴν τῶν Στροφάδων Μοῆν· ἥτις σε προστάτην εὐροῦσα,

πάσης συμφορᾶς ἐκλυτροῦται, σοῦ τῆ μεσιτεῖα Διονύσιε.

Υμνον παναρμόνιον ἰδοῦ, ἡ τῶν σῶν πιστῶν αὐτοχθόνων χορεία φάλλει σοὶ μνήμη τῆ πανσέπτου σου, καὶ τῷ τεμένει τῷ σῶ, ἱερῶς προστιβάζεται, ψυχῇ καὶ καρδίᾳ, σοῦ τὸ θαυματόβρυτον Σκήνος ἀσπάσασθαι· ἥπερ ἀβλαβῆ περιφρούρει, θλίψεως παντοίας καὶ βλάβης, Πάτερ Διονύσιε προσδέαις σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον τέρπεται λαμπρῶς πανηγυρίζουσα Ζάκυνθος, ἐν τῇ Ἁγίᾳ σου μνήμῃ Διονύσιε Πάτερ, καὶ ἡ σεπτὴ ὠραίζεται Ἐκκλησία, πεποικιλμένη τοῖς σοῖς παραδόξοις τερατουργήμασι, τοῖς ὡς ἐκ πηγῆς ἀκενώτου καθ' ἐκάστην τοῖς εὐσεδέσιν ἐκχεομένοις ἐκ τοῦ πανσέπτου καὶ μάκαρος Σκήνου σου· ὅπερ Πιστῶ λιτανεύοντες σήμερον, δοξολογίας προσφέροντες ἱκετεύομεν· τοὺς τὴν σὴν εὐκλεῆ ἑορτάζοντας μνήμην, σπεύσας περιτείχισον τῇ ἀοράτῳ σου ἐπιστασίᾳ, ἐκ πάσης περισώζων ἀνάγκης, καὶ τυχεῖν ἀξίωσον τῶν πταισμάτων τῆς ἀφέσεως.

Καὶ νῦν. Προσόρτιον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Σπῆλαιον εὐτρεπίζου, ἡ ἀμνὰς γὰρ ἦκει, ἔμβρου φέρουσα Χριστόν· φάτην δὲ ὑποδέχου, τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα τῆς ἀλόγου πράξεως ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς· ποιμένες ἀγραυλοῦντες, μαρτυρεῖτε θαῦμα τὸ φρικτὸν· καὶ μάγοι ἐκ Περσίδος, χρυσοῦ καὶ λίθωνου καὶ σμύρναν, τῷ Βασιλεῖ προσάξατε· ὅτι ὤφθη Κύριος ἐκ Παρθένου Μητρός· ὃν περ καὶ κύψασα, δουλικῶς ἡ Μήτηρ προσεκύνησε, καὶ προσεφθέγγασα

τῶ ἐν ἀγκάλαις αὐτῆς· πῶς ἐνεσπάρης μοι; ἢ πῶς μοι ἐνεφύης; ὁ λυτρωτῆς μου καὶ Θεός.

Εἰσόδος. Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας.

Καὶ τὰ ἀναγνώσματα τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Εἰς τὴν Λιτὴν ψάλλομεν Στιχ. Ἰδιόμελ. Ἦχος α'.

Τὸν καρτερόν ἀδάμαντα, ἢ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, σήμερον κομπάζει πανηγυρίζουσα, τὸν ὄντως κατὰ τὸν Ἰώβ γνωριζόμενον δίκαιον καὶ ἀληθινόν, ἀκακόν τε καὶ ἀμεμπτον, καὶ παντὸς ἀπεχόμενον πράγματος πονηροῦ· τὸν τοῦ δυσμενοῦς καταπαλαίσαντα πονηρὰς παρατάξεις, ὁλίως τὰς κατ' αὐτοῦ ἐπιφερομένας, τὸν θαυματόβρυτον φημι Διονύσιον, τὸν μέγιστον Ἱεράρχην, καὶ μαθητὴν Χριστοῦ γνησιώτατον· οὗ ταῖς πρεσβείαις ψυχῆς παθῶν καὶ τοῦ σώματος περισωζόμενοι, ὕμνοις αὐτὸν ἐπαξίαις μεγαλύνομεν.

Ἦχος β'.

Κόσμον καὶ τὰ τοῦ κόσμου, ἐκ νεότητος Πάτερ ἀπαρνησάμενος, ἀρρήτῳ Κόσμῳ ἀρετῶν μεγίστων σεαυτὸν ἐπεκόσμησας· ὅθεν ταῖς τῶν σῶν θαυμάτων βολίσι, Ἰλίου δίκην ἀκτίνων, δαδουχῶν ἡμᾶς ὡς φοίνιξ μετὰ πότμον ἐξήνθησας, τοὺς ἀπλέτῳ πόθῳ παναρμονίους ἐπικροτοῦντας σοι ὕμνους, καὶ τῶ σὲ θαυμαστώσαντι Θεῷ, πολλῶ τῶ δέει ἀσιγήτως βοῶντας· μέγας εἶ Κύριε, καὶ θαυμαστός ἐν ταῖς Ἁγίαις σου δόξα σοι.

Ἦχος γ'.

Σήμερον ἢ φωταυγῆς ἀνέτειλε μνήμη σου, Τρισμέγιστε Ἱεράρχα, φωτίζουσα τὰς τῶν Πιστῶν

διάνοιαις ταῖς μαρμαρυγαῖς τῶν θαυμάτων σου· ἐν ἢ τῶ πανσέπτῳ σου συναθροισθέντες Τεμένει, καθικετεύομεν κράζοντες· λῦσον ταῖς σαῖς ἰκεσίαις τὰς σειρὰς τῶν πταισμάτων, τῶν ἀνυμνούντων σε πόθῳ πανεύφημε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Πνευματικὴν χορείαν, Πιστοὶ σήμερον συστησώμεθα, τῇ πανευδόξῳ κοιμήσει τοῦ Ποιμενάρχου Διονυσίου· προσκαλεῖται γὰρ ἡμᾶς πρὸς τὸν ὕμνον ἢ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, καὶ τὴν Προφητικὴν ἐπανακρούει λιγύραν τὸ Δαβιτικὸν μουσουργούσα μελωδήμα· νεανίσκοι καὶ παρθένοι, πρεσβύτεροι μετὰ νεωτέρων θεοπρεπῶς αἰνεσάτωσαν· δεῦρο δὴ πᾶσα τάξις συμπανηγυρίζουσα συγχωρεῦσαι τῷ προφητικῷ μελωδήματι, ἄσμασιν ἐπαξίαις τὸν ἡμέτερον προστάτην καὶ πιστὸν κηδεμόνα γεραίρουσα· ἢ νεότης τὸν παιδαγωγόν· τὸν νυμφαγωγόν αἱ παρθένοι τὴν βακτηρίαν ἢ πολιὰ· οἱ ἐν εὐθυμίαις τὸν χαλινόν, καὶ οἱ ἐν συμφοραῖς τὴν παράκλησιν· οἱ ἐν θελάσσει τὴν ὀξυτάτην ἀντίληψιν· οἱ ὀρφανοὶ τὸν πατέρα· οἱ πτωχοὶ τὸν φιλόπτωχον· οἱ νοσοῦντες τὸν ἰατρὸν· οἱ ὑγιαίνοντες τῆς ὑγείας τὸν φύλακα· οἱ Ἱερεῖς τὸν ποιμένα· τὸν ὀδιγόν οἱ Μονάζοντες· οἱ πάντες τοῖς πᾶσι τὸν πάντα γινόμενον· καὶ τὸ πανσέβαστον αὐτοῦ Σκῆνος περικυκλοῦντες, συντετριμένην καρδίαν βοήσωμεν· πανάγιε Διονύσιε πρόφθασον, ἐξελοῦ ἡμᾶς χειρὸς τῆς τοῦ ἀντικειμένου, παντοίας ἀεὶ περισώζων ὀργῆς καὶ θλίψεως καὶ ἀνάγκης, πιστῶς τοὺς τιμῶντάς σε.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Βηθλεὲμ ἐτοιμάζου. *Αὐτὸν ἄραν*
 Εἰς τὸν στίχ. εἰχηρὰ προσόμοια. Ἦχος πλ. α'.
 Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις Ἀρχιερεῦ τοῦ Χριστοῦ. Χαίροις Ζακύν-
 θου τὸ περίβλεπτον καύχημα. Αἰγίνης χαῖρε
 τὸ κλέος, τῆς ἐκλογάδος Χριστοῦ, λογικῶν προβάτων
 Ποιμὴν ἄριστε. κανῶν Μοναζόντων τῆς ἀρετῆς καὶ
 ἐκτύπωμα, Στροφάδων χαῖρε, ὁ φρουρὸς ὁ ἀκοίμη-
 τος. χαίροις ἐνδοξεῖ Ἐκκλησίας εὐπρέπεια. κράτος τὸ
 ἀπροσμάχητον. λιμὴν ὁ σωτήριος, πιστοῦ λαοῦ σου
 τρισμάκαρ. χαίροις δι' οὗ καὶ σωζόμενοι, Τριάδα Ἁ-
 γίαν, μεγαλύνομεν ἀπαύτως τὴν σέ δοξάσασαν.

Στίχ. Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται.

Χαίροις ὁ Ἱερώτατος νοῦς ὄργανον Θεῖον, Ἐκκλη-
 σίας τὸ σύστημα, εὐφραίνων, ἀρετὴν πᾶσαν,
 μελωδικῶς ὑπηχοῦν. Πνεύματος Ἁγίου ἡ μυρίπνοος,
 καινὴ μυροθήκη, ἡ μύρις πάντας μυρίζουσα, ἐπου-
 ρανίων χαρισμάτων Μακάριε. σκεῦος φάρμακα ἐπι-
 φέρον σωτήρια, πίστει τοῖς προσιούσί σοι, Πατὴρ Διο-
 νύσιε, καὶ αἰτουμένοις σου πόθῳ ὅθεν καὶ γὼ ἰκετεύω
 σε, ψυχὴν μου ποικίλαις, μολυσμοῖς ἐκκακωθείσαν
 σπένσας θεράπευσον.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοινῆς ἀνθήσει.

Πᾶθη καθυποτάξας σαρκός, στάσει παννύχῳ προ-
 σευχῇ καὶ τοῖς δάκρυσιν, εἰς γνόφον εἰσέδυς Πά-
 τερ, τῆς ἀπαθείας σουτὸν, ἀρεταῖς παντοίαις κοσμη-
 σάμενος. ἐχθροῦ τὰς ἐνέδρας, τὰς προσβολὰς καὶ
 τοὺς λαίλαπας, ἐνθέῳ σθένει καρτερῶς τε κατέρραξας,
 εἰὸν ἄσαρκον ἐν σαρκὶ μετερχόμενος. ὅθεν ἐπαφθας-

τίσας σου, φθορὰς τὸ πανάσπιλον, σῶμα Θεός Ἀρ-
 χεγόνου, πιστοῖς παρέσχε σωτήριον, παθῶν πολυτρό-
 πων, ἰατῆρα καὶ προστάτην ἀκαταμάχητον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Οὔτε σου τὴν πανάσπιλον Μάκαρ ψυχὴν, ἀπέδως
 εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Κτίστου σου, τότε τῇ πανεντί-
 μῳ ἀνόδῳ τὰ τῶν Ἀγγέλων περιτρέχοντα πλήθη πρὸς
 ἀπάντησιν ἔσπευδον. ὁ δὲ τῶν μοναζόντων χορὸς σὺν
 Ὁρθοδόξων τῇ ὁμηγύρει, τὸ πανάγιον περιεκύκλουν
 σου Σκῆνος, ὕμνους ἐπιταφίους ἐξάδοντες. διὸ καὶ περι-
 δεῶς αὐτὸ ἀσπαζόμενοι, πικροῖς κατέβρεχον δάκρυσι,
 καὶ ῥήμασι γοερῶς ὀλογύζοντες ἐπέδῳν. μὴ ἐγκαταλί-
 πης τὰ τέκνα σου Ἁγίε. μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανούς τῆς
 σῆς προστασίας. ἀλλ' ἐπίσκεπτε ἡμᾶς οὐρανόθεν, κα-
 ταβάλλων ἀεὶ τὰς τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων πολεμίων
 ἐπιβουλάς καὶ ἐπαναστάσεις τῇ πρὸς Θεὸν παρρησίᾳ
 σου. Σὲ γὰρ πρὸς αὐτὸν προβαλλόμεθα πρέσβυν, Πά-
 τερ Διονύσιε.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ανύμφευτε Παρθένε, πόθεν ἤκεις; τίς ὁ τεκνών σε;
 τίς καὶ ἡ μήτηρ σου; πῶς τὸν Κτίστην φέρεις
 ἐν ἀγκάλαις; πῶς οὐκ ἐφθάρης τὴν νηδύν; μεγάλων
 παραδόξων ἐπὶ σοὶ φρικτῶν μυστηρίων, ἐπὶ γῆς τε-
 λουμένων, ὁρῶμεν Παναγία, καὶ προευτρεπίζομεν, ἐ-
 πάξιόν σοι χρέος ἐκ τῆς γῆς τὸ σπήλαιον. καὶ Οὐ-
 ρανὸν αἰτοῦμεν παρασχεῖν τὸν ἀστέρα. καὶ μάγοι
 δὲ προέρχονται ἀπὸ Ἀνατολῶν τῆς γῆς, εἰς Δυσμᾶς
 θεάσασθαι, τὴν βροτῶν σωτηρίαν, ἀγκάλαις θαυου-
 χούμενον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.
(Νικολάου Γαβριηλοπούλου Ἱερέως ποίημα.)

Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον καὶ Αἰγίνης τὸν Πρό-
εδρον, τὸν φρουρὸν Μονῆς τῶν Στροφάδων Δι-
ονύσιον ἅπαντες, τιμήσωμεν συμφώνως οἱ πιστοὶ,
βοῶντες πρὸς αὐτὸν εἰλικρινῶς, σαῖς λιταῖς τοὺς τὴν
σὴν μνήμην ἐπιτελοῦντας σῶζε, καὶ βοῶντάς σοι
δόξα τῷ σέ δοξάσαντι Χριστῷ· δόξα τῷ σέ θαυμα-
στῶσαντι· δόξα τῷ δωρησαμένῳ σε ἡμῖν πρέσβυν
ἀκοίμητον.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τοῦ Γαβριήλ. καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Θεὸς Κύριος.

Τροπάριον τοῦ Ἁγίου, δὶς, καὶ Θεοτοκίον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πέλαμψεν ἰδοὺ, τῆς ψυχῆς μου τὸ ἔαρ· ἐπέφα-
νε Πιστοὶ, ὁ πιστὸς Ἱεράρχης, Πατὴρ Διονύ-
σιος, Οὐρανόις χαρίσμασιν, ὡς Οὐράνιος, πεποι-
κιλμένος Νυμφίος· νυμφευθεῖσαν γὰρ, θείαις αὐτῷ
Ἐκκλησίαν, αὐγάζων ἐλλάμψεσι.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Οκλίνας Οὐρανοὺς, καὶ Παρθένω οἰκήσας, προέρ-
χεται σαρκί, Βηθλεὲμ ἐν σπηλαίῳ, τεχθῆναι κα-
θὼς γέγραπται, ὁραθῆναι τε νήπιος, ὁ τὰ νήπια, ζω-
ογονῶν ἐν τῇ Μήτρει· τούτῳ χαίροντες, νῦν ὑπαν-
τήσωμεν πάντες, καρδίας εὐθύτητι.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Ἦχος ὁ αὐτός.

Σκιρτᾷ πνευματικῶς, καὶ χορεύει τὸ πνεῦμα,
λαοῦ σου τοῦ πιστοῦ συνελθόντος ἐν ὕμνοις·

αἰσίως εὐφημησάσῃ σε, καὶ σεπτῶς περιπτύξασθαι, σοῦ
τὸ πάντιμον, σῶμα Χριστοῦ Ἱεράρχα, θαυματό-
βρυτον· οὐ προστατεύων μὴ παύσῃ, πρὸς σέ κατα-
φεύγοντος.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Τῆς Ἑορτῆς.

Αγάλλου ἢ Σιών, Βηθλεὲμ. εὐτρεπίζου· ὁ πάντων
συνοχεύς, τὸν ἀστέρα προπέμψας, ἐμήνυσε τὴν
ἄμετρον, ἐστυοῦ συγκατάδασιν· ὃν γὰρ τρέμουσι,
τῶν Οὐρανῶν αἱ δυνάμεις, ὄντως τίκτεται, ἐκ τῆς
Παρθένου ἀτρέπτως, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθ. Ἦχος γ'. Τὸν ὠριότητα.

Σήμερον τέρεπται πόλις ἡ Ζακύνθος, κατατροφῶ-
σά σου Σκῆνος τὸ πάντιμον· δῶρον ὑπέστιμον
αὐτό, εὐροῦσα ὦ Ἱεράρχα· ἐκ σοῦ γὰρ ἐκκέχυται
ἀευνάως τὰ θαύματα· πίσει τοῖς προστρέχουσιν ὀ-
χλουμένοις παθήμασι, δεινοῖς· ἢ γηθόμενη κραυγάζει
σοι, χαῖρε Χριστοῦ πιστέ θεράπων.

Δόξα.

Σταυρὸν ἀράμενος ζυγὸν σωτήριον· χαίρων ἐπέ-
φθασας δυσβάτοις ὄρεσιν· ὄγκον τοῦ γένους
καὶ κενῆς, δόξης τε ἀφιστάμενος, Πάτερ Διονύσιε,
καὶ νεκρώσας τοῦ σώματος, πάθη κακουχίμασιν,
ἐβιώσω ὡς ἄσαρκος· διὸ καὶ Θείας δόξης τετύχη-
κας, ὕμναις Θεῷ ἀεὶ λατρεύων.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Χαρᾶς πεπλήρωται, πάντα τὰ πέρατα· ἡ Θεοτό-
κος γὰρ γενναῖα ἐπείγεται, τὴν Βασιλέα τοῦ παν-
τός, ὃ θαύματος ἀνερμηνεύτου· ἄρχεται ὁ Ἄναρχος,
καὶ σαρκούται ὁ ἄσαρκος· σπήλαιον εἰσδέχεται, τὸν

συνέχοντα πάντα ἢ Βηθλεὲμ ἀγάλλου καὶ Χορέβε,
ἢ κτίσις Χριστοῦ τὰ προεόρτια.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ τετάρτου Ἦχου.

Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ. Τὸ, Πᾶσα κισθῆ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλήν. Ὁ Ν'. Δόξα.

Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελ. πρὸς Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς.

Ἐλεῆμον ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Τοῖς ἐκ πόθου τὴν φαιδρὰν, μνήμην τιμῶσί σου
Ἱεράρχα, ὁρμὰς δολερὰς, ἀποτειχίζων αἰεὶ, δολι-
λίου πάρεσο.

Ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου εἰς ς'. Ζήτηε εἰς τὴν Ἐορτήν
τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Καὶ τοῦ Ἁγίου, εἰς ἦ. Οὗ ἡ ἀκροστοιχίς

Γεωργίου Ἱεροδιακόνου τοῦ Συπάνδρου. Ἦχος β'.

Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Πρωτογόνος καθάπερ νουνεχῆς, Θεαίαις γεωργήσας σου,
ἀρεταῖς παντοίαις τὴν ψυχὴν Ἁγιε, οὕτω νῦν γε-
ώρησον, ἰκευτεύω σε, τὸ τῆς γλώττης μου ἄμου-
σον, ὅπως ἐπαξίως, μέλψω σου τὰ ἐνδοξὰ τεράστια.

Εγκωμίων ἅπας ἀληθῶς, ὕμνος οὐ δύνησεται, σοῦ
εὐφημεῖν ἀγῶνας καὶ τὰ σκάμματα, ἅπερ ἐ-
νηγώνισαι, ἐκ νεότητος καταξίαν ἀοίδιμε· ὁμως μοι
τὸ μῶντι σύγγνωθι, καὶ δέξαι μου τὴν αἴνεσιν.

Ος ἐχέφρων Κόσμου τὰ τερπνὰ, ὡς ἐπιβλαβέστα-
τα, καταφρονήσας χαίρων ἀνεπτέρωσας, ὀλην

σου τὴν ἔφρουν, καὶ διάνοιαν πρὸς τὸ ὄντως ἀκρό-
τατον, κάλλος ὀρεκτὸν πανάγιε, οὗ νῦν τρυφᾶς γη-
θόμενος.

Θεοτοκίον.

Ρ'ευστὴν φύσιν βρότειον ἡμῶν, δι' ἄφατον ἔλεος,
Θεὸς ἀφθαρτίων ἐκὼν κατέρχεται, Λόγος ὁ προ-
ἀναρχος, ἐκ Θεόπαιδος, σεσωματωθησόμενος· ὄνπερ
ἐν βραχεῖ τικτόμενον, σπηλαίῳ κατοπτεύσομεν.

Ἐτερος Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστοιχίς.

Αἰσχροῦ βίου με σῶσον τῆ σῆ πρεσβεΐα.

Ἦχος α'. Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε. (Ποίημα τοῦ αὐτοῦ)

Αγγὸν ψυχὴν με συντήρησον, παμμάκαρ Διονύσιε
σπεύδοντα, ἀγνοῖς σε αἰνέσαι χεῖλεισιν, αἴγλη
τῆ ἀπροσίτῳ ὡς παρεστῶς, Θείας φρικτωρίας, ζο-
φωθεῖσαν μολυσμοῖς ἀθέσμοις λάμπρυνον.

Πὸν προσκρούσας ἀλάστορι, ἐμμέσαι σου καρδίᾳ ἐ-
θέλοντι, τὸν νοῦν ἀπατήτε σέσωκας, ὁρμῆς τῆς
τῶν βρόντων ὡς νουνεχῆς, ἀρετὴν καὶ πᾶσαν, γυ-
μνασάμενος Θεοῦ, δόξης τετύχηκας.

Σαρκὸς δουλώσας τὸ φρόνημα, τῷ πνεύματι με-
τῆλθες ἰσάγγελον, ζῶν ἐπὶ γῆς τριτμέγι-
στε, ἀγνεΐα καὶ ἀσκήσει ὠραῖσθεις, σκεῦος ἀνεδεί-
χθης, καὶ δοχεῖον καθαρὸν τοῦ Θείου Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Κρυστὸν καὶ σμύρναν καὶ λίβανον, οἱ βασιλεῖς
Περσῶν προσκομίζουσιν, Υἱῷ ἐκ Πατρὸς ἀ-
μήτορι, ἀπάτορι δὲ πάλιν καὶ ἐκ Μητρὸς, κόρης
Παναμώμου, τικτομένῳ Βηθλεὲμ Θεῷ βουλήματι.

Καταβασία. Χριστός γεννᾶται.

Ὡδή γ'. Ἐβήθησεν ἡ ἔρημος.

Γενναίως κατεπάλαισας, στοργὴν γεννητόρωντε, καὶ πᾶσαν ἄλλην εὐκλειαν, Σταυρὸν δ' ἄρας τὸν τοῦ Κυρίου σου, πρὸς τὰς ἐρήμους χαίρων ἠυτομόλησας.

Ιχνη τῶν τῆς ἀσκήσεως, φεγγοδόλοις λάμπεσι, τετληλαυγότεων Ὅσιε, στενῇ τρίβῳ ἐκμιμησάμενος, Ἀσκητῆς ἐπεφάνης διαπρύσιος.

Θλος ἐν σοί ἐπέπνευσεν, ἦχος θείου Πνεύματος, καὶ χαρισμάτων ἔδειξε, Θεῶν εὐδοξοῦ οικητήριον, καὶ πηγὴν ἰαμάτων ἀνεξάντλητον.

Θεοτοκίον.

Ῥπόδεξαι τὸ σπήλαιον, Μαριὰμ τὴν ἄχραντον, ἀποτεκεῖν γὰρ ἔρχεται, ἀπειράνδρως Χριστὸν τὸν Κύριον, μεσότοιχον τῆς ἔχθρας λύσαι θέλοντα.

*Ἄλλος. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Ρῶσιν τοῖς ἐν πίστει, προσιοῦσιν ἐκχέεις προσδοκίαις ταῖς σοῖς, παθῶν ποικίλων θουομένοις, τῷ σῶ Θεῷ τεμένει, ἔνθα Σκηνός σου τὸ πάντιμον, ἀναπηγάξει θαυμάτων πηγὰς, ἀφθόνως τοῖς χρήσουσιν.

Θ ἐν τοῖς Ὑψίστοις, Ποιμενάρχης Αἰγίνης προβάλλεται, φωτολαμπῇ ἐπὶ λυχνίας, σὲ Παμμάρκαρ ὡς λύχνον, ὁδὸν πρὸς ζωὴν τὴν ἄγουσαν, ὑποδεικνύοντα πᾶσι ταῖς σοῖς, φωτιστικαῖς λάμπεσι.

Ῥψίκομον Πάτερ, καθωράθης ὡς δένδρον τοῖς σοῖς ὄχετοῖς, ἐπαρδευόμενον δακρύων, δαψιλῆς ἐπιφέρων, καρπούς ξένων τεραστίων σου, εἰς σωτηρίαν παντοίων δεινῶν, τῶν πιστῶς τιμώντων σε.

Θεοτοκίον.

Βυθῷ περυσθέντα, παγγενῆ τὸν Γενάρχην Σαβάτου ἄρας, Υἱὸς ὁ Λόγος πεπτωκότα, νῦν ἐπέστη ζωώσας, τοῦτον ὄλον οὐσιούμενος· παρθευτικῆς ἐκ νηδύος ὃν Μαριὰμ, ἀπειράνδρως τέξεται.

Καταβασία. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Ἡ ἱερά σου καὶ πανέντιμος μνήμη, πεποικιλμέου ποικιλίᾳ χαρίτων, πάντας Πιστοὺς φαιδρύνουσα ἀνέτειλεν ἰδοῦ· οὗσπερ συνεισάγουσα τῷ σῶ Θεῷ τεμένει, πίστει σοι παρίστανται ἐντροφήσαι ποθοῦντες, ἀειθαλεῖς καρπούς ὑπερφύων, θαυμάτων θύτα Χριστοῦ Διούσιε.

Δόξα. Τὸ αὐτὸ. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νῦν περαιοῦνται Προφητῶν αἱ προρρήσεις· ἡ Θεοστόχος Μαριὰμ γὰρ ἐπέστη, ἀποτεκεῖν βροτῶν τὴν ἀπολύτρωσιν· ὑπερθεν προτρέχουσιν Οὐρανῶν αἱ θυνάμεις, δόξαν ἀναπέμπουσαι δι' ἡμᾶς τῷ τεχθέντι· καὶ βασιλεῖς προέρχονται Περσῶν, αὐτῷ σὺν δώροις προσπέσαι γηθόμενοι.

Ὡδή δ'. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Ικέσιον, ὕμνον δέχου λαοῦ σου Πανάγιε, πίστει σοι προσάγοντος συντετριμμένῳ καὶ πνεύματι τοῦτον οὖν περισώζε, παντὸς ἀπήμονα ὀλεθρίου μηχανήματος.

Εγένου μὲν, Ἀγελάρχης παμμάρκαρ πανάριστος, σὺ τοῦ Ἀρχιποίμενος τῶν Μοναστῶν τὰς ἀγέλας τε, μάνδραν πρὸς Οὐράνιον, ὀδηγησάμενος, τῇ πανιέρῳ πολιτείᾳ σου.

Ρύμενος, καταδίκης θανάτου τὸν κτείναντα, ἀδελφὸν σου φίλτατον σοὶ γεγονότα καὶ ἔσωσας, συμπαθῶς ἀλώβητον· θρασυμὸς τῆς φύσεως, ξενοπρεπῶς βαβαὶ κατέβαλες.

Θεοτοκίον.

Οὐ βασιλεῖς, τὸν Ἀστέρα περσόθεν σκοπούμενοι, τυχεῖν οὐπὲρ σπεύδουσι, ταῖς ἡγεσίαις τὸν Ἀνακτα' ὄν Παρθένος τέξεται, ἀλόγων φάτνη τε, τῆς ἀλογίας ἡμᾶς σώσοντα.

Ἄλλος. Ῥάβδος ἐκ τῆς ρίζης.

Ισχύν ἐνδυσάμενος σοφῆ, Χριστοῦ τοῦ σέ ισχύσαντος, ὡς χούν γενναίως κατεπάτησας, τῆς εὐκηνάτου ζωῆς, δόξαν τὴν ἐπίκηρον· πᾶσαν ἠδυνάθειαν καὶ πλοῦτον, τοῦ Κόσμου καταλιπών, δόξης Οὐρανοῦ μετέσχηκας.

Ορμῶ προσωρμίσθης γαληνῶ, καινὴν ἐπαπώσαμενος, δόξαν Μονῆς τῆς Θεομήτορος, πατρώαν ἐπανελθών, εἰς γῆν ταμμακάριστε· ἔνθα σου τὸν βίον ἐκτέλεσας, ἀγῶσιν ἀσκητικοῖς, πνευμά σου τῷ Κτίστῃ παρῆδωκας.

Ψεσιν ἀύλων ἢ πληθύς, Ἱεραρχῶν ὁμήγυρις, Ὀσίων ἅμα καὶ δικαίων τε, ἐόρτιον σὺν ἡμῖν τῆ σεπτῇ κοιμήσει σου, αἴνον συγκροτοῦσιν Ἱεράρχα, ὑμνοῦντες χαρμονικῶς, τὸν σέ μεγαλύναντα Κύριον.

Θεοτοκίον.

Μὴ στύγναζε ἔγκυον ὄρων, Κόρην τὴν μνηστευθεῖσάν σοι, Μαριάμ Ἰωσήφ· δίκαιε· τὸ γὰρ αὐτῇ γεννηθῆν, ἐξ Ἀγίου Πνεύματος· τέξεται Υἱὸν τὸν

πρὸ αἰώνων, ἐλθόντα σῶσαι βροτῶν γένος, τυραννίδος ἀλάστορος.

Καταβασία. Ῥάβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί.

ᾠδὴ ἑ. Μεσίτης Θεοῦ.

Διέσθης σοφῆ, Θεῶν σθένει ἀνωθεν βουθεῖς ἀληθῶς, ἀπροσκοπίως ἅπασαν, βίου τὴν σκοτόμανιαν καὶ εἴληφας, ἐν ταῖς ἐπουρανοῖς, σκηναῖς φῶς τὸ ἀνέσπερον.

Ιδοὺ σοι λαμπρὰν, ἐκτελεῖται Ζάκυνθος τὰ νῦν ἐορτήν· μνήμη τῆ πανσέπτῳ σου, τῷ σέ θρασυμάσαντι ἐκπέμπουσα, ἄσματα ἐν Ὑψίστοις, Θεῷ τῷ Παντοκράτορι.

Αβρόχοις ποσὶ, σὺν ὀδίτῃ χεύματα ποτὲ ποταμοῦ, διέσθης πολύρροα, λαῖος καθάπερ τὰ Ἰορδάνεια, πάλαι Ἰσραηλίτης, Χριστοῦ θρασυμάτων Ὀσίε.

Θεοτοκίον.

Κασμείσθω ἡ γῆ, καὶ τὰ ὄρη βάνατε χαρᾶς γλυκασμὸν, ἄνθρωποι σιμρήσατε, βουλής πατρώας ἤκει τὸ πλήρωμα· Χριστὸν γὰρ τὸν Σωτῆρα, τεκεῖν Παρθένος ἔρχεται.

Ἄλλος. Θεὸς ὢν εἰρήνης.

Βύχων νεκρὸν δέμας Παμμάκαρ τῶν σῶν, δεσμευθὲν ξενοτρόπως διέλυσας· ἀρᾶς δευτῆς ἀλύτῳ τε δεσμῷ ἀφορισμοῦ· ὅθεν ταῖς παρεστῶσι, σιγᾶν ἔτι σοῦ ζῶντος, ἐπετάξω τὸ θάσμα, ἐκπληττομένοις Διονύσιε.

Βεισμοῦ τῆ Στροφάδων μεγίστην φθορὰν, πανευδόξῳ Μονῇ προκατήγγειλας, κατ' ὄναρ Διονύσιε

πιστῶ σου μαθητῆ· τὸν δὲ κατωλισθέντα, ὑψόθεν θαυ-
μασίως, Μοναχὸν διεσώσω, σὲ ἀρρωγὸν ἐπικαλούμενον·

Q'δὰς παννυχίους ἐπάδει λαμπρῶς, γηθομένη σοι
Πάτερ γεραίρουσα, τῶν ξένων τερασίῳ σου
ἐσμὸν ἢ σὴ πατρίς· ἦν φρούρει πάσης βλάβης, ἀ-
βλαβῆ σαῖς πρεσβείαις· σὲ προβάλλεται πρέσβυν,
πρὸς τὸν Θεὸν τὸν σὲ δοξάσαντα.

Θεοτοκίον.

Σμικρῶ ἀξιώσας πτωχεῦσαι Θεός, ἀνθρωπίνην
πτωχείαν δι' ἔλεος τεχθῆναι νῦν ἐπείγεται σπη-
λαίῳ δι' ἡμᾶς, Κόρης ἐξ ἀπειράνδρου, ὃν Ἀστὴρ
παραδόξως, προμηνύει τῷ Κόσμῳ, φθορᾶς θανάτου
λυτρωσάμενος.

Καταβασία. Θεὸς ὢν εἰρήνης Πατήρ.

ᾠδὴ ε'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Q'λοτρόπως Παμμάρκαρ ἐνούμενος, Θεῷ τῷ Παν-
τάνακτι ἐχθρὸς συλησαί σου, ψυχῆς τοῦς Θεί-
ους ἔρωτας, πειρασμοῖς συνεχέσιν οὐκ ἴσχυσε.

Nοσημάτων ποικίλων πανάριστον, ἰατρὸν σὲ εὐ-
ρομεν φρουρὸν καὶ φύλακα, ἐχθρῶν πάσης
φαυλότητος, ἀβλαβεῖς διασώζων Πανάγιε.

Qυρανόθεν ἱέσιον δέησιν, σῶν ὑμνητῶν πρόσδεξαι,
ἡμῖν καὶ φάνηθι, ἐν ᾧρα τελευταῖης ἡμῶν, δυσ-
μενοῦς τὰς ἐφόδους τροπούμενος.

Θεοτοκίον.

Pῆπερ φύσιν ἐστὶ τὸ τελούμενον, Κόρη ἀπειρόγα-
με, Θεὸς ὁ Ἄναρχος· ἐκ σοῦ γὰρ ἀρχὴν δέ-
χεται, μορφωθείς μορφὴν δούλου δι' ἔλεος.

Ἄλλος. Σπλάγγων Ἰωνᾶν.

Q'ντως τὴν φρικτὴν, Θεῷ καὶ ἀναίμακτον, ἀγνώ-
λογικὴν Θυσίαν ἔθυσες, μετὰ σώματος, ἐπὶ γῆς
βιοτεύσας ὡς ἄσαρκος· ὄντως ὁλος τοῦ Θεοῦ Νάος
πανάγιος, ὠφθῆς ὄργανον καὶ Πνεύματος, ἠχοῦν πά-
σης, ἀρετῆς μελώδημα.

Nέφους ζοφεροῦ, τὸν νῦν ἀπεκάθηρας, νεφώδη πο-
τὲ ἀμφιγνοῦντά σου, Διονύσιε, Δανιὴλ συνερ-
γεία ἀλάσσορος· φανείς ἐκτός σῆς λάρνακος αὐτῷ
Θεοῦ Ναοῦ, ἔνδον εἰσελλόντι Ἄγιε, θυτῶν μέσῳ,
ὑμνοῖς λειτουργούντων σοι.

Tάξεις νοεραὶ, ὀρώσαι ἐξέστησαν, σὲ Μάρκαρ τοῦ
σοῦ ἐναποκρύπτοντα, τὸν ὀμαίμονος, διωκόντων
ὀργὴν ὀραπετεύοντα, φονέα ὄνπερ ἔσωσας θανάτου
τοῦ πικροῦ, τοῦτον συμπαθῶς δεξάμενον, πεφευγῶτα
ἐν σοὶ ἀγνοῦντά σε.

Θεοτοκίον.

Hῶδη τῆς ἡμῶν, ἐκλάμψαι προέρχεται, Παρθένου
Ἄγνης τῆς ἐξ ὀσφύος Δαβιδ, ἡ ἀνάκλησις,
σωτηρίας ὡς ὤμοσε Κύριος· ἠχήσωμεν σὺν ἄσματα
καὶ ἄσωμεν ᾠδὰς· ὑμνον ἅπαντες κροτήσωμεν, γε-
νεθλίσις, Χριστοῦ προεόρτιον.

Καταβασία. Σπλάγγων Ἰωνᾶν.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Eὐχαρίστοις ἄσμασι τῶν Ζακυνθίων ἡ Πόλις, ἀ-
νυμνεῖν προτρέπεται πάντας Πιστοὺς συγκαλοῦ-
σα, μέγιστον τὸν ἐν ἀνάγκαις θερμὸν Προστάτην,
ρύσην δὲ τῶν τοῖς κινδύνοις συνεχομένων, καὶ γε-
ραίρουσα κοαυγάζει, τὸ κλέος χαῖρε Πιστῶν Διονύσιε.

Ταῖς πρὸς Θεὸν εὐδιαλλάκτοις πρεσβείαις σου, μὴ ἐπιλάβῃ Πιστοῦ λαοῦ σου Πανάγιε· ἀλλὰ τῇ ὀξυτάτῃ σου καὶ θερμῇ προστασίᾳ, ἴλεων ἡμῖν γενέσθαι δυσώπει τὸν εὐσυμπάθητον καὶ εὐμενέστατον Κύριον ὅπως δι' αὐτῆς τῆς τε ἐπικειμένης καὶ ἐπερχομένης τῶν ἀοράτων, καὶ ὀρατῶν πολεμίων ἐπιβουλῆς καὶ κακώσεως περισώζῃται ἡμᾶς, τοὺς μετ' εὐμενείας σεμνυνομένους τῇ σῇ κραταιᾷ ἀντιλήψει, καὶ γεραίροντάς σε πανυμνήτοις καὶ ψαλμικοῖς ἐγκωμίοις, τὸ κλέος χαῖρε Πιστῶν Διονύσιε.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

Τῇ ιζ'. Δεκεμβρίου. Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου τοῦ Νέου, Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης, τοῦ Ζακυνθίου.

Τρυφὰς παριδῶν φθαρτὰς Κόσμου καὶ δόξαν, Ἀφθάρτους κεκλήρωσαι τὰς Οὐρανοὺς.

Αξιοδάκρυτος εἶναι ἡ πλάνη, εἰς τὴν ὁποίαν πλανᾶται ὁ δυστυχῆς ἄνθρωπος, ἐκπεσμένος, διὰ τὴν παράβασιν ἀπὸ τὴν πρώτην αὐτοῦ δόξαν καὶ ἀθανασίαν, εἰς τὸν θάνατον καὶ φθορὰν· διωγμένος ἀπὸ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα καὶ οὐράνιον μακαριότητα εἰς τὴν κοιλάδα ταύτην τοῦ κλαυθμῶνος, δηλονότι εἰς τοῦ ψευδοῦς καὶ προσαίρου Κόσμου τὰς ἀθλιότητας· δὲν κλαίει τοιαύτην ἐξορίαν δυστυχεστάτην, ἀλλὰ προσηλωμένος εἰς τοῦ κόσμου τὸ μέταιον, ἐλησμόνησε τελείως τὰς πρώτας τιμὰς του καὶ ἀγαθὰ, καὶ ὡς νὰ μὴ εἶχε νοῦν, δὲν ψηφᾷ ὀλότελα τοιαύτην ἀπώλειαν, ἀλλὰ χαίρεται εἰς τῆς ἐξορίας τὴν δυστυχίαν καὶ βίβασα, καὶ ὡς ἄλογον ζῶν ἀφίνει νὰ σύρεται εἰς τὰς ὀρέξεις τῆς ἰδίας του ἐπιθυμίας ἀπὸ τὰ πάθη, τόσοσιν ὅπου κατὰ τὴν Προφη-

τικὴν φωνὴν "Παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς". Δὲν ἐματαιώθη ὁμως εἰς τοιαύτην δυστυχισμένην πλάνην ὁ σήμερον παρ' ἡμῖν ἑορταζόμενος Ἅγιος, ὁ λαμπρὸς τὸ σῶμα καὶ λαμπρότερος τὴν ψυχὴν, ὁ θαυμαστός οὗτος λέγω Πατὴρ ἡμῶν Διονύσιος· ἐπειδὴ καὶ ἐκ νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας, ἀπ' αὐτὰ δηλ. τῆς ζωῆς τὰ προοίμια, ἔφθασε καὶ ἠννόησε τὴν ἐλεινὴν ἀφροσύνην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ τὸ ἐπιζήμιον τῶν κοσμικῶν ἡδονῶν, τὰς ὁποίας καταφρονήσας μετ' ἐμνησίονησας, ἠθέλησε νὰ μείνῃ γυμνὸς ἀπὸ πάσαν τρυφῆν, πλοῦτον, δόξαν καὶ ἀνάπαυσιν, τὰ ὅποια τοῦ ὑπέσχετο ὁ Κόσμος καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ γένους του· οὕτω δὲ ἐλαφρὸς ἀπὸ τσαῦτα βάρη, ἐπέτρωσεν εἰς μόνην τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ τὸν νοῦν, τὴν ἔφεισιν καὶ τὸν φωτα τῆς ψυχῆς του, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ πάλιν μετ' οὗτοσιν τρόπον τὴν ἀρχαίαν του δόξαν, τὴν ἀθανασίαν καὶ θεῖαν τρυφῆν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξέπεσε μετ' τὸν Προπάτορά μας Ἀδὰμ. Καὶ μολονότι νὰ τοῦ ἠγέρθη ἀπὸ τοὺς τρεῖς θανατηφόρους ἐχθροὺς τοῦ ἀνθρώπου ἰσχυρώτατος πόλεμος, ἀπὸ τὴν Σάρκα λέγω, τὸν Κόσμον καὶ τὸν Διάβολον, διὰ νὰ τὸν αἰχμαλωτίσωσιν καὶ αὐτὸν εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ ἀγάπην των, αὐτὸς μ' ὄλον τοῦτο ἀνδρείου καὶ ἠγωνίσθη κατ' αὐτῶν τόσοσιν, ὅπου τέλος πάντων ἐδείξεν ἀνωφελεῖς καὶ νεκρὰς ὄλας τὰς πολεμικὰς ἐνέδρας καὶ ἐπαναστάσεις, τὰς καθ' ἑκάστην κατ' αὐτοῦ ἐγειρομένας· θθεν καὶ ὁ πανάγαθος Κύριος τὸν ἐδόξασε θαυμασίως καὶ ζῶντα καὶ μετὰ θάνατον, χαρίζων αὐτῷ τὴν ἀτελεύτητον αὐτοῦ δόξαν καὶ μακαριότητα, ἀφθαρτίζων προσέει καὶ τὸ πανέντιμον αὐτοῦ σῶμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐνεργοῦνται ἀκαταπαύστως, εἰς τοὺς μετ' εὐλαβείας καὶ πίστεως ἐπικαλουμένους αὐτόν, ἐξαίσια τερατουργήματα, τὰ ὅποια νὰ διηγηθῆ τις ὄλα καταλεπτῶς εἶναι ἀδύνατον· πρὸς δόξαν ὁμως τοῦ Ἱεράρχου καὶ προστάτου ἡμῶν Διονυσίου, καὶ διὰ τὴν κοινὴν ὠφέλειαν, θέλω διηγηθῆ τινα καὶ ἀκούσατε.

Γεννᾶται ὁ θαυμασίος οὗτος Ἱεράρχης εἰς τὴν περίφημον νῆσον Ζακυνθον, ἀπὸ τοὺς εὐγενεστέρους, πλουσιωτέρους καὶ ἐνδοξοτέρους ἀρχοντας τῆς αὐτῆς πόλεως. Ὁ πατὴρ του Μάκιος ὀνομάζετο, τῷ γένει Σηκουρος, καὶ ἡ μήτηρ του Παυλίνα, ἦτον ἀπὸ τὸ ἐκλαμπρότατον γένος τῶν Βαλβίων, ἀρχόντων τῆς γαληνοτάτης Ἀριστοκρατίας τῶν Ἑνετιῶν. Ἀπογαλακτισθεῖς καὶ φθάσας εἰς ἡλικίαν δεκτικὴν μαθήσεως, ἐδόθη ἀπὸ τοὺς γονεῖς του εἰς θεοσεβεῖς καὶ σοφοὺς Διδασκάλους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους

ἐκέρυττε, καὶ ὡς ὁ μαγνήτης τὸν σίδηρον ἔσυρεν ὅλους πρὸς ἐκυτόν διὰ τὴν ἀκούσιν τοὺς μελιρρύτους καὶ θεοσόφους αὐτοῦ λόγους, ὕστερον ἀπὸ ἰκανὸν χρόνον τῆς διοικήσεως, φοβηθεὶς μήπως καὶ ὁ τῶν ἀνθρώπων ἔπαινος, ὁ τοσοῦτον αὐτὸν ὑψώσας, τὸν κρημνίσῃ εἰς τὴν φάραγγα τῆς κενοδοξίας, ἐστοχάσθη νὰ κάμῃ τοῦ θρόνου παραίτησιν. Ὅθεν ἀφίνων διάδοχον ἀξίον εἰς τὸν θρόνον του, ἠτοιμάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ποθητὴν του πατρίδα Ζάκυνθον. Τότε εὐλογῶν τὸ ποίμνιόν του καὶ παρακαλῶν τὸν Κύριον νὰ τὸ διαφυλάττῃ ἀβλαβὲς ἀπὸ ὄρατους καὶ ἀοράτους ἐχθρούς καὶ νὰ τοῦ χαρίσῃ ὅλα τὰ καταθύμια ἀνεχώρησεν, ἀφήσας εἰς ὅλους κοινῶς θλίψιν ὑπέμετρον. Φθάσας λοιπὸν εἰς τὴν ἡγαπημένην του πατρίδα, ἐπίσημος διὰ τὸν Ἀρχιερατικὸν χαρακτήρα, ἀνεκδιήγητον χαρὰν ἔλαβον ὅλοι οἱ συμπατριῶται του, σεβόμενοι αὐτὸν ὡς νοητὸν Ἥλιον τῆς Ἀγιωσύνης· ἐπειδὴ δὲ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἦτο χηρεύουσα ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Ζακύνθου, εἰς τοὺς α φ θ'. (1589) διωρίσθη ὁ Ἀρχιερεὺς Διονύσιος μὲ γράμμα Πατριαρχικὸν νὰ κυβερνήσῃ τὴν Ἐπαρχίαν ἐκείνην ἐπιτροπικῶς, ἕως οὗ νὰ γίνῃ νέα ἐκλογὴ, ὡς καὶ ἐγένετο, πατριαρχεύοντας τότε τοῦ αἰοδήμου Πατριάρχου Ἱερεμίου. Ἐπειδὴ ὅμως ὄχι μὲ εὐχαριστήσιν του, ἀλλὰ δι' ἀγάπην τῶν συμπατριωτῶν του, ὅτινες τόσο τὸν προσέκαλεσαν, καὶ διὰ νὰ δευχθῇ εὐπειθῆς εἰς τὸ Πατριαρχικὸν πρόσταγμα, ἐδέχθη πρὸς καιρὸν τὴν ἐπιστάσιαν τῆς ἀνωθεν ἐπαρχίας· ἅμα ἐγένετο ἡ ψῆφος εἰς ἕτερον πρόσωπον, δὲν ἠθέλησεν πλέον νὰ διαμεῖνῃ συναναστρεφόμενος τὴν κοσμικὴν πολιτείαν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρευρίσκηται νοερῶς μὲ τὸν Ποιητὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ λεπτύνη τὸν νοῦν του μὲ τὴν πνευματικὴν μελέτην καὶ Θεϊκὴν κατανοήσιν, ἔχων ἤδη πρὸ χρόνων δέκα τόπον ἐπιτήθειον ἠτοιμασμένον διὰ νὰ ἡσυχάσῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του εἰς τοποθεσίαν πολλὰ ἀρμόδιον, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκειται οἰκοδομημένον τὸ περιβόητον Μοναστήριον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐπωνομαζομένης Ἀναφωνητρίας, μακρὰν ἀπὸ τὴν πόλιν Ζακύνθου μίλια σχεδὸν εἴκοσι, κείμενον ἐπάνω εἰς τὰ ὑψηλότερα ὄρη τῆς αὐτῆς νήσου πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος. Τοῦτο τὸ εὐαγὲς Μοναστήριον ἐξουσιάζεται ὡς κλητορικὸν δίκαιον, (ius patronatum della serenissima signoria di Venezia) ἀπὸ τὴν γαληνοτάτην Αὐθεντίαν τῶν Ἑνετῶν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸ εἶχε λάβει πρὸ καιροῦ ὁ Διονύσιος διὰ κατοικίαν του ἡσυχαστικὴν. Καθὼς λοιπὸν ἀνέβη μὲ τὸ σῶμα ὑψηλὰ ὁ Διονύσιος πορευόμενος εἰς τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα ὄρη, τοιοῦτοτρόπως ὑψώσε καὶ τὸν νοῦν ὅλος δι-

ὅλου εἰς τὰ Οὐράνια· δὲν ἐραντάζετο ἄλλο εἰμὴ μόνον τὸ ἀσύγκριτον κάλλος τῆς Τρισηλίου Θεότητος, καὶ τόσο ἐλέπτυνε τὴν ψυχὴν του μὲ τὰς νοεράς θεωρίας, ὥστε δύναται νὰ εἰπῶ, ὅτι ἐγένετο ὅλος Οὐράνιος. Ἀφίνω διηγούμενος τὰς παθοκτόνους νησεῖας, τὰς νυχθημέρους προσευχάς, τὰς χαλεπὰς καὶ σωματοτιμωρητικὰς χαμευνίας, (διότι ἔχων τὴν κλίνην του κατασκευασμένην μὲ πέτρας ἀγκυλωτάς, καὶ εἰς τὸ φαινόμενον εὐτρεπισμένην μὲ γλαφυρὰ σκεπάσματα, δὲν ἔστεργε κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας του νὰ ἐμβαίη εἰς τὸ κελλεῖόν του, διὰ νὰ μὴ φανερωθῇ ἡ ἀρετὴ του αὐτῆ, ἀλλὰ μόνος τὴν κλίνην του ἐκυβέρνη)· δὲν λέγω τὴν ἀσχόλαστον ἐλεημοσύνην, διὰ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο μὴ θρύσις ἀένναος, ποτιζουσα δαψιλῶς τοὺς διψασμένους πένητας, ἔχων τὴν συνήθειαν κάθε χρόνον, πρὸς τὸ Ἅγιον Πάσχα τῆς λαμπροφόρου τοῦ Κυρίου Ἀναστάσεως, νὰ στέλλῃ μίαν μεγάλην λέμβον τοῦ Μοναστηρίου εἰς τὴν πόλιν φορτωμένην ἀπὸ σιτᾶρι, ὄσπρια, ἄρνια, ἐρίφια καὶ ἄλλα βρώσιμα μὲ Καλογήρους τῆς Μονῆς νὰ τὰ διαμοιράζωσι εἰς πτωχοὺς κρυφίως κατὰ τὴν παραγγελίαν του. Σιωπῶ τὰς λοιπὰς του ἀρετὰς, μὲ τὰς ὁποίας ὅλας ὡς καρποφόρον δένδρον ἐφαίνετο φορτωμένος ὁ Διονύσιος, ὄντως Ἄγγελος σαρκοφόρος, καὶ ἄνθρωπος ἀγγελόφρων κατ' ἀλήθειαν γνωριζόμενος. Ἐνουθέτει καθημερινὰ διδάσκων τοὺς Πατέρας τῆς Μονῆς ὄχι μόνον μὲ τὸν λόγον, ἀλλὰ περισσότερον μὲ τὸ καλὸν τοῦ παραδείγματος, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ ὄντως ἀληθὴς καὶ πρακτικὴ διδασκαλία, καθὼς διδάσκει καὶ ἡ Γραφὴ λέγουσα, «Ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν»· τοὺς παρεκίπει νὰ φυλάττωσι ἀπαραλλάκτως τὰς τάξεις καὶ ἦθη τῆς Μοναδικῆς πολιτείας καὶ νὰ μὴ τολμήσουν ποτὲ νὰ παραβῶσι κάμμιαν ἀπὸ τὰς δοθείσας ὑποσχέσεις αὐτῶν ὁπότε τὸ Ἀγγελικὸν ἐνεδύθησαν σχῆμα. Ἀνάμεσα εἰς τὸ πολυάριθμον τῶν ἀρετῶν αἰτινες τὸν ἐστόλιζαν, πλέον ἀφ' ὅλας ἔλαμπεν ἡ θεώνυμος ἐκείνη, ἣτις ρίζα καὶ θεμέλιον πασῶν τῶν ἀρετῶν ὀνομάζεται, ἡ κατὰ Θεὸν, λέγω, πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη, ἡ ὁποία τόσο ἦτο ἐρριζωμένη εἰς τὴν καρδίαν του, ὥστε ὑπερέβη καὶ αὐτοὺς τοὺς ὄρους τῆς φύσεως ἀκούσατε δὲ σὰς παρακαλῶ μὲ προσοχὴν καὶ εὐλάβειαν νὰ θαυμάσητε.

Ἀνθρώπος τις ξένος τολμηρὸς καὶ αὐθάδης, μὲ χεῖρα παμμίαρον ἐτόλμησε νὰ φονεύσῃ Κωνσταντῖνον τὸν γνήσιον καὶ ἡγαπημένον ἀδελφόν τοῦ Ἁγίου, ὑποκείμενον ἀξιώτατον καὶ περιβλεπτόν τῆς πατρίδος ἄρχοντα· οὗτος ἀφ' οὗ ἐπραξέ τοιαύτην

μαιφονίαν, φοβούμενος τὴν δύναμιν τῶν συγγενῶν τοῦ φονευθέντος, ἔφρουγε διὰ τὴν σωσὴν τὴν ζωὴν του, εἰς τόπους ἐρήμους καὶ ἀβίτους· τέλος πάντων (δὲν ἤξεύρω, ἢ κατὰ τύχην, ἢ κατ'οικονομίαν μᾶλλον Θεϊκὴν, διὰ τὴν φανερωθῆ ἢ μεγάλη και παράδοξος ἀρετὴ τοῦ Ἁγίου) ἐξέπεσεν εἰς τὸ προειρημένον Μοναστήριον τῆς Θεοτόκου Ἀναφωνητρίας, ἐνθα ὁ Ἁγιος ἠγουμένευε· καὶ μὴ γνωρίζων, ὅτι ὁ Ἡγούμενος ἦτον ἀδελφὸς τοῦ φονευθέντος, ὅλος ἐντρομος καὶ ἀπὸ τὸν φόβον ὡς ἡμιθανῆς, μὲ δάκρυα γονυπετῆς πίπτει εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἁγίου, καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ ἤθελε κάμει ἔλεος εἰς αὐτὸν νὰ τὸν φυλάξῃ εἰς τόπον ἀπόκρυφον. Βλέπων αὐτὸν ὁ Ἁγιος οὕτω τρομασμένον, τὸν ἐρωτᾷ νὰ τῷ εἰπῇ τὸ αἷτιον τοιοῦτου φόβου· ἀκούει δὲ πρὸ αὐτοῦ, ὅτι ἔφρουγεν ἀπὸ τὸν θυμὸν τῶν ἀρχόντων, οἵτινες ἐπήγαιναν τρέχοντες νὰ τὸν εὗρουν καὶ θανατώσουν, διότι εἶχε φονεύσει ἕνα ἀπὸ τὸ αὐτὸ γένος ὀνομαζόμενον Κωνσταντῖνον. Ἀρίων ἐνταῦθα ἕκαστον ἐξ ὑμῶν ἀναγνώσται νὰ στοχασθῇ πόσον πόνον ἤσθάνθη ὁ Ἁγιος εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ κατὰ φύσιν εἰς τοιοῦτον θλιβερόν καὶ πικρότατον μῆνυμα, μὴ ἔχων μάλιστα ἄλλον ἀδελφόν· ἠλλαξεν ἢ ὄψις τοῦ προσώπου του, τὰ φιλάδελφα δάκρυα ὡς ἀπὸ δύο θολερὰς βυβύσεις εὐθὺς ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του ἔδραμον, καὶ μὲ βαθύτατον στεναγμὸν εἶπεν· «ὦ ἄνθρωπε, καὶ τί σοῦ ἐπταίσει ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἀρχων καὶ τὸν ἐθιναίτωσες ἀδικα;» τῶρα ὡς ἄνθρωπος ἐβιάζετο ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἀγάπην τῆς ἀδελφότητος νὰ κάμῃ ἐκδίκησιν, ἀλλὰ προτιμῶν τὴν Θεϊκὴν ἐντολήν, ἣτις προστάζει νὰ ἀγαθοποιῶμεν τοὺς κακοποιῶντας ἡμᾶς, ὄχι μόνον δὲν ἐκακοποίησεν ἐκεῖνον τὸν πάσης τιμωρίας καὶ παιδεύσεως ἄξιον, ἀλλὰ μιμούμενος ἐκτενῶς τὴν ἀνεξικακίαν τοῦ Δεσπότη μας Χριστοῦ, ὁποῦ διὰ τοὺς σταυρώσαντας αὐτὸν παρεκάλε τὸν ἀναρχόν του Πατέρα, ἔλαβε τὸν φονέα ἐκεῖνον καὶ, μὲ παρηγορητικὰ λόγια ἐνθαρρύνων αὐτὸν, τὸν ἔκρυψεν εἰς τόπον ἀπόκρυφον, καὶ τὸν ἐφίλευεν μὲ πᾶσαν φιλοφροσύνην καὶ εὐσπλαγχνίαν, ὡς νὰ ἦτο ὄχι ἐχθρὸς, ἀλλὰ εὐεργέτης του. Εἰς ὀλίγης ὥρας διάστημα, ἰδοὺ καὶ φθάνουν πολλοὶ ἐκ τῶν συγγενῶν τοῦ Ἁγίου δρομαῖοι, ἰδρωμένοι ἀπὸ τὸν κόπον τῆς μακρᾶς ὁδοπορίας, καὶ ἀπὸ τὴν ἀμετρον λύπην σχεδὸν μισαποθαμμένοι, ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ πλήθους ἀνθρώπων ὀπλισμένων, τοὺς ὁποίους βλέπων ὁ Ἁγιος ὑπεκρίθη ὅτι δὲν ἤξευρε τίποτε, ἀλλὰ τοὺς ἐρωτᾷ νὰ εἰποῦν τὴν αἰτίαν τοῦ ἐρχομοῦ των, καὶ τῆς πολλῆς αὐτῶν θλίψεως. Αὐτοὶ μετὰ πολλῶν δακρύων τοῦ ἐφανέρωσαν

τὴν ἔλσειν ἑκείνην τραγωδίαν καὶ φόνον τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐρωτῶντες αὐτὸν ἀκόμη, ἂν εἶδε διελθόντα ἐκεῖθεν τὸν φονέα, τὸν ὁποῖον ἐπήγαιναν ζητοῦντες διὰ τὴν φονεύσασιν, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν ἰδίαν ζωὴν τὸν ἠγαπημένον του ἀδελφόν Κωνσταντῖνον ὑστέρησεν. Ἐκλαυσεν ὁ Ἁγιος ἐθρήνησεν ὁμοῦ μὲ τοὺς συγγενεῖς του τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν θάνατον, καὶ διὰ τὴν τὸν κάμῃ νὰ ἀναχωρήσουν ἐκεῖθεν τὸ ταχύτερον, ἵνα λάβῃ καιρὸν νὰ σωσῇ τὸν ἐλσεινὸν ἐκεῖνον φονέα, τὸν ὁποῖον εἶχε κρυμμένον, τοὺς εὐγαλεν ἐκεῖθεν μὲ συμβουλευτικὸς λόγους, στέλλων αὐτοὺς τάχα πρὸς ἀκριβὴ ἐξέτασιν τοῦ φονέως· ὅθεν καὶ ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ του· ἐπειδὴ παρευθὺς ὁποῦ ἐμάκρυναν ἀπ' ἐκεῖ οἱ συγγενεῖς του, νοουθετῶν αὐτὸν (ἐπειδὴ τοῦ ἐφανέρωσε ὅτι ἦτον ἀδελφὸς τοῦ φονευθέντος ὑπ' αὐτοῦ) καὶ πνευματικῶς ἐρμηνεύων, τὸν ἐδιόρθωσε, συγχωρῶν αὐτῷ τὸ ἀμάρτημα, τότε δὲ συνοδεύων αὐτὸν ἕως εἰς τὸν αἰγιαλόν, ὄντα πλησίον τοῦ Μοναστηρίου, καὶ δίδων αὐτῷ τὰ πρὸς ζωοτροφίαν καὶ ταξίδιον εἰς ἄλλην χώραν, διὰ τὴν σωσὴν τὴν ζωὴν του τὸν ἐπεμψεν.

ὦ ἀρετῆ! ὦ ἔργον ὑπερφυῆς! ὦ κατόρθωμα ὑπεράνθρωπον! τὸ ὁποῖον ἀκούοντες ὄχι μόνον θαυμάζουσι οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ οὐράνιοι Ἄγγελοι βέβαια ἐξεπλάγησαν· διὸ καὶ ὁ πλουτοδότης Θεὸς εἰς ἀνταμοιβὴν τοιαύτης χριστομιμῆτος ἀρετῆς, τὸν ἐπλούτησε μὲ ὑπερφυῶν θαυματουργημάτων χαρίσματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θέλομεν εἰπεῖ τινά.

Βουλόμενος ὁ Ἁγιος μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τὸ ἄνωθεν Μοναστήριον τῆς Ἀναφωνητρίας εἰς τὴν πόλιν διὰ τινὰ ὑπόθεσιν, εἶπε τοῦ Διακόνου του Δανιὴλ (ὁ ὁποῖος ἦτον ἀπὸ τὰ Τρίκαλα τῆς Πελοποννήσου, ἀνατραφεὶς καὶ χειροτονηθεὶς ἀπὸ τὸν Ἁγιον, τὸν ὁποῖον ὡς ἐμπιστευμένον εἶχε πάντοτε εἰς τὴν συνοδίαν του) «ἐτοιμάσου Δανιὴλ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν χώραν» ἐκεῖνος τῷ ἀπεκρίθη· «Δέσποτα Πανιερώτατε, ὁ καιρὸς εἶναι πρὸς βροχὴν», ὁ δὲ Ἁγιος τοῦ ἀνταπεκρίθη, «ὡς κινήσωμεν εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ μὴ βάνης ἐμπόδιον» πορευόμενοι λοιπὸν δὲν ἦσαν πολὺ μακροχρόνιοι ἀπὸ τὸ Μοναστήριον, ὅτε ἤρχισεν ἡ βροχὴ· λέγει ὁ Διάκονος, «Δέσποτά μου δὲν τὸ εἶπον ἐγὼ ὅτι βρέχει; κάλλιον εἶναι νὰ ἐπιστρέψωμεν, ἐπειδὴ ἡ βροχὴ αὐξάνει.» Αὐτὸς δὲ ὁ ὄντως ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ τοῦ εἶπεν, «ὡς πηγαίνωμεν ἐμπρὸς καὶ δὲν παθαίνομεν τίποτε» ὅσον ὁμοῦς, ἐπέβη ἡ ὥρα, τὸσον ἠῤῥξεν ἡ βροχὴ

ἀλλ' ὦ τῶν θαυμασίων σου Κύριε! μολονότι καὶ τόσον πολλή νὰ ἦτον ἡ βροχή, ὅπως οὔτε εἰς τοῦ Ἀρχιερέως, οὔτε εἰς τοῦ Διακόνου τὰ φορέματα παντελῶς ἤγγισε· φθάνοντες δὲ παρ' ἐμ- πρὸς εἰς ἓνα πολυῶρον ποταμόν, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἦτον ἀνάγκη νὰ διέλθουν, καὶ βλέποντές τον πλημμυρημένον ἀπὸ τὴν μεγάλην βροχὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἀπορῶν ὁ Διάκονος λέγει πρὸς τὸν Ἄγιον «καὶ τώρα Δεσποτέ μου, πῶς ἔχομεν νὰ περάσωμεν τὸν ποταμόν τοῦτον;» Τότε ὁ Ἄγιος θαρσαλέως τοῦ ἀπεκρίθη «ἀκο- λούθει μοι ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ μὴ δισταῖς ὀλό- τελα» ὑπακούων λοιπὸν ὁ Διάκονος ἠκολούθει· πλησιάζοντες δὲ ἐκεῖ (ὦ τῆς παραδόξου θαυματουργίας) ἐστάθη τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ ἀκίνητον, εἰς τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο μέρος ὑψούμενον, ὥστε ὁποῦ ἐπέ- ρασαν καὶ οἱ δύο χωρὶς ποσῶς νὰ βραχῶσιν οἱ πόδες των· τότε θεωρῶν ὁ Ἄγιος τὸν Διάκονον ἐκπληττόμενον εἰς τὰ ἐξαιρέτα ταῦτα τερατουργήματα, τοῦ ἔβαλεν ἐπιτίμιον νὰ μὴ φανερώσῃ ζῶντος τοῦ Ἄγιου τὰ ὅσα εἶδε. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἄγιου κρίνων δι' ἀμάρτημα ὁ Διάκονος νὰ κρατῆ κεκρυμμένα τοιαῦτα ὑπερ- φυῆ θαυμάσια, τὰ ἐφανερώσεν εἰλικρινῶς, διὰ νὰ δεξαζῆται ὁ Θεός.

Εἰρισκόμενος ὁ Ἄγιος εἰς τὴν πόλιν, ἔτυχε νὰ ἀνοίξουν ἓνα τάφον εἰς τὸν Ναόν τοῦ Ἄγιου Νικολάου τῶν ξένων (οὗ- τω καλούμενον, ἐπειδὴ ἐκεῖ ἐνταφιάζονται οἱ ξένοι, ὅστις εἶναι καὶ ἡ Ἐπισκοπὴ τῆς αὐτῆς πόλεως Ζακύνθου) διὰ νὰ ἐνταφιά- σουν ἄλλο λείψανον ἀποθαμένου. Ἐκεῖ εὔρον ἓνα σῶμα γυ- ναικός, ἡ ὁποία πρό καιροῦ ἦτον ἀποθαμένη, καὶ ἦτον ἄλυτον μετὰ τὰ ἐνδύματα, διότι ἀπέθανε μετὰ δεσμὸν ἀφορισμοῦ ἢ τὰ- λαιπῶρος. Ἐπῆγαν οἱ συγγενεὶς αὐτῆς καὶ προσέπεσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἄγιου παρακαλοῦντες αὐτὸν μετὰ δάκρυα, νὰ ἤθελεν ὑπάγῃ εἰς τὸν ἀνῶθεν Ναόν τῆς Ἐπισκοπῆς νὰ διαβάσῃ Εὐ- χὴν συγχωρητικὴν εἰς ἐκεῖνο τὸ δεδεμένον σῶμα, ἵως καὶ ὁ Κύριος ἤθελεν εἰσακούσῃ τὴν δέησίν του· βλέπων ὁ Ἄγιος τὰ δάκρυά των καὶ εὐσπλαγχνισθεὶς ἐπῆγεν εἰς τὸν Ναόν νύκτα θα- θεϊαν, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ τὸν ἀνῶθεν Διάκονόν του καὶ τὸν ἐφημέριον τοῦ αὐτοῦ Ναοῦ, θεωρῶν δὲ τὸ πρᾶγμα προστάσσει νὰ εὐγάλουν ἔξω ἀπὸ τὸν τάφον τὸ πτώμα ἐκεῖνο καὶ νὰ τὸ στήσουν ὀρθόν, ὡς ὀλόκληρον ὅπου ἦτον, εἰς ἓνα στασίδι τῆς Ἐκκλησίας· τότε φορέσας τὸ ἐπιτραχηλιόντου καὶ τὸ ὠμοφόριον, κλίνας τὰ γόνατα, καὶ ἐπὶ ἰκανὴν ὥραν προσευχόμενος ἐδέετο τῷ Θεῷ μετὰ θερμὰ δάκρυα, ἵνα λύσῃ ἀπὸ τὸν δεσμὸν τοῦ

πτώμα τοῦ ἄλυτον ἐκεῖνο πτώμα, τοῦ ὁποίου διαβάζων τὴν συγ- χωρητικὴν Εὐχὴν, ὡς νὰ ἦτον ἐμψυχωμένον τὸ ἄπικον ἐκεῖ- νο σῶμα, κλίνον τὴν κεφαλὴν μετὰ σχῆμα τι προσκυνήσεως πρὸς τὸν Ἄγιον, τάχα δι' εὐχαριστίαν τῆς μεγάλης χάριτος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν, ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ διελύθη παντελῶς εἰς γῶ- μα καὶ κόκκαλα· ταπεινῶρων δὲ καὶ τῆς κενῆς δόξης ἀλλότριος ὧν ὁ Ἄγιος, ἔβαλε καὶ εἰς τοῦτο ἐπιτίμιον πρὸς τοὺς ἐκεῖ πα- ρεσῶτας νὰ μὴ φανερώσουν ζῶντος αὐτοῦ τὸ γεγονός. Παρό- μοιοι θάυμα ἔκαμε καὶ εἰς ἕτερον ἀνδρὸς ἀφορισμένου λείψανον εἰς ἓνα χωρίον τῆς αὐτῆς νήσου Ζακύνθου, καλούμενον Καταστάριον.

Αρχὼν τις ἐπίσημος καὶ πλούσιος ἀπὸ τοῦ γένους του, προσεκά- λεσε τὸν Ἄγιον μίαν φορὰν, μετὰ συνοδίαν καὶ ἄλλων προσώπων χρη- σίμων Ἱερωμένων τε καὶ λαϊκῶν νὰ ὑπάγουν εἰς περιδιάβασιν διὰ θαλάσσης μετὰ τὰ δίκτυα, πρὸς τὸ βόρειον μέρος τῆς αὐτῆς νήσου εἰς τὸ νησιδίον Βοίδι, ἐν ᾧ εὐρίσκεται μικρὸν Μοναστήριον ἐπ' ὀ- νόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἐμβαίνοντες εἰς τὸ πλοῖον οἱ προσ- κεκλημένοι μετὰ τοῦ προσκαλέσαντος, ἤρχισαν παρευθὺς κατὰ τὴν δεισιδαίμονά των πλάνην οἱ ἀγροῖκοι ἐκεῖνοι καὶ ἀδιάκριτοι ἄλι- εῖς, νὰ γογγύζουν κρυφίως ἐναντίον τῶν Ἱερωμένων ἐκείνων προ- σωπων (ὡς συνήθως κάμνει ὁ μωρὸς οὗτος καὶ ἀπαιδευτὸς λαὸς) νομίζοντες οἱ ἀνόητοι καὶ κακόπιστοι, ὅτι ὅταν ἴδουν Ἐκκλησιαστικὸν ἄνθρωπον, δὲν ἐπιτυγχάνει τὸ ἔργον αὐτῶν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀλλὰ μάλιστα ζημιούται, τὸ ὅποιον πολλάκις παραχωρεῖ ὁ Θεὸς καὶ συμβαί- νει διὰ τὴν κακοπιστίαν των καὶ προπέτειαν. Φθάσαντες λοιπὸν μετὰ τὸ πλοῖον εἰς τὸ Βοίδι, τὸν διωρισμένον τόπον, καὶ ἐξεληθόντες εἰς τὴν γῆν, ἐπῆγαν εἰς τὸ ῥηθὲν Μοναστήριον διὰ νὰ ἀναπαυ- θῶσι καὶ ἐτοιμῶσασιν τὰ ἀναγκαῖα· οἱ δὲ ἄλιεῖς κατὰ τὴν διατα- γὴν τοῦ προσκαλέσαντος ἀρχοντος ἐπῆγαν νὰ ἀλιεύσωσι βίψαν- τες δὲ τὰ δίκτυα καὶ ἐπισρέψαντες μεθ' ὧραν ἰκανὴν κενοὶ ἀπὸ ἰχθύας, ἐβάρυναν περισσότερο οἱ θηριογνώμονες, αὐξάνοντες τὸν γογγυσμὸν κατὰ τῶν Ἱερωμένων τῆς συνοδίας ἐκείνης· ὅθεν ὁ ἀρχὼν ἐκεῖνος, ὅστις τοὺς εἶχε προσκαλεσεὶ πρὸς ἀναψυχὴν, ἐ- γένετο περίλυπος διὰ τοιαύτην ἀποτυχίαν. Βλέπων αὐτὸν ὁ Ἄ- γιος, καὶ ζητῶν νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης του, ὁ ἀρχὼν τῷ εἶπεν αὐτὴν ἀπλῶς, προσθέτων περιπλέον τὴν κακὴν δόξαν τῶν ἀλιέων, οἵτινες νομίζουσι ὅτι δὲν ἐπιτυγχάνει τὸ ἔργον των ὅταν μετὰ Ἱερωμένων ἢ κληρικῶν ὁδοιποροῦσι. Ὁ Ἄγιος λυπού- μενος διὰ τὴν ἀθυμίαν τοῦ ἀρχοντος, μᾶλλον δὲ σκανδαλιζόμενος

διὰ τὴν σφαιερὰν γνῶμην τῶν ἀπαιδευτῶν ἀλιέων, προσώπων. www.ortodoxliturgic.ro
 φέρωσι τὰ δίχτυα ἔξω εἰς τὴν γῆν, καὶ φορῶν ἐπιτραχήλιον καὶ ἀναγινώσκον εὐχὴν ἐπ' αὐτῶν, τὰ ἠύλογησεν ὁμοῦ δὲ καὶ αὐτοὺς, καὶ τοὺς εἶπεν· «Ὑπάγετε εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς θαλάσσης (δεικνύων αὐτὸ), καὶ ἐκεῖ ρίψατε τὰ δίχτυα καὶ θέλετε πιᾶσαι ἰχθύων πολλοὺς.» Αὐτοὶ δὲ εἶπον· Δέσποτά μου, «ἡμεῖς πηγαίνομεν μετὰ τὴν ἀγίαν σου εὐχὴν νὰ σὰς ὑπηρετήσωμεν σήμερον· ἀλλ' ὁ τόπος ἐκεῖνος δὲν εἶναι ψαρότοπος, διότι ἐκεῖ ποτὲ ψάρια δὲν ἐπιᾶσαμεν, ἀλλ' ἡμεῖς ἤξεύρομεν τὰς ἐδῶ τοποθεσίας τῶν ὀψαριῶν, καὶ θέλομεν ρίψει τὰ δίχτυα ὅπου μᾶς φανῆ κάλλιον.» Ὁ Ἄρχιερεὺς θεωρῶν τὴν προπετῆ αὐτῶν ἀντιλογίαν, τοῖς λέγει ἐπιτιμητικῶς· «θέλω κατὰ πάντα τρόπον νὰ τὰ ρίψητε ἐκεῖ ὅπου ἐγὼ σὰς λέγω.» Λέγει καὶ ὁ Ἄρχων· «ὡς γίνηται τὸ θέλημα τοῦ Ἄρχιερέως, καὶ μὴ ἐναντιοῦσθε εἰς τὸ πρόσαγμά του.» Οὕτω λοιπὸν ὑπῆγαν ἀκουσίως καὶ κατὰ τὴν γνῶμην τῶν ἀπειρημένων· ἀλλὰ ρίπτοντες τὰ δίχτυα εἰς τὸν ἐπίδειχθέντα τόπον, ἐπίπασαν τόσον πλῆθος πολυειδῶν ἰχθύων, ὥστε μετὰ βίας ἠμπόρεσαν νὰ τὰ σύρῳσι καὶ βάλλῳσι εἰς τὸ πλοῖον· τότε ἐκθαμβοὶ γενόμενοι, εὐθὺς μετέβηλόν τὴν ἀπιστίαν εἰς πίστιν, καὶ ἐπιστρέψαντες εἰς τὴν γῆν, φέροντες τὴν ἀγρὰν τῶν ἰχθύων ὡς βραβεῖον τοῦ θαύματος, ἔδραμον μετὰ φόβον ὁμοῦ καὶ χαρὰν, καὶ πίπτοντες εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἁγίου, ὠμολόγουν μεγαλοφῶνως τὸ σφάλμα τῶν, ζητοῦντες τὴν εὐλογίαν του· ὁ δὲ πρῶτος καὶ θεῖος Ἀνὴρ, συγχωρῶν καὶ εὐλογῶν αὐτοὺς, τοὺς ἐνουθέτησε νὰ σέβωνται τὸ ἱερατικὸν σχῆμα, καὶ νὰ διώκωσιν ἀπὸ τὴν διάνοιαν αὐτῶν τὰς ψυχοβλαβεῖς δεισιδαιμονίας.

Ὁχι μόνον τῆς θαυματουργίας τὸ χάρισμα ἔλαβεν ὁ Ἄγιος ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὸ διορατικὸν εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ τὰ ἀπόκρυφα ἁμαρτήματα, ὡς ἐφάνη εἰς τινὰ Ἱερομόναχον, ὅστις ὑπῆγε χάριν ἐξομολογήσεως πρὸς αὐτόν. Οὗτος ἦτον Ἱερὸς Ζακύνθιος ὀνομαζόμενος Παγκράτιος Ἀρβανιτάκης, ὅστις ἀκούων τὰς ἀρετὰς τοῦ Ἁγίου, τὰ θαυμαστά του κατορθώματα καὶ τὴν ἰσαγγελὸν πολιτείαν, ὑπῆγε μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ ἐξομολογηθῆ εἰς αὐτόν· ἀποῦ δὲ ἐτελείωσε τὴν ἐξομολόγησιν, τὸν ἠρώτησεν ὁ Ἄγιος ἂν ἐνθυμῆται τίποτε ἄλλο νὰ τῷ εἴπῃ· αὐτὸς δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν, ὅτι δὲν ἐνθυμεῖται· λέγει αὐτῷ ὁ Ἄγιος· «Πρόσεξε καλῶς τέκνον μου, μήπως δι' ἀμέλειαν σου ἐφυγῇ κανὲν ἁμάρτημα ἀπὸ τὴν μνήμην καὶ μείνης ἀδιόρθωτος· ὅθεν

ἐξουστὸν ὀλίγον σκέφθῃτι μήπως ἐνθυμῆθῃ κανὲν ἄλλο ἁμάρτημα, διότι μοὶ φαίνεται βεβαίως ὅτι δὲν ἔκαμες τελείαν τὴν Ἐξομολόγησιν.» εἶπεν ὁ Ἱερομόναχος, σκέπτεται, συλλογίζεται ἐπὶ τινὰ ὥραν, καὶ ἐπειτα ἀποκρίνεται· «Δέσποτά μου Πανιερώτατε, δὲν δύναμαι παντελῶς νὰ ἐνθυμῶμαι ἄλλο τίποτε, ἀλλὰ δός μοι τὴν λύσιν διὰ νὰ μὴ πειράζω τὴν Ἀρχιερωσύνην σου.» Τότε βλέπων ὁ Ἄγιος, ὅτι ὁ ἐξομολογούμενος ἐμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὸ μεγαλύτερον ἀπὸ ὅσα ἁμαρτήματα εἶχε πράξει ὡς ἄνθρωπος, λέγει ὀλίγον μετὰ αὐστηρότητα· «Δὲν ἐνθυμεῖσαι ταλαιπῶρε, ὅτι ἐνῶ ἱερούργεις τὴν δεῖνα ἡμέραν, εἰς τὸν δεῖνα Ναόν, ἀπὸ ἀμέλειάν σου καὶ ὀλίγην προσοχὴν, ἐπέσε κατὰ γῆς ὁ Τιμιος Μαργαρίτης;» ἀκούων τοιοῦτον λόγον ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἁγίου ὁ Ἱερομόναχος, εὐθὺς τὸ ἐνεθυμήθη, καὶ ἔμεινεν ὅλος ἐντρομος, ἐκπληττόμενος διὰ τὸ διορατικὸν τοῦ Ἁγίου, βλέπων ὅτι τὸ ἀπόκρυφόν του ἐκεῖνο παράπτωμα, τὸ ὅποιον ἄνθρωπος δὲν ἤξευρεν, ὁ Ἄγιος μετὰ τοὺς νεορῶν τῆς ψυχῆς ὀφθαλμοὺς τὸ ἐγνώρισεν· πίπτων δὲ εἰς τοὺς πόδας καὶ κατατρέχων αὐτοὺς μετὰ δάκρυα μετανόιας, τοῦ ὠμολόγει τὸ πταίσμα καὶ τοῦ ἐζητεῖ τὴν συγχώρησιν. Ὁ δὲ πνευματικὸς πατήρ Διονύσιος, ὡς μνηστὴς τοῦ συμπαθεστάτου μας Ἰησοῦ, ἐδέχθη τὴν μετάνοιάν του καὶ διόρθωσιν, ἐρμηνεύων αὐτὸν νὰ προσέχῃ εἰς τὸ ἔξῃς, καὶ ὅτι ἱεουργῆ τὴν ἀναίμακτον Θυσίαν, μετὰ φόβον πολὺν καὶ τρόμον καὶ μετὰ μεγάλην εὐλάβειαν νὰ πλησιάζῃ εἰς τοιοῦτον Ἐπουράνιον Βασιλέα, εἰς τὸν ὅποιον οὔτε αὐτοὶ οἱ Ἄγγελοι ἀκλινῶς ἀτενίσαι ἰσχύουσι. Μετὰ τοιαύτας νοουθεσίας καθοδηγῶν αὐτόν τοῦ ἔδωκε τὴν λύσιν, καὶ τὸν ἐπεμψεν εἰς εἰρήνην. Εἶναι καὶ ἄλλα ἀξιοδιήγητα τοῦ Ἁγίου θαυματουργήματα, ἅτινα ζῶν ἐτέλεσε, καὶ τὰ ὅποια σιωπῶμεν διὰ νὰ μὴ βαρύνωμεν τὴν εὐσεβῆ σας ἀκρόασιν διὰ τῆς μακρολογίας τοῦ διηγήματος, ἐπειδὴ πρέπει νὰ εἴπωμεν καὶ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια μετὰ θάνατον ἐθαυματούργησε· καὶ ἐξ ἐκείνων τὰ θξιώτερα, διότι πολλὰ καὶ ὅλα εἶναι θαυμαστά καὶ ἀξιώματα.

Πολιτευόμενος ὁ Ἄγιος μετὰ τοιαύτην διαγωγὴν ἰσαγγελοῦ βίου θεαρέστου, καὶ φθάσας εἰς βαθὺ γῆρας, πεφορτωμένος ὡς ἄλλο πολύφορον δένδρον μετὰ τοὺς καρποὺς τῶν φαινῶν του ἀρετῶν, ἐφθασεν ὁ καιρὸς νὰ μεταφυτευθῆ εἰς τὴν γῆν τῶν πραγμάτων· προγιγνώσκων δὲ τὴν ὥραν τῆς μετοικήσεώς του, ἐφανέρωσεν αὐτὴν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Μονῆς, τὰ πνευματικὰ του καὶ περιπόθητα τέκνα, οἵτινες ἀκούοντες τοιοῦτο θλιβερὸν μῆνυμα, μετὰ

δάκρυα πολυστάλακτα ἐκλαιον ἀπαρηγόρητα διὰ τὴν μέλλουσαν ζήτησιν τοῦ καλοῦ των Πατρὸς καὶ Διδασκάλου, τοὺς ὁποίους παρηγορῶν ὁ Ἅγιος, νουθετῶν, εὐλογῶν καὶ τὸν τελευταῖον ἀσπαζόμενος ἀσπασμόν, παρέδωκε τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς χεῖρας τοῦ Πλαστοουργοῦ τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸ α χ κ δ'. (1624) ἔτος ἐν μηνί Δεκεμβρίῳ ιζ'. (17). Τὸ σεβάσιμον καὶ τίμιον αὐτοῦ Λείψανον, κατὰ τὴν παραγγελίαν του, ἐντίμως καὶ εὐλαβῶς ἐπεμψαν εἰς τὴν περίφημον Μονὴν τῶν Στροφάδων, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐνδυσθῆ τὸ Μοναχικὸν σχῆμα, καὶ εἶχε δώσει τὴν μετάνοιάν του· οἱ δὲ Ὅσιοι Πατέρες τῆς εὐαγθοῦς ἐκείνης Μονῆς, τὸ ἐδέχθησαν ὡς θησαυρὸν πολύτιμον, καὶ εὐσεβοπροσπῶς τὸ ἐνεταφίασαν εἰς μνημεῖον καινὸν ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐντὸς τῆς μάνδρας τοῦ αὐτοῦ Μοναστηρίου.

Ἐν παρῆλθε πολὺς καιρὸς ὅπου πλεονάκις ἐφάνη κατ' ὄναρ εἰς τὸν Ἠγούμενον τῆς Μονῆς, καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς λέγων· «τί μὲ κρατεῖτε ἐδῶ εἰς τὸν τάφον κεκλεισμένον; ἐκβάλλετέ με εἰς τὸν οὐρανὸν» συγκοινωνοῦντες μεταξὺ των ὁ Ἠγούμενος μετὰ τῶν Ἀδελφῶν τὸ ὄραμα τοῦτο, ἔκριναν ὅτι εἶναι Θεϊκὴ ἀποκάλυψις· καὶ οὕτω κατὰ τὴν τάξιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων θέλοντες νὰ κάμωσι τὴν ἀνακομιδὴν, ἤνοιξαν τὸν τάφον, εὐρόντες δὲ ὀλόκληρον, ἀκέραιον καὶ ἀνελλίπες τὸ πάντιμον ἐκεῖνο καὶ Ἱερὸν Λείψανον, μετὰ τῶν Ἀρχιερατικῶν αὐτοῦ ἐνδυμάτων, μεθ' ὧν ἐνεταφιάσθη, πνέον καὶ εὐωδίαν θαυμασίαν, μὲ ὕμνους καὶ ψαλμωδίας καὶ πᾶσαν ἄλλην εὐλαβείας ἐπιδείξιν ἐκβάλλοντες αὐτὸ ἀπὸ τὸν τάφον, τὸ μετέθεσαν εἰς ἡτοιμασμένην λάρνακα ἐντὸς τοῦ νάρθηκος τῆς Κυριακῆς Ἐκκλησίας τῆς Θείας τοῦ Χριστοῦ Μεταμορφώσεως.

Τοῦτο τὸ πάντιμον Λείψανον εἶναι φυλακτήριον τῆς σεβασμίας ἐκείνης Μονῆς, καὶ δὲν παύει νὰ θαματοουργῇ καθημερινῶς, ἱατρεῖον πᾶσαν ἀσθένειαν τῶν Πατέρων· διώκει τὸ πλῆθος τῶν καρποφόρων ἀκρίδων, αἵτινες πίπτουσιν ἐκεῖ συχνάκις, ζημιώνουσαι τὰ γεννήματα τοῦ Μοναστηρίου· διότι ἅμα λιτανεύσωσιν οἱ Πατέρες εἰς τοιαύτην ἀνάγκην μὲ τὸ Ἅγιον Λείψανον γύρωθεν τοῦ Μοναστηρίου, εὐθὺς ὡς ἀπὸ σκληρὰν μάστιγα διωκόμεναι αἱ ἀκρίδες ἐνωμέναι εἰς εἶδος νέφους, ὄλαι εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης καταποντίζονται. Πολλάκις ἐν καιρῷ ὀνομβρίας, λιτανεύουσιν οἱ Πατέρες κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, καὶ ὅσον καὶ ἂν ᾔῃαι ὁ καιρὸς

εὐδίας καὶ ἡ ἡμέρα ἡλιοστάλακτος, εὐθὺς συννεφιάζει ὁ οὐρανὸς καὶ, διὰ πολλῶν βροχῶν ποτίζων τὴν διψασμένην γῆν, χαροποιεῖ τοὺς Μονάζοντας, πλουτίζων αὐτοὺς μὲ πολλοὺς καρπούς.

Ζῶν ὁ Ἅγιος εἶχεν ἐν τῇ πόλει μέγα ἀνώγειον οἶκημα, ἐν ᾧ κατώκει, ὅτε ἐκ τῆς Μονῆς τῆς Ἀναφωνητρίας ἤρχετο εἰς τὴν χώραν τοῦτο, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, τὸ ἔλαβεν εἰς ἐνοίκιον ὁ εὐσεβὴς ἄρχων Μιχαὴλ Σουμάκης, γνωστὸς τοῦ Ἁγίου ἐν τῷ βίῳ· καίτοι δὲ διὰ τὴν παλαιότητα τῆς οἰκοδομῆς ἦτο σχεδὸν χαλασμένον καὶ ἡ κατάσασίς του κατετρόμαζε τοὺς ὄρωντας, ἔσεργε νὰ κατοικῇ ἐν αὐτῷ διὰ τὴν ἀγάπην καὶ εὐλάβειαν ἣν πρὸς τὸν Ἅγιον εἶχεν, εὐφημίζων μετὰ σεβασμοῦ τὰς πολλὰς αὐτοῦ ἀρετὰς καὶ Θεῖα προτερήματα. Κατὰ δὲ τὸ α χ ξ α'. (1661) ὅτε ὁ Θεὸς διὰ τὰς ἀνομίας τοῦ λαοῦ τῆς νήσου Ζακύνθου τὸν ἐπαίδευσε μὲ καταστρεπτικωτάτους σεισμούς καὶ κίνδυνον ἀφανισμοῦ, ἐκρημνίζοντο δὲ πλεῖσαι παλαιαὶ οἰκίαι, φοβούμενος κατὰ πολλὰ ὁ ἐνοίκιος ἐκεῖνος ἄρχων τὸν ἐπιχείμενον κίνδυνον, ἔνεκεν τῆς κατασάσεως τῆς παλαιότητος ἐκείνης οἰκοδομῆς, ἐτοποθετήθη μετὰ τῆς οἰκογενείας του, εἰς μέρος τι τοῦ κατωγαίου τῆς βῆθεισης οἰκίας, διὰ νὰ δύνανται εὐκόλως νὰ ἐξέρχωνται εἰς κάθε κλονισμόν τῆς γῆς. Εἰς τὰ φόβητρα τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου μίαν νύκτα, Ἐλένη ἡ οὐζυγος αὐτοῦ βλέπει καθ' ὕπνον ἓνα Ἀρχιερέα σεμνοπρεπῆ μετρίας ἡλικίας, ὡς ἦτον ὁ Ἅγιος, ὅστις ἀναβὰς μὲ τὸν Διάκονόν του εἰς τὸ ἀνώγειον τῆς οἰκίας ἐκείνης καὶ φορέσας ἐπιτραχήλιον καὶ ὠμοφόριον ἔκαμεν εὐλογητὸν ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνης τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, ἧτις εὐρίσκετο ἐκεῖ καὶ ἀνέγνωσαν τὴν ἀκολουθίαν τοῦ μικροῦ Ἀγιασμοῦ· ἔπειτα ραντίζων μὲ τὸ ἅγιον ὄλον τὸν οἶκον, ἐπλησίασεν εἰς αὐτὴν καὶ μὲ ἱλαρὸν πρόσωπον τῇ εἶπε· «Γύναι μὴ φοβοῦ πλέον». Ἐκείνη ἐξυπνήσασα εὐθὺς, ἐξύπνησε καὶ τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ μὲ φόβον ἅμα καὶ χαρὰν τῷ ἐδιηγήθη τὸ ὄραμα, ὁ ὁποῖος, ὡς θεοσεβὴς καὶ ἐνάρετος, ἐσέφθη ὅτι ἄλλο δὲν ἦτο, παρὰ ἡ προστασία καὶ σκέπη τοῦ Ἱεράρχου Διονυσίου, ὅστις ἐπέβλεπεν εὐστόχως εἰς τοιαῦτα φόβητρα μεγάλα τὸν οἶκον ὡς κτήμα ἰδικόν του, καὶ διεφύλαττε σῶους καὶ ἀβλαβεῖς τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῷ, ὅθεν θεῖα χάριτι ἐνδυναμωθεὶς ὁ ἄρχων πανοικί διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου, κατώκει μὲ θερμὴν πίστιν ἀφόβως εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον, χωρὶς νὰ λάβῃ ποτὲ βλάβην ἢ ζημίαν, καὶ εἰς ἄλλους σεισμούς μετὰ ταῦτα ὅτινες κατὰ καιροῦς

συνέβησαν· ἀλλ' εἰς αὐτὸν ἔδωκε τέλος τῆς ζωῆς θεοσεβῶς καὶ εὐλογημένου ἐκεῖνο ἀνδρόγυνον.

Μοναχός τις τοῦ αὐτοῦ Μοναστηρίου Ματθαῖος ὀνομαζόμενος (ὁ ὁποῖος ἐστάθη ὑποτακτικός τοῦ Ἁγίου) μίαν νύκτα εὐρισκόμενος ἐκεῖ εἰς τὸ Μοναστήριον, τοῦ ἐφάνη ὁ Ἅγιος εἰς τὸν ὕπνον του καὶ τοῦ εἶπε· «Ματθαῖε, εἶπέ τοῦ Ἁγούμενου Νεκταρίου νὰ του καὶ τοῦ εἶπε· «Ματθαῖε, εἶπέ τοῦ Ἁγούμενου Νεκταρίου νὰ φυλάττεται προσεχῶς μὲ τοὺς λοιποὺς τῶν Πατέρων, διότι μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας μέλλει νὰ γίνῃ σεισμός μεγάλος, καὶ θέλει γίνῃ μεγάλη βλάβη καὶ ζημία εἰς τὸ Μοναστήριον». ἔγερθεὶς τοῦ ὕπνου ὁ φηθεὶς μοναχός, καὶ νομίζων αὐτὸ ἀπλοῦν ὄνειρον, δὲν ὠμολόγησε κἀνεὸς τὸ ἐνύπνιον. Ὅθεν κατὰ τὴν πρόρρησιν τοῦ Ἁγίου, μετὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἐγίνε σεισμός τόσοσ μέγας, ὥστε αἱ περισσότεραι οἰκοδομαὶ τοῦ Μοναστηρίου ἐπεσαν κατὰ γῆς, καὶ ἄλλαι ἐρράγησαν· ὁ δὲ θαυμαστός ἐκεῖνος πύργος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖο ἐσκόπευε ἄλλος τις Μοναχός, κατὰ τὴν συνθήειαν ὁποῦ ἔχουν νὰ κάμνουν καθημερινὰς φυλακὰς διὰ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν ποντοπόρων ἀλλοπίστων πειρατῶν, ἐκρημνίσθη ἐν μέρει συμπαρασύρων μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν Καλόγηρον κάτω εἰς τὴν μάνδραν, ἐπικαλούμενον εἰς ἐκεῖνο τὸ αἰφνίδιον συμβεβηκός μὲ πίστιν τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου· ὡ τῶν μεγίστων θαυμάτων Θεοῦ Παντοδύναμη! ἂν καὶ τόσοσ ὑψηλός ἦναι ὁ πύργος, μ' ὄλον τοῦτο ἔμεινεν ὁ πεσὼν σῶος καὶ ἀβλαβής εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ ἔπαινον τοῦ Ἁγίου, ὅστις ταχέως προφθάνει τοὺς αὐτὸν πιστῶς ἐπικαλουμένους.

Τὸ ἀρχμὲ. (1645) ὅτε τῶν Τούρκων ὁ στόλος ἔμελλε, ὡς ἐλέγετο, νὰ διέλθῃ ἀπὸ τὰ μέρη τῶν Στροφάδων, ὅταν ἐπῆγεν εἰς τὴν Κυδωνίαν πόλιν τῆς Κρήτης, ἤγουν τὰ Χανιά, φοβούμενοι οἱ Πατέρες μὴ τοὺς κακοποιήσωσιν οἱ Ἀγαρηνοὶ, λαμβάνοντες τοῦ Ἁγίου τὸ Λειψάνον μὲ τὰ λοιπὰ πράγματα τοῦ Μοναστηρίου, ὁμοῦ δὲ καὶ ὅλα τὰ πρόβατα καὶ κτήνη, ἐπῆγαν εἰς τὴν ἀντικρῦ νῆσον Ζάκυνθον διὰ νὰ φυλαχθῶσι· ἀφοῦ δὲ ἐφθασαν εἰς τὸ μετόχιόν των, μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἐτυφλωθησαν ὅλα ἀδιαφόρως· καὶ τοῦτο, ἢ κατὰ βασκανίαν τοῦ μισοκάλου Δαίμονος, ἢ κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν, διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ Ἅγιος. Ὅθεν θλιβόμενοι ὑπερμέτρως οἱ Πατέρες εἰς τοιαύτην αἰφνίδιον συμφορὰν, δὲν ἠμπόρουν νὰ εὕρουν ἄλλην θεραπείαν ὠφελιμωτέραν, εἰμὴ μόνην τοῦ Ἁγίου τὴν βοήθειαν· ἐπειδὴ, κάμνοντες ἁγιασμόν καὶ ἐγγίζοντες τὰς χεῖρας τοῦ τιμίου Λειψάνου εἰς τὸ ἁγιασμένον ὕδωρ, ἐρράντισαν

μὲ αὐτὸ τὰ τυφλωθέντα ζῶσα, καὶ ὅλα κοινῶς ἐν τῷ ἅμα ἐφωτίσθησαν καὶ ἀνέβλεψαν.

Μία Ἀρχόντισσα συγγενῆς τοῦ Ἁγίου, ἐν Ζακύνθῳ, ὀνόματι Ἀγγελὰ ἠσθένησε βαρέως ἀπὸ ἀποπληξίαν, καὶ ὄχι μόνον ἠμίξηρος ἔμεινεν, ἀλλὰ καὶ βωβὴ καὶ ἀλαλος, διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ὁποίας δὲν ἐλειψαν οἱ ἐμπειρότεροι ἰατροὶ νὰ μεταχειρισθῶσιν ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ἐπισήμης· μάτην ὅμως ἐκοπίασαν, διότι ὄχι μόνον δὲν ὠφελήθη ἡ ἀσθενής, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ χειρὸν ἐλθοῦσα, ἀπηλπίσθη τελείως διὰ τὴν ὑγείαν τῆς· τέλος πάντων ἐνθυμηθέντες οἱ συγγενεὶς αὐτῆς ὅτι ἐν Ζακύνθῳ εὐρίσκετο ὁ ἐλάχιστος δάκτυλος τοῦ ποδὸς τοῦ τιμίου Λειψάνου τοῦ Ἁγίου, τὸν ἔφερον εἰς τὸν οἶκον τῆς ἀσθενοῦς, ἐγγίζοντες δὲ αὐτὸν σαυροειδῶς μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας, διὰ χεῖρός Ἱερατικῆς, εἰς τὸ σῶμα καὶ τὰ ἀπονενεκρωμένα αὐτῆς μέλη, ὡ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἡ ἀφωνία διελύθη καὶ τὰ ἀκίνητα μέλη ἀνέλαβον τὴν κίνησιν ὡς καὶ πρότερον.

Ὁ ἄνωθεν δάκτυλος τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου ἐπέμφθη ἀπὸ τὸν τότε Ἁγούμενον τῆς Μονῆς τῶν Στροφάδων εἰς τὴν Ζάκυνθον, πρὸς ἁγιασμόν τῆς πατρίδος τοῦ Ἁγίου, καὶ παραμυθίαν καὶ πνευματικὴν ἀγαλλίασιν τῶν συμπολιτῶν του. Ἐπειδὴ Χριστιανός τις ἐλθὼν ἐκεῖ χάριν προσκυνήσεως καὶ ἀσπαζόμενος τὸ Ἅγιον Λειψάνον, ἔκοψε κρυφίως δι' εὐλαβείαν του ἐκεῖνον τὸν δάκτυλον ἵνα τὸν λάβῃ μετ' ἑαυτοῦ· ἀλλ' ἐνῶ ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν Νάρθηκα, ἐνθα ἔκειτο τὸ Λειψάνον, ἐμποδίζετο ἀοράτως· ὥστε βλέπων τὸ θαῦμα ὠμολόγησε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τοὺς Πατέρας τῆς Μονῆς· ὁ δὲ Ἁγούμενος λαβὼν αὐτὸν τὸν ἐπεμφεν, ὡς εἶπομεν, εἰς τὴν Ζάκυνθον, καὶ οὕτως ἔμεινεν ἐλεύθερος ὁ ἄνωθεν προσκυνητῆς καὶ ἀνεμποδίζως ἐξῆλθε τοῦ Νάρθηκος.

Εὐρίσκετο εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Στροφάδων Μεθόδιος Ἱερομόναχος ὁ Παντόγαλος, ἀπὸ τὸ Ρέθυμνον τῆς Κρήτης, ἀνὴρ σεμνοῦ καὶ ἐναρέτου βίου, ὅστις ἐχρημάτισε μετὰ ταῦτα καὶ Ἁγούμενος τῆς Μονῆς. Τούτῳ (ὅτε ἦτο σκευοφύλαξ τῆς Ἐκκλησίας) ἔδωκεν εἰς προσκυνητῆς μίαν λαμπάδα διὰ νὰ τὴν ἀνάψῃ ἔμπροσθεν τοῦ Ἁγίου Λειψάνου· οὗτος δὲ, ἀμελῶν τὴν παραγγελίαν, εἶδε κατ' ὄναρ, ὅτι ἐνῶ εἰσῆρχετο εἰς τὸν Νάρθηκα, ἐνθα ἦτο τὸ τίμιον Λειψάνον, ἐσφράφη ὁ Ἅγιος καὶ θεωρῶν αὐτὸν μὲ βλέμμα αὐσηρὸν τῷ εἶπε «Φύγε ἐντεῦθεν!» ἐξυπνῶν δὲ

ὁ Ἱερομόναχος ἔντρομος διὰ τὸ δράμα ἐκείνο, στρέφει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ βλέπει τὴν λαμπάδα ἣτις ἐκρέματο εἰς μίαν γωνίαν τοῦ κελλίου του· ὅθεν εὐθὺς ἐγερθεὶς τῆς κλίνης ἔλαβε τὴν λαμπάδα ἐκείνην μὲ φόβον καὶ εὐλάβειαν, καὶ τὴν ἤναψεν ἔμπροσθεν τοῦ Ἁγίου Λειψάνου, ζητῶν ταπεινῶς ἀπὸ τὸν Ἁγίον συγχώρησιν τῆς ἀμελείας του· τὴν δὲ ἐρχομένην νύκτα βλέπει πάλιν τὸν Ἁγίον εἰς τὸν ὕπνον του, ὅστις ὑψώσας τὴν ἁγίαν του δεξιάν μὲ ἰλαρὸν πρόσωπον τὸν ἠλόγησε.

Ἐν δὲ ἐπέστρεψε τὸ πλοῖον τοῦ Μοναστηρίου ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον, εὐλαβῆς τις Χριστιανός, ὀνόματι Ἀναστάσιος, ἔδωκε τῶν ἐν αὐτῇ Πατέρων μίαν ἄλλην λαμπάδα, διὰ νὰ τὴν ἀνάψωσιν ἔμπροσθεν τοῦ ἁγίου Λειψάνου. Ἡ λαμπὰς αὕτη, χωρὶς νὰ τὸ ἐννήσωσιν, ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν ἐνῶ ἔταξειδευον· ἀφ' οὗ δὲ ἐφθασαν εἰς τὰς Στροφάδας, ἀναζητήσαντες αὐτὴν καὶ μὴ εὐρόντες ἐνόμισαν ὅτι τὴν ἐλησμόνησαν εἰς τὴν Ζάκυνθον. Μετ' ὀλίγον δὲ σύροντες εἰς τὴν γῆν τὸ πλοῖον, βλέπουσιν αὐτὴν προσκεκολλημένην εἰς τὴν τρόπιν (καρίαν) πλησίον τῆς πρύμνης, θαυμασίως, ὡς φαίνεται, ἀκολουθοῦσαν καθ' ὅλον τὸ ταξειδίον. Ὅθεν οἱ Πατέρες θεωροῦντες τὸ θαῦμα ἐδόξασαν τὸν Θεόν, μεγαλύνοντες καὶ τὸν θεράποντα αὐτοῦ θαυματουργὸν Διονύσιον· τὴν δὲ λαμπάδα ἤναψαν ἔμπροσθεν τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου.

Εἰς τὸ αὐτὸ Μοναστήριον ἔτυχεν ἀνθρωπὸς τις ξένος, ὅστις ἐφάνη ἐνοχλούμενος ἀπὸ πνεῦμα πονηρὸν καὶ ἀκάθαρτον· βλέποντες τοῦτον οἱ Πατέρες δεινῶς βασανιζόμενον καὶ εὐσπλαγχνισθέντες αὐτὸν, ἔλαβον ἔλαιον ἐκ τῆς κανδήλας τοῦ Ἁγίου καὶ τὸν ἔχρισαν, ἀναγινώσκοντες τοὺς ἐξορκισμοὺς τοῦ Οὐρανοφάντορος Βασιλείου· οὕτω δὲ ἐλυτρώθη θαυμασίως καὶ ἐσράφη ὑγιῆς εἰς τὸν οἶκον του, ὑμῶν τὸν Κύριον καὶ εὐχαριστῶν τὸν Ὅσιον.

Ἄλλη τις σεμνὴ καὶ εὐσεβὴς γυνὴ εἰς τὴν προειρημένην πόλιν Ζακύνθου, Ἄγγελα καὶ αὐτὴ ὀνομαζομένη, μὴ ἔχουσα τέκνον ἀρσενικόν, ἀλλὰ τέσσαρας θυγατέρας, εἶχε θλίψιν ὑπέμετρον· διὰ τοῦτο συνομιλοῦσα συχνάκις μὲ τινὰς εὐλαβεῖς γυναῖκας συγγενεῖς τοῦ Ἁγίου, ἤκουσε παρ' αὐτῶν τὴν θεάρεστον πολιτείαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἔζησεν ὁ Ἁγίος εἰς τὴν γῆν, καὶ τὰ ἐξαισία θαύματα, ἅτινα ζῶν καὶ μετὰ θάνατον ἔκαμε, καὶ κάμνει εἰς ὄσους μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας τὸν ἐπικαλοῦνται πρὸς βοήθειαν.

πίσει ὅθεν ἀδιστάκτω ὀπλισθεῖσα, καὶ ἐρωτι διακαεῖ πρὸς τὸν Ἁγίον τὴν καρδίαν τρωθεῖσα, τὸν ἐπικαλέσθη μὲ θερμὰ δάκρυα νὰ τῇ χαρίσῃ, διὰ τῶν πρὸς Θεὸν ἁγίων του προσβειῶν, τέκνον ἀρσενικόν πρὸς παρηγορίαν τῆς. Μετὰ πολλὰς δὲ δεήσεις, βλέπει μίαν νύκτα καθ' ὕπνον ἕνα Ἀρχιερέα, ὅστις τῇ λέγει· «Τί θέλεις» ἀπ' ἐμὲ, καὶ συχνάκις μὲ παρακαλεῖς; ἐὰν θέλῃς νὰ ἐπιτύχῃς τὴν ἐπιθυμίαν σου, πέμψον εἰς τὰς Στροφάδας νὰ λάβῃς ἀπὸ τὸ βότανον τὸ καλούμενον ἀμάρακος (μαντζουράνα) μὲ ἕτερον βότανον, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται ὀπισθεν τοῦ ἁγίου Βήματος τῆς Κυριακῆς Ἐκκλησίας, ἐκείνα λαμβάνουσα, πῖε ἐξ αὐτῶν, καὶ θέλεις ἐγγασρωθῆ καὶ γεννήσῃ τέκνον ἀρσενικόν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου· ταῦτα λέγων τὴν ἠλόγησεν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἐγένετο ἄφαντος. Αὕτη δὲ ἐξυπνήσασα καὶ συλλογιζομένη τὸ δράμα εἶπε καθ' ἑαυτὴν, ὅτι ἄλλο δὲν δύναται νὰ ἦναι τοῦ Ἱεράρχου Διονυσίου ἢ ἐπίσκεψις, εἰμὴ ὅτι πολλάκις παρεκάλεσα αὐτὸν διὰ τέκνον ἀρσενικόν καὶ ἴσως ἐπήκουσε τῆς ταπεινῆς μου δεήσεως, καὶ μάλιστα, ἀφοῦ μοῦ ἐνεθύμησε τὰς Στροφάδας, ἐνθα εἶναι τὸ τίμιον αὐτοῦ Λειψάνον· ὅθεν χωρὶς ἀναβολὴν ἔστειλεν εἰς τὰς ἀνωθεν Στροφάδας ἕνα ἀδελφὸν αὐτῆς, ὀνόματι Γεώργιον, καὶ τῇ ἔφερε μετὰ σπουδῆς καὶ ἐπιμελείας ἀπὸ τὰ δηλωθέντα βότανα, τὰ ὁποῖα μετ' εὐλαβείας καὶ θερμῆς πίστεως πίνουσα, κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ Ἁγίου, μετ' ὀλίγον ἐγένετο ἐγγυος καὶ ἐγέννησεν υἱόν, Ἰωάννην ἐπονομασθέντα ἐν τῷ Θεῷ Βαπτίσματι, χαριέστατον τε καὶ εὐφυέστατον, εἰς αἶνον Θεοῦ καὶ εἰς τιμὴν τοῦ Ἱεράρχου αὐτοῦ, τοῦ ἀκριβῶς ἐκπληροῦντος τὰς αἰτήσεις τῶν ἐν πίστει αὐτὸν ἐπικαλουμένων.

Ἦγουμένευεν εἰς αὐτὴν τὴν Μονὴν τῶν Στροφάδων Δανιὴλ Ἱερομόναχος τοῦπίκην Γουράτος ἐκ Μαίνης, ἀνὴρ σεμνοπρεπῆς, ὅστις ἐχρημάτισε μετὰ ταῦτα Ἀρχιερεὺς τῆς πατρίδος του. Οὗτος λίαν ἀμφιβάλλων διὰ τὴν ἀγιότητα τοῦ Ἱεράρχου Διονυσίου, πολλάκις ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν τάχα ὁ Διονύσιος νὰ εὐρίσκηται εἰς τὸν χορὸν τῶν Ἁγίων, ὡς ἡμεῖς ἐδῶ τὸν ἔχομεν; Τοῦτον τὸν δισταγμὸν καὶ δυσπιστίαν θέλων ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστός Κύριος νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν διάνοιαν τοῦ ἀποροῦντος Ἦγουμένου, τοῦ ἐφάνη μίαν νύκτα, κοιμωμένου εἰς τὴν κλίνην του, ὅτι τάχα ἐκρούσε τὴν θύραν τοῦ κελλίου του ὁ Ἐκκλησιάρχης, ζητῶν κατὰ τὴν τάξιν θέλημα διὰ νὰ σημάνῃ τὸν Ὄρθρον· εἰς ὀλίγην ὥραν μετὰ τὸ ἐνύπνιον ἐξύπνησεν ὁ Ἦγούμενος, καὶ νομίζων ὅτι πράγματι

ἔδωκε θέλημα τοῦ Ἐκκλησιάρχου, ἐμέμφετο εἰς κάποιον τρόπον ἑαυτὸν ὡς φιλόυπνον, λέγων· ὦ πῶς μὲ ἐνίκησεν ὁ ὕπνος! εἶναι τόση ὥρα ἀφ' ὅτου εἶπα τοῦ Ἐκκλησιάρχου νὰ σημάνη, καὶ οἱ Πατέρες θὰ ἦναι συνηγμένοι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, περιμένοντές με νὰ ἀρχίσωσι τὴν Ἀκολουθίαν· ὅθεν ἐνδυνόμενος μὲ σπουδὴν ἐκίνησεν εὐθύς νὰ υπάγη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν· ἀλλ' ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! φθάνων εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου τοῦ Νάρθηκος, ἡ ὁποία εἶναι ἀντικρὺ τῆς λάρνακος τοῦ Τιμίου Λειψάνου, βλέπει ὀφθαλμοφανῶς τὸν Μακάριον Ἀρχιερέα Διονύσιον, ἰστάμενον ὀρθιον ἔξω τῆς λάρνακος ἐν μέσῳ δύο Ἱερέων ἐνδεδυμένων Ἱερατικὰς στολὰς λευκάς, ἔχοντα ἐστηριγμένας τὰς χεῖρας του ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους αὐτῶν, καὶ δύο Διακόνους ὁμοίως ἐνδεδυμένους διακονικὰς στολὰς, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς ἐνέδουε τὸν Ἅγιος τὴν ἀρχιερατικὴν στολήν, καὶ ὁ ἄλλος ἰστάμενος εἰς τὴν κατ' ἀνατολὰς μεσαίαν θύραν τοῦ Νάρθηκος, ὡς εἰς ὠραίαν Πύλην τοῦ βήματος, θυμιάζων τὸν Ἅγιον ἔλεγε τὸ, Ἄγαλλιάσεται ἡ ψυχὴ σου καὶ τὰ ἔξῃ· ὁ δὲ εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Ἱεράρχου ἰστάμενος Ἱερεὺς, θεωρῶν ἔκτενῶς τὸν Ἡγούμενον Δανιὴλ καὶ οἰκίων ὀλίγον τὴν κεφαλὴν τῷ εἶπεν· «Ἐπληροφορήθης τώρα, ἡ ἀκόμη ἀμφιβάλλεις;» Εἰς τοιαύτην ὑπερθαύμαστον θεωρίαν γενόμενος ἔντρομος καὶ ἔξαλλος ἀπὸ τὴν ἀμετρον ἐκπληξιν ὁ Ἡγούμενος, μὲ φόβον πολὺν ἀπεσύρθη ἡρέμα, σκεπτόμενος νὰ υπάγη νὰ τὸ ἀναφέρῃ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Μονῆς· ἀλλ' ἐξερχόμενος μετεμελήθη καὶ ἐστράφη νὰ ἴδῃ πάλιν ἂν ἀκόμη διαρκῆ ἡ φοβερὰ ἐκείνη ὄρασις· φθάνων δὲ εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ Νάρθηκος θεωρεῖ τὸν Ἅγιον ὅστις θαυμασίως ἐπιστρέφων εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἰδίαν του λάρνακα· εὐθύς δὲ ἐσβέσθησαν αἱ λαμπάδες καὶ πᾶσα ἡ φωταγωγία, γενόμενοι ἅμα ἀφαντοὶ καὶ οἱ δύο Ἱερεῖς μὲ τοὺς Διακόνους, οἵτινες πρότερον ἐφάνησαν· ὅθεν ἐπιστρέψας μὲ ἀνεκδιήγητον τρόμον εἰς τὸ κελλίον του, ἵστατο σοχαζόμενος ὅσα ὁ Θεὸς τὸν ἠξίωσε νὰ ἴδῃ ἵνα πληροφορηθῇ τὴν τοῦ Ἱεράρχου ἀψευδῆ ἀγιότητα. Μετ' ὀλίγον ἔρχεται πραγματικῶς ὁ Ἐκκλησιάρχης διὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ θέλημα νὰ σημάνῃ τὸν Ὅρθρον, μὲ τὸν ὁποῖον ὁμοῦ ὑπῆγεν εὐθύς καὶ ὁ Ἡγούμενος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ γνωρίζων αὐτὸν ἄνθρωπον θεοσεβῆ καὶ ἐνάρετον, τοῦ ἐδιηγῆθη αὐτοῦ μόνου τὴν ὀπτασίαν, ὄντος καὶ συμπατριώτου του, καλουμένου Ἰωνᾶ· μετὰ δὲ ταῦτα μαθόντες αὐτὸ καὶ οἱ λοιποὶ Πατέρες, ὑπῆγαν ὅλοι μετὰ τοῦ Προεσώτου εἰς τὴν λάρνακα, ἐνθα εἶναι τὸ πάντιμον Λειψάνον, καὶ ἐψάλλον καὶ ὕμνον τὸν Ἅγιον μετὰ πολλῆς καταγύξεως, βεβαιῶς

θέντες περισσότερο, ὅτι ὁ Ἱεράρχης Διονύσιος συνευφραίνεται μετὰ τῶν λοιπῶν Ἁγίων, ὡς ὄντως Ἅγιος εἰς τὰ κάλλη τοῦ Παραδείσου· μάλιστα δὲ ὁ ῥηθεὺς Ἡγούμενος, ὅστις ζητῶν μὲ ταπεινόφρονα εὐλάβειαν συγγνώμην ἀπὸ τὸν Ἅγιον διὰ τὴν πρότερον του δυσπισίαν, ἐγένετο ἔκτοτε μεγαλόφωνος κήρυξ, μὴ παύων νὰ διηγῆται εἰς ὅλους τὴν μεγάλην τοῦ Διονυσίου πρὸς Θεὸν παρρησίαν καὶ ἀγιότητα.

Τὴν θαυμάσιον πολιτείαν καὶ τὰ ὑπερφυῆ θαύματα τοῦ Ἱεράρχου ἡμῶν Διονυσίου συντόμως, ὡς ἠδυνάμεθα, ἐδιηγῆθημεν εἰς δόξαν Θεοῦ, εἰς αἶνον τοῦ Ἁγίου καὶ εἰς ὠφέλειαν τῶν ἀπρωτῶν· ἂν δὲ τὰ θαύματα τὰ ὁποία ἔκαμε καὶ κάμνει συνεχῶς εἰς ἐκείνους οἵτινες μὲ πίστιν τὸν ἐπικαλοῦνται εἰς βοήθειαν εἶναι πάμπολλα, ἡμεῖς ὁμως, διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τὴν μακρολογίαν, ἐγράψαμεν τὰ ἐξαιρέτα κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν ἡμῶν· ὅθεν περαίνομεν τὴν διήγησιν, εὐχαριστοῦντες ὀλοφύχως τὸν Κύριον, τὸν δοξάζοντα τοιοῦτοτρόπως τοὺς αὐτὸν δοξάσαντας· πρὸς τὸν ὁποῖον ἂς ἔχωμεν μεσίτην εἰς κάθε ἡμῶν ἀνάγκην τοῦτον τὸν Θεῖον Ἱεράρχην ἔχοντα πολλὴν τὴν παρρησίαν, καὶ μετὰ συντετριμμένης καρδίας ἂς ἱκετεύσωμεν τὸν Θεὸν λέγοντες·

ὦ Πάτερ σεβασμιώτατε, Ἀρχιεράρχα τοῦ Χριστοῦ Διονύσιε, πρὸς Σὲ στρέφομεν καὶ νοῦν καὶ καρδίαν καὶ παρακαλοῦμεν σε μετ' εὐλαβείας καὶ ἐκ βάθους ταπεινότητος, δέξαι τὰς ἱκεσίας καὶ ὕμνους, τοὺς ὁποίους σοὶ προσφέρομεν, εἰ καὶ ἀπὸ ἀναξίων ἐξέρχονται χειλέων· γενοῦ προστάτης πρὸς Θεὸν καὶ πρέσβυς θερμότητος, εἰς ὅλους, οἵτινες μετ' ἀκραίφνου πίστεως προστρέχουσι, εἰς τὴν κραταίαν σου ἀντίληψιν, καὶ πανηγυρίζουσι ἐκ πόθου τὴν πανέορτον μνήμην σου, ἐξαιρέτως δὲ ἱκετεύομεν σκέπε καὶ φρούρει τὴν ἡγαπημένην σου Πατρίδα Ζάκυνθον, ἐν ἣ τὸ τρισόλβιον σου ἀπόκειται Λείψανον, ἡ ὁποία λαμπροφανῶς καὶ χαρμοσύτως κατὰ χρέος ἐορτάζουσα χορεύει, σιριτᾶ καὶ ἐπαγάλλεται μυστικῶς εἰς ταύτην τὴν ἔνδοξον ἡμέραν τῆς ἀθανάτου σου μεταστάσεως, κοινήν δὲ χαρὰν ἀπολαμβάνουσι ὅλοι οἱ συμπολιταὶ σου, ἀξιοθέντες εἰς τοὺς ἐσχάτους τούτους χρόνους, νὰ ἀποκτήσωσι τοιοῦτον προστάτην καὶ φύλακα. Ἐπι δὲ οὐρανὸθεν καὶ τὴν ἐπὶ γῆς θεοσεβῆ Ἐπαρχίαν σου, τὴν ἐν Κυκλάσιν Αἰγίαν ἐπίσκεπτε, καὶ βοήθει τῇ μεσιτείᾳ σου πρὸς τοῦτοις δὲ καὶ τὴν Βασιλικὴν καὶ σεβασμίαν τῶν Στροφάδων Μονὴν διατήρει, καὶ ἐν ὁμοιοῖα καὶ εὐλιχρινεῖ ἀγάπη περιφύλαττε τοὺς ἐν ταύτῃ ὁσίως ἀσκουμένους, παρακαλῶν τὸν πανοικτίρμονα καὶ

παντοδύναμον Θεόν διὰ τῶν εὐπροσδέκτων σου ἰκεσιῶν ἐδῶ μὲν νὰ λυτρώσῃ ἡμᾶς ἀπὸ κάθε πονηρὸν συνάντημα ψυχῆς τε καὶ σώματος, μετὰ δὲ τὴν πρόσκαιρον ταύτην παροικίαν νὰ μᾶς κάμῃ μετόχους τῆς Οὐρανίου αὐτοῦ Βασιλείας, ἧς γένοιτο ἐν Χριστῷ τυχεῖν. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Τυχεῖν ἐφιέμενος τῆς ἄνω δόξης, πανσόφως διώδευσας Χριστοῦ τὴν τρίβον Ἄγιε, ἐν ἧ τῆς ἀσκήσεως σαυτὸν ἀγῶσι δεινοῖς θλίψας ἐκαρτέρησας, δι' ὧν ἐπαπολαύεις χαρὰν τὴν ἀληκτον.

Οὐ νόσω τηκόμενοι κακῶν παντοίων, συνδράμστε σπεύσαντες Τεμένει τοῦ Παμμάρκαρος· ἐν ᾧ γὰρ νῦν πρόκειται Διονυσίου Πατρός, σῶμα τὸ πανέντιμον, ἐξ οὗ παθῶν ἐκβρῦει τὰ ἰάματα.

Υμνεῖ καυχωμένη σε Μονὴ Στροφάδων, ὡς πάλαι πλουτήσασα τὸ Ἱερόν σου Λείψανον, ἥνπερ καὶ κατεύθυνον πρὸς μετανοίας ὁδὸν, Πάτερ τὴν σωτήριον φρουρῶν τῆς τῶν βαρβάρων πικρᾶς ἀλώσεως.

Θεοτοκίον.

Σαρκοῦται Θεόνυμφε ὁ θεῖος Λόγος, ἀγνῶν ἐξ αἱμάτων σου, ἵνα ἐξαναστήσῃ με, ψευθεῖ ψιθυρίσματι ἐξολισθέντα κακῶς, τοῦ δολίου ὄφους· ὁ ὧν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Ἄλλος. Οἱ Παῖδες εὐσεβεῖα.

Σωτήρα συμφορῶν παντοίων Μάρκαρ, σὲ Ζακύνθου ὁ δῆμος εὗρεν ὀξύτατον, Θεῷ τὰς θερμὰς ἀεὶ προσφέροντα, ἰκεσίας σου· διὸ αὐτῷ συμπάλλει σοι, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Η' Θεῖά σοι Τριάς τῶν σῶν καμάτων, ἀντιδόσεις ἐνδόξους ὑπερθεν δίδωσι πολλῶν καρτερῶς ὧνπερ ἠγώνισαι· ὡς πλουτοῦντες εὐλαβῶς αὐτῇ κραυγάζομεν εὐλογημένη Τριάς εἶ εἰς αἰῶνας.

Πλουσία σοι τεκταίνεται δαπάνη, ἡ πατρίς Πανάγιε, Ναὸν πανέντιμον, ἐν ᾧ συνεργόμενοι κραυγάζομεν, μεγαλύνοντες φαιδρῶς τὸν σὲ δόξασαντα, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ρ' ἀνάτω εὐφροσύνην καὶ σκιρτάτω, πᾶσα τάξις λογικῆ, Θεὸς κατέρχεται, βροτῶν τὴν φθαρεῖσαν ἐπενδύσασθαι, ἐξ αἱμάτων Μαρίας· σάρκα δι' ἔλεος· βροτοὺς τῆς πάλαι, ἀρᾶς ἐξαναστήσων.

Καταβασία. Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα.

Ὡδὴ η'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Υ' ὄρω τῇ γῇ ὁ Οὐρανὸς, ὑετίζει τῶν Πιστῶν λιτανευόντων, τὸ σὸν Σκῆνος Παμμάρκαρ, καὶ διαλύει αὐχμὸν· ἀκρίδος τὰ νέφη ἀπόλλυται, κάκωσις· καὶ πᾶσα, καρπούς λυμαιομένη.

Πλουτίζεις πάντας ἀληθῶς, ὀξύτατοις ταῖς ἰάσεσί σου Πάτερ· σῶ διὸ ἀφαμένων δακτύλῳ μὲν γυναικὸς, ἀνέστη χρωτὸς ἀκινήτου τε, καὶ τῆς ἀφωνίας, δεσμῶν διαλυθέντων.

Α' τρώτους φύλαττε λιμοῦ, καὶ λοιμοῦ τε τοῦ δεινοῦ τοὺς σεβομένους· τῆς βαρβάρων μαχαίρας, σεισμοῦ τε καὶ τοῦ πυρός, παντοίας ὀργῆς καὶ ἀλώσεως, σοῦ θερμαῖς πρεσβεῖαις, Χριστοῦ πιστῆ Θεράπων.

Νέον Παιδίον ὁ Θεός, ἐκ Παρθένου νῦν ἐπέστη γεννηθῆναι, τῆς Ἐδὲμ πεπτωκότας, ἀνακαλέσαι βροτούς· ἧς πάντες, τὸν Τόκον τὸν Ἀχραντον, σπεύσωμεν προφθάσαι, ἀγνεία, καὶ αἰνέσει.

Ἄλλος. Θαύματος.

Εἴτρωσας τοῖς βέλεσι τῆς ἐγκρατείας, πανσθενῶς τὸν πειρασμοῖς σε Πάτερ, πικροῖς ἐπισπεύδοντα τραυματίσαι καθοπλισθείς· ὅθεν ἔκραζες ἐπάδων ἀγαλλόμενος, ὠδὴν σέ Θεῷ τῷ ἐνισχύσαντι· εὐλογεῖτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δωμά σου ἀμόλυντον ὡς περ ἐσώσω, ἐκ νεότητος κηλίδος πάσης· οὕτω μὲν καὶ σέσωκε φθορᾶς τοῦτο Παμβασιλεύς, ἀγιάσας, ὃ ὁρῶντες ἀναμέλπομεν, τῷ σέ θαυμασιῶς ἐπαφθαρτίσαντι· εὐλογεῖτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Βλάστημα τῆς τῶν βροτῶν ἤκει βλαστῆσαι, σώτηρίας ἡ Πάντιμος Κόρη, Θεὸν τὸν Παντέλειον ἀγεωργήτως ἐν Βηθλεὲμ, ἡ σκιρτῶντες ἐπαξίως προσκυνήσωμεν, τερπνῶς ὕμνον εὐσεβῆ κραυγάζοντες· εὐλογεῖτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

Ὡδὴ θ'. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Διήλθες τὸν βίον σου, πολλοῖς ἰθρῶσιν Ἄγιε· ἀρετῶν ἐκθερίσας τοὺς καλοὺς στάχους· ὅθεν ἐκ

Θεοῦ σὺ τὰ γέρα, πόνων τῶν σῶν νῦν ἐπαπολαύεις, μετὰ τῶν συνάθλων σου, αἰωνίως ἀγαλλόμενος.

Ρᾳπίσματι Ὅσιε, Θεοφυλάκτου ἠλεγξας, τὴν Πατρός ἐν ὀνείρῳ δεινὴν προπέτειαν· ἀλλ' οὖν καὶ νῦν σύνθλασον μύλας, Μοῆν τὴν σὴν τῶν ἐκταραττόντων, καὶ παῦσον τὰ σκάνδαλα, χειρὶ τῆ παναλκιστάτη σου.

Θβίος μου ἄσωτος, ψυχὴ μου δὲ παμβέβηλος, ὑπάρχει Πανάγιε, φεῦ καὶ ἀπόλλυμαι· σπεύσας ἰκετεύω σε σῶσον, χειρὸς Δαιμόνων ἐξάρπασόν με, γυνοῦ μοι ὑπέρμαχος, Ἱεράρχα Διονύσιε.

Θεοτοκίον.

Ψῆλιος ἅπασα φαιδρῶς κροτεῖτω σήμερον· ἰδοὺ γὰρ ἡ Παρθένος Μαρία πάρεστι, τοῖς κεκρατημένοις ἐν ζόφῳ, τῷ τοῦ θανάτου ἐπανατεῖλαι, Ἰησοῦν τὸν Ἥλιον, τὸν ζῶν πᾶσι παρέχοντα.

Ἄλλος. Τὴν φωτοφόρον νεφέλην.

Εἴθθα αἱ θεῖαι χορεῖαι, Πατριαρχῶν, καὶ Ὀσίων, καὶ τῶν Δικαίων ἀληθῶς αἱ λαμπρότητες Μάκαρ, σκηνούμενος ἐκ πειρασμῶν, ποικίλων τὸν Κύριον ἰκέτευσον, λυτρωθῆναι τοὺς πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν σεπτὴν σου κοίμησιν.

Πῶς ψυχῆς μου τὴν λύπην, δεδουλωμένης τῷ πλάτῳ, λόγοις καὶ ἔργοις ῥυπαροῖς. καὶ προφθάσας με ῥῦσαι, ἐλάσας σκότος ζοφερόν, δεινῆς μου πωρώσεως ἰλέωσαι, σαῖς πρεσβεῖαις τὸν Κτίστην ὅπως τύχω, παρ' αὐτοῦ ἀφέσεως.

Θεοτοκίον.

Αφλεκτος μείνασα πάλαι, σὲ φλεγομένη ἢ βάρως, προδιετύπου μυστικῶς **Μαριάμ**, Θεομήτορ· καὶ γὰρ αὐτὴ ξενοπρεπῶς, ἀφλέκτως συνέλαβες τὸν Κύριον, ὃν ἐν δούλου μορφῇ καὶ ἐπὶ φάτνης, τέξεις ὑπὲρ ἔννοιαν.

Καταβασία. Μυστήριον ξένον.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸ Θεῖον ἐγκαλλώπισμα, τῆς Ἐκκλησίας ἄσμασι, τὸν μέγιστον Ποιμενάρχην, αἰνοῦμέν σε ἐκβοῶντες, πρόφθασον Πάτερ πρόφθασον, σαῖς προσευχαῖς πρὸς Κύριον, λιμοῦ, πυρὸς, καὶ μαχαίρας, καὶ αἰφνιδίου θανάτου, πάντας Πιστοῦς διασώζων.

Θεοτοκίον.

Εγγίξει τὰ Γενέθλια, Πιστοὶ προετοιμάσθητε, νῦν τὰς ὁδὰς ἀλαλάξαι· ἡκει ἰδοὺ ἡ Παρθένος, τεκεῖν Χριστὸν τὸν Κύριον, τὴν τῶν βροτῶν ἀνάκλησιν, **Μάγοι** σὺν δώροις σπεύσατε, ταῖς ἡγέσιαις Ἄεζέρος, θεοσεβῶς προσκυνῆσαι.

Εἰς τοὺς αἶνους. Ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Εὔρο εὐσεβῶν ὁ θίασος, πνευματικὴν Ἑορτὴν, ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ **Μάκαρος**, ἐπαξίοις ἄσμασι, γηθοσύνως ἐόρτασον, Διονυσίου τοῦ ἀνατείλαντος, Ἡλίου ὡσπερ ἐκτὸς τῆς **Δάρνακος**, ἐπαυγαζόμενος, ἀκηράτοις λάμψεσιν ὑπερφυῶν, θαυμασίων ἅπαντας, αὐτῷ προστρέχοντας.

Χάριτά σοι οἶδεν Ἄγιε, ἡ τῶν **Στροφάδων Μονῆ**, θλιβωθεῖσαν ἦν ἔσωσας, δεινοτάταις μάστιξι,

καὶ κακῶς κυνδυνεύσασαν, σεισμῷ καὶ ἄλλων δεινῶν κακώτεων, πάντιμον σῶμά σου λιτανεύσασα ὄθεν κραυγάζει σοι, Πάτερ Διονύσιε ταῖς σαῖς εὐχαῖς, πάντοτε περίσωζε, παντοίας βλάβης με.

Στεφηφορείσθω ἡ **Αἴγινα**, περικοσμείσθω λαμπρῶς, καὶ καινὸν καὶ χαρμόσυνον σὺν ἡμῖν μελόδημα, ὑπηχέισθω γεραίρουσα, τὸ κοινὸν κλέος νῦν Διονύσιον, καὶ Ποιμενάρχην αὐτῆς πραότατον, ἄκακον ἀμεμπτον, ἦν καλῶς ἐξέθρεψε τῷ ἀληθεῖ, εὐσεβείας γάλακτι, ἐκγαλουχήσας αὐτήν.

Κιρτᾶ χορεύει καὶ τέρπεται, σὼν αὐτοχθόνων κλεινῶν, πᾶσα τάξις θαυμάσιε, **Ζακυνθίων** σήμερον ἐκτελοῦσα τὴν μνήμην σου, ὁδὰς καὶ ὕμνους Θεῷ ἐπάδουσα, σοῦ ὀξυτάτην ἀεὶ ἀντίληψιν τοῖς αἰτουμένοις σου, πίστει ἀδιδάκτω τε παντοδαπῶν, ἐφαπλοῦντι Ἄγιε, ἐνοχλουμένοις κακῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Επέστη ἡμῖν ἡ εὐσημος ἡμέρα, τῆς πανιέρου Ἑορτῆς τοῦ κοινου ἡμῶν προστάτου Ἱεράρχου Διονυσίου, καὶ συγκαλεῖται πρὸς εὐωχίαν τοὺς φιλεόρτους ἡμᾶς· σπουδῇ μὲν οὖν πάντες ἐπισπεύσωμεν ὑπαντῆσαι τῷ καλῷ ἐσιάτορι· χειλεσιν ἀρρῦπώτοις καὶ ἀσπίλω ψυχῇ, τὸ πανάσπιλον αὐτοῦ σῶμα κατασπαζόμενοι πόθῳ, ὕμνοις αὐτὸν ἐγκωμίων καταστέψωμεν λέγοντες· χαίροις ὁ τοῦ Δεσπότης Χριστοῦ γνησιώτατος **Μαθητῆς**, καὶ Ἀρχιερεὺς αὐτοῦ Ἱερώτατος· χαίροις ὁ παθῶν πολυτρόπων, καὶ ἀνιάτων νόσων Ἰατρός ὁ πανάριστος· ἡ ὀξυτάτη ἀντίληψις τῶν χειμαζομένων, καὶ τῶν θλιβομένων πληρεστάτη πα-

ράκλῃσις· ὄντως σὲ Χριστὸς ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς μεγάλως ἐδόξασεν· ὃν μὴ παύσῃ ἀδιαλείπτως ἐκδυσωπῶν, ὡς παρρησίαν πολλὴν πρὸς αὐτὸν κηκτημένους, ὑπὲρ τῶν τιμῶντων σε.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτὸς.

Μὴ στύγναζε Ἰωσήφ, καθορῶν μου τὴν νηδύν· ὄφῃ γὰρ τὸ τικτόμενον ἐξ ἐμοῦ, καὶ χαρήσῃ, καὶ ὡς Θεὸν προσκυνήσεις, ἡ Θεοτόκος ἔλεγε, τῷ ἑαυτῆς Μνηστῆρι, μολοῦσα τοῦ τεκεῖν τὸν Χριστόν· ταύτην ἀνυμνήσωμεν λέγοντες· χαῖρε Κεχαριτωμένη μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, καὶ διὰ σοῦ μετ' ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τοῦ Ἀγίου.

Ὡδὴ γ'. καὶ ς'. Ἀπόστολος. καὶ Εὐαγγέλιον εἰς Ἱεράρχην.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον. Μεγαλυνάριον.

Χαίροις ὁ Ζακύνθου γόνος λαμπρὸς, πρόεδρος Αἰ- γίνης, καὶ Στροφάδων μέγας φρουρὸς· χαί- ροις Ἐκκλησίας Φωστῆρ νέος Τρισμάκαρ· Ἀρχι- ερέων κλέος, ὦ Διονύσιε.

Πατὴρ λιταῖς δίδου μοι Σῶτερ τὴν λύσιν Ἀμαρτιῶν μου, τῷ πολλὰ ἐπταικότι.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΙΖ'

ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΙΓΙΝΗΣ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ εἰς τὸ Κύριε ἐκκέκραξα ἰστώμεν σίχ. δ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Χόρευε, σκίρτα, εὐφραίνου, σήμερον Ζακύνθος· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνεφύη, ὁ κλεινὸς Ἱεράρχης, ἥλιος καθάπερ, λάμπων φαιδρῶς, εἰς ὑψηλὸν ἀπασαν, καὶ Ἐκκλησί- αν· φαιδρύνων τὴν τοῦ Χριστοῦ, Διονύσιος ὁ ἑνδοξός.

Τέρπου, ἀγάλλου, σεμνύνου, καὶ αὐτὴ Αἴγινα, ὁ- ρῶσα σου ποιμένα, τὸν καλὸν ἐν τῷ ὕψει, εἰλ- βοντα ἐνθέων, νῦν ἀρετῶν, καὶ θερμῶς προστατεύοντα, ἐξ οὐρανοῦ ὡς ἐν βίῳ αὐθις πιστοῦ, σοῦ ποιμνίου αὐ- τοῦ πάντοτε.

Ηἱερά τῶν Στροφάδων Μονῆς ὁμήγυρις, ὑπερ- βαλλόντως κόσμει, ἱεραῖς μελωδίαις, Λείψανον τὸ θεῖον καὶ θαυμαστόν, οὐρανόθεν ὁ ἔλαχες, Διону-

σίου καὶ τοῦτο σεμνοπρεπῶς, νῦν κυκλοῦσα δοξολογῆσον.

Δευτεροβντες τὸ πρῶτον.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Χριστὸν ἐνστερνισάμενος, τὰς ἐντολάς αὐτοῦ προθύμως ἐπλήρωσας, καὶ ἀκριβῶς ἐνατενίσας, εὐχῆ τῇ ὑπ' αὐτοῦ διδαχθείσῃ, εἰλικρινῶς τὴν ἐν αὐτῇ ἀμοιβαίαν συνθήκην ἐτήρησας· διὸ τὰ σὰ ἀφειθῆναι ὀφλήματα ἐφιέμενος, τὰ τοῦ ἐτέρου ἀφῆκας συμπαθέστατα· ὅθεν καὶ ἀξίως ἐπαγγελίαν ἔσχες τὴν ἀψευδῆ Διονύσιε, βασιλείαν τὴν ἄνω, κληρωσάμενος αἰοίδιμε.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Ησαΐα χόρευε, λόγον Θεοῦ ὑπόδεξαι, προφήτευσον τῇ κόρῃ Μαριάμ, βάτον καταφλέγεσθαι, καὶ πυρὶ μὴ καίεσθαι, τῇ αἴγλῃ τῆς Θεότητος· Βηθλεὲμ εὐτρεπίζου, ἀνοίγε πύλην ἢ Ἐδὲμ· καὶ Μάγοι πορεύεσθε ἰδεῖν τὴν σωτηρίαν, ἐν φάτνῃ σπαργανούμενον, ὃν ἀσὴρ ἐμήνυσεν, ἐπάνω τοῦ σπηλαίου, ζωοδότῃν Κύριον, τὸν σώζοντα τὸ γένος ἡμῶν.

Εἰς τὸν σίχον προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Τῷ σῷ ὑποδείγματι, χριστομιμητῶς παρώτρυνας, ἀγαπᾶν τοὺς ἐχθρεύοντας, καὶ πάντας ἐδίδαξας, συγγνώμην παρέχειν, ἐξ ὅλης καρδίας καθὰ ὁ Κύριος φησί, τοῖς ἀμαρτάνουσι καθὸ ἄνθρωποι ἐὰν κληθῆναι γλίχωνται, υἱοὶ ὑψίστου καὶ χαίρειν τε, εἰς τὰ ἄνω βασιλεία, σὺν αὐτῷ δοξάζόμενοι.

Στίχ. Τιμίος ἐναντίον Κυρίου.

Εξῆλθεν εἰς σύμπασαν, κατορθωμάτων ὁ φθόγγος σου, καὶ οἱ πάντες ἐθαύμασαν, τὰ σὰ προτερή-

ματα, καὶ πνεύματος Θείου, ἐν σοὶ ἐνεργείας, ὅπερ καὶ σκεῦος ἐκλογῆς, σὺ ἐχρημάτισας παναοίδιμε· διὸ καὶ ἐστεφάνωσεν, ὁ Τεφοδότης τὴν κάραν σου, ἐπαξίως Μακάριε εἰς αἰῶνας δοξάζων σε.

Στίχ. Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται.

Ηστραφας Θαυμάσιε, ταῖς τῶν θαυμάτων ἐλλάμψεσι, καὶ τὴν κτίσιν ἐφαιδρυνας, λαμπρῆ Διονύσιε, καὶ πάντας φωτίζεις, τοὺς πίστει μολῶντας ἐν τῷ ἁγίῳ σου Ναῷ, τοῦ προσκυνῆσαι τὸ θεῖον Σκηνός σου· καὶ τοῦτο μὲν προσπτύξασθαι, πηγὴν χαρίτων ὡς γέμουσαν, καὶ ἰάσεις παρέχουσαν, προσιοῦσι τῇ λάρνακι.

Δόξα. Ἦχος α'.

Ολος ἀγάπη γενόμενος, πολλαπλάσιον ταύτην πρὸς τὸν πλησίον ἐδήλωσας· τὸ γὰρ ἄλλοις ἀφιέναι τὰ ἐπταισμένα, οἰκεῖον σοὶ καὶ τὸ θερμῶς ἐπαρκεῖν δεομέναις, ἀδιάλειπτον. Ἐνόμιζες μὲν ἕνα πλοῦτον ἀσφαλῆ, τὸ ἀποπλουτεῖν Θεῷ καὶ τοῖς πένησι· διὰ τοῦτο εἰκότως, ἀμοιβαίαν ἔχεις τὴν ἀποκλήρωσιν, τῶν ἀρρήτων ἀγαθῶν ἀπολαύων· ὧν καὶ ἡμᾶς κοινωνοὺς, τῇ μεσιτείᾳ σου ποιήσον, Διονύσιε ἀξιάγαστε.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Προεορτάσωμεν λαοὶ, Χριστοῦ τὰ Γενέθλια, καὶ ἐπάραντες τὸν νοῦν, ἐπὶ τὴν Βηθλεὲμ ἀναχθῶμεν τῇ διανοίᾳ, καὶ κατίδωμεν τὴν Παρθένον, τοῖς ψυχικοῖς λογισμοῖς, ἐπείγομένην τίκτειν ἐν σπηλαίῳ, τὸν τῶν ὄλων Κύριον καὶ Θεὸν ἡμῶν· ὃν Ἰωσήφ κατιδὼν τῶν Θαυμάτων τὸ μέγεθος, ἐδόκει ἄνθρωπον θεωρεῖν, ὡς βρέφος σπαργανούμενον, ὑπενωθεῖ δὲ ἐκ

τῶν πραγμάτων, Θεὸν εἶναι ἀληθινόν, τὸν παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Νῦν ἀπολύεις. Τὸ τρισάγιον. Τὸ Πάτερ ἡμῶν. Τὸ ἀπολυτίκιον

Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον.

Ζήτηε τοῦτο ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ ΔΕ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰσῶμεν σίχους ἡ·
καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα σιχηρὰ προσόμοια, δευτεροῦντες τὰ
τρία.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Δεῦτε ὁ χορὸς Αἰγυπτῶν, μετὰ Ζακυνθίων συμ-
φώνως, ἡμῶν τιμήσωμεν, γόνον ἡμεῖς ἐκλαμ-
προν, ὑμεῖς ποιμένα καλόν· καὶ σκιρτῶντες ἐν πνεύ-
ματι, Θεῷ δῶμεν δόξαν, τῷ καταξιώσαντι, ἄμφο
πλουτῆσαι λαμπράν, σκέπην, τοῦ κλεινοῦ Ἱεράρχου,
νῦν Διονυσίου, καὶ τοῦτον, θεοῖς ἐγκωμίοις κατα-
στέψομεν.

Δίς.

Εφης Παγκρατίῳ ἱερεῖ, πτώσιν ἐκ χειρῶν θεοῦ
ἄρτου, ἰερούργουντι ποτὲ, σρόδρα νουθετῶν αὐ-
τὸν, θεοῖς προσέχειν καλῶς· ὁ δὲ ἄγαν ἐθαύμασε,
πλουσίαν ἐξ ὕψους, χάριν τὴν δοθεῖσάν σοι, ἀνακαλύ-
ψεως, χάριν ἀρετῶν σου ἐνθέων· ὅθεν καὶ τοῦ πνεύ-
ματος ὄντως, σκεῦος σὲ ἠγήσατο θεόπνευστε.

Δίς.

Οτε σου τὸ πνεῦμα τὸ σεπτόν, ἀμεμπτον τῷ κτί-
στη ἀπέδωκε, πρὸς οὐρανίους σκηνάς, τότε σου τὸ
ἄγιον, Σικῆνος κατέλιπε, ἐπὶ γῆς θαυματόβρυτον. Καὶ

νῦν ἐν Ζακύνθῳ, θαυμαστῶς ἀπόκειται, τῷ θεοσέ-
πτῳ Ναῶ, ἀεὶ πολιτῶν προστατεύον, τούτων ἐμπλη-
ροῦν τὰς αἰτήσεις, πάντοτε ἐν πάσιν, ὃ πανθαύμασε.

Δίς.

Ωφθης ἠγουμένῳ Δανιὴλ, ὀφθαλμοφανῶς ἐν τεμέ-
νει, ἐκτὸς σῆς λάρνακος, πάντα ἀφελὼν αὐτοῦ,
τὸν διαταγμὸν τῆς ψυχῆς· αὐτοφεί γὰρ ἐώρακε, θυ-
τῶν λευκοφόρων, μέσον σε ἰσάμενον, καὶ διακόνων
λαμπρῶν, οἷα λειτουργούντων σοι Μάκαρ, ὡς ἀρχιε-
ρεῖ ἐν τῷ βίῳ, θεοπρεπεστάτῳ Διονύσιε.

Δίς.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τοῦ διδασκάλου Χριστοῦ, ἐν Εὐαγγελίῳ ἀκούσας
λέγοντος, Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες, ὅτι ἐμοὶ
μαθηταὶ ἐσε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις, εὐκαί-
ρως τῷ ἔργῳ μαθητῆς ἀνεδείχθης δοκιμος, ἀγιώτατε
Πάτερ· τὸν γὰρ πικρῷ θανάτῳ τοῦ βίου στεροήσαν-
τα, Κωνσταντῖνόν σου τὸν γνήσιον σύγγονον, γλυκυ-
τάτοις σου τρόποις ὑπεδέξω γλυκύθυμε, θυμοῦ δικ-
κόντων τόνδε ρυσάμενος, ἐν ἀποκρούσῳ τηρήσας, καὶ
ἀντὶ θανάτου, τὸ ζῆν ἀνταπέδωκας. Ἔργον ὄντως
παράδοξον, καὶ ὑπὲρ φύσιν εἰργάσω μνησίθεις, τοῖς
πέρασι πολυθρύλλητον, καὶ ψυχῆς γενναίας καὶ φι-
λοθέου ἀντάξιον· διὸ παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον,
Ἱεράρχα πανεύφημε, ἐκτενῶς ἰκέτευε, εἰρήνην πλου-
σίαν δωρηθῆναι τῇ πόλει σου, τῇ ἀγλαοφανῶς ἐκτε-
λούσῃ, τὴν λαμπράν καὶ πανέορτον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Σπήλαιον εὐτρεπίζου· ἡ ἀμνάς γὰρ ἦκει, ἔμβρουον
φέρουσα Χριστόν. Φάτνη δὲ ὑποδέχου, τὸν τῷ

λόγω λύσαντα, τῆς ἀλόγου πράξεως, ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς. Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, μαρτυρεῖτε Θαῦμα τὸ φρικτὸν καὶ μάγιο ἐκ Περσίδος, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν, τῷ Βασιλεῖ προσάξατε, ὅτι ὤφθη Κύριος ἐκ Παρθένου μητρός· ὄνπερ καὶ κύψασα δουλικῶς ἡ Μήτηρ προσεκύνησε, καὶ προσεφθέγγετο τῷ ἐν ἀγκάλαις αὐτῆς· πῶς ἐνεσπάρης μοι, ἢ πῶς μοι ἐνεφύης, ὁ λυτρωτῆς μου καὶ Θεός;

Εἶσοδος. Τό, Φῶς ἰλαρὸν. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὔρε σοφίαν, καὶ θνητός ὃς εἶδε φρόνησιν· κρείσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς· τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λιθῶν πολυτελών· οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρὸν, (εὐγνωστὸς ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτῇ) πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν· ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου ὦ τέχνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει· αἱ γὰρ ἐξοδοί μου, ἐξοδοὶ ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θείησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο πρκακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προίεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων· ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκεύασα βουλήν καὶ γνῶσιν καὶ ἐνοίαν· ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην· ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμοὶ δὲ ἰσχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν καὶ δόξαν. Νοήσατε τίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά, ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδοῦ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου. Οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σχολιὸν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοσοῦσι, καὶ ὀρθά τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν· διδάσκω γὰρ ὑμᾶς ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσθε πνεύματος.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται. Χεῖλη ἀνδρῶν σοφῶν ἐπίστανται χάριτος, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστραφήσεται. Ζυγὸς δόλιος βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ ἐστίν. Οὐ ἔαν εἰσελθῆ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ σοφῶν μελετᾷ σοφίαν. Τελειότης εὐθέων ὀδηγήσῃ αὐτοὺς, καὶ ὑποσκελισμὸς ἀθετούντων προνομεῖσσι αὐτοὺς. Οὐκ ὠφελήσῃ ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ βύβεται αὐτοὺς ἀπὸ θανάτου. Ἀποθανὼν δίκαιος ἐλπιε μετὰ μελόν· πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια. Δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδοὺς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικίᾳ. Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν βύσεται αὐτοὺς, τῇ δὲ ἀσέβειᾳ ἑαυτῶν ἀλίσκονται παράνομοι. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὄλλυται ἐλπίς, τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὄλλυται. Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει, ἀπ' οὗτου δὲ παραδίδεται ὁ ἀσεβής. Ἐν στόματι ἀσεβῶν παγίς πολιταίς, οἰσθησις δὲ δικαίων εὐδοξία. Ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατῳρῶνται πόλις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα. Ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ὑψωθήσεται πόλις, στόματι δὲ ἀσεβῶν κατασκαρῆσεται. Μυκτηρίζει πολιτας ἐνδοξῆς φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἄγει.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἐστίν. Γῆρας γὰρ τιμιαν οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώπῳ, καὶ ἡλικία γῆρας βίος ἀηλιδωτός. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκατία γὰρ φαυλότητος ὁμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμος ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Ἡ συνήθης ἐκτενής.

Εἰς τὴν Λιτὴν ψάλλομεν στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Τῷ ματαιόφρονι βίῳ ἀποταξάμενος, τοῦ πολυπλάτου κόσμου ἔξω ἐγένου θεόληπτε, καὶ ἀπλῆσθαι

πάθη τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας· ὅπου γὰρ Θεὸς ὁ πο-
 θεύμενος, Κόσμος ὅλος καταπεφρόνηται. Διὸ ἐρημι-
 κῶς τὸν βίον ἄγειν ἠρέτισας, καὶ ἐν σώματι ὡς ἀ-
 σώματος πολιτεύεσθαι· ἡμῖν δὲ ἀστήρ νεοφανῆς τυγ-
 χάνεις, μαρμαρυγαῖς εὐσεβείας διαλάμπων, καὶ ψυ-
 χὰς τῶν πιστῶς σε ὑμνούντων, φωτίζων ἐν πνεύμα-
 τι ἀξιόμνητε.

Ἦχος β'.

Αρσενος ἄμοιρος γυνή, τυχεῖν ποθοῦσα, εὐσεβῶς σου
 ἐδέετο· ἥς τῆς δεήσεως ἐπακούσας, σαφῶς ἐν ὀ-
 ράματι ὑπέσχεο τὰ καταθύμια, εὐελπίην ἐργασάμε-
 νος· διὸ περιχαρῆς γενομένη καὶ συλλαβοῦσα τα-
 χῶς, ἄρσεν χαρίεν κατ' ἔφεσιν, ἐν χάριτι τέτοκεν· ὅ-
 θεν εὐχαρίστως ἀνύμνησε, καὶ τὴν σὴν πρὸς Θεὸν
 παρρησίαν, παρρησίᾳ ἐκήρυξεν, Ἱεράρχα παρμακάρι-
 στε.

Ἦχος γ'.

Πάθη ἀποπληξίας ποτὲ, γυνή τις ἄλλη ἐκ τῶν οἰ-
 κείων σου Ὅσιε, περιπεσοῦσα δεινῷ, δι' οὗ ἄ-
 λαλος μείνασα, ἠμιθανῆς καὶ ἀκίνητος, τῇ μόνῃ ἀφῆ
 τοῦ τιμίου δακτύλου ἐκ τῆς ἀγίας σου σοροῦ, ἐπὶ τοῦ
 στόματος αὐτῆς, καὶ τῶν νεναρκωμένων μελῶν, τὴν
 λαλιὰν αὐτίκα (ὡ τοῦ θαύματος) σὺν τῇ τελείᾳ ῥώ-
 σει ἀνέλαβε, καὶ τὸ θαῦμα κηρύξασα, τὸν σὲ μεγα-
 λύναντα Κύριον ἐμεγάλυνεν· ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, Θαυ-
 ματουργῆ Διονύσιε, ὑπὲρ τῶν πίστει θαυμαζόντων καὶ
 εὐφημούντων, τὰ ἀξιαγαστά σου θαυματουργήματα.

Ἦχος δ'.

Εὐφραίνονται ὅσοι οἱ Στροφάδων οἰκηταί, ἐν εὐσῆ-
 μῳ ἡμέρα τῆς σεπτῆς σου κοιμήσεως, Ἱεράρ-

χα πανέντιμε· οὐ γὰρ μόνον σε ζῶντα, κανόνα ἀ-
 ρετῶν ἐκαρπώσαντο, εὐσεβείας τε καθηγητὴν καὶ σε-
 μνότητος, ἀλλὰ καὶ μετὰ πότμον ἀλεστὴν ἀλγειῶν,
 ῥύστην ἐν κινδύνοις, καὶ τῆς μονῆς φρουρὸν, τὸν ἀ-
 κοιμητὸν κέκτηνται. Ἦς ἀνωθεν εὐστόχως προϊστά-
 μενος, τοὺς ἐν ταύτῃ μονάζοντας, τοῦ φοβεροῦ σει-
 σμοῦ καὶ φθεροποιῦ, δι' ὀπτασίας ποτὲ ἐλυτρώσω
 πανθαύμαστε· καὶ τὸν ἐν ἠλιθάτῳ ἐκεῖ Πύργῳ μο-
 ναστῆν, ἐξ ἔθους τότε σκοπεύοντα, ἄφνω σὺν τῷ κλό-
 νῳ, καὶ τῷ τοῦ πύργου τείχει φθαρέντι, αἰνῶς κατα-
 λισθήσαντα, καὶ σὲ πιστῶς ἐπικαλεσάμενον, ἐν ἀκα-
 ρεῖ ἄτρωτον καὶ ἀρτεμῆ διέσωσας· διὸ εὐχαρίστως
 μέλπουσι κρίζοντες, τὸ θεοσύλληκτον σύστημα, τῶν
 ἀπαύστως τιμώντων σε, Ἄγιε περιφύλαττε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Εἰς ἀρετῶν ἀκρόρειαν ἀνευεγχεῖς, πολλῶν ἠξιώθης
 παρὰ Θεοῦ χαρισμάτων, Πάτερ Ὅσιε ἀνθ' ὧν
 καὶ ἐκ πολλοῦ τεθνηκυῖαν ἀφορισμῷ δεσμευθεῖσαν
 ἀλύτῳ, προσευχῇ ἐκτενεῖ σου διέλυσας, καὶ τὸ πτώ-
 μα κατέλυσας. Θράσος ἀλιέων δυσπίστων, παραδόξου
 ἄγρας κατεύνασας θαύματι. Ποταμοῦ ῥοὴν κατέστει-
 λας, καὶ ἀβρόχως διώδευσας· ὑετὸς καθ' ὄδον ἐπαν-
 ελθῶν, οὐδαμῶς τὴν ἐσθῆτά σου ἴκμασε. Τὸ διὰ λή-
 θης πρεσβυτέρου παράπτωμα, νοθευτικῶς ἀπεκάλυ-
 ψας. Πολλά σου τὰ ἐν βίῳ τεράστια, πυκνὰ τὰ μετὰ
 θάνατον θαύματα· διὸ αἰτοῦμέν σε θαυματοφόρε
 Διονύσιε, μὴ διαλείψης δυσωπῶν τὸν εὐδιάλλακτον
 Θεόν, ἐκ δεξιῶν παραστῆσαι, τοὺς εἰλικρινῶς εὐφη-
 μούντάς σε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Μὴ στύγναζε Ἰωσήφ, καθορῶν μου τὴν νηδύν· ὄψη γὰρ τὸ τικτόμενον ἐξ ἐμοῦ, καὶ χαρήση, καὶ ὡς Θεὸν προσκυνήσεις, ἢ Θεοτόκος ἔλεγε, τῷ ἑαυτῆς Μνηστῆρι, μολοῦσα τοῦ τεκεῖν τὸν Χριστόν. Ταύτην ἀνυμνήσωμεν λέγοντες· χαῖρε Κεχαριτωμένη, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, καὶ διὰ σοῦ μεθ' ἡμῶν.

Καὶ αἱ συνήθεις Εὐχαὶ τῆς Λιτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ προσόμοια Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Αἴθριος ἐκ γῆς Ζακύνθου τερπνόν, ἀναβλαστῆσαν, εὐωδίας τῆς χάριτος, ἐκχέει τὰς μυριπνόους, ταῖς διανοίαις πιστῶν, ὁ κλεινὸς πατέρων Διονύσιος. Πηγὴ τε ἀένναος, τῶν ἰάσεων πέφυκε· πέλαγος θεῖον, τῶν θαυμάτων ἀκένωτον· Ἐκκλησίας δὲ, ὁ φωστὴρ ὁ λαμπρότατος, φέγγος φέγγων τὸ ἄδυτον ταῖς πέρασι σήμερον, ἐν τῇ λαμπρᾷ αὐτοῦ μνήμῃ, ἣν ἐκτελοῦντες δοξάζομεν Χριστὸν τὸν Σωτῆρα, τὸν δοξάζοντα τοὺς τοῦτον, θερμῶς δοξάζοντας.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Ε'στερξας συμπαθῶς σπλαγχνισθεὶς, τὸν μαιφόνον, σοῦ ὁμαίμονος δέξασθαι· καὶ τοῦτον δὴ εἰσοικίσας, μετὰ ἀδόλου στοργῆς, μυχαῖς ἐνδοτάτοις ἐγκατέκρυψας, χειρῶν ἐκρυσόμενος, τῶν ζητούτων τὸν ἄνθρωπον, θειῶς σπαράξαι, ἀπηνῆ ἀλιτήριον, ἐν οἰκῆματι, ᾧ κατόκεις πανόλβιε. Τοῦτο δὲ ὄλον ἐπραξας, πληρῶσαι βουλόμενος, τὴν ἐντολὴν τοῦ Δεσπότου, κακοποιῶντας κελεύοντος, φιλεῖν ὀλοφύχως, καὶ πολλὴν ἀμνησιακάκις, χάριν παρέχοντος.

Στίχ. Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται.

Χαίροις ὁ τῶν Ἐροφάδων φρουρὸς, καὶ μοναζόντων, τῶν ἐκεῖ ὁ παράκλητος· διώκτης, τῶν πολεμίων, καὶ πειρατῶν ἀσεβῶν, κατὰ τῶν Ὀσίων τὰ ἁσπίματα, ζητούντων ἐκάστοτε, ἐξαποτάσαι σπαράξαι τε, ἀναχαιτίζων, κραταιᾷ ἀντιλήψει σου καὶ προπύργισ· τῆς Μονῆς ἐνδεικνύμενος, ὄντως ἀκαταμάχητον, καὶ στύλος καὶ στήριγμα τῶν ἱερῶς ἀσκουμένων, ὑπογραμμὸς τε σωτήριος, καὶ τύπος ὑπάρχων, Διονύσιε διό σε, νῦν μακαρίζουσι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν κλεινῶν Προπατόρων τὰς ἀρετὰς, ἐμιμήσω κατ' ἴχνος Θεσπέσι· Ἀβραάμ τὸ φιλόξενον, Ἰακώβ τε τὸ ἄκακον, καὶ Ἰώβ τὸ ἄμεμπτον, Μαυσέως τὸ ἀπλαστον, καὶ Δαβιδ βασιλέως τὸ πρᾶον, τὸ συμπαθές, καὶ φιλόστοργον. Διὸ Χριστὸς καὶ ζῶντα, καὶ μεταστάντα σε, Θεσημείαις καὶ τέρασιν ἀφθόνως ἐδόξασε, καὶ τῇ σεπτῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς ἀρετῶν ἐνθέων κειμήλιον παρέτετο. Ἐν ἣ ἑστώτες ψαλμικῶς βοῶμεν σοι, τὴν πόλιν σου τὴν ἐνεγκοῦσαν, καὶ πᾶσαν ἄλλοδαπὴν Ὀρθοδόξων, ταῖς πρὸς Θεὸν σου προσβείαις, Ἄγιε διαφύλαττε.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Υ'πόδεξαι Βηθλεέμ, τὴν τοῦ Θεοῦ μητρόπολιν· φῶς γὰρ τὸ ἄδυτον, ἐπὶ σὲ γεννηῆσαι ἤκει. Ἄγγελοι θαυμάσατε ἐν Οὐρανῷ· ἄνθρωποι δοξάσατε ἐπὶ τῆς γῆς· μάγοι ἐκ Περσίδος, τὸ τρισόκλειον δῶρον προσκομίσασθε· ποιμένες ἀγραυλοῦντες, τὸν Τρισάγιον ὕμνον μελωδήσατε· πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Παντουργῆτην.

Τὸ νῦν ἀπολύεις. Τὸ Τρισάγιον, καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον, καὶ Αἰγίνης τὸν πρόεδρον, τὸν φρουρὸν μονῆς τῶν Τροφάδων Διονύσιον ἅπαντες, τιμήσωμεν συμφώνως οἱ Πιστοὶ, βοῶντες πρὸς αὐτὸν εἰλικρινῶς, σαῖς λιταῖς τοὺς τὴν σὴν μνήμην ἐπιτελοῦντας σῶζε, καὶ βοῶντάς σοι· δόξα τῷ σέ δοξάσαντι Χριστῷ· δόξα τῷ σέ θαυμασῶσαντι· δόξα τῷ δωρησαμένῳ σε ἡμῖν, πρέσβυν ἀκοίμηνον.

Δόξα, Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξιμένου. Καὶ ἀπολύεις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον μετὰ τὸν Ἐξάψαλλον, τὸ Θεὸς Κύριος.

Τὸ Ἀπολυτίκιον. Δόξα Το αὐτό. Καὶ νῦν. τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου.

Εἰς τὴν πρώτην Στιχολογίαν.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αγάπης τῷ δεσμῷ συνδεθεῖς Θεοφόρε, διέλυσας τρανώς, τὴν κακίαν τῆς ἔχθρας· φονέα γὰρ συγγόνου σου, περευγότα τῇ σκέπῃ σου, μὴ εἰδότα σε, τὸν ἀδελφόν· αὐτοῦ εἶναι, δίκης ἔσωσας, ἐπιχειμένου θανάτου, καὶ σῶον ἀπέστειλας.

Δόξα. Ὁμοιον.

Οὐκ ἔγνω τὸν Θεόν, ὃς ἀγάπη ὑπάρχει, ὃ μὴ ἐχθρὸν φιλῶν, ὃς πλησίον τυγχάνει. Διόπερ καὶ ἐπλήρωσας, ἐντολὴν θείαν Ὅσιε· καὶ τὸ ἔγκλημα, σοῦ ἀδελφοῦ φονοκτόνω, συνεχώρησας, κατὰ Θεὸν ὡς οἰκτιρῶν, Θεῷ τ' εὐηρέστησας.

Καὶ νῦν.

Μεγάλως ὁ Θεός, ἀγαπήσας τὸν κόσμον, τὸν Ἄγγελον βουλῆς, ἑαυτοῦ τῆς μεγάλης, τῷ κόσμῳ μὲν ἀπέστειλεν, εἰς ἀγάπης ἐπίδειξιν, τὸν Υἱὸν αὐτοῦ,

ἐκ τῆς Ἀγνῆς σαρκωθέντα, τεχνησόμενον, ἐν Βηθλεὲμ τῷ σπηλαίῳ· ταχὺ ὄν δοξάσομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν Κάθισμα. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Προσενεχθεῖς ἀπὸ παιδὸς τῷ Κυρίῳ, δι' ἀρετῶν σεβασμιώτατε Πάτερ, θυσία ὄντως γέγονας εὐπρόσδεκτος Θεῷ. Κλέος ἐχρημάτισας τῶν ἀσίων Τρισμάκαρ, θεῖον ἐγκαλλώπισμα ἱερέων ἐφάνης· καὶ νῦν πρεσβεύεις ὑπὲρ εὐσεβῶν, ἑορταζόντων ἐν πίστει τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Ὁμοιον.

Οἱ τῶν Στροφάδων Θεοφόροι Πατέρες, ἐν ταῖς ἀνάγκαις ἀρωγὴν σε καὶ ἔυσταν, καὶ ἰατρὸν πανάριστον γινώσκουσιν ἀεὶ, πάντων τὰ νοσήματα, θεραπεύοντα τάχει, νέφος τε ἐλαύνοντα, ἐξ ἀγροῦ τῶν ἀκοίδων, καὶ οὐρανόθεν ὄμβρον ἀγαθόν, μάκαρ ἐκπέμποντα γῆ μεσιτεία σου.

Καὶ νῦν.

Ο δι' ἀγάπην πατρικῆς εὐσπλαγγνίας, πρὸς ἡμᾶς πέμψας τὸν Υἱὸν ἐπ' ἐσχάτων, ἐκ τῆς πανάγνου ἄσπορον φορέσαντα ἐν γῆ, σάρκα τὴν ἀνθρώπινον, ἵνα ῥύση τῆς πλάνης, πλάσμα τὸ ἀνθρώπινον, αὐτὸς πάντας ἐν πίστει, καταξιῶσαι γέννησιν υἱοῦ, τοῦ προσκυνῆσαι ἀξίως δεόμεθα.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα Ἦχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Δεσμευθεῖσα τῷ δεινῷ, γυνή ποτε ἀφορισμῷ, διελύθη σοῦ πισοῦ, ὑπὸ Θεράποντος Χριστοῦ, εἰς γῆν αὐτίκα στραφεῖσα, ἐξ ἧς ἐλήφθη· καὶ πάντες

Θεαταί, ἔπτηξαν πάνυ σεπτέ' σὺ δὲ ὡς ταπεινός, καὶ πόρρω δόξης κενῆς, τὸ γεγονὸς μηδ' ὀλως σαφηνίσαι, βιοῦντός σου ἐπειμήσας, ἀλλὰ σε χάρις, πηγὴν θαυμάτων τοῖς πᾶσι, **Μάκαρ** ἀνέδειξε.

Δόξα. ὁμοιον.

Γυναικὶ Θεοσεβεῖ, ὄρθης κατ' ὄναρ, καὶ αὐτῇ, ἔφης οἶκον μὴ πεσεῖν, ἐν συσσεισμῶ, ἀλλὰ θάρσει, τῇ ἐπισκέψει τῇ σῇ μέγιστε **Ἱεράρχα**· ἐστήριξας δ' αὐτὸν, ταῖς σαῖς ἀγίαις εὐχαῖς, καὶ πάντας ἐν αὐτῷ τοὺς ἐνοικοῦντας πισῶς. Ἐκτοτε δὲ ὁ οἶκος καθωράθη, Πάτερ τρανώς ἀκατάπτωτος· καὶ ἦν οὖν θαύμα, φθίμενον οἶκον, στήναι πάντων στερρότατον.

Καὶ νῦν.

Ε'τοιμάξου Βηθλεὲμ, ἡνοικταὶ πᾶσιν ἡ Ἐδὲμ. Εὐτρέπισου Εὐφροαῖα, ὅτι τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐξήνθησεν ἐκ τῆς Παρθένου· Παράδεισος καὶ γὰρ ἡ ἐκείνης γαστήρ, ἐδείχθη νοιτὸς, ἐν ᾧ τὸ θεῖον φυτὸν ἐξ οὗ φαγόντες ζήσομεν· οὐχὶ δὲ ὡς ὁ Ἀδάμ τεθνησκόμεθα. Χριστὸς γεννᾶται, τὴν πρὶν πεσοῦσαν, ἀναστήσων εἰκόνα.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη. Το Ἦμαρ πνοή.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην. Ὁ μὴ εἰτερχόμενος διὰ τῆς θύρας.

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'. Ἐλεῆμον ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Α'γάλλεται σήμερον ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, καὶ πανηγυρίζει φαιδρῶς, καινὸν Ἱεράρχην ὀρῶσα, ἐν ἐ-

αυτῇ μεγαλοπρεπῶς εἰσαχθέντα, τὸν σεπτὸν Διονύσιον· ὃς ἀδιαλείπτως προσεύξει, ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων, τὴν ἱεράν αὐτοῦ κοιμήσιν.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, καὶ τὰ ἔθνη.

Οἱ Κανόνες. Ὁ παρών τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'.

Ὡτὴ α'. Ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ω**δὴν ἐπινίκιον ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βραχίονι ὑψηλῶ, καὶ σώσαντι τὸν Ἰσραήλ, ὅτι δεδόξασται.

» **Ω**ς μόνη τὸν ἄχρονον Υἱὸν ἐν χρόνῳ, τεκοῦσα σαρκούμενον, Παναγία ἄχραντε, πάντα τὰ χρόνια, τῆς παναθλίας μου ψυχῆς, πάθη θεράπευσον.

Τὰ τραύματα πάναγκε τὰ τῆς ψυχῆς μου, καρδίας τὴν πώρωσιν, λογισμοῦ τὴν σκότωσιν, καὶ τοῦ νοῦς ἐκτροπᾶς, ἀράνισον ὡς συμπαθῆς, ταῖς σαῖς δεήσεσι.

Τὸ φῶς ἡ κυήσασα τὸν λυτρωτὴν μου, τοῦ σκοτούς με λύτρωσαι, καὶ βαπτάνων ἄχραντε, τῶν αἰώνων ἐκεῖ, ὅπως σωζόμενος ὑμῶ, τὰ μεγαλεῖα σου.

Νσός μου πανάμωμε τὰς ἀμαυρώσεις, φωτὶ σου ἀπέλατον, ἡ τὸ φῶς κυήσασα, τὸ ὑπὲρ ἔννοιαν· καὶ δώρησαί μοι ἀγαθῆ, τὸ φῶς προσβλέψαι τὸ ἐκ σοῦ, ἐξανατεῖλαν ἡμῖν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, ἤχος καὶ εἰρμός ὁ αὐτός,

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς, Νικολάου ἱερέως Γαβριηλοπούλου,

Πλὴν τῆς Ἐνάτης.

Νσός μου τὴν ζόφωσιν φωτὶ τῷ θεῷ, λαμπρύννας ἱκάνωσον, εὐφημησαι μέλλοντος τὴν θείαν μνήμην σου, σαῖς Διονύσιε λιταῖς, Αἰγίνης πρόεδρε.

Γ'δοῦ συνευφραίνονται τοῖς Ζακυνθίοις, Πατέρες σεβάσμιοι, τῶν Τροφάδων ἅπαντες, καὶ τῆς Αἰγινης λαός, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ κοινοῦ, αὐτῶν προστάτου Θερμοῦ.

Κλεινῶν γεννητόρων μὲν υἱὸς ἐγένου, λαμπρῶν καὶ ἐνδόξων τε· ἀλλ' αὐτὸς κατέλιπες, ὡς νουνεχέπτατος, πᾶσαν προσπάθειαν σοφῆ, γηϊνῆς σχέσεως.

Θεοτοκίον.

Οὶ μάγοι σκοπούμενοι ἄστρον περσόθεν, αὐτῷ ἐρεπόμενοι, ταχυδρόμως σπεύδουσιν, εὐρεῖν τὸν Ἄνακτα· ὃν ἐν σπηλαίῳ σαρκικῶς, τεκεῖν Παρθένος μολαί.

Ἐτερος Κανὼν τοῦ Ἁγίου,

ἤχος ὁ οὐτός, Πρὸς τὸ Χριστὸς γενᾶται.

Ὁδὴ ἀροσιγίε, Γέρας Ζακύνθου Ζακύνθιος γεραίρει.

Πλήν τῶν δύο ἐσχάτων Τροπαρίων τῆς Ἑνάτης.

Γεραίρειν σήμερον θέλοντι, Χριστοῦ σε Ἱεράρχην τὸν ἐνδόξον, Χριστὸν παρρησίᾳ αἰτησαι, ἰσχὺν δωρήσασθαι μοι, σὺ ὑμνωδῶ, ὅπως κατὰ χρέος, εὐφημήσω σε ἀξίως Διουύσιε.

Ε'κ γῆς Ζακύνθου ἀνέτειλας, ὡς ἥλιος λαμπρὸς Ἰερώτατε, Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἅπασαν, αὐγάζων ταῖς ἀκτίσι, σῶν ἀρετῶν. Διὸ νῦν συμφώνως, ὑμνωδίαις οἱ πιεοὶ, σὲ μεγαλύνομεν.

Δόξα.

Ρ'ητόρων γλῶσσαι οὐ σθένουσι, λαλῆσαι ἱκανῶς προτερήματα, τὰ σὰ πρὸς ἀξίαν ἐνδόξε· καὶ γὰρ ὑπὲρ τὴν φύσιν, ὤφθη ἐν γῆ, Μάκαρ τοῖς Ἀγγέλοις ὁμιλῶν θεοτερπῆς, καθάπερ Ἄγγελος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Α'γγέλων δῆμοι ἐξίστανται, ὄρωντες ἐπὶ γῆς ἀφικόμενον, Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν ἄχρονον, υἱὸν σου γεννηθέντα, χρόνῳ σεμνῇ, καὶ Παρθένου αἰθῆς, σὲ φυλάξαντα ἀγνήν, ὡσπερ τὸ πρότερον.

Καταβασία.

Χριστὸς γενᾶται δοξάσατε, Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε, Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε· ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ, ἀνυμνήσατε λαοὶ, ὅτι δεδοξασται.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός. Στερεωθήτω ἡ καρδία μου.

» **Χ**αῖρε ἡ ῥάβδος ἡ βλαστήσασα, εὐθαλὲς καὶ ἄνθος ἀμάραντον· χαῖρε ἡ τράπεζα ἐν ἧ ἄρτος ἅγιος πρόκειται, οὗ οἱ τρώγοντες πανύμνητε, οὐ θνήσκουσι πώποτε.

Τῆς στειρευούσης διανοίας μου, ἀκαρπίαν πᾶσαν ἀπέλασον, καὶ καρποφόρον ἀρεταῖς, τὴν ψυχὴν μου ἀνάδειξον, Παναγία Θεοτόκε, τῶν πιεσῶν ἡ βοήθεια.

Ρῦσαι με πάσης κατακρίσεως, καὶ πολλῶν σκανδάλων τοῦ ὄψεως, τοῦ αἰωνίζοντος πυρός, καὶ τοῦ σκότους Πανάμωμε, ἢ τὸ φῶς ἀποκυήσασα, ἡμῖν τὸ ἀνέσπερον.

Τὸ ἀπαραίτητον κριτήριο, καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἄσβεστον, καὶ τὴν ἀπόφασιν ἀγνή, τὴν φοικτὴν ὁλως δέδοικα· σπεῦσον σῶσον πρὸ τοῦ τέλους, ἀγαθὴ τὸν ἰκέτην σου.

Εὐλογημένος τῆς κοιλίας σου, ὁ καρπὸς Παρθένου πανύμνητε· τοὺς γὰρ φθαρέντας τῷ καρπῷ, διὰ ξύλου Σταυροῦ αὐτοῦ, κοινωνοὺς χάριτι θείᾳ, ἀφθαρσίας κατέστησεν.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ οὐτός.

Λαμπρύνας Πάτερ αἰσθητήρια, τῆς ψυχῆς σου ταύτην ἐτέλεσας, δοχεῖον θεῶν ἀρετῶν, καταγώγιον πνεύματος· καὶ ἐν σοὶ ἐπανεπαύσατο Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ανεπιστρόφως τρίβον Ὅσιε, τὴν ζενὴν καὶ λίαν ἐπίπονον, βαδίσας ἔφθασας αὐτὸ, ὄρεκτὸν τὸ ἀκρότατον· καὶ πρὸς πλάτος Παραδείσου, κατοικεῖν εἰσελήλυθας.

Ο τὰ κρυπτὰ γινώσκων Κύριος, καὶ νεφροὺς ἐτάζων ὡς γέγραπται, προεγνωκῶς γνώμης τῆς σῆς, τὸ εὐθές καὶ ἀκέραιον, σὲ ποιμένα προχειρίζεται, Αἰγίνης πανάρισον.

Θεοτοκίον.

Υπερνικᾶ οὐ μόνον βρότειον, ἀλλὰ καὶ νοῦν πάντα ἀγγελικόν, συγκαταβάσεως τῆς σῆς, Χριστὲ βάθος τὸ ἀπειρον· Θεὸς γὰρ ὢν σάρκα δούλου, ἔρχη νῦν τοῦ ἐνδύσασθαι.

Ἄλλος. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Σοῦ τελούντας Μάκαρ, ἐκ βαθέων καρδίας τὴν κοιμησιν, ἐν τῇ λαμπρᾷ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, φωτοφόρῳ ἡμέρα, τυχεῖν τῆς χαρᾶς ἀξίωσον, τῆς ἀνεκφράστου ἐκείνης παιδρῶς, εἰς αἰῶνας Ἁγιε.

Ζωῆς ἀκηράτου, κληρονόμος γενόμενος Ὅσιε, νῦν ἐν τῇ γῇ τῇ τῶν πραέων, εὐφροσύνως ἀγάλλῃ· ἔνθα καὶ ἡμῶν μνημόνευε, σῶν αὐτοχθόνων πρεσβεύων θερμῶς, σωτηρίας τεύξασθαι.

Δόξα.

Αΐοράτων Πάτερ, ἐκ δωμάτων τῶν ἄνω προκύψας τανῦν, τῇ ἐνεγκούσῃ δὴ παράσχου, ἐκ Θεοῦ εὐλογίαν, τροφῶν ὅσα σὴ Μακάριε· καὶ τοὺς οἰκούντας ἐν ταύτῃ πιστοὺς, Ἁγιε περισώζε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κλεινὸν Τόκον Κόρη, σοῦ Προφήται οἱ θεῖοι προέφησαν· ὃν ἐν βραχεῖ ἐν τῷ σπηλαίῳ, προσκυνήσουσι μάγοι Περσῶν βασιλεῖς οἱ ἐνδόξοι· καὶ σὺν αὐτοῖς οἱ ποιμένες τρανώς, τὸ θαῦμα κηρύξουσι.

Καταβασία.

Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ πατρὸς γεννηθέντι ἀβρέυστως υἱῷ, καὶ ἐπασχάτων ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντι ἀσπόρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοήσωμεν, ὃ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν ἅγιος εἶ Κύριε.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὴν ἀγήρω ποθήσας ὄντως ζῶν, καὶ γνίνων τόν βίον μεμισηκῶς, ἀγίαν ἐζήλωσας, πολιτείαν τὴν ἔνθεον· ἐκ νηπίου δὲ ταῦτα, συνέσει διέκρινας, καὶ σαρκὸς μὲν τὰ πάθη, νοῖ καθυπέταξας· ὄθεν καὶ τὸν ὄλβον, σκυβαλίσας γονέων, ἀπέβαλες ὄλβιε, Διονύσιε ὅσιε, καὶ Χριστῷ ἠκολούθησας· σπεῦσον οὖν πρεσβείαις πρὸς Θεόν, αἰωνίου πάντας πυρὸς ρύσασθαι, τοὺς ἐσπράζοντας πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ὁμοιον.

Τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου ἀκηκῶς, ἀγαπᾶν ἐχθροὺς φάσκοντος ἀκραιφνῶς, θερμῶς συνετήρησας, ἐν ᾧ σὶ τῆς καρδίας σου. Διὸ καὶ ἀδελφόν σου, κακῶς τὸν φονεύσαντα, ἐκ χειρὸς ἰχθυόντων, εὐσπλάγγως δι-

έσωσας· εἶτα νουθετήσας, συμπαθῶς τοῦτον Μάκαρ, μακρὰν ἐξαπέστειλας, τῆς πατρίδος μακρόθυμε, καὶ ἐφόδιον ἔδωκας, πρεσβεύων Χριστῷ τῷ Θεῷ, δωρηθῆναι τῷ ἀθλίῳ ἄφροισιν, τετολμηκότι τοιαῦτα, συνεργεῖα δαίμονος.

Καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Η' πηγή τῶν χαρίτων σὺ ἀληθῶς, Θεομήτωρ ὑπάρχεις γένει βροτῶν, Θεὸν ὡς ἡ τέξασα, ποιητὴν πάσης κτίσεως, χαριτώνυμε Κόρη, διὸ δυσωπούμέν σε, εὐσεβῶς προσκυνῆσαι, ἡμᾶς καταξίωσον, πίστει προσιόντας, τῷ σπηλαίῳ, καὶ φάτνῃ, τὸν ὑψιστον ἄνακτα, δι' ὑμᾶς ἐνδυσάμενον, σάρκα ἵνα ῥύπον, τῆς ψυχῆς ἐκκαθάρῃ, καὶ θεώσῃ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὀλισθήσαντα φθόνῳ, ἀρχεκάκου ὄφραως.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε'**ν πνεύματι προβλέπων, προφήτα Ἀββακούμ,
» τὴν τοῦ Λόγου σάρκωσιν, ἐκήρυττες βοῶν, ἐν
» τῷ ἐγγίξειν τὰ ἔτη ἐπιγνωσθήσῃ, ἐν τῷ παρεῖναι
» τὸν καιρὸν ἀναδειχθήσῃ, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Παρθένε Παναγία, ἀμόλυντε σκηνή, μολυθέντα πταίσμασι, καθάρισόν με νῦν, τῶν οἰκτιρμῶν σου ρανίσι καθαρωτάταις· καὶ δός μοι χεῖρα βοηθείας, ἵνα κράζω, δόξα σοι Ἀγνή θεοδόξαστε.

Ναὸς ἡγιασμένος, ἐδείχθης τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐν σοὶ οἰκήσαντος, Παρθένε ὑπὲρ νοῦν· αὐτὸν δυσώπει, ἀμαρτιῶν ἡμᾶς ῥύπου ἀποκαθάραι, ὅπως οἶκος γνωρισθῶμεν, καὶ κατοικητήριον πνεύματος.

Ε'λέησόν με μόνη, ἐλέους ἡ πηγὴν, Θεοτόκε τέξασα, καὶ λύσον τὴν δεινὴν, ψυχῆς μου νόσον,

καὶ πῶρωσιν τῆς καρδίας, δακρύων ρεῖθρα, καὶ κατάνυξιν πρὸ τέλους, θεῖαν δωρουμένη πρεσβείαις σου.

Νοήσας ὁ Προφήτης, ἐν πνεύματι Θεοῦ, ὅρος σε προέγραψε, κατάσκιον ἀγνή, τοὺς ἐκτακέντας φλογμῶ, πολλῶν ἐγκλημάτων, κάθαρον Κόρη, μεσιτεῖαις σου Παρθένε, μόνη τῶν βροτῶν ἡ ἀνόρθωσις.

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός..

Γ'έρευσας Παμμάκαρ, ἀδόλως τῷ Θεῷ, θύων τὴν ἀνάιμακτον θυσίαν ἀκραιφνῶς· ψυχὴν καθάρας, μελέτη συνεχεῖ νόμου, καὶ τῆς σαρκὸς δουλαγωγήσας τὰς αἰσθήσεις, ὠφθῆς οἰκητήριον πνεύματος.

Ε'πήκουσεν ὁ Κύριος δεήσεως τῆς σῆς, καὶ γυναῖκα θνήξασαν δεσμῷ ἀφορισμοῦ, εὐχῆ σου ταύτην, διέλυσε καὶ εἰς κόνιν, ὅσα τε ἅμα μετεποίησεν ἀθρόως, ὡ ξενοπρεπεῦς θεωρήματος!

Ρ'ητόρων ἀτονοῦσιν εὐγλώττων αἱ φθογαί, τῆς ἀμνησικάκου σου ψυχῆς τὸ εὐγενές, ἐγκωμιάσαι· τὸν κτείναντα γὰρ ἀδίκως, τὸν σύγγονόν σοι οὐκ ἠμύνῃ, ἀλλὰ μάλλον, τοῦτον φιλοφρόνως εἰσδέδεξαι.

Θεοτοκίον.

Ε'ξέζησαν ὀρῶσαι Ἀγγέλων στρατιαί, ἄνθρωπον γενόμενον τὸν πάντων ποιητὴν· ὃς μετ' ὀλίγον τεχθήσεται ἐν σπηλαίῳ, ὑπὸ μητρὸς ἀειπαρθένου καὶ ἐν φάτνῃ, νήπιον καθάπερ ὀφθήσεται.

Ἄλλος. Ῥάβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί.

Υ'μνοις μεγαλύνωμεν πισοὶ, νῦν πάντες Διονύσιον, τὸν ἐκ Ζακύνθου ἀνατείλαντα, φωστῆρά τ' Αἰγινητῶν, ἐν Κυκλάσι λάμπαντα· ἔνθα φρυκτωρίαις τῶν

Θαυμάτων, ἐξήστραψεν εὐσεβῶς, ζῶπον τε κακίας ἐ-
σκέδασε.

Νέμων τὸ σὸν ποίμνιον καλῶς, Θεηγορίαις πάνσοφε, τὸ
τάλαντόν σου ἀνεπλήρωσας. Διὸ καὶ θείας φωνῆς,
καλούσης ἀκήκοας· εἰσελθε προθύμως Πισὲ δοῦλε, καὶ
σκίρτα Θεοτερπῶς, νῦν εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

Δόξα

Θέλων τρικυμίας τῶν παλῶν, βιωτικῶν ἀπώσασθαι,
τῷ σῶ ποιμνίῳ χαῖρε ἔφησας· καὶ ἄλλον μὲν ἀντί
σοῦ, ποιμένα εἰσήγαγες, λέγων λάβε ποίμνιόν μου τόδε,
καὶ ποιμαίνε ὡς καὶ γῶ, διδασχάϊς ἐκτρέφων ἐκάστοτε.

Καὶ νῦν.

Οὕτως μέγα Θαῦμα κατιδεῖν, τὸν ἐν ὑψίστοις Κύ-
ριον, ἐπὶ τῆς γῆς καταπτωχεύσαντα, δι' οἴκτου τὸν
πρὸς ἡμᾶς· ὅθεν κατὰ χρέος νῦν, πάντες ἐν σπηλαίῳ
προσδραμόντες, βοήσωμεν τῇ Σεμνῇ· χαῖρε βροτῶν
γένους ἀνάπλασις.

Καταβασία.

Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰησοῦ, καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς Χριστέ, ἐκ τῆς
Παρθένου ἀνεβλάστησας ἐξ ὅρους ὁ αἰνετός κατασπίου δασέως
ἤλθες σαρκωθείς ἐξ ἀπειράνδρου, ὁ αὐλὸς καὶ Θεὸς δόξα τῇ δου-
νάμει σου Κύριε.

Ὡδή ἐ. ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν σὴν εἰρήνην δὲς ἡμῖν, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἄλλον
» γὰρ ἐκτός σου Θεοῦ οὐ γνώσκομεν· τὸ ὄνο-
μα σου ὀνομάζομεν, ὅτι Θεὸς ζώντων, καὶ τῶν
» νεκρῶν ὑπάρχεις.

Τὰς κόρας τῆς καρδίας μου, διάνοιξον ἀγνή, βλέ-
παιν με τραυῶς τὴν θείαν λαμπρότητα, καὶ τὴν
σὴν δόξαν, τὴν ἀνεκφραστον, ὅπως ἐλέους τύχω, καὶ
αἰωνίου ὀφέως.

Εἴν δύο ταῖς θελήσει, τὸν ἕνα τῆς σεπτῆς, τέτο-
κας Τριάδος πανάχραντε, φέροντα μίαν τὴν ὑ-
πόστασιν· ὃν ἐκτενῶς δυσώπει, πάντας ἡμᾶς σωθῆναι.

Πανάχραντε ὡς τέξασα, Σωτῆρα καὶ Θεόν, πρέ-
σβευε ἐκ πάσης με θλίψεως, καὶ νοσημάτων
καὶ κακώσεως, σῶσον συντηρηθῆναι, τὸν σὸν ἀχρεῖον
δοῦλον.

Δυσώπησον ὃν ἔτεκες, Παρθένε ὑπὲρ νοῦν, σώζεσθαι
τούς πίστει σοι κράζοντας· χαῖρε Παρθένε παν-
αμώμητε, εὐλογημένη μόνη, τοῦ κόσμου προστασία.

Τοῦ Ἁγίου. ἄλλος. Τὸ φαινόν.

Ως Ἰσραὴλ ὁ πάλαι τὴν Ἐρυθρὰν, οὕτω καὶ σὺ
διέβης αἰοῖδιμε, ἀβρόχοις ἴχθυσιν ποταμοῦ ρεῦ-
μα· οἶδε γὰρ αἰδεῖσθαί σε, καὶ φύσις ἀναίσθητος.

Σοῦ ὑπέτος οὐδῶλος τετόλμηκε, βαδίζοντας Παμ-
μάκαρ καθάψασθαι, χειμῶνος πέλοντος σφοδροῦ
καὶ πάντες, οἱ παρόντες ἐκθαμβοί, ὀρώντες ἐγένοντο.

Γεραίρειν σε οὐ παύσεται Ζάκυνθος, ὡς ἄγρυπνον
ὑπάρχοντα φύλακα, τῶν οἰκητῶν αὐτῆς πιστῶν
Τρισμάκαρ, οὓς φρούρει δεθήσει, ταῖς σαῖς Διονύσις.

Θεοτοκίον.

Αστὴρ μηνύει μάγοις τὸν Κύριον, σπηλαίῳ νῦν
τεχθῆναι ἐρχόμενον, ὑπὸ μητρός Παρθένου ἀ-
πειράνδρου, οὗ προεορτάζομεν, τὴν ἔνσαρκον γέννησιν.

Ἄλλος. Θεὸς ὢν εἰρήνης πατήρ.

Υἱὸν τὸν Ὑψίστου Πατρός Ἰησοῦν, ἀγαπήσας ἐξ ὁ-
λης καρδίας σου, τὰ θεῖα μὲν ἐντάλματα ἐτή-
ρησας αὐτοῦ· διὸ καὶ τὸν φονέα, ὀμαίμονος φιλτά-

του, παραδόξως παρειδές, συγγνώμην τούτω παρεχόμενος.

Σωήν τὴν ἀμείνω Θεόφρον ποθῶν, τῆς ζωῆς τῆς προσκαίρου ἠλόγησας· καὶ πάντα οἷα σκύβαλα ἠγάθησάν με ἐν γῆ· διόπερ ἐπαξίως, τὰ ἄνω κεκτημένος, σὺν Ἀγγέλοις ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν Χριστὸν ἰκέτευε.

Δόξα.

Αρκεῖ τῇ Τροφᾶδων, νῦν θεία Μονῇ, πλουτησάση τὸ θεῖον σου Λεῖψανον, κομπάζειν γηθοσύνης τε σκιρτᾶν πνευματικῶς· ὅτι θερμὸν προστάτην, καὶ ἀρωγὸν ἐν πᾶσι, σὲ γιγνώσκει ταχέως· ὅθεν ἐνδίκως καὶ γεραίρει σε.

Καὶ νῦν.

Καλῶς Ἡσαίας τὸν σὸν τοκετὸν, προῖδὼν φωτισθεὶς θεῖω πνεύματι, ἰδοὺ Παρθένος, ἔφησεν, ἔξει Θεὸν γαστρί· καὶ τέξεται Σωτῆρα, τοῦ γένους τοῦ βροτέϊου· ὅνπερ ἀλόγων φάτνη, σπαργανησόμενον ὀφθαλμοῖς.

Καταβασία.

Θεὸς ὢν εἰρήνης πατὴρ οἰκτιρῶν τῆς μεγάλης βουλῆς σου τὸν ἄγγελον, εἰρήνην παρεχόμενον ἀπέστειλας ἡμῖν, ὅθεν θεογνωσίας προσφῶς ὀδηγηθέντες ἐκ νυκτός ὀρθρίζοντες, δοξολογοῦμεν σε φιλόανθρωπε.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν προφήτην Ἰωάνν, ἐκμιμούμενος βοῶ· τὴν ζωὴν μου ἀγαθὲ, ἐλευθέρωσον φθορᾶς, καὶ σῶσον ἡμᾶς, Σωτὴρ τοῦ Κόσμου, κράζοντα δόξα σοι.

» Μολυνθέντα με πολλαῖς, ἀμαρτίαις δυσωπῶ, σὲ τὴν ἁγίαν σου ἀγαθὴν, καὶ ἀμόλυντον σκηνὴν, ἀπόπλυνσον, παντοίου ῥύπου, τῇ μεσιτείᾳ σου.

Κυβερνήτης μοι γενεῶ, θαλαττεύοντος ἀεὶ, ἐν πελάγει τῶν δεινῶν, τῶν τοῦ βίου πειρασμῶν, καὶ σῶσόν με, πρὸς σωτηρίας ὄρμον, ἰθύνασα.

Τρικυμῖαι λογισμῶν, καὶ παθῶν ἐπαγωγαί, καὶ βουδὸς ἀμαρτιῶν, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν, χειμάζουσι· βοήθησόν μοι, Ἁγία Δέσποινα.

Μεγαλεῖά σοι ἀεὶ, ἐποίησατο Χριστός· ὃν ἰκέτευε ἀεὶ, μεγαλύναι ἐπ' ἐμοί, τὰ πλούσια, αὐτοῦ ἐλέη, Θεοχαρίτωτε.

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός.

Βεβαιοῦται ἱερεὺς, ὁ Παγκράτιος σοφὲ, μύστην εἶναί σε Θεοῦ· πεπτωκέναι γὰρ αὐτῷ, σὺ εἰρηκας, τὸν θεῖον ἄρτον, ἱεουργοῦντι ποτέ.

Ρωμαλαίως τὴν ἰσχύν, συμπατήσας τοῦ δεινοῦ, κοσμοκράτορος ἐν γῆ, νῦν τρυφᾶς ἐν οὐραναῖς, τὰ ἑπάλλα, τῶν σῶν ἀγώνων, Μάκαρ δρεπόμενος.

Ικέτεύειν ὑπὲρ σῶν, εὐλαδῶν συμπολιτῶν, μὴ ἐλλείπης ἐκτενῶς, Διονύσιε Χριστὸν, τὸν Κύριον· σὲ γὰρ προστάτην, πάντες κεκτήμεθα.

Θεοτοκίον.

Η Παρθένος τοῦ τεκεῖν, παραγίνεται σαρκί, ἐν σπηλαίῳ Βηθλεὲμ, τὸν ἀχώρητον παντί· ὃν ἄγγελοι, μετὰ ποιμένων δοξολογήσουσι.

Ἄλλος. Σπλάγχων Ἰωάν.

Υμνεῖς τὸν Θεόν, ἐν ὄλῃ καρδίᾳ σου, ἡνίκα φρικτὴν, θυσίαν ἔθυσες, τὴν ἀναίμακτον, σωτηρίας λαοῦ πισοῦ ἔνεκεν, ἄρτον οἶνον τε προσφέρων ὡς Με-

χισεδέκ· νῦν δὲ καθορᾶς τὸν Κύριον, τῶν ἐσόπτρων
λυθέντων Μακάριε.

Νέος Μωϋσῆς, ἐδείχθης Πανάγιε, χειμάρρου σφο-
δροῦ, ρεῦμα συστειλας ποτέ· καὶ διώδευσας, συν-
οδία ἀβρόχῳ ποδὶ θαυμαστῶς, ὡσπερ πάλαι Ἰσραὴλ
θαλάσση Ἐρυθρᾷ· ὅθεν οἱ ὄρωντες ἐπτηξάν, σὲ εἰ-
δότες Κυρίου θεράποντα.

Δόξα.

Θέλων ἀλιεῖς, εὐπίστους ποιήσασθαι, εἰς ἄγραν και-
νήν, σοφῶς ἀπέστειλας· καὶ ἐκέλευσας, τοῦ χαλά-
σαι τὰ δίχτυα ῥήματι σῶ, καθὰ πρῶην Σίμωνα Χρι-
στός ἐκέλευσε· καὶ πληθύν ἰχθύων εἴλκυσαν, δυσπι-
στίαν τε πᾶσαν ἀπήλασαν.

Καὶ νῦν.

Ιδε πῶς Ἀμνὰς, τεκεῖν κατεπείγεται, ἐν μήτρᾳ ἀ-
γνῇ, ἀμνὸν βαστάζουσα· ὅνπερ βλέποντες, θεοφό-
ροι Πατέρες ἀγάλλονται· σὺν αὐτοῖς τε τῶν Πιστῶν
πάντα συστήματα, πόθῳ προσκιρτῶσι σήμερον, σω-
τηρίαν κοινὴν ἐκδεχόμενα.

Καταβασία.

Σπλάγχων Ἰωάν, ἐμβρυον ἀπήμεσεν, ἐνάλιος θῆρ οἷον ἐδέξα-
το, τῇ Παρθένῳ δὲ ἐνοικῆσας ὁ Λόγος καὶ σάρκα λαβὼν, δι-
ελήλυθε φυλάξας ἀδιάφθορον· ἧς γὰρ οὐχ ὑπέστη βεύσεως, τὴν
τεκοῦσαν κατέσχεν ἀπήμαντον.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον.

Εορτάζει σήμερον τῶν Ζακυνθίων ἡ πόλις, ἐορτὴν
χαρμόσυνον σὺν τῇ μονῇ τῶν Τροφάδων, Αἴγι-
ναν τὴν ἐν Κυκλάσι προσκαλουμένην, ἄσμασιν ἀξιο-

χρεῶς συνευφημῆσαι, καὶ παιδρῶς πανηγυρίσαι, τὸ
κοινὸν κλέος, νῦν Διονύσιον.

Ὁ οἶκος.

Σιγησάτωσαν ἤδη σιγησάτωσαν οἱ μέχρι δεῦρο σφα-
λερῶς λέγοντες, μὴ εἶναι τῇ θεοσώστῃ Ζακύν-
θῳ τὸν οἰκεῖον προστάτην, καὶ πρὸς Θεὸν πρέσβυν
θερμότατον, καθὰ καὶ ἐν πολλαῖς τῶν ἐπισήμων πό-
λεων, καὶ χωρῶν ὀρθοδόξων. Ἔνεστι γὰρ καὶ μάλα
καλῶς, ὁ σεπτὸς ἐν Ἱεράρχαις Διονύσιος, ὁ θαυμα-
στός Αἰγίνης πρέσβρος, ταύτης δὲ γόνος εὐκλεῆς, καὶ
θρέμμα ἀξιεπαίνον. Οὐκ ἔτι λοιπὸν Ζηλοῦ Ζακύνθος,
ἡ εὐδαίμων Κεφαλληνίαν, καὶ Κέρκυραν, τὰς φίλας
γείτονας, διὰ τὸ αὐτὰς μέγα σεμνύεσθαι ἐπὶ ταῖς
θεαῖς καὶ ἱεραῖς λειψάνοις Γερασίμου τε καὶ Σπυ-
ρίδωνος, ἀλλοδαποῖς τυγχάνουσιν· ἀλλ' ἐκείνας μὲν
προσφιλῶς συγκαλεῖται πρὸς παιδρᾶν πανηγυρίαν τοῦ
ιδίου αὐτόχθονος· ὡσπερ δὴ καὶ προσφόρως τὴν ἐν Κυ-
κλάσι προσφωνεῖ Αἴγιαν, σὺν τῇ πανσέπτῳ τῶν Τρο-
φάδων Μονῇ, τῇ τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν αὐτοῦ Σκληρὸς
εὐτυχῶς θησαυροσάστη, τοῦ ἀξίως εὐφημῆσαι, καὶ παι-
δρῶς πανηγυρίσαι, τὸ κοινὸν κλέος νῦν, Διονύσιον.

ΒΙΟΣ καὶ ΘΑΥΜΑΤΑ.

Τῷ αὐτῷ μηνί, δεκάτῃ ἐβδόμῃ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡ-
μῶν Διονυσίου τοῦ νέου, Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης.

Ἔχει μὲν ἡ γῆ σῶμα Διονυσίου

Στίχ. Νέου, Πόλος δὲ τοῦδε τὴν ψυχὴν φέρει.

Ἑβδομάτῃ δεκάτῃ θάνειν. Διονύσιος ὁ κλεινός

Οὗτος ὁ αἰδιδίμος Πατὴρ ἡμῶν νέος Διονύσιος ἐκ πόλεως ὑπέλαξε τῆς
ἐν τῷ Ἰονίῳ περιφήμου νήσου Ζακύνθου, τῆς κατέναντι Πελοποννήσου.

ψανον μεθ' ἑαυτῶν κοιμώμενοι, καὶ πάντα τὰ ἑαυτῶν, ἔτι δὲ καὶ τὰ πρόβατα, καὶ κτήνη ἄτινα, οὐκ οἶδ' ὅπως, τῇ τοῦ κλίματος ἀλλαγῇ ἀπαξάπαντα τυφλωθέντα, τῶν ἀδελφῶν ὕδωρ ἁγιασάντων τῷ τιμίῳ Λειψάνῳ, καὶ κατὰ τῶδε βρυσκόντων μετὰ θερμῆς πίσεως, παρρηχρήμα (ὡ τοῦ θαύματος!) ἀνέβλεψαν.

Βρυσὴ τις σεμνὴ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει Ζακύνθου ἄρσενος ἀμοιροῦσα, καὶ θερμῶς τοῦ Ἁγίου δεηθεῖσα, δι' ὄραματος εἰσπορεύθη, καὶ παρ' αὐτοῦ διδαχθεῖσα τὸν τρόπον, ἐν τάχει συνέλαβε, καὶ ἔρσεν τέτοκε καταθύμιον.

Βτέρχ δέ τις τῶν οικείων αὐτοῦ πάθει ἀποπληξίας δυσιάτῳ πεσοῦσα, καὶ διὰ τούτου ἀλαλος μείνασα, τῇ ἀφῆ τοῦ δακτύλου τοῦ Λειψάνου αὐτοῦ εὐθέως ἴσθη, καὶ εὐλαλος κατέστη.

Μοναχὸν τινα, Θεοφύλακτον καλούμενον, πολμηρὸν καὶ ἀνίσχυτον, κακῶσαι Νεκτάριον τὸν σεβάσιμον τῶν Στροφάδων Ἡγουμένον μελετώντα, καὶ δυσθύμως ἀπελόντα, διὰ τὴν εἰς τὴν αὐτὴν μονὴν τοῦ Παναγιωτάτου Πατριάρχου Μεθοδίου ἐπιδημίαν, ὀφθεῖς νύκτωρ ὀφθαλμοφανῶς, ἰσχυρῶς κατὰ τοῦ προσώπου βρυσκίματι παιδεύσας διωροθώσατο.

Παλλότριον Ἰερομόναχον ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ διατρίβοντα, καὶ κατὰ νοῦν ἔχοντα εἰς Κεφζλληνίαν τὴν αὐτοῦ πατρίδα ἐπανακάμψαι, καθ' ὅππῃ ἐνούθησεν ἐκεῖθεν μὴ ἐξελεῖν ἐκ τοῦ ἐξουχῆσαι κατὰ τὴν μοναχικὴν ἀγωγὴν ὅπερ μετὰ χρεῶς ἐπέπεσε κατὰ τὴν τοῦ Ἁγίου εἰσῆγῃται.

Τὸν δὲ Σάββαν μεγαλότημον ἐσχάτηρων, ἐπὶ τῆς ἀρχίας τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου λάβοντας, κενῆς ἐν τινι τῆς Μονῆς τόπῳ ἀποκειμένης, ἐκτανυκτούμενον τῆς δ' εὐλαθείας, ἐπικρατῆς τοῦ ψυχοφθόρου ἔθρου, κινδυνεύοντα ἐντυλισσόμενον ῥύπον μολυνθῆναι, χρηματισθέντα κατ' ὄναρ ἠλευθέρωσε τρεῖς αὐθιγῶν.

Μεθοδίῳ ἄλλῳ Ἰερομόναχῳ ἐκ Ῥηθύμης τῆς Κρήτης, ἀνδρὶ ἐνωσέτω, καὶ τῷ τοῦ σκευοφύλακος γραμμένῳ διακονήματι, ὕψιστον δὲ καὶ ἡγουμένῳ χρηματισάντι, πρὸς τινος εὐτεῖς ὡς πονηροῦ δεξυμένῳ λαμπάδα τοῦ ποστέρειν τῇ ἀγίᾳ Σοφίᾳ χάριν εὐλαθείας, καὶ τοῦ γου ἀμελλίσαντι, καθ' ὅππῃ ὀφθεῖς, τραχέως τὸ δὲ διήλεγξεν ὅτιεν τρέφω συσχεῖνται, καὶ τὸ ἔργον εὐλαθῶς τελέσαντι, ἐπώφθη δεύτερον ἰλαρῶ τῷ προσώπῳ, καὶ εὐλόγησεν αὐτόν.

Ούτως ποτὲ τῆς ὀλκάδος τῆς μονῆς ἐν Ζακύνθῳ (εἰς τὴν νῆσον πυκνῶς διαπλέει, διὰ τὸ ὑπάρχειν ἐκεῖ τὰ πλείω τῶν εἰσοδημάτων) εὐτεῖς τις, Ἄντισσιος τὸνομα, ἐπέδωκε τοῖς κατὰ τὴν ὀλκάδα μοναχοῖς λαμπάδα καίριος διὰ τὸν Ἅγιον. Ἐβίβηεν οὖν λύσαντες, καὶ εὐπλοία τὴν Μονὴν καταλαβόντες, τὴν μὲν λαμπάδα ζητήσαντες ἐν τῷ πλοίῳ ἀκριβῶς, οὐκ εὑρόν νομίζοντες δὲ ταύτην ἐν Ζακύνθῳ ἐξ ἀμνημοσύνης καταλειπεῖναι, ἐν τῷ ἐλκύσαι εἰς γῆν τὴν ὀλκάδα, ἴδον αὐτὴν τῇ τῆς ὀλκάδος κερὴν ἐκρωσμένην, καὶ τούτου εὐλόγως ὑπέλαβον κατὰ πλοῦν

ὄλον οὕτω παραδόξως συμπλεύσαντι ὅτιεν τὸν Κύριον εὐχαρίσως ὑμνεῖσαν, καὶ τὸν θαυμαστὸν αὐτοῦ δούλον Διονύσιον.

Τερος Χριστιανὸς ἐκεῖ αὐτόματος κατανήσας, καὶ δαχλούμενος ἀποκαλυφθεῖς ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου, λαθόντων ἔλαιον τῶν ἀδελφῶν μετ' εὐχῆς ἐκ τῆς κανοῦλας τοῦ ἁγίου Λειψάνου, καὶ χρισάντων αὐτόν, θαυμασίως τοῦ πονηροῦ ἀπήλλακται, αἰνῶν καὶ δοξάζων τὸν Κύριον καὶ τὸν Ὅσιον αὐτοῦ.

Βγούμενῳ τῷ μετὰ ταῦτα τῆς Μονῆς Δανιὴλ, λίαν ἐκ περισσοῦ ἐπηρεῖα σαταγικῆ, περὶ τῆς τοῦ Ἱεράρχου ἀγιότητος διαζάντι, κακῶς ἐν τῷ Τεμένει εἰσερχομένῳ, καθ' ὅππῃ ἐκτός τῆς λάρνακος ἐν ὕμνωδίας, καὶ φωταυγείαις φανείς, ὑπὸ πρεσβυτέρων, καὶ διακόνων λουχαιμένων οἷα μυσαγωγίαν τελῆσαι μέλλων διακονούμενος, τοῦ ἐλευθρίου διαταγμοῦ τούτου παραδόξως ἀπήλλαξε, καὶ εἰς πίστιν μετέτρεψεν ἄρρεπτον, πάνυ πληροφορηθέντα διὰ τοῦ αὐτοφεί ζήνου θεάματος· δι' οὗ τὸν Πανουργὸν σφοδρῶς ἐμεγάλυνε, τὸν θαυμασώσαντα μεγάλως τὸν Ὅσιον αὐτοῦ, καὶ τὸν τοῦ πονηροῦ ἐνδοκισμοῦ ἐλευθερώσαντα.

Πελεῖται δὲ ἡ Ἱερά αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ αὐτῇ τῶν Στροφάδων βλαδικῇ, καὶ Πατριαρχικῇ μονῇ, καὶ ἐν τῇ θεοσώστῳ καὶ ἀμφιθεῖ πόλει καὶ νήσῳ Ζακύνθῳ, τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ πατρίδι. Ἐνθα καὶ πνευκλεῖς νεόδημος διὰ δαπάνης τῆς Μονῆς (οἷα αὐτῆς μετόχιον) ἐπ' ἐνδοματι τοῦ Ἁγίου ἐγήγερται· οὗ ταῖς ἀγίαις προσβείαις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἠμῶν ἐλεήσει, καὶ σώσει πάντας ἡμᾶς ὡς ἀγαθὸς καὶ φιάνθρωπος. ΑΜΗΝ.

Ὡς ἡ ζ' ὁ Εἰσός:

» **Τ**ὸς ἐν καρίνῳ παιδάς σου· Σωτήρ, οὐχ ἦψατο,
» οὐδὲ παρηνώχλησε τὸ πῦρ· τότε οἱ τρεῖς ὡς ἐξ
» ἐνός στόματος, ὕμνον καὶ ἑξῶν λέγοντες· εὐλογί-
» τὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν μινθεῖσαν ἄχραντε φυγὴν, ἀγίασον· πάντοτε
τοῦ δούλου σου ἀγνή, καὶ τοῦ νοῦς δεινῆς αἰχ-
μαλωσίας, καὶ καρδίας πύρωσιν, καὶ τῶν δαιμόνων
ὄρμας, τάχος ἀφάνισον.

Νενεκρωμένον πάθει σαρκός, Πανάμωμε, ζώωσον
τὸν νοῦν μου καὶ Θεῶ, τὰ ἀρεστὰ ἐπιτελεῖν ἐν-
ίσχυσόν με· ἵνα μεγαλύνω σε, ἵνα δοξάζω αἰετὶ, τὴν
ἀγαθότητά σου.

Νέκρωσόν μου Δέσποινα άγνή, τὰ τῆς σαρκὸς πά-
θη, καὶ ψυχῆς μου ταπεινῆς, ρύπον δεινὸν ἐν-
αποσμήχουσα Παρθένε, καὶ λογοθεσίου με τῶν ἀο-
ράτων ἐχθρῶν, ρῦσαι καὶ σῶσόν με.

Σὲ Παναγία ἄχραντε άγνή, οἱ δοῦλοί σου, πάν-
τοτε ἡμέρας καὶ νυκτός, προσπίπτομεν, συντε-
τριμμένη διανοία, δυσωποῦντες λύτρωσιν, ἁμαρτη-
μάτων εὐρεῖν ἡμᾶς, ταῖς σαῖς προσευχαῖς.

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός.

Ἦ Κάμιος Σωτήρ ἐδροοῖζετο.

Λύει αὐχμὸν ταῖς σαῖς παρακλήσει, καὶ ἄμβροτον
καρποφόρον ὁ Κύριος, ἐκπέμπει οὐρανόθεν, πα-
ραδόξως τῇ Στροφάδων μονῇ.

Οὐ μόνον ζῶντα Μάκαρ σε Κύριος, ἀλλὰ καὶ με-
τὰ τέλος ἐπλούτισε, θαύμασι παμποικίκοις, ὡς
πιστὸν αὐτοῦ θεράποντα.

Πληθὺς ἢ τῶν ἀκρίδων ἢ φθιέρουσα, Στροφάδων
τῆς Μονῆς τὰ γεννήματα, εὐχῆ σου δραπετεύει,
καὶ βυθῷ καταποντίζεται.

Θεοτοκίον.

Οἱ μάγοι τῷ ἀστέρι ἐπόμενοι, σὺν δώροις Περσι-
κοῖς παραγίνονται, Ἄνακτα προσκυνῆσαι, τεχνη-
τόμενον Παρθένῳ μητροί.

Ἄλλος.

Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες.

Οἱ παῖδες Ζακυνθίων, συνελθόντες εὐσεβῶς τιμήσω-
μεν, τὸν Ἱεράρχην τοῦ Χριστοῦ, Διονύσιον τὸν

εὐσεβῶν, ἐν τῷ μέσῳ ἐκκλησίας ἀναμέλποντες· ὁ τῶν
Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Στροφάδων οἱ μονᾶται, ἀθροισθέντες τὸν σοφὸν δι-
δάσκαλον, νῦν ἀνυμνήσατε φαιδρῶς, Διονύσιον
γεραίροντες· καὶ κυκλοῦντες τὴν αὐτοῦ τιμίαν λάρ-
νακα, Σκῆνος τὸ θεῖον ἀσπάσθητε αἰσίως.

Δόξα

Γεραίρει χαρμοσύνως, σὺν Ζακύνθῳ καὶ Στροφάσι
Αἰγίνα, ποιμένα θεῖον ἀγαθόν, σὲ πλουτήσασα πα-
νάριστε· καὶ συμφώνως ἅμα πάσαι ἀναμέλπουσιν· ὁ
τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καὶ νῦν.

Εγγύς μὲν σωτηρίας, ὁ καιρὸς γενέσθαι δεῦτε σπεύ-
σωμεν, προθύμως ἅπαντες ἰδεῖν, νηπιάζοντα τὸν
Κύριον, γαλουχούμενον τροφῇ Παρθενομήτορι, διὰ
τὴν πάντων βρωτῶν ἐλευθερίαν.

Καταβασία.

Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες, δυσσεβοῦς προσάγματος κατα-
φρονήσαντες, πυρὸς ἀπειλὴν οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς
φλογὸς ἐστῶτες ἐψαλλον, ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ ἡ· Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐ φρίττουσιν Ἄγγελοι καὶ πάσαι στρατιαί, ὡς
» κτίστην καὶ Κύριον ὑμνεῖτε ἱερεῖς, δοξάσατε
» παῖδες· εὐλογεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

Σαρκοῦται ὁ Ἄσαρκος, ἐκ σοῦ θεοπρεπῶς, ὃν αἴτησαι
Πάναγνε, τὰ πάθη τῆς ἐμῆς, ψυχῆς θανατώσαι,
καὶ ζωῶσαι αὐτήν, νεκρωθεῖσαν πάλαι, κακίστη ἁ-
μαρτία.

Πάσω τὸ σύντριμμα, Ἀδάμ τοῦ χοϊκοῦ, σωτήρα καὶ
 ἤσασα, Πανάχραντε Θεὸν· αὐτὸν ἐκδυσώπει, τὰς
 πληγὰς τῆς ἐμῆς, ψυχῆς θεραπεῦσαι, ἀνιάτα νοσοῦ-
 σης.

Ανάστησον κείμενον, εἰς βάθην με κακῶν· τοὺς νῦν
 πολεμοῦντάς με, πολέμησον ἐχθρούς· τρωθέντα
 ἀτόποις ἠδοναῖς τὴν ψυχὴν, ἀγνή μὴ παρίδης, ἀλλ'
 οἴκταρον καὶ σῶσόν με.

Πάτρευσον ἄχραντε τὰ πάθη τῆς ἐμῆς, καρδίας κυ-
 ἤσασα, τὸν πάντων ἰατρόν· καὶ τῆς τῶν δικαίων
 δεῖξον μέτοχον, Παρθένε μερίδος, Χριστόν ἐκδύσω-
 ποῦσα.

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός.

Υμνοῦντάς σε Ἁγιε ζεούση τῇ ψυχῇ, κινδύνων
 ἀπάλλαξον, παντοίων σαῖς λιταῖς, βραβεύων
 ταῖς πᾶσιν ἐν τῷ βίῳ τῷ νῦν, τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰ-
 τήματα Τρισμάκαρ.

Λευχείμονας θύτας μὲν ἐδόκει Δανιὴλ, ὄραν πα-
 ριστᾶναί σοι καθ' ὕπαρ ἐναργῶς· ὅθεν ἀδιστά-
 κτω ὠμολόγει φθογγῇ, Ἁγίουν σε εἶναι, Διονύσιε Μά-
 καρ.

Ορᾶ ἐν ὄραματι σὲ Πάτερ τις γυνή, αὐτῇ τέξειν
 φάσκοντα υἱὸν ὡς εὐλαδῶς, ἠτήσατο ἥτις, συλ-
 λαβοῦσα ταχὺ, ἄρσεν τέκνον τίκει, ὡς ἡ ἐπαγγελ-
 λία.

Θεοτοχίον.

Υἱὸν Μήτηρ ἀναῦδος ἐγγίζει τοῦ τεκεῖν, καὶ μά-
 γοι πορεύονται ἐκ χώρας τῶν Περσῶν, αὐτὸν

προσκυνησαι ὡς Θεὸν τοῦ παντός· εἰ καὶ βρωθέντα,
 ὀρῶσιν ἐν σπηλαίῳ.

Ἄλλος.

Θαύματος ὑπερφουῶς ἢ ὄροσοβόλος.

Ρήματα χρηστὰ ἐκ θείου στόματός σου, πάντες ἡ-
 κουν τοῦ σοῦ ποιμνίου· ἦθη δὲ ἐρύθμιζον
 θεαρέστως σὴ διδαχῇ, τῷ Θεῷ εὐαρεστοῦντες ὡς
 ἦν δυνατὸν· δι' ὃ ἀγαλλόμενοι ἐδόξάζον, τὸν σο-
 φὸν αὐτοῖς ποιμένα δωρησάμενον, ἐν Ἀσχιερεῦσι,
 Διονύσιον μέγαν.

Αἴγινα πλουτήσασα μὲν ἐν τῷ βίῳ, νῦν δοξάζει σε
 καὶ μετὰ πότμον· ποιμὴν γὰρ ἀπόλεκτος προκε-
 χείρησαι ἐν αὐτῇ· ἐλλεκτός δὲ καὶ Θεῷ μὲν προσφι-
 λίστατος. Διὸ γηθοσύνης σκιρτᾶ κράζουσα· σοῦ τι-
 μῶμεν πάντες, τὴν πάνσεπτον κοίμησιν, καὶ θεόμε-
 θά σου, μνημόνευε σῶν δούλων.

Δόξα.

Πᾶσιν ἐναργῶς Μονῇ ἢ ἐν Ζακύνθῳ, τῆς πανάγνου
 σῶν αὐλοῦ βίου, Ἀναφωνητρίας μὲν ἢ ἐν ὄρεσιν
 ὑψηλαῖς, καὶ ἐκήουξε τεράστια μεγάλα τὰ σά-
 ἄνθ' ὧν ἐορτάζει τὴν μετάστασιν, εὐλογίαν αἰτοῦσα
 τὴν σὴν Σεβάσμιε, πέμψαι οὐρανόθεν, ταῖς ἐκῆ ἀ-
 σκουμένοις.

Καὶ νῦν.

Ρύπον τῆς δεινῆς πρόπαλαι ἀμαρτίας, ἥδη ἔρχεται
 Χριστὸς καθάραι· μάγοι δὲ συνέρχονται δῶρα
 φέρειν ἐκ τῆς Περσῶν, καὶ ὀρῶντες τὴν Παρθένου
 προσκυνοῦσιν αὐτὴν· εἰς ἣν ἀπενίζοντες κραυγάζουσι·

Χαῖρε γένους γηγενῶν Κόρη διάσωμα· σέ ὑμνολο-
γοῦσιν αἱ γενεαὶ νῦν πᾶσαι.

Καταβαοία.

Θαύματος ὑπερφουῶς ἡ δροσοβόλος, ἐξεικόνισε κάμιος τύπον· οὐ γάρ οὐς ἐδέξατο φλέγει νέους ὡς οὐδὰ πῦρ, τῆς Θεότητος Παρ-
θένου, ἣν ὑπέδου νηδῶν, διὸ ἀνομνοῦντες ἀναμέλψωμεν, εὐλογοί-
τω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν φωτοφόρον νεφέλην, ἐν ἣ ὁ πάντων Δεσπότης,
» ὡς ὑετός ἐξ Οὐρανοῦ, ἐπὶ πόκον κατήλθε, καὶ
» ἐσαρκώθη δι' ἡμᾶς, γενόμενος ἄνθρωπος ὁ Ἄναρχος,
» μεγαλύνωμεν πάντες, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν
» ἄγνην.

Φιλαμαρτήμων ὑπάρχων, ἐν ἀμελείᾳ διάγω, καὶ
τὸ κριτήριον Ἄγνη, τὸ ἀδέκαστον τρέμω, ἐν ᾧ
με τήρησον ταῖς σαῖς, ἀγίαις δεήσεσι, Θεόνυμφε, ἀ-
κατάκριτον ὅπως, ὡς προστάτιν μακαρίζω σέ αἰεὶ.

Φρίττω τὸ βῆμα Παρθένε, καὶ τὸ ἀλάθητον ὄμ-
μα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ, πράξεις αἰσχυρὰς, ἐπὶ γῆς
ἐκτελέσας, καὶ διὰ τοῦτο σοι βοῶ, πανεύσπλαγγνε
Δέσποινα, βοήθει μοι, καὶ τῆς τότε ἀνάγκης, ἐξελοῦ
με καὶ διάσωσον Ἄγνη.

Ὡς φοβερά ἡ ἡμέρα, τῆς ἐξετάσεως Κόρη, ὡς ἡ
ἀπόφασις φρικτῆ, ὡς δεινὴ ἡ αἰσχύνη· τίς ὑ-
ποστήσεται λοιπόν; Πανάχραντε Δέσποινα, ἐλέησον
τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ πρὸ τέλους, δός μοι ἄ-
φραστον Ἄγνη.

Φῶς ἡ τεκοῦσα τὸ θεῖον, ἐσκοτισμένον με πάσαις,
ταῖς προσβολαῖς τοῦ πονηροῦ, καὶ κακίαις ἀ-
πάσαις, καὶ παροργίζοντα Θεόν, Πανάμωμε φώτισον,
ὁδηγοῦσα, πρὸς καλὰς ἐργασίας ὡς αἰτία, οὔσα πάν-
των τῶν καλῶν.

Ἄλλος. Τὴν Ζωοδόχον πηγὴν.

Κλέος Ζακύνθου σοφὲ Διονύσιε, φρουρεῖν ἡμᾶς μὴ
ἐλλείπης ἀπήμονας, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην σου
ιεραῖς δεήσεσιν, ἐκ πάσης νόσου, κακώσεως καὶ βλάβ-
θης· σέ γὰρ προστάτην θερμὸν πεπλουτήκαμεν.

Ρῆματι σῶ ἀλιεῖς ὑπακούσαντες, πληθὺν ἰχθύων
εὐθὺς ἐσαγήνευσαν, καὶ ὄρωντες ἔφριξαν, πῶς
καὶ φύσις ἄλογος, τῷ σῶ ὑπεῖξε κελεύσματι διόπερ,
δοῦλον Θεοῦ σε ἐπέγνωκαν γνήσιον.

Πάντων βροτῶν ἐμαυτὸν οἶδα χεῖρονα, καὶ γὰρ
παισχυρῶς τὴν ζωὴν ἐδαπάνησα· ὅθεν μοι τολ-
μήσαντι, ὕμνους προσενέγκαι σοι, σύγγνωθι Πάτερ
καὶ δίδου σαῖς πρεσβείαις, καλῶς βιωσαί, ζωῆς τὸ ὑ-
πόλοιπον.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ πατρός μὲν ἀμήτορα πέλοντα, δίχα πα-
τρός ἡ Παρθένος ἐπείγεται, τοῦ τεκεῖν ὡς νή-
πιον· οὐπερ τὴν γενέθλιον, ἡμέραν πάντες εὐζώμεθα
προθύμως, ἀξιοθῆναι ἰδεῖν, ἀγνοῖς ὄμμασι.

Ἄλλος.

Μυστήριον ξένον ὀρώ καὶ παράδοξον.

Εὔρακε, θαῦμα φρικτὸν ὁ Διάκονος, Δανιὴλ ἰμά-
τια, ὄμβρον ἐν τῇ ὁδῷ μὴ ὑγράναι, σοῦ πάντως

Θεόφρον. Διὸ ἐκπλαγείς Θεὸν ἐδόξάζε, τρανώς ἐπὶ γῆς, σὲ θαυμαστάσαντα ᾠοῖδιμε.

Πράγγελον, βίον ἐν γῆ μὲν ἐξήσκησας, οὐρανὸν δὲ ἔφθασας, ἔνθα παρεστηκώς σὺν Ἀγγέλοις, τῇ Θεῷ Τριάδι, τανῦν ἀναμέλεις τὸν τρισάγιον, ὕμνον ἀγγελικῶς, φαιδρῶς ἐκεῖ συναυλιζόμενος.

Δόξα

Εφύμνιον, δέξαι κλυτὲ Διονύσιε, ὕμνητοῦ ὕμνησαντος, Θεῖας σου ἀρετὰς ἐκ βαθέων, καὶ πρόσθευε Πάτερ, Χριστὸν τὸν δοξάσαντά σε Κύριον, ἐμὲ ἀγαγεῖν, εἰς βασιλείαν τὴν οὐράνιον.

Καὶ νῦν.

Πανάχραντε, Κόρη Υἱὸν μὲν ἡ μέλλουσα, ἐκτεκεῖν Θεάνθρωπον, γένους τοῦ ἐξ Ἀδὰμ τὸν Σωτῆρα, σὺν τῷ Ἱεράρχῃ, οὗ μνήμην τὴν ἐτήσιον γεραίρομεν, πιστοὶ εὐσεβῶς, ἡμῶν σωτηρίαν ἰκέτευε.

Καταβασία.

Μυστήριον ξένον ὄρω καὶ παράδοξον, οὐρανὸν τὸ σπήλαιον, θρόνον Χερουβικὸν τὴν Παρθένον, τὴν φάσκειν χωρίον ἐν ᾧ ἀνεκλήθη ὁ ἀχώρητος Χριστὸς ὁ Θεός, ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Η Ζακύνθος καὶ Αἴγινα, καὶ ἡ Τροφάδων ἅπασα, ὁμήγουρις μοναζόντων, ἀξίως ἀνευφημοῦσι, τὸν Θεῖον Διονύσιον, κλεινὸν κοινὸν ὑπέρμαχον, φωστῆρα τὸν ἐκλάμποντα, θαυματουργίαις τοῖς πᾶσι, θερμῶς αὐτὸν καλουμένοις.

Ὅμοιον.

Αγάπη σὲ ἀνύψωσεν, εἰς ἐφρετῶν ἀκρότατον, καὶ τῷ Θεῷ ἐνωθέντα, δοξάζει σε εἰς αἰῶνας· ὅθεν ἀγάπης ἀγαλμα, ἡ Ἐκκλησία μέλπει σε, πάνσεπτε Διονύσιε, καὶ κόσμος ἀνακηρύττει, σὲ μεγαλύνων ἀπαύστως.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Η Οἰκουμένη χόρευε, ἀκουτισθεῖσα σύμπασα, δόξασσον μετ' Ἀγγέλων, καὶ ἀγραυλοῦντων ποιμένων, Θεὸν τὸν τεχνησόμενον, ἐν Βηθλεὲμ ὡς νήπιον, δι' οἴκτον πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἐπλασε κατ' εἰκόνα, καὶ ἐγερεῖ πεπτωκότα.

Εἰς τοὺς Αἰῶνες,

ἱσθῶμεν εἰχ. δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια.

Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Κατὰ χρέος συνέλθωμεν, τῆς Ζακύνθου αἱ ἔκγοναι, ἑορτὴν πανίερην ἑορτάσοντες, πνευματικῶς ἀγαλλόμενοι, ὡς ἄρφαρτον ἄσυλον, εὐσεβοῦς Θεσαυρὸν, κεκτημένοι πολύτιμον, ἐν πατρίᾳ γῆ. Διὸ ὕμνους προπέμφωμεν Κυρίῳ, τῷ ἡμῖν δωρησαμένῳ, πλοῦτον πολυόλβον ἄνωθεν.

Θησαυρὸς ὃν κεκτήμεθα, Διονύσιος πέφυκε, τῆς Ζακύνθου βλάστημα ἱερώτατον. Διὸ συμφώνως Ζακύνθιοι, αὐτῷ ἐκδοήσωμεν χαῖρε δόξα καὶ τιμὴ, τῆς πατρίδος πολυδόξε, Διονύσιε· χαῖρε στήριγμα στέφος εὐπατριῶν· χαῖρε σκέπη Ὁρθοδόξων, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Τῆς Αιγίνης τὸ ποίμνιον, ἐπιστεύθης θεόληπτε, καὶ καλῶς ἐποίμανας θείῳ πνεύματι. Διὸ ποιμένα θεάρεστον, σὲ γνοῦς πιστῶν σύλλογος, πανδημεὶ Αἰγινήτων, νῦν φαιδρῶς ἐορτάζει σου τὸ μνημόσυνον· καὶ ἡμῖν ἐπαλλήλως συγχορεύει, τοῖς γεραίρουσιν ἐκ πόθου, τὴν σεβασμίαν σου κοίμησιν.

Ε'ντολῶν τοῦ Κυρίου σου, τὴν Κυρίαν ἐλάμπρυνας, τὴν ἀγάπην ἔργοις σου· καὶ γὰρ κτείναντα, σοῦ τὸν αὐτάδελφον ἀδελφόν, ἐνόμισας ἄκακε, παρορῶν τὸ ἑαυτοῦ, ἀνομώτατον ἔγκλημα· μᾶλλον δ' εὐμενῶς, σωτηρίας τὴν τρίβον ἐκδιδάσκων, φιλανθρωπῶς τὰ πρὸς χρείαν, αὐτῷ παρέσχες Μακάριε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ε'ορτὴν χαρμόσυνον, ἐορτάζει σήμερον Ζάκυνθος ὦ φιλέορτοι, Ἱεράρχου καινοῦ μνήμην τελοῦσα Διονυσίου, τοῦ ἐξ αὐτῆς ἀνατείλαντος· καὶ συγκαλεῖται τὰς φίλας πόλεις καὶ νήσους τὰς γείτονας, Κεφαλληνίαν καὶ Κέρκυραν. Τὴν μὲν, ὡς ἐν τοῖς ἄλλοις, οἷς κέκτηται, Σπυρίδωνα ἀυχοῦσαν τὸν πολυθαύμαστον· τὴν δὲ, ὡς τὸν θαυματουργὸν πλουτοῦσαν νέου Γεράσιμον, συνευφρανθῆναι πνευματικῶς, καὶ πανηγυρίσαι θεοπρεπῶς· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς φάλλοντες εἰπόμεν· ὁ ἐν Ἀγίοις θαυμαστός Κύριος, τοῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, τὰ ἐπὶ γῆς τῶν Ὀρθοδόξων συστήματα, ἐκ παντοίων κινδύνων λύτρωσαι, καὶ τῆς οὐρανίου βασιλείας ἀξιῶσον ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Βηθλεὲμ ἐτοιμάζου· εὐτρεπίξέσθω ἡ φάτνη, τὸ σπήλαιον δεχέσθω· ἡ ἀλήθεια ἦλθεν, ἡ σκιά παρέ-

δραμε, καὶ Θεὸς ἀνθρώποις ἐκ Παρθένου πεφανέρωται, μορφωθείς τὸ κατ' ἡμᾶς, καὶ θεώσας τὸ πρόσλημα. Διὸ Ἀδὰμ ἀνανεοῦται, σὺν τῇ Εὐᾷ κρίζοντες· ἐπὶ γῆς εὐδοκία ἐπεφάνη, σῶσαι τὸ γένος ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ Τυπικά,

Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀγίου, Ὡδὴ γ' καὶ δ'.

Ὁ Ἀπόστολος.

Τοιοῦτος ἡμῖν ἐπρεπεν Ἀρχιερεὺς.

Ζῆτει γ'. Νοεμβρίου.

Ὡσαύτως καὶ Εὐαγγέλιον τῆ αὐτῆς ἡμέρας, κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα.

Κοινωνικόν. Εἰς Μνημόσυνον αἰώνιον.

Τὴν ἐξ ἀκολουθίαν τοῦ προφήτου Δανιὴλ καὶ τῶν Ἀγίων τριῶν

Παίδων, φάλλομεν τῆ ἐπαύριον,

ἤγουν τὴν ἡ. τοῦ παρόντος μηνός.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΟΝ.

Χαίροις ὁ Ζακύνθου γόνος λαμπρὸς, πρόεδρος Αἰγίνης, καὶ Στροφάδων μέγας φρουρὸς, χαίροις Ἐκκλησίας, φωστὴρ νέος Τρισμάκαρ, Ἀρχιερέων κλέος, ὦ Διονύσιε.

Ἔτερον.

(Τὸ τέλειον τῆς κατὰ Θεὸν ἀγάπης αἰνιττόμενον.)

Μένων ἐν ἀγάπῃ, ἐν τῷ Θεῷ, ἔμεινας θεόφρον· καὶ σὸν κτείναντος ἀδελφόν, ἐνθέως ἐφείσω, τῆ πρὸς Θεὸν ἀγάπῃ. Διὸ Χριστῷ συγχαίρεις, νῦν Διονύσιε.

Ἐτερον.

Χαίροις ὁ Ζακύνθου θεῖος βλαστός, καὶ μονῆς Τροφάδων, ὁ ἀκόιμπος ὀφθαλμός, χαίροις τῆς Αἰγίνης ὁ μέγας ἀντιλήπτορ, ἀρχιδυτῶν ἡ δόξα, ᾧ Διούσιε.

ΕΝ ΜΗΝΙ ΑΥΓΟΥΣΤΩ, ΚΥ'. (24).

Η ΑΝΑΚΟΜΙΑ ΤΟΥ ΔΕΙΨΑΝΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΙΓΙΝΗΣ

ΚΑΙ Η ΤΟΥΤΟΥ ΕΚ ΣΤΡΟΦΑΛΩΝ ΕΙΣ ΖΑΚΥΝΘΟΝ ΑΦΙΞΙΣ.

Εἰς τὸ Λυχνικὸν τὸ Μακάριος ἀνὴρ· εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα,
ιστῶμεν σίχους ς'.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Κήφω, τοῦ Κυρίου ἀναβάς, θρόνω τῆς Αἰγίνης
οσίως, ταύτην ἐποίμανας, ἔρως δὲ ὡς ἤφατο,
τῆς ἱεράς σου ψυχῆς, ἡσυχίας ἐμάκρυνας, ἐρήμοις ἀ-
βάτοις, ἐν αἷς συγγινόμενος μόνος τῷ μόνῳ Θεῷ·
ἤρθης ἀπαθείας εἰς ὕψος, Ἄγγελος οὐράνιος οἶα, καὶ
ἄνθρωπος Θεῖος Διούσιε.

Οτε δι' ὀλκάδος τὸ σεπτὸν, ἐκ Στροφάδων Σκῆνος σὸν
ἤκε, τῇ ἐνεγκούσῃ σε, τότε τὰ συστήματα σῶν
αὐτοχθόνων ὁμοῦ, εἰς ἀκτὴν ἀφικνούμενα, προσδύμα

καρδία, τοῦτο κατησπάζοντο θερμοῖς τοῖς δάκρυσιν· οἶκον δ' ἀνεγείραντες θεῖον, ἐν αὐτῷ πιστῶς ἀθροισθέντες, σὲ ὑμνολογοῦμεν Διονύσιε.

Κρείττων, Σιλῶάμ ὁ σὸς Ναός, ὥφθη ὅς οὐχ ἓνα κατ' ἔτος ἰαταί ἐνδοξε, ἀλλὰ πᾶσι δείκνυται ἄκος τοῖς κάμνουσιν, ἰατρῆει πυρέσσοντας, ἐλαύνει ζοφῶδη πνεύματα λυτρούμενος, τοὺς δεινῶς πάσχοντας· δίδωσι τυφλοῖς καὶ τὸ βλέπειν, ὅθεν συνελθόντες ἐν τούτῳ, Σκήνους σου ἐπάνοδον γεραίρομεν.

Δέμας, δεσμευθὲν ἀφορισμῷ, ἔλυσας γυναίου ἀρρήτως, τοῦ δὲ χειμάρρου ὀρμᾶς, ἔστησας εἰς ἐκπλήξιν τοῦ Διακόνου σου, καὶ σεισμὸν προκατήγγειλας ἀσκοῦσι· Τροφάδων, ἐξ οὗ καὶ διέσωσας, τὸν μοναχὸν θαυμαστῶς· λύων ἀνομβρίας τὴν βλάβην, ὀμβρους ὡς Ἡλίας παρέχεις, Ζάκυνθον φρουρεῖς ὦ Διονύσιε.

Αἶνον, τῶν Ἀγγέλων κρατιαί, σύμφωνον βροτοῖς μεταθέσει, σοῦ Σκήνους ἄγουσι· νῆσος Ζακυνθίων δὲ, ἀγαλλομένη βοᾷ, ἦκε νῦν ὁ προστάτης μου, προθύμῳ καρδίᾳ, δεῦτε ἀσπασώμεθα τὸν καταυγάσαντα· πόλον τῇ ἀνόδῳ τῇ θεῖᾳ, πνεύματος, καὶ γῆν τῶν θαυμάτων, εὐπρεπῶς κρουνοῖς περιανθήσαντα.

Νόμοι, οἱ τῆς φύσεως σαφῶς, ἤργησαν ἐν σοὶ παραδόξως, μείνας ἀλώβητος, ὥσπερ ὑπερβέβηκας ὄρων ἐπέκεινα, καὶ γὰρ ξένως ἐξένησας, φονέα συγγόνου, ἔργον ὅπερ ἔφριξαν, καὶ οἱ ἀσώματοι ὅθεν ὁ τῆς δόξης ταμίας, δόξη αἰωνίῳ βραβεύει, σὲ Ζακύνθου κλέος Διονύσιε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Θεαρχίῳ νεύματι πάντοθεν τῶν φιλεόρτων ὁ σύλλογος ὑπὸ πολλῆς εὐλαβείας ἀγόμενος (πλ. α.) καὶ καταλαβὼν τὴν ὑπέριμον λάρινακα τοῦ σοῦ σκήνους, σεπτῶς καπασπάζονται. (β.) Αἱ δὲ ὑπέροχοι τῶν γηίνων ἀξίαι, σὺν λαῷ χριστοφόρῳ παραγενόμεναι (πλ. β.) τὸ πάνσεπτόν τε καὶ θαυματόεργον σκήνος γεραίρουσαι, τῷ δέει κρατούμεναι, ὑπὲρ ἐπαίνου δὲ ποιούμεναι, καὶ ὁρατῶς ἐκδοῶσι τὴν τῶν ἀσμάτων σοι μελῳδίαν· ἰδοὺ ὁ κλεινὸς Διονύσιος νῦν προβάλλεται (γ.) ἄρωμεν ὅθεν τὸν ὕμνον, καὶ ὡς ἐφικτὸν ἀνυμνήσωμεν τῆς ἱεραρχίας ἔρεισμα θεῖον (βαρῆς.) διὰ τούτου γὰρ ἡ ἀπάντων τῶν Χριστωνύμων σωτηρία γίγνεται ὧ ἀτενίζειν οὐκ ἰσχύομεν ἀκλινῶς, καὶ ἄξιον ἀπονέμειν ἐφύμνιον (δ.) τούτου γὰρ ἡ ἀφθαρσία, καταπλήττει νόας ἅπαντας. (πλ. δ.) Διὸ πανάγιε Ἱεράρχα αἰεὶ σὺν τῇ ἀσπίδι Παρθένῳ καὶ μετὰ τέλος, μὴ ἐλλείπης πρεσβεύειν διατηρῆσαι ἀσινεῖς ἀπὸ πάσης δεινῆς περιστάσεως τοὺς εὐφημοῦντάς σε· τὴν γὰρ σὴν ἀντίληψιν κεκτήμεθα (ε.) ἀκαταπαύστως γλώττη εὐσῆμῳ μακαρίζομεν.

Εἰσόδος. τὸ Φῶς ἱλαρόν· τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας·

Καὶ τὰ ἀναγνώσματα.— Ὅρα σελ. 52 καὶ 53.

Εἰς τὴν λιτὴν. Στιχ. Ἰδιόμελ. Ἦχος α'.

Εξέστησαν μέροπες πάντες, ἐξέστησαν καὶ νόες οὐράνιοι ἐπὶ τῷ παρὰ σοῦ τελεσθέντι κατορθώματι· τὸν γὰρ φονικῇ ὀμότητι Κωνσταντῖνον τὸν φιλτατον ὀμαίμονα πικρῶς ἀποκτείναντα, φιλοφρόνως ἐξένισας·

καὶ πατρικῶς νουθετήσας, καὶ τὸ τούτου ἀσέβημα ἐν πνεύματι πραότητος συγχωρήσας, εἰς ἀλλοδαπὴν σὺν ἐφοδίαις ἀπέπεμψας· ὡς ὑπερφυῶς κατορθώματος· ὅθεν καὶ ὁ μισθαποδότης Κύριος ἀφθαρσίᾳ κοσμήσας τὸ σὸν πανσέβαστον Δεῖψανον, κρήνην παντοδαπῶν ἰαμάτων κατειργάσατο, καὶ ἡμῖν ἐδωρήσατο ὄλβου ἀναφαίρετον, ἱερομύστα Διονύσιε.

Ἦχος β΄.

Τῷ Εὐαγγελικῷ τοῦ Σωτῆρος ἐπόμενος, παραγγέλματι τῷ διδάσκοντι, προκρίνειν τῶν ἐνεστώτων, τὰ μέλλοντα, ἤρες ἐπώμιον τὸν Ξαυρόν τοῦ Κυρίου σου, μὴ σκεδαννύμενος ὅλως ἐπὶ τὰ ἔξω, μηδὲ στησάμενος ἐν σεαυτῷ εἰδῶλον τῆς εἰδεχθοῦς ἀμαρτίας, ἀλλὰ νεκρώσας τὰ πάθη πανημέροις νηστείαις, καὶ παννυχίαις τοῖς ὕμνοις, ἐπτερωθῆς ἀύλως πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ ἐννοιαν· ἀκείθεν καταυγασθεῖς, ὡφθης φωστῆρ διαυγέστατος καταυγάζων τὴν ὑψηλίαν τοῖς τῶν θαυμάτων σου σελαγίσμασιν· ἐξόχως δὲ τὴν ἐνεγκουσίαν σε Ζάκυνθον· ἥτις κεκτημένη τὸ σὸν Ξαυματόβρυτον Δεῖψανον ὡς κόσμον πολύτιμον, ἐκτενῶς ἱκετεύει, φυλάττειν αὐτὴν ἐξ ὀρατῶν καὶ ἀοράτων πολεμίων, ταῖς πανευπροσδέκτοις σου πρὸς Θεὸν δεήσεσιν ἱεροφάντορ Διονύσιε.

Ἦχος πλ. δ΄.

Βαβαὶ τῶν ὑπερφυῶν τερατουργημάτων τῶν ὀσημέραι γιγνομένων παρὰ σοῦ, τῆ τοῦ τελεταρχικοῦ πνεύματος ἐνεργείᾳ Ἱερομύστα Διονύσιε· καὶ γὰρ ποτὲ σφοδρῶ κλύδωνι ναύτας περιπεσόντας, καὶ μόνης τῆς παρὰ σου βοηθείας τυχόντας, ἐπιφανεῖς ῥάστα

οὐ θεούς ἐξείλου· καὶ ἐν ἀκαρεῖ αὔρας ἠθείας περιπνευσάσης ἠπείγοντο φθάσαι τὸν περικαλλῆ σου ναόν· καὶ περικυκλοῦντες τὴν σὴν πάντιμον λάρνακα, ὕμνους εὐχαριστηρίους σὺν πολλῷ τῷ δέει προσήγαγον λαμπρᾷ τῇ φωνῇ κηρύττοντες τὸ παράδοξον τοῦ θαύματος· οὐπω γὰρ οἶδε δοξάζειν ὁ δεδοξασμένος Κύριος τοὺς εἰλικρινῶς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας· ὃν μὴ παύση ἱκετεύειν ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ σωτηρίας ἡμῶν τῶν πιστῶς ἐορταζόντων τοῦ θείου σου Δεῖψανου τὴν σεβασμίαν μετάρθεις, ὡς Ἱεραρχίας ἀγλαΐσμα.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Οσοῖς Πάτερ Ἱεροφάντορ Διονύσιε, ποθήσας τὴν ὄντως φιλοσοφίαν, προσκαίρου Κόσμου τοῖς δοκοῦσι τερπνοῖς ὡς νουνεχῆς τὸ χαίρειν προσεῖρηκας· μὴ συναρπασθεῖς τὸ παράπαν ὄγκῳ γένους, μηδὲ δόξης κενῆς ὑψώματι· ἀλλ' ὅλος μετάνοις γεγονώς, καὶ τοῖς ἐρήμοις οἶα βαπτιστῆς αὐλιζόμενος, ἐλέπτυνας τὸν νοῦν πνευματικαῖς θεωρίαις· διὸ κεκαθαυμένη διανοία, καὶ Ψυχῇ ἀγνωστάτη, Θεῷ τῷ φύσει καθαρῷ ἀγνώως προσωμίλεις, παννυχίαις τοῖς ὕμνοις· ὅθεν θαυματουργῶν ἐπὶ σέ ὁ Δεσπότης σου, ῥοῦν ποταμοῦ πολύρρυτον στήσας, ἀβρόχοις ποσίν ὡς πάλαι Ἰσραὴλ παραδόξως διώδευσας, ἄγαυ ἐπὶ τούτῳ ἐκπληττομένου Δανιὴλ τοῦ Διακόνου σου· καὶ ῥαγδαίου ὄμβρου ψεκῆς εὐλαβουμένη σε οὐδ' ὅλως καθ' ὁδόν σου καθήψατο· τεκμήριον ἀκραιφνῆς τῆς πρὸς Θεόν σοι ἐγγύτητος· ὅς καὶ τηρήσας τὸ σὸν Σκῆνος μετὰ πότμου ἀλώβητον, ἐδωρήσατο τῇ Ζακυνθίῳ Ἐκκλησίᾳ ἀ-

κράδαντον ἔρεισμα· ἦν περ αἰεὶ φύλαττε ἀπήμονα
ταῖς ἱεραῖς σου πρεσβείαις πάτερ ἀγιώτατε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Ναός καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ
Βασιλέως Παρθένε πάνσεμνε· δι' ἧς ὁ λυτρωτῆς
μου Χριστὸς ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐ-
πέφανεν ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης φωτίσαι θέλων
οὓς ἐπλασε, κατ' εἰκόνα ἰδίαν χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ· διὸ
Πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κε-
κτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος πλ. α΄.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις Ἀρχιερέων λαμπτήρ, χαίροις Αἰγίνης ὁ ποι-
μὴν ὁ πανάριστος· Ζακύνθου χαίροις ὁ γόνος, ὁ
τιμαλφῆς καὶ τερπνός, τῶν Τροφῶδων χαίροις τὸ προ-
πύργιον, ἀκέστωρ νοσούντων, καὶ τῆς πενίας ἐπάρ-
κεια, τῶν ἐν Θαλάσση, ὁ λιμὴν ὁ ἀχείμαστος, Ἐκ-
κλησίας τε, κόσμος ὄντως καὶ ἔρεισμα· ἦν περ ἐκδυ-
σωποῦμέν σε, σοφὲ Διονύσιε, τηρῆσαι βλάβης παν-
τοίας, διὰ παντός ἀνενόητον, προχέων ἐξ ὕψους,
ἐπ' αὐτῇ θείαν εἰρήνην, ταῖς ἰκεσίαις σου.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Αεῦρο Αἰγινητῶν ὁ χορὸς, καὶ Ζακυνθίων εὐφημή-
σωμεν σύλλογος, συμφώνως, τῶν φιλεόρτων· οἱ μὲν
ποιμένα σεπτὸν, οἱ δὲ γόνου ὄντως ἀμφιδέξιον· καὶ
πίσται τὴν λάρνακα, τὴν προχέουσαν θαύματα, πε-
ρικυκλοῦντες, ἀρρῦπόροις ἐν χεῖλεσιν, ἀσπασώμεθα, τὸ
πανσέδαστον Λεῖψανον μέγας ἀνακραυγάζοντες, ὑ-

παρχεις Τρισήλιε, ἡ ἐνιαία Θεότης, ἡ τὸν κλεινὸν Δι-
ονύσιον, κατ' ἄμφω ἐνδόξως, ἀνυψώσασα καὶ Κόσμου,
φρουρὸν παρέχουσα.

Στίχ. Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται.

Ενδύς τετελευκῶς ὑπὸ γῆν, καὶ αὖθις ἥλιος καθά-
περ ἀνέτειλας, ἀστράπτων, τῆς ἀφθαρσίας, ταῖς
σελασφόροις βολαῖς, εὐσεβῶν χορείας Διονύσιε, ἀρ-
δεύεις δὲ ἅπαντας, τοῖς ὀχετοῖς τῶν θαυμάτων σου,
τοῖς ἀειρρύτοις κρουνοῖς οἱ προχέονται, ἐκ τοῦ Σκή-
νους σου τοῦ ἁγίου παμμέγιστε· ὅπερ κατασπαζό-
μενοι, ψυχῆς αἰσθητήρια, καὶ τοῦ χρωτὸς τῆς ὀμί-
χλης, τῆς τῶν παθῶν ἐκκαθάρωμεν Θεῷ τῷ ἀφθάρ-
τῳ, ἀναπέμποντες τὸν ὕμνον, τῷ σὲ δοξάσαντι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Παυσάτωσαν σήμερον δὴ, παυσάτωσαν αἱ ληρώδεις
φληναφείαι ἀσόφων φιλοσόφων αἱ φάσκουσαι, σω-
ματοτρόφον πέλουσαν τὴν γῆν, καὶ σωματοφθόρον·
φροῦδα τούτων τὰ δόγματα, ἀπατηλὰ τὰ σοφίσματα·
ἰδοὺ γὰρ τὸ πανσέδαστον Σκῆνος τοῦ μάκαρος πνεῦν
ὀσμᾶς, εὐωδιάζει τοὺς προσπελάζοντας· καὶ θαύματα
βρύον, ὡς ἄλλος τῆς Ἐδὲμ ποταμὸς, ἀρδεύει τὴν
τετραμέρειαν· καὶ ὑπὸ χρόνου μὴ λυμαινόμενον, ἀνα-
τρέπει παραδόξως τοὺς τῆς φύσεως ὄρους· ὅπερ εὐλαβῶς
οἱ πιστοὶ ἀσπασόμενοι, θερμῶς ἀνακραύξωμεν ταῖς τοῦ
κλεινοῦ σου θεράποντος Διονυσίου προστασίαις Τριάς
ὑπερούσιε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ανύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλα-
βοῦσα σαρκί, μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου· σῶν

ικετών παρακλήσεις δέχου πανάμωμε· ἢ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων· νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἄπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αεῦτε πάντες ἐν ὡδαῖς εὐφημήσωμεν, τὴν τοῦ πανιέρου λειψάνου Διονυσίου τοῦ μάκαρος, ἐπάνοδον· καὶ γὰρ οἶα φωστήρ, δύνας θεσμοῖς τοῖς φυσικοῖς, ὑπὸ γῆν αὐθις τῷ Κόσμῳ, ἀγλαῶς ἐξανέτειλε· δόξα τῷ σέ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ χορηγοῦντί σοι, διδόναι πᾶσι θαυμάως, θαυμάτων τὰ σελαγίσματα.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγγαμένου σοι Παρθένε τὸ χαῖρε· σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκούτο ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης· ἐν σοὶ τῇ ἀγίᾳ κιβωτῷ ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαβὶδ, ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν βασιτάσασα τὸν Κτίστην σου· δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ Τόκου σου.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν πρώτην Στιχολογίαν Καθίσματα

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εὐφραίνεται λαμπρῶς, Ζακυνθίων τὰ στίφη, λειψάνου σου σεπτοῦ, μεταθέσει καὶ οἶκον ἐγειραντες ἐνδοξον, ἐν αὐτῷ ἀθροίζόμενοι, ὕμνοις μέλομεν, τὴν πα-

νάγιαν σου μνήμην, Διονύσιε, καὶ σὺν πανέντιμον Σκῆνος, πιστῶς ἀσπαζόμεθα.

Δόξα. Ὅμοιον.

Φυχῆς τὸ καθαρὸν, ἐγνωκῶς ὁ Δεσπότης, ἀνήγαγε σοφῆ ἐπὶ θρόνου Αἰγίνης, ἐφ' ᾗ περιέλαμψας, ὡς πολύφωτος ἥλιος, ἀπωθούμενος, ἀμπλακημάτων τὸν ζόφον, ἐκ τῆς ποίμνης σου, σοῖς ἀστραπαῖς ἦν καὶ ἦγες, πρὸς φῶς τὸ ἀνέσπερον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ασπόρως τὸν Χριστὸν, ἀπεκύησας μόνη, τὸ θαῦμα ὑπὲρ νοῦν, πῶς Παρθένος καὶ μήτηρ, διὸ Θεοτάκον σε, προσκυνοῦντες δοξάζομεν· σὺ γὰρ ἔτεκες, τὸν Βασιλέα πάντων, ὃν δυσώπησον τοῦ εἰρηνεῦσαι τὸν Κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν δευτέραν Στιχολογίαν. Καθίσματα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Απορρίψας νουνεχῶς, τύρβην τοῦ βίου ἀληθῶς, ἐπορεύθης ἀκλινῶς τρίβον τῶν Θείων ἐντολῶν, ἐν τῇ μνη δὲ φθάσας τῆς Ἀναφωνητρίας, διῆγες ἐν αὐτῇ ἀγγελικὴν βιωτὴν, καθάρας ὀπτικὸν ψυχῆς σου πάντιμε, ἑώρας τὰ κρυπτὰ πνεύματος χάριτι τῷ Παγκρατίῳ θύτῃ φανερούμενος, παρόραμα ἀγνωσούμενον, καὶ μετὰ πότμον, Θεῖόν σου Σκῆνος, πᾶσι βρῦει ἰάματα.

Δόξα. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Σήμερον Ζακυνθος, δῶρον, θεόσδοτον, τὸ θαυμαστόβρυτον Σκῆνος τοῦ μάκαρος, ἀναλαβοῦσα χαρμονῆς, ἀπείρου κατεπληρώθη· δεῦτε οὖν φιλέορτοι, εὐ-

λαβῶς ἀσπασώμεθα, καὶ ἀναβοήσωμεν ὡς Τρισάγισ
Κύριε, ταῖς Διουυσίου πρεσβείαις, ῥύσαι κολάσεως
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμ-
προν τὸ τῆς ἀγνίας σου· ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς,
ἐβόα σοι Θεοτόκε· ποῖον σοὶ ἐγκώμιον προσαγάγω ἐ-
πάξιον, τί δὲ ὀνομάσω σε, ἀπορῶ ἐκθαμβούμενος· διὸ
ὡς προσετάγην βοῶ σοι, χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Καθίσματα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ λόγον.

Τῆ ἀσκήσει κοσμούμενος ἱερῶς, καὶ ἀγνία λαμπρό-
μενος καθαρῶς, ἔθνες τῷ Κτίστη σου, προσφορὰν
τὴν ἀναίμακτον, Μελχισεδέκ ὡς πάλαι, εἰς Κόσμου
ἐξίλασμα· ὡς Ἱεράρχης Θεῖος σοφῆ Διονύσιε· ὅθεν με-
τὰ πότμον, ὡσπερ ζῶν τὰς ἰάσεις, παρέχεις ἐκάστοτε
τοῖς ἐν πίστει προστρέχουσιν ἐν τῷ Θεῷ τεμένει σου·
καὶ Ζάκυνθον φρουρεῖς δεινῶν ἐπιδρομῆς δυσμενῶν τε
καὶ λοιμοῦ, τὴν ἐορτάζουσαν πότῳ, σοῦ λειψάνου ἐ-
πάνοδον.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἄεῦτε πάντα τὰ ἔθνη θεοπρεπῶς, τὴν μητέρα τοῦ
πάντων Δημιουργοῦ, ὑμνήσωμεν λέγοντες· χαῖρε
θρόνε πυρίμορφε, τοῦ τῶν ὄλων δεσπόζοντος Ἰησοῦ
τοῦ παντάνακτος· χαῖρε μόνη Κυρία, τοῦ Κόσμου
καὶ λύτρωσις, χαῖρε τὸ δοχεῖον, τῆς ἀγίας Τριάδος,
Πατρὸς, Υἱοῦ τε καὶ Πνεύματος, τὸ λαμπρὸν καὶ
ἀκλήρατον, Μαριὰμ ἀειπάρθενε, ἡ ἐλπίς ἡ βεβαία μου·

χαῖρε πάνσεμνε νύμφη ἡλιοστάλακτε, χαῖρε πάντων
χαρὰ τῶν ὑμνούντων σε.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος. Προκείμενον.
Τὸ στόμα μου λαλήσει Σοφίαν. Στίχ. Ἀκούσατε πάντα τὰ ἔθνη.
Τὸ, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννη.
Ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας. Ὁ Ν'.
Δόξα. Ἦχος β'.

Τερπομένη ὡς πατρίς, Διουυσίου τὸ Σκῆνος δέχου·
ἦκε γὰρ ἐν σοὶ, καὶ τὴν ἀφιξίν αὐτοῦ, λαμπρῶς
ἐόρταζε.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις ἐλεῆμον, ἐξάλειψον
τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.
Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ ἰδιόμελον.
Ἦχος πλ. β'.

Θοῖσι τρισμάκαρ ἀγιώτατε Πάτερ, ὁ ποιμὴν ὁ κα-
λός, καὶ τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ μαθητής, ὁ
τιθεὶς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων· αὐτὸς καὶ νῦν
πανεύφημε, Ἱεράρχα Διονύσιε, αἴτησαι πρεσβείαις
σου, ὄωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου· καὶ τὰ ἔξῃς.

Οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'.

Καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς ἦ.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου, μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'.

Οὐ ἡ ἀχροστοχίς Χαίροις χορᾶς σκῆνωμα τῆς λύπης.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός

Λορματηλάτνη Φαραὼ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα πο-
τὲ Μωσαϊκῆ ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ

διελοῦσα θάλασσαν· Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὁδί-
την διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλλοντα.

Τροπάριον.

Χαῖρε κατάραι παλαιᾶς ἢ λύτρωσις, καὶ εὐλογίας
πηγή, χαῖρε ζωῆς Μήτηρ, Ἄδου ἢ καθαίρεσις
θανάτου ἢ ἀναίρεσις, χαῖρε λύσις τῆς λύπης, χαρᾶς
χωρίον εὐρύχωρον, χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Ἄρμα τοῦ λόγου λογικὸν καὶ ἔμφυχον, χαῖρε πα-
νάμωμε, Δαδιτικὸν χαῖρε, ἄρμα πολυώνυμον,
ἄρμα μυριοπλάσιον· χαῖρε ἢ ἀσυγκρίτως τῶν Χε-
ρουδιμ ὑπερέχουσα, καὶ τῶν Σεραφίμ ὑπερφέρουσα.

Ἐρωτέρα νοερῶν δυνάμεων, χαῖρε Θεόνυμφε· χαῖ-
ρε κτιστῆς πάσης, ἀνωτέρα φύσεως, χαῖρε Θεοῦ
παλάτιον· χαῖρε πύρινε θρόνε, χαῖρε λυχνία πολύ-
φωτε, χαῖρε μυριώνυμε Δέσποινα.

Ῥάβδος ἐκ ῥίζης Ἰεσσαὶ βλαστήσασα, χαῖρε ἀμόλυ-
τε· χαῖρε βλαστῷ ῥάβδου, τῆς Ἀαρωνίτιδος, δι-
αγραφείσα πρότερον, μυστικῶς καὶ βαθέως· ὡς γὰρ
ἐκείνη τὰ κάρνα, οὕτω τὸν Χριστὸν σὺ ἐξήνησας.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου.

Ὡδὴ α. Ὁ αὐτὸς ἦχος καὶ Εἰρμός.

Πετολμηκῶς στέφαι σοῦ Σκήνους ἄσμασι, θείαν ἐ-
πάνοδον καὶ ἄμουσος ὄλος, ὑπάρχων καὶ ἀνα-
γνος, λόγον σοφίας δώρησαι, Διονύσιε πάτερ ἐμοί τε
καὶ καθαρότητος, ὅπως ἐπαξίως ὑμνήσω σε.

Μετ' εὐφροσύνης ὑποδέχου σήμερον, Ζακύνθου σὺλ-
λογε, ἀγλαῖον σὸν γόνον· ἦκει γὰρ ἐφέστιος, τοῖς

πᾶσι τὰ χαρίσματα, διανέμων πλουσίας, εὐφορηθέν-
τες οὖν κράζωμεν· αἰνὸς σοι τρισμάκαρ Διονύσιε.

Ἀρχὴ σοφίας τὸ φοβεῖσθαι Κύριον, ὁ Σολομὼν στοι-
χιστῆ, ἦν περ νηπιόθεν, ὡς ἐνστερνισάμενος ἔξω
κόσμου γεγένησαι, καὶ νηστείας σχολάζων καὶ κα-
κουχίαις κεκλήρωσαι, πόλιν τὴν οὐράνιον ἐνδόξε.

Δόξα.

Ὡσπερ Ἡλίας ποταμοῦ ἐξήρανας, φορᾶν βευμάτων
σοφέ· καὶ ποσὶν ἀβρόχοις, ὠδευσας καὶ ὕδατος
φεκάς σου οὐ κατήψατο· οὕτω γὰρ καὶ ἡ φύσις ἀψύ-
χων αἰδεῖσθαι σου, βίον τὸν ἰσάγγελον Ὅσιε.

Καὶ νῦν.

Ἦμνήσαι ἦν εὐλογοῦσι τάγματα, τὰ ἐπουράνια, οὐκ
ἔστι μοι θέμις, ἀλλὰ ὡς ὑπάρξασα ἐλέους ἢ γεν-
νήτρια· σύγγνωθί μοι Παρθένε τολμήματος καὶ πα-
ράσχου μοι, τῶν πλημμελημάτων μου ἄφεισι.

Καταβασία.

Σταυρὸν χαράξας Μωϋσῆς, ἐπ' εὐθείας ῥάβδῳ τὴν
Ἐρυθρὰν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαντι, τὴν δὲ
ἐπιστρεπτικῶς, Φαραὼ ταῖς ἄρμασι κοροτήσας ἠνώσεν,
ἐπ' εὐρους διαγράψας τὸ ἀήττητον ὄπλον· διὸ Χρι-
στῷ ἄτωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ὡδὴ γ. Ὁ Εἰρμός.

Οὐρανίας ἀψίδος, οὐροφυργε Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλη-
σίας δομητορ, σὺ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ
σῇ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα·
μόνε Φιλάνθρωπε.

Τροπάριον.

Γοχυρώτατον ὄπλον, χαῖρε πιστῶν Δέσποινα, χαῖρε κραταιὰ προστασία, χαῖρε ἀντίληψις· χαῖρε βοήθεια, ἀμαρτωλῶν χαῖρε τῆχος, τῶν προσκαλουμένων σε· χαῖρε Κόσμου χαρά.

Σωτηρίας ἀνθρώπων, χαῖρε στερρόν ἔρεισμα· χαῖρε τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας, ἡ ἐπανάκλησις, δι' ἧς ἀπέλαβον, τὴν παλαιὰν εὐκληρίαν· χαῖρε ἡ ἀνοίξασα, πάλιν Παράδεισον.

Χαῖρε ἀφλεκτε βάτε, χαῖρε φωτὸς ὄχημα, χαῖρε τοῦ Ἡλίου νεφέλη, χαῖρε περιδόξε, καὶ περιάλητε, τοῦ Βασιλέως καθέδρα· χαῖρε πόλις ἔμφυχε, Χριστοῦ τοῦ ζῶντος Θεοῦ.

Δπειρόγαμε Μῆτερ, χαῖρε Ἀγνή Δέσποινα· χαῖρε ἡ ἀνῆρωτος χώρα καὶ ἀγεώργητος, ἡ γεωργήσασα, τὸν Γεωργὸν τῶν ἀπάντων, χαῖρε γῆ ἀλήθειαν, ἡ ἀνατείλασα.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Λόγοις ἐπόμενος Χριστοῦ, καὶ ἵχνη τῶν προταγμάτων, ἀνιχνεύων τῶν αὐτοῦ ἀννενέχθης, εἰς ἀκρόρεια σοφῆ, ἀγιωσύνης ἐνθεντοι, τῆς ἀφθαρσίας στέφει, ἐστέψατο Διονύσιε.

Δέμας ἄρας ἀφορισμοῦ, γυναιίου εἰς κόνιν Πάτερ, διαλύσας σαῖς δεήσεσι θείαις, καὶ τὴν πλάνην δι-
ορθῶν τῶν ἰχθυόλων ἠλεγξας, θαύματι παραδόξου, σῆς ἄγρας ὦ Διονύσιε.

Σχεῦος ὄρων σε ἐκλογῆς, ὁ τὰς καρδίας ἐτάζων, ἐπιθρόνου τῆς Αἰγίνης σὲ ἤρεν ἦν ἀρδεύσας δι-

δαχαῖς, ἐξήνθησε τὸν πέπειρον, καρπὸν ἀγιωσύνης, ἱεροφάντορ Διονύσιε.

Ωδὰς ἐπάγει σοὶ πατρίς, παννυχίου Τρισμάκαρ, ὡι γηθομένη τεραστίαις σου ὦν περ, ὀσημέραι δα-
φιλῶς, κατατρυφᾷ γεραίρουσα, ἐπάνοδον σοῦ Σκῆ-
νους τοῦ σεβασμίου πανένδοξε.

Δόξα.

Εκ φωτοδότιδος πηγῆς, τῆς ἀπροσίτου Τριάδος, φω-
τισμὸν σωτηριώδη ἐλκύσας, κατελάμπουνας σα-
φῶς ψυχῆς τὸ κάλλος ἐνδόξε, ὅθεν τὸν ζόφον Πά-
τερ, ἐμῆς καρδίας ἀπέλασον.

Καὶ νῦν.

Πεπωρωμένος ὀφθαλμούς, τοὺς τῆς ψυχῆς δυσωπῶ
σε, ἀποκάθαρσον τῇ σῇ μεσιτεία, καὶ ἀξιώσον ἀ-
γνώως, διάγειν Παναγία μου· καὶ γὰρ ὡς Θεοῦ Μή-
τηρ, ἰσχύεις πάντα ὅσα βούλοιο.

Καταβασία.

Ράβδος εἰς τύπον τοῦ Μυστηρίου παραλαμβάνεται
τῷ βλαστῷ γὰρ προκρίνει τὸν ἱερέα, τῇ στει-
ρευούσῃ δὲ πρώην Ἐκκλησίᾳ νῦν ἐξήνθησε· ξύλον
Ἰαυροῦ, εἰς κράτος καὶ στερέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τῆς Αἰγίνης ποιμένα τὸν ἀληθῆ, τῶν Στροφάδων
κανόνα τὸν ἀσφαλῆ, Ζακύνθου λαμπρότατον, γό-
νον ὄντως καὶ πρύτανιν, φιλεόρτων χορεῖται, συμφώ-
νως ὑμνήσωμεν, καὶ ἐν πίστει κυκλοῦντες τὴν λάρ-
νακα ἄρομεν· ὄμματα καὶ χεῖρας, πρὸς τὸ Σκῆνος

τὸ Θεῖον, ὃ περιπτυσώμεθα, καὶ θερμῶς ἐκδοήσωμεν τρισμάκαρ Διονύσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, σοῦ Λειψάνου ἐπάνοδον.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτὸν τὸ Πανάγιον ὄρος τὴν φωταυγῆ, νεφέλην ὑμνήσωμεν τὴν Οὐράνιον κλίμακα, τὸν λογικὸν παράδεισον, τῆς Εὐας τὴν λύτρωσιν, τῆς Οἰκουμένης ὅλης, τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ Κόσμῳ καὶ ἄφεις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων· διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσι, τὸν πανάγιον Τόκον σου.

Ἦδη δ'. Ὁ Εἰρμός.

Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε, σὺ μου καὶ δύναμις, σὺ Θεός μου, σὺ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικὸς κόλπος μὴ λιπών, καὶ τὴν ἡμετέραν πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ προφήτῃ Ἀββακούμ σοὶ κραυγάζω τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Τροπάριον.

Α'νατολή, τοῦ πατρικοῦ ἀπαυγασματος, καὶ Ἡλίου τοῦ ἐξαναστείλαντος, πρὸ ἑωσφόρου ἐκ τοῦ Πατρὸς, χαῖρε Θεοτόκε, νεφέλη κούφη καὶ ἔμφυχε· Παρθένε χαῖρε Μήτηρ, χαῖρε εὐλογημένη, χαῖρε δεοδοξασμένη πανάμωμε.

Σὺ τὸ χρυσοῦν θυμιατήριον Δέσποινα, τοῦ ἀστέκτου, καὶ αὐλοῦ ἀνθρακος, ἐν ᾧ ἐκαύθη διαρραγὲν, τῆς

ἀδαμιαίας, παρακοῆς τὸ χειρόγραφον· διὸ σοὶ χαῖρε κράζω, δι' ἧς πᾶσιν ἐδόθη, ἡ χαρὰ καὶ τρυφή καὶ ἀπόλαυσις.

Σὺ τῶν βροτῶν, δόξα καὶ κλέος καὶ καύχημα, καὶ Ἀγγέλων στέφος καὶ διάδημα, διὸ ἡ Γῆ, καὶ ὁ Οὐρανός, μίαν Ἐκκλησίαν, στησάμενοι παναρμόνιον τὸ χαῖρε σοὶ βοῶμεν, χαῖρε Δέσποινα Κόσμου, χαῖρε πάντων ἀνθρώπων βοήθεια.

Κλίνη σεπτῆ, ἣν Σολομών προδιέγραψε, κυκλωμένην, δυνατοῖς ἐξήκοντα, χαῖρε Παρθένε ἡ κιβωτός, ἡ κεχουσωμένη, τοῦ νοητοῦ ἀγιάσματος· λαδὶς ἡ θεία χαῖρε, χαῖρε βάτε πυρφόρε, χαῖρε πύλη καὶ κλίμαξ καὶ γέφυρα.

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός

Σελήνην δὴ, ἀπείργει ἡ ἀντιφραξὶς Γῆς, τῆς ἀκτίνος τοῦ Ἡλίου πάνσοφε, σὲ δὲ οὐδ' ὅλως τε ἡ ἀχλὺς, ἡ τῆς ἀμαρτίας, ἐκόλυσεν ἐνοπτρίζεσθαι, τοῦ τῆς δικαιοσύνης σελασφόρου Ἡλίου, ἀστραπαῖς Διονύσιε πάντιμε.

Τῷ Δανιὴλ, ἀμφιγνοοῦντι ὄφθης ναῶ, ἐκτός θείας, λάρνακος σου Ἁγίε, λύων τὸ νέφος τὸ τοῦ νοός, ἐστῶς μέσῳ δύο θυτῶν σεπτῶν λευκοφόρων τε· διὸ ἀκαταπαύστοις, ὑμνολόγει τοῖς ὕμνοις, ὡς σεπτὸν τῆς Τριάδος κειμήλιον.

Οπου Θεός, στέργεται τὰ πάντα ῥάδια, ἀποβαίνει· καὶ γὰρ τὸν ὀμαίμονος πικρὸν φονέα ἐκ τῆς ὀργῆς τῆς τῶν διωκόντων, ἐρρύσω ὦ Διονύσιε· ἐξέστησαν ὀρῶσαι καὶ τῶν Ἀγγέλων τάξεις, σὺς ἀγάπης τὸ ὕψος τὸ μέγιστον.

Αἴμιος πιστῶν, λιτανευόντων τὸ Σκῆνός σου, ἀνομβρίας αὐχμὸς διαλύεται, χέων πλουσίως τοὺς ὑπετοὺς, καὶ τῆς γῆς ἀρδεύων, τὸ πρόσωπον Διονύσιε· διό σε κηδεμόνα, καὶ φρουρὸν ἐγνωκότες, ἀκαταπαύστως σὲ γεραίρομεν.

Καὶ νῦν.

Θεὸν ἐκ σοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἰκέτευε, τὸν ἀτρέπτως, ὃ ἦν διαμείναντα, καὶ φυσικῶς ἴσον τῷ Πατρὶ, καὶ σοὶ τῇ τεκούσῃ γενόμενον ὁμοούσιον· συγχώρησιν πταισμάτων, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν, τοῖς ὑμνοῦσι σε πίστει δωρήσασθαι.

Καταβασία.

Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ Μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα.

Ἐδὴ, ε'. Ὁ Εἰρμὸς.

Ἦνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δειλαιον· ἀλλ' ἐπίστρεφόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Τροπάριον.

Νοερὰν σατραπείαν, καὶ τυραννικὴν ἐναέριον φάλαγγα, παρελθεῖν ἀλύπως, ἐν καιρῷ τῆς ἐξόδου μου πάρεχε· ἵνα σοὶ τὸ χαῖρε, χαρμονικῶς Δέσποινα κρᾶζω, χαῖρε πάντων ἐλπίς ἀκαταίσχυντε.

Θς χαρὰν συλλαβοῦσα, χαῖρε ὑπεράμωμε, χαῖρε ὑπέραγνε, χαῖρε τῆς ἀγνείας, πορφυρόχρουν ἄνθος ἠδύπνοον· χαῖρε παρθενίας κοκκοβαφές ἐρυθρὸν ῥόδον, καὶ Θεοῦ τὸ εὐῶδες ὀσφράδιον.

Μυστικὴ μυροθήκη, χαῖρε τὸ ἠδύπνοον μῦρον ἢ βρύουσα· χαῖρε θεία κρήνη, ἢ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν ἀναβλύζουσα· χαῖρε ἢ τὸν βότρυ, τὸν τῆς ζωῆς καρποφοροῦσα, ἀγεώργητος ἄμπελος Δέσποινα.

Διόδευτε πύλη, χαῖρε ἣν διώδευσε Χριστὸς ὁ Κύριος Παραδείσου πύλας, ἢ ἀνοίξασα χαῖρε τῷ τόκῳ σου· χαῖρε δι' ἧς χαίρει, ὁ Οὐρανὸς καὶ Γῆ χορεύει, ἢ τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνάψασα.

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός.

Βασκανία Βελίαρ ἄρδην ἐκτυφλούμενα τὰ σὰ Πάτερ ποίμνια, τῇ τοῦ σοῦ Λειψάνου, ἐπιθέσει, τὰ πάντα ἀνέβλεψε· παραδόξῳ τρόπῳ, ὅθεν καὶ κόρας τῆς ψυχῆς μου, φώτισον ἅς τὰ πάθη κατέμυσαν.

Κρήνην μὲν ἰαμάτων, ἐνεγκούσῃ σὸν Σκῆνος Πάτερ ὁ Κύριος, καὶ φρουρὸν καὶ ῥύστιν κατ' ἐχθρῶν ὁρατῶν ἀοράτων τε· ἐδεδώκει ἦνπερ, ἀβλαστῆ τήρησον ὦ μύστα, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις Διονύσιε.

Ως φωστήρ ἐν τῷ Κόσμῳ, ὥφθης Διονύσιε λόγον ζωῆς ἔχων· καὶ νῦν ἐν ὑψίστοις, σὺν Ἀγγέλοις ἄδεις τὸν ἐπινίκιον, ἐν φωνῇ ἀλήκτω περὶ τὸν θρόνον τῆς Τριάδος, αὐγαζόμενος θεαίαις ἐλλάμψεσιν.

Οἱ ἀτμοὶ σῶν καμάτων, νοητῶς ὡσπερ κρίνα ἀγροῦ τοὺς ἅπαντας κατευωδιάζουσι, δι' ὧν καὶ τῷ

Θεῶ εὐηρέστησας· ὧ καὶ μετὰ πότμον συνῶν τρυφᾶς αὐτοῦ ὡς θέμις, κάλλει τῷ θεῶ Διονύσιε.

Δόξα.

Ως τὸ βάρος βασιτάσας, τῆς ἡμέρας οἷα ἐργάτης δόκιμος, καὶ τὸ δεδωμένον τάλαντον αὐξήσας, ἀκήκοας, τῆς φωνῆς τῆς θείας, δεῦρο δὴ ὧ πιστέ μοι δοῦλε, εἰς τὴν χαρὰν τὴν τοῦ Κυρίου σου.

Καὶ νῦν.

Τί σοι δῶρον προσάξω, ὑπὲρ ὧν ἐκ βρέφους δωρεῶν εἴληφα, τῆς σῆς εὐπλαγχνίας, ὁ θεράπων σου τλήμων καὶ ἀναγνος; τοιγαροῦν ἐν γλώττῃ, ῥερυπωμένη ἀεννάως, ἀνυμνῶ σου Παρθένε τὸ ἔλκος.

Καταβασία.

Ω τρισμακάριστον ξύλον, ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος· δι' οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλω ἀπατήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεασθεῖς Θεῶ τῷ προσπαγέντι σαρκί, τῷ παρέχοντι τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελάω μου τὰς θλίψεις ὅτι κακῶν, ἡ ζωὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ψυχὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωῆς, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Τροπάριον.

Ω ἔμφυχος χαῖρε Δέσποινα κόχλος· ἡ κογχύλη σῶν ἀχράντων αἱμάτων, πορφυραυγῆ, ἐρυθρᾶν ἀλουργίδα, τῷ τοῦ παντός Βασιλεῖ πορφυρώσασα· τὴν γύμνωσιν τὴν τοῦ Ἄδᾶμ, ἡ σκεπάσασα χαῖρε πανύμνητε.

Σπηρίζει μὲν τὰς καρδίας ἀνθρώπων, φυσικῶς ὁ αἰσθητὸς ἄρτος Κόρη· Χριστιανῶν, τὰς ψυχὰς δὲ κρατύνει, τὸ σὸν ἀδόμενον ἅγιον ὄνομα· ἐντεῦθεν καὶ χαρμονικῶς, πᾶσα γλῶσσα τὸ χαῖρε κραυγάζει σοι.

Δυχνία ἡ χρυσαυγίζουσα χαῖρε, κιβωτὸς ἡ θεοχώρητος χαῖρε· χαῖρε σκηνή, χαῖρε ἅγιον ἄρος, χαῖρε τοῦ ζῶντος Θεοῦ πόλις ἔμφυχε· παλάτιον χαῖρε Χριστοῦ· χαῖρε τέμενος θεῖον πολύφωτον.

Ῥπέραγνε ὑπεράμωμε χαῖρε, τὸ τῆς φύσεως ἐξαίρετον ἄνθος· χαῖρε κοινὴ, τῶν ἀνθρώπων τοῦ γένους, φιλοτιμία καὶ χάρις θεόσδοτος· τὴν ἄτιμον φύσιν τῶν βροτῶν, ἡ τιμήσασα χαῖρε τῷ τόκῳ σου.

Τοῦ Ἁγίου. Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν.

Ο αὔμα ὠφθη ὑπὲρ νοῦν, γυναικὸς θεοσεβοῦς ἀφωνίαν, ἐν ἀσθενείᾳ οὐσης ἐπιθέσει δακτύλου σου· τοῦ σεπτοῦ ἐπὶ χρωτὸς, εὐλαλον ἔδειξας Ἱεράρχα, καὶ ὑγιᾶ ἀπεκατέστησας.

Δύνας νόμοις φυσικοῖς, ὑπὸ γῆν ὧ Διονύσιε Πάτερ, ἀνέτειλας ἐσαῦθις ὡς ἀστὴρ φαεσίμβροτος· χαρισάμενος πιστοῖς Σικηνός σου πάντιμον ἐξ οὗ νέμεις, σῶν θαυμάτων τὰ σελαγίσματα.

Ανθρωπος ἀλλοδαπῆς, ἐφωράθη ἐν μονῇ τῶν τροφᾶδων, ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέου χαλεπῶς πιεζόμενος· ὃς χρισάμενος χερσὶ Πατέρων ἐλαίῳ τῆς σῆς λυχνίας, εὐθύς ἰάθη μεγαλύνων σε.

Ρῖνον πέλει ἀληθῶς, τὰς αἰτήσεις ἐκ Θεοῦ εἴληφέ· ναι, παντὶ τῷ φοβουμένῳ τὴν αὐτοῦ κυριότητα.

ὄθεν ἔχων πρὸς αὐτὸν μεγίστην Πάτερ τὴν παρρησίαν, σοὺς αὐτοχθόνους περιφρούρησον.

Δόξα.

Πυναϊκὴ θεοφιλεῖ, ἐνοικούσῃ σὺν ἀνδρὶ εἰς σὸν οἶκον, ἐπιφανεῖς κατ' ὄναρ, μὴ φοβοῦ γύναι εἴρηκας ῥαντισάμενος δ' αὐτὸν τὸν οἶκον ὕδατι τῷ ἁγίῳ, ἕκουν ἀπόδως σεισμοῦ ἀπειλῆς.

Καὶ νῦν.

Γύφωσας παναληθῶς τὴν πεσοῦσαν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, τὸν ἐν μορφῇ τῇ θείᾳ καὶ Πατὴρ ἐν ἰσότητι, καθορώμενον Υἱόν, τὸν ἀναλλοίωτον Θεοτόκε, ἄνευ σπορᾶς κυοφορήσασα.

Κατοβασία.

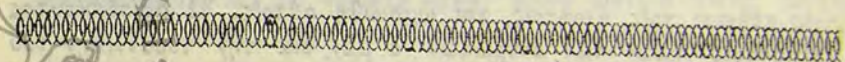
Νοτίου θηρὸς ἐν σπλάγγνοις, παλάμας Ἰωνᾶς, σαυροειδῶς διεκπετάσας, τὸ σωτήριον πάθος προδιτύπου σαφῶς ὄθεν τριήμερὸς ἐκδύς τὴν ὑπερκόσμιον ἀνάστασιν ὑπεζωγράφησε· τοῦ σαρκὶ προσπαγέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τριημέρῳ ἐγέρσει τὸν Κόσμον φωτίσαντος.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ Ὑψωθείς.

Τῶν Ζακυνθίων εὐσεβῶν ἡ ὁμήγουρις, πανηγυρίσωμεν λαμπρῶς ἐορτάζοντες, ἐν ἐτησίοις ἄσμασι καὶ ὕμνοις ἱεροῖς, πάνσεπτου ἐπάνοδου τοῦ παντίμου λειψάνου, τοῦ ἐξανατείλαντος δίκην Κόσμῳ Ἡλίου, ὁ ἀσπασθέντες κράζωμεν θερμῶς· φωστήρων χαῖρε, φωστήρ Διονύσιε.

Ὁ οἶκος.

Τὴν τοῦ διδασκάλου Χριστοῦ φωνὴν ἐνωτισάμενος, ἤρες ἐπ' ὤμων τὸν ταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκλινωῶς ἐπορεύθης τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην, τοῦ ματαίου βίου ὁδὸν, ἀπορρίψας ὄγκον γένους, πραγμάτων περιουσίαν, καὶ πᾶσαν ἄλλην κοσμικὴν ἠδυπάθειαν· καὶ μόνος ἐν ὄρεσιν ἐν καθαρῷ τῷ νοῦ τῷ φύσει μόνῳ καθαρῷ Θεῷ ὁμιλῶν, ὠφθῆς ἀρτιφανῆς ἀστὴρ καὶ ζῶν, καὶ μετὰ πότμον ἀφθαρσία δοξάσας τὸ σὸν πανσέβαστον Σκῆνος ὁ Κύριος, ὃ ἐν γῆ καθαρῶς ἐλάτρευσας, ἐδώρησατο τῇ σῇ πατρίδι δῶρον τιμαλφέστατον, ὁ ἀσπασζόμενοι σὺν πόθῳ κράζομεν θερμῶς· φωστήρων χαῖρε, φωστήρ Διονύσιε.

Εν μηνὶ Αὐγούστῳ κδ'. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ σεπτοῦ λειψάνου τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Διονυσίου Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης, καὶ ἡ τούτου ἐκ Στροφάδων εἰς Ζάκυνθον ἐπάνοδος.

Γόνιοι δίου νῦν τυχοῦσα ἀφάρτου
Σείχ. Ζάκυνθε τέρπου γηθεσύνως οὖν κάρτα.

Εἰκάδι. ἦκε δέμας ἀκεσίμβροτον ἐν γε τετάρτῃ.

Θ ἄνθρωπος, ὅστις ἐτιμήθη περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ κτίσματα τὰ ἐπὶ τῆς γῆς μὲ τὸ φῶς τοῦ λογικοῦ, ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὑπεράγιον πρωτότυπον τοῦ Θεοῦ χαρακτηρῶς, καὶ ἐτέθη ὡς βασιλεὺς εἰς τὰ πανευφρόσυνα ἐκεῖνα ἀνάκτορα τοῦ πανεντίμου Παραδείσου, ἐστολίσθη λαμπρότατα μὲ τρία ἐξαιρετὰ χαρίσματα, τῆς ἀθωότητος, τῆς ἀθανασίας καὶ τῆς βασιλικῆς τιμῆς, ἅτινα διήγειρον μεγίστην πυρκαϊὰν ἐχθρας καὶ φθόνου εἰς τὸ στήθος τοῦ Ἐωσφόρου· δὲν ὑποφέρει νὰ βλέπῃ ἄλλον ἐπὶ τοῦ θρόνου εἰς τὸν ὅποιον ἄλλοτε αὐτὸς ἐβασίλευε· σενοχωρεῖται στοχαζόμενος

ἐαυτὸν κατοδεδικασμένον εἰς τὸ χάος τοῦ Ἄδου, καὶ τὸν αὐτῶν-
 πον μὲ τὸ δῶρον τῆς ἀναμαρτησίας, τρυφῶντα εἰς τὰς Οὐρανίους
 δοξασ· δὲν δύναται νὰ βασῆ ἀπὸ τὸν θυμὸν καὶ τὸν φθόνον, συλλο-
 γιζόμενος ἐαυτὸν ἐκπεσμένον ἀπὸ τὴν μακαρίαν ζωὴν καὶ ἐρριμένον
 εἰς τοῦ θανάτου τὰ δεσμοτῆρια, τὸν δὲ ἄνθρωπον μὲ τοσαύτην ἀ-
 ξίαν ἐγγιζόντα σχεδὸν εἰς τὰ ὅρια τῆς ἀιδιότητος· καὶ διὰ τοῦτο
 ἐξήγειρε πόλεμον καὶ κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ κατὰ τοῦ ἀνθρώπου διὰ
 πονηρῶν δὲ διαβελῶν καὶ ψευδῶν ὑποσχέσεων ἀποθεώσεως, κατέπεισεν,
 ἀλλοίμονον! τὸν ἄνθρωπον νὰ παρακούσῃ τὸν ποιητὴν τοῦ Θεοῦ ὁ
 εὐρετῆς τῆς κακίας· ὅθεν ὁ ἄνθρωπος ὁ βασιλεὺς τῶν κτισμάτων
 ὅστις ἦτον εἰς τὴν ἀκρώρειαν τῶν ἀρετῶν καὶ εἰς τὰ ὅρια τῆς
 ἀιδιότητος, ἐν μιᾷ στιγμή ἐρέθη γυμνὸς ἀπὸ τὴν Θεϊκὴν χάριν,
 γελασμένος ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ ψεύδους, καὶ ἀξιοδάκρυτος διὰ
 τὴν ἀθλίαν τοῦ κατὰστασιν· δεδιωγμένος λοιπὸν διὰ τὴν κακίαν
 τῆς παρακοῆς τοῦ ἀπὸ ἐκείνας τὰς οὐρανίους ἐλλάμψεις, ἐβυθί-
 σθη εἰς τὸ ζοφερὸν σκότος τῶν παθῶν, ἐκεῖ δὲ συγχυλινδούμε-
 νος ἐοβесе τὸ φῶς τοῦ λογικοῦ, καὶ ἔγεινεν ὁμοιος πρὸς τὰ ἄ-
 λογα ζῶα κατὰ τὴν ἀναισθησίαν καὶ ἐμπάθειαν· παρασυνεβλήθη
 τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις, καὶ ὠμοιώθη αὐτοῖς. Ὡ ἀξιοδάκρυτος
 κατὰστασις ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων· ὁ μὲν διὰ τὴν τυραννικὴν τοῦ
 σκληρότητα, ἀντὶ ἄνθρωπος ἐγινε λέων, ὁ δὲ ἄλλος διὰ τὴν ἀρπα-
 γὴν τοῦ ἐχρημάτισε λύκος, καθὼς λέγει ἡ ἁγία Γραφή· (Σοφον.
 34) » Οἱ ἄρχοντες ἡμῶν ὡς λέοντες ὠρούμενοι, καὶ οἱ κριταὶ ἡ-
 μῶν λύκοι τῆς Ἀραβίας· οὗτος διὰ τὰ σαρκικὰ πάθη τοῦ ἐ-
 γένετο ἄλογον ὀρμητικόν, ὡς λέγει ὁ Προφήτης (Ἱερμ. 58) « Ἐ-
 καςος ἐπὶ τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον αὐτοῦ ἐχρεμέτησεν· ἐκεῖνος
 διὰ τὰς παραχὰς, σκάνδαλα, θορύβους καὶ αἱματοχυσίας του, ἐγινε
 θηρίον αἰμοβόρον· ἐν ἐνὶ δὲ λόγῳ τοῦτον τὸν ὠραιότατον Κόσμον
 πρὶν νὰ ἔλθῃ εἰς αὐτὸν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς μετὰ σαρκός,
 τὸν κατέστησεν ὁ ἄνθρωπος σπήλαιον ληστῶν, καὶ ἐργασῆριον
 τῆς ἀνομίας· ὀλίγοι δὲ ἦσαν ἐκεῖνοι οἵτινες κατὰ τοὺς φυσικοὺς
 νόμους ἐπολιτεύοντο· ἀλλὰ τί λέγω πρὶν ἔλθῃ εἰς τὸν Κόσμον
 τὸ φῶς τοῦ Κόσμου, ὁ Χριστὸς; ἐν ᾧ βλέπομεν ὅτι καὶ ἀφ'
 οὔτου ἦλθεν ὁ Λυτρωτὴς μας καὶ ἐγινεν ἄνθρωπος, καὶ ἔχυσεν ἐ-
 πὶ τοῦ ζωοπαρόχου ξύλου τοῦ Σταυροῦ τὸ κοσμοσωτήριον αἷμά
 του, καὶ ἐλάμπρυνε τὸν τετραπέρατον Κόσμον διὰ τῶν θεϊῶν ἀ-
 στραπῶν τῆς Εὐαγγελικῆς αὐτοῦ διδασκαλίας, πάλιν ἡμεῖς οἱ ἀ-
 νόητοι μισῶμεν καθ' ἡμέραν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀγαπῶμεν τὸ ψευ-
 δος· φεύγομεν ἀπὸ τὸ φῶς καὶ ἀκολουθῶμεν τὸ σκότος· ἐλησμο-

νύγομεν τελείως τὸν Οὐρανὸν τὸ κέντρον μας, τὴν αἰώνιον ἡ-
 μῶν πατρίδα, καὶ προσηλώθημεν εἰς ταύτην τὴν γῆν, τὴν πο-
 λυξένακτον ἐξορίαν μας· διὰ τοῦτο δικαίως ὁ Ἰησοῦς ἡμῶν πα-
 ραπονεῖται εἰς ἡμᾶς ὅτι καταφρονῶμεν τῆς εὐσπλαγχνίας του καὶ
 τοῦ τιμίου του αἵματος, καὶ λέγει διὰ τοῦ Προφήτου· (Ψαλμ. 29)
 « Τίς ὠφέλεια ἐν τῷ αἵματί μου, ἐν τῷ καταβαίνειν με εἰς δια-
 φθοράν; » ὦ τῆς ἀχαριστίας Χριστιανέ! ὁ Χριστὸς σὲ διδάσκει διὰ
 τῆς Ἱερᾶς σάλπιγγος τοῦ Εὐαγγελίου του· μὴ κλέψης, μὴ μοι-
 χεύσης, μὴ ψευδομαρτυρήσης, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μη-
 τέρα σου, καὶ ἀγάπα ὅλους τοὺς ἄνθρώπους, μάλιστα δὲ τὸν ὁ-
 μόπισόν σου, ὡς σεαυτὸν· γενεὸ ἡμερος, ἐλεήμων εἰς τοὺς πέ-
 νητας, μακρόθυμος, εἰρηνικός, ἵνα γίνῃς ἄξιος διὰ τὴν βασιλεί-
 αν τῶν Οὐρανῶν· ἀλλ' οὐδεὶς σχεδὸν ἐξ ἡμῶν προσέχει εἰς τὴν
 οὐράνιον καὶ ψυχοσωτήριον Αὐτοῦ διδασκαλίαν· συμβουλεύει κε-
 κρυμμένως καὶ ὁ ἄνθρωποκτόνος διάβολος τὰ ἐναντία καὶ λέγει-
 γενεὸ μοιχός, φονεύς, ἐπίορκος, κλέπτης, ἀπάνθρωπος, βλάσφη-
 μος, ἀσπλαγχνος, φιλάργυρος, μισάνθρωπος, πανούργος, ἀδικος,
 κατάλαλος, καὶ ἡμεῖς ὡς δούλοι δεδεμένοι χεῖρας καὶ πόδας ὑ-
 ποτασσόμεθα εἰς τὰ τοιαῦτα ἔργα, ἅτινα μισεῖ ὁ Θεός, ἀγαπᾷ
 δὲ ὁ τῆς κακίας εὐρετῆς. Χριστιανοὶ ἀδελφοί μου, ἐὰν θέλωμεν
 τοῦλάχισον εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἡμεθα μετὰ τοῦ γλυκυτάτου μας
 Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ νὰ φύγωμεν τὸν φονεὶα τῆς ψυχῆς μας
 διάβολον, ἅς παύσωμεν τὰς τρυφὰς, τὰς διασκεδάσεις, τὰς μέ-
 θας, ἅτινα εἶναι μέσα καὶ ὄργανα παρακινούντα τὰ σαρκικὰ πά-
 θη· ἅς σχολάσωμεν τὰς ἀρπαγὰς, τὰς τυραννίας, τὰ σκάνδαλα·
 ἅς ἀφήσωμεν τὰς βλασφημίας καὶ τὰς ἀδιαφορίας μας, ἐπειδὴ ἐ-
 φθασεν ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἡ φοβερά, καθ' ἣν ἅπαντες σοφοὶ καὶ ἄ-
 σοφοί, πλούσιοι καὶ πένητες, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, θέλωμεν πα-
 ρασταθῆ γυμνοὶ καὶ τετραχηλισμένοι, ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ καὶ ἀ-
 προσωπολήπτου ἐκείνου βήματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα δειχθῶ-
 μεν ποιοὶ εἴμεθα, καὶ φανερωθῶσιν εἰς ὅλους αἱ ἀδικίαι καὶ ἄμορ-
 τία ἡμῶν· τότε δὲ ὁ εὐρεθὴς ἀμετανόητος θέλει ἀκούσει, ἀλλοί-
 μονον! τὴν ὀδυνηρὰν ἐκείνην φωνήν· (Ματθ. 22. 23.) » λέξατε αὐ-
 » τοῦ τὰς χεῖρας καὶ πόδας, καὶ ἐκβάλλετε εἰς τὸ σκότος τὸ
 » ἐξώτερον, ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων·
 » ἅς μετανοήσωμεν λοιπὸν ἀδελφοί μου, καὶ μὴ μᾶς πλανᾷ ἡ φαρμακερὰ
 ἁμαρτία, ἐπειδὴ εἶναι θεῖα ἀπόφασις, ὅτι οὔτε πόρνοι, οὔτε μοι-
 χοί, οὔτε λοῖδοροι, οὔτε πλεονέκται, οὔτε μέθυσοι, οὔτε ἀδικοὶ, οὔτε
 μαλακοί, οὔτε ἀρσενοκοῖται, οὔτε εἰδωλολάτραι, οὔτε βλάσφημοι, οὔτε

φιλάργυροι, οὔτε ὅσοι ἔχουσι τὶ τῶν τοιούτων κληρονομοῦσι τῶν φιλίων τῶν Οὐρανῶν· διὰ τοῦτο ἄς καθαρίσωμεν τὴν συνειδήσιν μας, ἀλαμπητοί, διὰ τῆς ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως, καὶ ἄς ἐνωθῶμεν μετὰ τοῦ πειθητοῦ μας Θεοῦ διὰ τῆς Εὐαγγελικῆς μας πολιτείας, καὶ ἄς μιμηθῶμεν ὅσον τὸ δυνατόν τὰ Ἀγγελικὰ ἔργα, καὶ τὰ ὑπὲρ φύσιν κατορθώματα τοῦ σήμερον παρ' ἡμῶν ἑορταζομένου Ἱεράρχου Διονυσίου τοῦ ἀγγελομιμήτου Ἀγίου, ὅς τις καίτοι κατήγετο ἐκ γένους εὐγενοῦς καὶ ἐκλάμπρου, ἐγνώρισεν ὅμως ὡς φρόνιμος, ὅτι μία εἶναι ἡ ἀληθινή εὐγένεια, ἐκείνη ἡ τῆς ψυχῆς, τὴν ὁποίαν τοσοῦτον ἐλάμπρυνε διὰ τῆς ἀρετῆς, ὥστε ἐγένετο κατοικητήριον τῆς Τρισσηλίου Θεότητος· τὰ δὲ πράγματα τοῦ ματαίου Κόσμου δηλοῦν πλοῦτον, τὴν κενὴν δόξαν, τὸν ὄγκον τοῦ γένους καὶ πᾶσαν ἄλλην ἡδυπάθειαν, ὡς ὑποκείμενα, κατὰ τὴν Ἀγίαν Γραφήν, εἰς τὴν φθορὰν, ρίψας εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κόσμου, καὶ λαβῶν τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου εὐαγγελικῶς εἰς τοὺς ὤμους του, ἀπέπηγε ὡς ἀετὸς ὑπόπτερος εἰς τὴν ποθεινὴν του ἡσυχίαν· ἐκεῖ δὲ πολιτευόμενος ὡς ἄλλος Πρόδρομος Ἰωάννης, ἐδοξάσθη ἀπὸ τὸν δεδοξασμένον Βασιλέα τῶν ἀπάντων, καὶ εἰς τὴν γῆν μετὰ τὴν δόξαν τῆς ἀφθαρσίας τοῦ Ἱεροῦ του Λειψάνου, τὸ ὁποῖον βρῦει πεταμηδὸν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς τὰ θαύματα, καὶ εἰς τὸν Οὐρανὸν μετὰ τὸν στέφανον τῆς αἰδιότητος. (Ἐκκλῆσ. 1.) » Εἶδον σύμπαντα τὰ ποιήματα τὰ πεποιημένα ὑπὸ τὸν Ἥλιον, καὶ ἰδοὺ πάντα ματαιότης». Ἄν ὅμως ἤθελεν ἀκολουθήσῃ τὴν ματαιότητα τοῦ φθαρτοῦ τούτου Κόσμου, οὐχὶ μόνον αὐτὸς δὲν ἐδοξάζετο ἀπὸ τὸν Οὐράνιον Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' ἤθελεν ἀφανισθῆναι τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ μετ' ἡχοῦ, ὡς συμβαίνει εἰς τοὺς φιλοῦλους καὶ φιλοκτήμονας· ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἀγγελικὴ ζωὴ τούτου τοῦ σεπτοῦ Ἱεράρχου, καὶ τὸ δεδοξασμένον αὐτοῦ τέλος, καὶ τὰ ὑπερφυσικὰ θαύματα, ἀναγινώσκονται τῇ δεκάτῃ ἐβδόμῃ τοῦ Δεκεμβρίου μηνός, καθ' ἣν ἡμέραν ἑορταζομεν λαμπρῶς τὴν μνήμην τῆς Ἀγίας αὐτοῦ Τελευτήης, ποιοῦμαι τέλος, καὶ μόνον ἐν συντόμῳ διηγοῦμαι εἰς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, τὸ αἴτιον τῆς εἰς τὴν ὑμετέραν πατρίδα ἐλευσεως τοῦ πανσεβασμίου Λειψάνου τούτου τοῦ νεοφανοῦς Ἱεράρχου καὶ κοινοῦ ἡμῶν προστάτου καὶ βοηθοῦ, Διονυσίου τοῦ Μάλαρος.

Τῷ χιλιοστῷ ἐπτακοιστῷ δεκάτῳ ἔκτῳ ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἔχοντες οἱ Ἀγαρηνοὶ πόλεμον μετὰ τοὺς Ἑνετοὺς, ἀφ' οὗ ἐλαβον τὴν Πελοπόννησον, ἀπεφάσισαν μετὰ τὴν Ἰσραηλιτικὴν των εὐτολμίαν νὰ αἰχμαλωτίσωσι καὶ τὴν Κέρκυραν· ὅθεν

τὸν Ἰούνιον μῆνα, ἀπέπλευσεν ὁ Ἰσραηλιτικὸς στόλος δι' αὐτὴν. Φοβηθέντες οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς τῶν Στροφάδων, μήπως κατὰ τὴν διάβασιν τοὺς κακοποιήσωσιν, ἔκρυψαν μετὰ τῶν ἄλλων πολυτίμων πραγμάτων, εἰς δύο σπήλαια, τὴν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος καὶ τοῦ Ἀγίου τὸ σεβάσιμον Λειψάνον. Ἀλλὰ τότε μὲν διηλθον χωρὶς νὰ τοὺς ἐνοχλήσωσι· ἐπειδὴ δὲ φθάσαντες εἰς Κέρκυραν τὴν 24 τοῦ αὐτοῦ μηνός, καὶ καταθλιψάντες ἐπὶ πενήκοντα ἡμέρας αὐτὴν δὲν ἡδυνήθησαν νὰ τὴν κυριεύσωσι, τῇ κραταῖᾳ δυνάμει τοῦ θαυματουργοῦ Σπυρίδωνος, ἔφυγον κατηγοχημένοι μετὰ μεγάλης βλάβης των, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπάνοδον ἐξῆλθεν εἰς τὰς Στροφάδας μετὰ τῶν ἀνθρώπων του, ναύαρχός τις ὀνομαζόμενος Μούστης, πλήρης βαρβαρικῆς ὀργῆς, ὅς τις εἰσελθὼν εἰς τὴν Μονήν, συνέλαβεν εὐθὺς τὸν Ἡγούμενον μετὰ τῶν Πατέρων, ἐκτὸς τεσσάρων, οἵτινες ἐκρύφθησαν εἰς τὰς τρύπας τῆς γῆς, καὶ τοὺς ἐτυράννει ὁ ἀλιτήριος διὰ πικροτάτων βασάνων, ὅπως τῷ ὀμολογήσωσι ποῦ εἶναι οἱ θησαυροὶ τῆς Μονῆς· ἀφοῦ δὲ ἐκείνοι, γενοχωρούμενοι ἐκ τῶν ἀνυποφόρων βασάνων, τῷ ἔδειξαν τὰ δύο σπήλαια ὅπου εἶχον κρύψει ὅλα τὰ πράγματα, τοὺς ἐθανάτωσεν ὁ θεοσυγῆς διὰ πικροῦ θανάτου, καὶ ἀνάψας ὑστερον πυρκαϊάν, κατέκαυσε τὰ σώματα τῶν αἰοιδίμων ἐκείνων Πατέρων μετὰ ἀπάνθρωπον σκληρότητα. Μετὰ δὲ ταῦτα ἔλαβεν ἐν τῷ πλοίῳ του μετὰ τῶν ἄλλων τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἀφήσας ἀνέπαφον κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν τοῦ Ἀγίου τὸ Λειψάνον, ἐκτὸς τῶν δύο χειρῶν τὰς ὁποίας, ὄντες εἰς τὸ πλοῖον τέσσαρες Χριστιανοί, ἔκοψαν δι' εὐλάβειαν καὶ τὰς ἔκαμαν εἰς τέσσαρα μέρη δι' ἀγισσμόν των. Ἀλλ' ὕστερον σοχαζόμενος ὁ ἀρχηγὸς των ὅτι ἔχουσι τινὰ ἀξίαν, τοὺς τὰ ἀφῆρξε, καὶ διερχόμενος ἀπὸ τὴν Χίον, τὰ ἐπώλησεν εἰς τὸν τότε Ἀρχιερέα αὐτῆς Ἀγαθὰγγελον, καὶ ἓνα εὐλαβῆ Μοναχὸν ὀνομαζόμενον Ἀκάκιον, οἵτινες διὰ τὴν πρέπουσαν εὐλάβειαν, τὰ ἔστειλαν εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν Στροφάδων· τὴν δὲ εἰκόνα τῆς Παρθένου Μαρίας ἐπώλησεν εἰς τὴν Πάτρμον· τὴν ἠγόρασαν δὲ δύο ἀδελφοὶ ἀρχόντες Πατριῶται· Ἡλίας καὶ Θεόδωρος, οἵτινες ἐπεμφαν αὐτὴν εἰς τὰς Στροφάδας. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ὅμως τοῦ πεμφαν αὐτὴν εἰς τὰς Στροφάδας. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ὅμως τοῦ στόλου οἱ τέσσαρες ἐκείνοι κερκρυμμένοι Μοναχοὶ ἐξῆλθον, καὶ ἀφοῦ εἶδον τοιαῦτα ἔλκεσινα καὶ ἀξιοδάκρυτα πράγματα, ἔκλειον ἀπαρηγόρητα. Ἐν ᾧ λοιπὸν εὐρίσκοντο εἰς τοιαύτην λύπην καὶ τελείαν ἀπελπισίαν, διότι εἶχον ἔλλειψιν πάντων τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, βλέπωσιν ἀπροσδοκῆτως, ὅτι τῆς μεγάλης σου προμηθείας Θεὸς πολυεύσπλαχνε! δύο Ἑνετικὰ πλοῖα, εἰς τὰ ὁποῖα ἦσαν ναύκληροι ὁ

Γεώργιος Κυριμβάχης καὶ ὁ Ζαχαρίας ποιησάντων λοιπὸν ἡ-
μείων τῶν ἀνωθεν μοναχῶν, προσωρμίσθησαν καὶ ἐξήλθον· ἀκού-
σαντες δὲ καὶ ἰδόντες τὴν δυσυχίαν των, πρῶτον μὲν τοὺς πα-
ρηγόρησαν φιλανθρώπως ὡς εὐσεβεῖς, εἶτα δὲ λαβόντες μετ' εὐ-
λαβείας τὸ ἅγιον Λείψανον καὶ αὐτοὺς τοὺς Πατέρας, τοὺς ἔφε-
ρον εἰς τὴν Ζάκυνθον. Τότε δὴ τότε μαθόντες τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἁ-
γίου, ἔδραμον Ἱερεῖς καὶ μονάζοντες, πλοῦσιοι καὶ πένητες, καὶ
ἀσπασθέντες μετὰ πίστεως τὸ πανσέβιστον Λείψανον, ἔκτισαν εὐ-
θὺς περικαλλῆ ναόν, καὶ ἔθεσαν ἐν αὐτῷ τὸ θαυματόβρυτον τοῦ
Ἱεράρχου Λείψανον, ὅπερ ἰατρῦει ἀσθενείας παντοίας, διώκει ἀπὸ
τοὺς ἐνοχλουμένους τῆς πονηρίας τὰ Πνεύματα· σώζει καθ' ἡμέ-
ραν ἀπὸ λοιμοῦ καὶ λιμοῦ καὶ σεισμοῦ τὴν ποσεινήν του πατρίδα
Ζάκυνθον· ἐν ἐνὶ δὲ λόγῳ ποτίζει πλουσίως διὰ τοῦ ποταμοῦ
τῶν θαυμάτων του, τῶν εὐσεβῶν τὰ συστήματα. Αὕτη λοιπὸν ἀ-
ναγνώσται, εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου δι' οὗ
ἡμεῖς εὐτυχοῦμεν, καὶ εἰς τὴν Οὐράνιον ἡμῶν Πατρίδα ὀδηγοῦμεθα.
Ἄλλ' ὦ ἀγιώτατε Πάτερ κλεινὲ Διονύσιε, ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀ-
νωφεροῦς κλίμακος τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀρετῶν σου βαθμη-
δὸν ἀνατρέχων, ἔφθασας ἀπὸ τῆς γῆς τὴν πρόσκαιρον πα-
ροικίαν, εἰς τὸ ἀκατάλυτον σκῆνωμα τῆς Θεῆς μεγαλειότητος,
καὶ διὰ τῆς στενῆς καὶ τεθλιμμένης ὁδοῦ, ἀνεπαύθης εἰς τὴν
πλατεῖαν καὶ πανευφρόσυνον κληρουχίαν τῶν ἐκλεκτῶν, μετὰ τῶν
Ἀρχιερέων τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὡς Ἱεράρχης ἄριστος μυσταῖς τὴν ἐγ-
κρύφιον ἡνώσιν τῶν Μυστηρίων, ἀπὸ τὸν ἀδιεξάλειπτον ἐκείνον ὡ-
κεανὸν τῶν ἀκαταλήπτων· μετὰ τῶν ἀσκητῶν κρατεῖς τὴν πρῶ-
την γάσιν τῶν Οὐρανίων ἀξιωματῶν μετὰ τῶν δικαίων ἀντιτεῖς
ἀπὸ τὸν ποταμὸν τῆς τρυφῆς, τὸ γλυκύτατον τῆς ἀθανασίας νέ-
κταρ καὶ τὸν ἀείζωον κρατῆρα τῆς ἀμβροσίας· ἀπὸ τὴν ἀκένωτον
πεγήν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος βλύζεις ποταμηδὸν τὰ θαύματα εἰς
τοὺς εὐσεβεῖς· καὶ τέλος ἀπὸ τὴν Τρισήλιον ἐκείνην τῆς μακαρί-
ας Τριάδος ὑπέρφωτον αἴγλην καταυγαζόμενος, ἀκτινοβολεῖς ὡς
ἀριπρεπέστατος ἀστὴρ τῆς ἐπιγείου Ἐκκλησίας πᾶσαν τὴν διακό-
σμησιν· ὅθεν παρακαλουμέν σε Ἱεράρχα Διονύσιε, γενοῦ ράβδος
δυνάμεως στηριζῶν τοὺς κλονουμένους· ὄρμος ἀκύμαντος ἀναπαύ-
ων τοὺς ἐκ τρικυμίας περισωθέντας· στύλος πυρὸς ὀδηγῶν ἐκ τῆς
ἀκανθόρου ἐρημίας τῆς ἀμαρτίας πολλὰς ψυχὰς, εἰς τὴν πο-
λύκαρπον χώραν τῆς ἀρετῆς. **Ναί**, σεβασμιώτατε Πάτερ, δώξον
μακρὰν τοὺς ἐμφυλίους πολέμους, ῥίξωσον εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν
τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν εἰς τὸν πλησίον ἀγαπήν· φύλαξον

ἐτι· καὶ τὴν Ἱερὰν Μοῆν τῶν Στροφάδων, καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀ-
σκοῦντας εὐλόγησον, διατηρῶν αὐτοὺς, ἐν ὁμοιᾷ πνευματικῇ,
καὶ ἀξίωσον διὰ τῶν εὐπροσδέκτων σου δεήσεων ὅλους τοὺς εὐσε-
βεῖς τῆς αἰωνίου μακαριότητος· ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡ-
μῶν, ὃ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρ-
χω αὐτοῦ Πατρὶ, καὶ τῷ ὁμοουσίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· **ΑΜΗΝ**.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Θεοῦ συγκατάβασιν, τὸ πῦρ ἠδέσθη ἐν Βαβυλῶνι
ποτέ· διὰ τοῦτο οἱ παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ ἀγαλ-
λομένῳ ποδὶ, ὡς ἐν λειμῶνι χορεύοντες ἔφαλλον· εὐ-
λογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μόνη ἀπείρανδρος, ἡ μόνη ἀφθορος, χαῖρε Δέσποι-
να, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ· ἡ παιδοτόκος καὶ
ἀπειρόγαμος· τὸ ξένον χαῖρε καὶ φρικτὸν Μυστήριον·
χαῖρε Ἀγγέλων τρυφή· χαῖρε ἀνθρώπων χαρά.

Τροπάριον.

Σιῶν πόλις ἔμφυχε, τοῦ βασιλέως τῶν βασιλέων
Χριστοῦ· περὶ ἧς ἐλαλήθη, δεδοξασμένη χαῖρε
θεόνυμφε· χαῖρε ἡ κλίμαξ, δι' ἧς μεταβαίνομεν, πρὸς
Οὐρανὸν ἀπὸ γῆς, καὶ ἐκ φθορᾶς εἰς ζῶην.

Λειμῶν θεοφύτευτος, εὐώδης κήπος θεοβλαστούργη-
τος, ἀνεδείχθης Παρθένης, ἀθανασίας ἄνθος ἀν-
θήσασα· διὸ συμφώνως τὸ χαῖρε σοι κράζομεν· χαῖ-
ρε χαρᾶς χορηγέ, χαῖρε πηγὴ γλυκασμοῦ.

Τεπέριτμε Δέσποινα, ἐξ ἀτιμίας παθῶν με λύτρω-
σαι, ἵνα σοι χαρμοσύνως τὸ χαῖρε κράζω, χαῖ-
ρε ἀγνεῖας πηγὴ· χαῖρε ταμεῖον πάσης καθαρότητος,
χαῖρε δοχεῖον Θεοῦ, χαῖρε χωρίον Χριστοῦ.

Οὔτε τὸ πνεῦμά σου Τρισμάκαρ, αἱ Οὐράνιοι πα-
ρέλαβον δυνάμεις, τῶν Ἁγίων χοροὶ, ἠδόμενοι
ἐξόων, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ δοξάσας τὸν σὸν μύστην.

Τρώσας τῷ βέλει ἐγκρατείας, τὸν ἀρχέλακον ἐσώ-
σω τὸ σαρκίον, ἀκηλίδωτον ὃ, ἀλώβητον τηρή-
σας, ὁ τῶν αἰώνων Κύριος, ἀγιάζει Ἐκκλησίαν.

Πόθῳ ἀπλέτῳ Ἱεράρχα, τοὺς προστρέχοντας τῷ θεί-
ῳ σου τεμένει, τῶν ἀρκύων Σατάν, λυτρούμε-
νος λιταῖς σου, ὧ μύστα Διονύσιε, κοινωνοὺς δεῖξον
σῆς δόξης.

Εχει μονὴ ἡ τῶν Τροφάδων, σὲ Πανάγιε ὑπασ-
πιστήν καὶ ῥύστην, ἣν συντήρει ἀεὶ ἐφόδου τῶν
βαρβάρων, σεισμῶ, ἀνχμοῦ, καὶ πάσης τε, προσ-
βολῆς τῶν ἐναντίων.

Δόξα.

Νῆσον Παμμάκαρ αὐτοχθόνων, σκέπε θεαίαις ἀντι-
βολῶ πρεσβείαις, χορηγῶν ταῖς αὐτῇ οἰκοῦαι τὴν
εἰρήνην, ἐξ ὕψους καὶ κακίας τε, εἰλωτείας ῥῦσαι
πάντας.

Καὶ νῦν.

Φύσις ἡ βρότειος ὑψώθη, ὡς γεννήσασα τὸν πάν-
των Βασιλέα, ὃν δυσώπει ἀεὶ, ὧ Δέσποινα Παρ-
θένε, ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ δούλου σου, τοῦ πιζῶς σὲ προσ-
κυνοῦντος.

Καταβασία.

Εκινῶσον πρόσταγμα τυράννου, δυσσεβοῦς λαοὺς ἐ-
κλόνησε, πνέον ἀπειλῆς, καὶ δυσφημίας Θεοστυ-

γῶν, ὁμοῦ τρεῖς παῖδας οὐκ ἐδειμάτωσε, θυμὸς θη-
ριώδης· οὐ πῦρ βρόμεον, ἀλλ' ἀντηχοῦντι ὄροσοβό-
λῳ Πνεύματι, πυρὶ συνόντες ἔφαλλον· ὁ ὑπερύμνη-
τος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥῆ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

Εὐλογεῖτε παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, δημιουργ-
γὸν Πατέρα Θεὸν ὑμνεῖτε, τὸν συγκαταβάντα
Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς ὄροσον μεταποιήσαντα· καὶ
ὑπερυψοῦτε, τὸ πᾶσι ζωὴν παρέχον, Πνεῦμα πανά-
γιον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάριον.

Ιεσοῖαὶ ἐκ ρίζης, χαῖρε ῥάβδος βλαστήσασα· χαῖρε
ἀποτίστως ἀνθηφοροῦσα, ἄνθος Χριστὸν ὠραῖον·
χαῖρε πῖον ὄρος, χαῖρε κατάσκιον· χαῖρε Θεοῦ ὄρος,
ἐν ᾧ κατοικεῖν ὁ Λόγος, πάντων κηδύνησε πρὸ τῶν
αἰώνων.

Σιδηρᾶ σου ῥάβδῳ, κραταιᾶς ἀντιλήψεως, ὡς ὑλα-
κτοῦντας κύνας, ὡς ὠρυομένους θῆρας, τὰ πε-
ρικυκλοῦντα τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ἀποσόβει πά-
θη, θεινῶς με πολιορκοῦντα· ἵνα τὸ χαῖρε σοι Παρ-
θένε κράζω.

Θραιώθης ὄλη, τὸν ὠραῖον ἐν κάλλεσιν, ὑπὲρ υἱοῦς
ἀνθρώπων, Χριστὸν τεκοῦσα, ἡ ἐν γυναιξίν ὠ-
ραία· διό σοι τὸ χαῖρε κράζομεν χαίροντες· χαῖρε
Θεοτόκε, Ἁγνὴ κεχαριτωμένη· χαῖρε τῆς κτίσεως
ἐνδοξοτέρα.

Δανιὴλ ὁ εἶδεν, ὄρος πρὶν ἀλατόμητον, Θεογεννητορ
χαῖρε, ἐξ οὗ ἐτμήθη, ἀκρογωνιαίος λίθος· χαῖρε

θεοδόχε ἀνθρακοφόρε λαβίς· χαῖρε τῶν ἀύλων
γέλων ἀγιωτέρα· χαῖρε τῆς κτίσεως τιμιωτέρα.

Τοῦ Ἁγίου. Τὸν ἐν ὄρει ἅγιω.

Τάλαντον σοί, ἀυξήσας Ἱεράρχα, ἐνωπίσθης, εὖ δοῦ-
λε γένοιτό σοι καὶ εὐφροσύνως εἰσελθε Πανάγιε·
εἰς τὴν θυμηδίαν, Κυρίου σου καὶ δόξαν.

Κορεσθέντες θαυμάτων σου Τρισμάκαρ, οἷς περ
βρούει Θεῖόν σοι Σκῆνος ὁσημέραι, εὐχαριστίοις
ὑμνοῖς σὲ γεραίρομεν, Θεῖε ἀρχιζύτα, Ἀρχιερέων
κλέος.

Ἄέξει Πάτερ, λαοῦ σου τὰς αἰτήσεις, καὶ παράσχου
πάντα πρὸς σωτηρίαν· καὶ γὰρ ἐκτίσω φίλην ἐκ
νεότητος, τὴν πρὸς τὸν πλησίον, ἀγάπην τὴν γνησίαν

Δόξα.

Τὸν Πατέρα δοξάζω εἰς αἰῶνας, σὺν Υἱῷ τε καὶ Πνεύ-
ματι κορυφάζων, ᾧ Τριάς ἅγια διαφύλαξον, ἄ-
τομον αἰσχρὸν με, καὶ οἰκτρὸν σου δοῦλον, πυρὸς
τοῦ αἰωνίου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε κόρη, νεφέλη χαῖρε πύλη, δι' ἧς μόνος, δι-
ήλθε Θεὸς Λόγος· χαῖρε ἡ κλίμαξ πάντας ἡ με-
τάγουσα, ἐν ἐπουρανίοις, θαλάμοις ᾧ Παρθένε.

Καταβασία.

Εὐλογεῖτε παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, δημιουργ-
γὸν Πατέρα Θεόν, ὑμνεῖτε τὸν συγκαταβάνα
Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς ὄροσον μεταποιήσαντα, καὶ
ὑπερυψοῦτε τὸ πᾶσι ζωὴν παρέχον, Πνεῦμα πανά-
γιον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

Εφρίξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκα-
τάβασιν, ὅπως ὁ ὕψιστος ἐκὼν κατήλθε μέχρι
καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς, γενόμενος
ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον Θεοτόκον οἱ πιστοὶ με-
γαλύνομεν.

Τροπάριον.

Γιδοῦ σε πᾶσαι γενεαί, μακαρίζουσι τὴν ἀειμακάρι-
στον, ὡς προεφήτευσας, θεογεννητορ ἐκ Θεοῦ Πνεύ-
ματος, καὶ ὡς τεκοῦσα τὴν χαρὰν, τὸ χαῖρε βοῶ-
σι σοι· χαῖρε ζωῆς θησαυρὲ, χαῖρε κρήνη, ψυχικὸν
μέλι βρύουσα.

ᾠρθώσας Δέσποινα ἀγνή, τοῦ προπάτορος Ἀδάμ
τὸ ὀλίστημα, καὶ τῆς προμήτορος Εὐᾶς τὴν λυ-
πὴν, εἰς χαρὰν ἔτρεψας· ὡς οὖν αἰτία τῆς χαρᾶς,
τὸ χαῖρε βοῶμέν σοι· χαῖρε χαρὰ τῶν πιστῶν, χαῖ-
ρε τῶν Χριστιανῶν ἀγαλλίαμα.

Ἄξιον χαῖρε σοὶ βοᾶν· ἐν σοὶ γὰρ οὐσιωδῶς ἡ αἰ-
δῖος, χαρὰ ἐσκήνωσε, Παρθένε κόρη Θεογεννή-
τρια· χαῖρε παράδεισε τρυφῆς, χαῖρε ἡ χρυσόρρει-
θρος ἀθανασίας πηγὴ· χαῖρε νέκταρ ἀληθὲς ἡ προχέ-
ουσα.

Νύσσει μου βέλει γλυκερῶ, τὴν καρδίαν ὁ σὸς πό-
θος πανύμνητε, καὶ ἐκδιάζει με· χαῖρε σοι κρά-
ζειν διὰ παντός καὶ βοᾶν, χαῖρε γαλήνις λιμὴν·
χαῖρε ἡ ποντίσασα τὸν νοητὸν Φαραῶν, γλυκυτάτη
ἀδιάδατος, θάλασσα.

Σεισμοῦ τὴν τῶν Στροφάδων θείαν Μοῆν, ὑποση-
ναι φθορὰν προκατήγγειλας σῶ μαθητῆ, εὐλαβεῖ
κατ' ὄναρ, τὸν δὲ δεινῶς, μονότροπον διέσωσας ἐκ
τοῦ ὑφορρόφου πύργου Σοφῆ, πεσόντα ἀρρώγῳν περ,
ἐπικαλούμενόν σε, ὦ Ἱεράρχα Διονύσιε.

Εξέστη ὁ Παγκράτιος Ἱερεὺς, ὀπηνίκα αὐτῷ διεσά-
φησας τοῦ μυστικοῦ, ἄρτου λειτουργοῦντι πτώ-
σιν ἐν γῆ· ὃν πνεύματι πραότητος, ἤλεγξας τὰ Θεῖα
σέβειν καλῶς· λαβὼν δὲ τὴν συγγνώμην, ἀγάμενος
ἀπῆλθε, ψυχῆς σου Πάτερ τὴν λαμπρότητα.

Οὐκ ἔχει ἀνυμῆσαι Πάτερ ὡς δεῖ, καὶ ῥητόρων
γλωττα ἢ εὐλαλος σὰς ἀρετὰς· ὠφθης γὰρ ἐν ὕ-
λῃ ἀύλως ζῶν, διὸ καὶ ἡ ὑπέρθεος δύναμις ἐστέφατο
θεϊκῶς· τῷ στέφει ἀφθαρσίας, κακείνῳ τῶν θαυμά-
των, ὡς ἀληθῆ αὐτῆς θεράποντα.

Ποῦ σοι προσκομίζομεν τὰς ὠδὰς, πανδημεῖ τῶν
χαρίτων, ὧν ἕνεκεν διηνεκῶς, τοὺς πάντας βρα-
βεύεις ἐκ τῶν πηγῶν, Λειψάνου σου πανένδοξε, τῶν
ἐξ ἀκενώτων καὶ γὰρ σαφῶς, τοῦ Πνεύματος ἢ χά-
ρις, ἐν τούτῳ σκηνοῦμένη ἐμπλεων δόξης κατειργά-
σατο.

Δόξα.

Ῥμύστα τῶν ἀρρήτων καὶ ὑπουργέ, ἀναπτὰς εἰς
τὸν θρόνον τὸν ἄστεκτον μνεῖαν ποιοῦ, ὑπὲρ τῶν
τιμώντων σε εὐλαδῶς, κάμου τουτὶ τὸ πόνημα, δέ-
ξαι ὡς ἐδέξατο εὐμενῶς, Χριστὸς μου λεπτὰ χήρας,
παρέχων μοι συγγνώμην, ἀμαρτημάτων ἰκεσίαις σου.

Τίμιον διάδημα τῶν εὐσεβῶν, βασιλέων ὑπάρχουσα
Δέσποινα· τὸν εὐσεβῆ ἄνακτα Ἑλλάδος κράτυνον
δὴ, νίκας αὐτῷ δωρούμενος κατὰ τῶν ἀθέων Ἀγα-
ρηνῶν· τὰ τρόπαια ἐκ σοῦ γὰρ, ἐγείρεται, καὶ ἄρδην,
οἱ δυσμενεῖς καταδυθίζονται.

Καταβασία.

Μυστικὸς εἶ Θεοτόκε παράδεισος, ἀγεωργήτως βλα-
στήσασα Χριστὸν, ὑφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ ζωη-
φόρον ἐν γῆ πεφυτούργηται δένδρον· δι' οὗ νῦν ὑ-
ψουμένου, προσκυνοῦντες αὐτὸν σέ μεγαλύνομεν.

Ος διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γένει προσγενόμενος
θάνατος, διὰ Σταυροῦ κατήργηται σήμερον· τῆς
γὰρ προμήτορος ἢ παγγενῆς, κατάρα διαλέλυται, τῷ
βλαστῷ τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος· ἦν πᾶσαι αἱ δυνά-
μεις τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσι.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αιγίνης τὸν ὑπέρτατον, ποιμένα καὶ διδάσκαλον, καὶ
τῆς Μοῆς τῶν Στροφάδων, προπύργιον καὶ κα-
νόνα· Ζακύνθου τὸν ὑπέρτιμον γόνον φρουρὸν καὶ
πρύτανιν, τὸν θεῖον Διονύσιον, ἀνευφημήσωμεν ὕ-
μνοις, τῶν φιλεόρτων χορεῖαι.

Ἔτερον. Ἀπόστολοι ἐκ περάτων.

Αὶ τάξεις τῶν Ἱερέων, καὶ ἀσκουμένων τὰ στίφη,
καὶ χριστωνύμων χορεῖται, προσέλθετε τῷ τεμέ-
νει, Διονυσίου καὶ πίστει, ἀσπάσασθε Θεῖον Σκῆνος.

Θεοτοχίον.

Ος γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων ἢ
χαρὰ· Χριστιανῶν ἢ προστάτις Παρθένε μήτηρ

Κυρίου, ἀντιλαβοῦ ἡμᾶς ῥῦσαι, τῶν αἰωνίων βασάνων.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν εἰχ. δ΄. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Αἰγυπτῶν αἱ χορεῖαι, καὶ Ζακυνθίων πληθύς, ἅμα Πατέρων στίφη τοῦ σεμνεῖου Στροφάδων, συμφώνως ἀθροισθέντες ὡδαῖς Ἱεραῖς, τὴν μετάθεσιν μέλψωμεν, σοῦ πανιέρου Λειψάνου ἀρτιφανὲς ἀστὴρ θεῖε Διονύσιε.

Χαῖρε καὶ σκίρτα αἰσίως, πατρίς μοι Ζάκυνθος, ἅχαρᾶ ἀνεκλαλήτῳ· καὶ γὰρ ἤρθης εἰς ὕψος, οὐράνιον πλουτοῦσα σοῦ γόνου λαμπροῦ, θαυματόδρουτον Λεῖψανον, Διονυσίου τοῦ Θεοῦ δι' οὗ τῶν δεινῶν, καθ' ἐκάστην ἐκλυτρούμεθα.

Ως τῇ οὐσίᾳ ὑπάρχων διπλοῦς τῷ πνεύματι, τὸν Οὐρανὸν εὐφραίνεις, τὴν δὲ γῆν ἀγιαζεις, τῷ Θεῷ σου Λεῖψάνῳ, ὃ εὐλαβῶς οἱ πιστοὶ ἀσπάζόμενοι, ῥῶσιν κατ' ἄμφω λαμβάνομεν παρ' αὐτοῦ, ᾧ Ἱεράρχα Διονύσιε.

Αβρυνομένη ἐκφράζει Κερκύρα Ζάκυνθος, καὶ τῇ Κεφαλληνίᾳ ταῖς λαχούσαις Λειψάνων, τῇ μὲν τοῦ Γερασίμου ἀρτιφανοῦς, τῇ δὲ θεοῦ Σπυριδῶνος· ἐμὸν ἐστὶ τὸ κλέος γόνος μου γὰρ, ἦν ὁ μύσης Διονύσιος.

Δόξα. Ἦχος πλάγ. α΄.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων κροτήσωμεν ἑόρτια καὶ σκιρτήσωμεν εὐφραϊνόμενοι τῇ τοῦ Λειψάνου μεταθέσει τοῦ μυστιπόλου Πατρός· Ἱερεῖς καὶ

ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὸ πανσέβαστον Σιληνὸς ἀράμενοι, τὴν πόλιν περιέλθωμεν, καὶ δέει πολλῷ κατασπαζόμενοι ἐν εὐσήμεν γλώττῃ, πνευματικῶς ἀνευφημήσωμεν· ποιμένες καὶ διδάσκαλοι, τὸν τοῦ Ἀρχιποίμενος σεμνότατον Ποιμένα, ὁμοφρόνως ἀνυμνήσωμεν· οἱ νοσοῦντες τὸν ἱατρὸν, οἱ ἐν συμφοραῖς τὴν παραμυθίαν, οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸν προστάτην, οἱ ἐνδεεῖς τὸν πορισμὸν, οἱ Ἱερεῖς τὸν ποιμένα, οἱ μονότροποι τὴν βακτηρίαν, οἱ πλείοντες τὸν κυβερνήτην, οἱ πάντες τὸν πάντα ταῖς πᾶσι γινόμενον πάνσεπτον Ἱεράρχην ἐγκωμιάζοντες πιστῶς εἴπωμεν· πανάγιε Διονύσιε πάρεσο μέσῳ ἡμῶν τῶν σὲ ἐπικαλούμενων, καὶ φρούρει σὴν Ζάκυνθον ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων προκύψασα γὰρ ἄνωθεν ἡ παντάνασσα Μητροπάρθενος, ταῖς εὐλογίαις καταστέφει τοὺς ἀνυμνοῦντας αὐτήν. Βασιλεῖς καὶ Ἱερεῖς συντρεχέτωσαν, καὶ τὴν βασιλῖδα κροτεῖτωσαν ἐν ὕμνοις βασιλέα τέξασαν τοὺς θανάτου κρατουμένους πρὶν, ἀπολύσαι φιλανθρώπως εὐδοκήσαντα· ποιμένες καὶ διδάσκαλοι, τὴν τοῦ καλοῦ ποιμένος ὑπέραγνον Μητέρα, συνελθόντες εὐφημήσωμεν τὴν λυχνίαν τὴν χρυσαυγῆ· τὴν φωτοφόρον νεφέλην· τὴν τῶν Οὐρανῶν πλατυτέρα· τὴν ἐμφυχόν τε κιβωτόν· τὸν πυρίμορφον τοῦ Δεσπότητος θρόνον· τὴν μανναδόχον χρυσεάν στάμνον· τὴν κεκλεισμένην τοῦ Λόγου πύλιν· τὴν πάντων Χριστιανῶν τὸ καταφύγιον, ἅσμασι θεηγόροις ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἴπωμεν· παλάτιον τοῦ Λόγου, ἀξιώσον τοὺς ταπει-

νοὺς ἡμᾶς τῆς Οὐρανῶν βασιλείας· οὐδὲν γὰρ ἀδύνατον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, ᾠδὴ γ' καὶ ς'. Ὁ Ἀπόστολος, καὶ Ἐθαγγέλιον τοῦ Χρυσοστόμου.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΟΝ.

Χαίροις σελασφόρε Θεῖς φωστῆρ, ὃ φωτί σου στίλβων τὸν ὀρίζοντα εὐσεβῶν· χαίροις ὃ σου Σκήνους θαύμασι καταρδεύων, τὴν Ἐκκλησίαν πᾶσαν ᾧ Διονύσιε.

Εἰ δὲ βούλει, ψάλλε καὶ τί ἐκ τῶν ἐπομένων, χάριν εὐλαβείας προστεθέντων.

Ἀνακομισθέντος Σκήνους τοῦ σου, εἰς Ζάκυνθον Πάτερ, διασῶται ἄγαν λαμπρῶς, ὕμνησαν καὶ πόθῳ ἀσπασθέντες ἐβόων, ἐλθὼν ἡμᾶς συντήρει ᾧ Διονύσιε.

Ῥερέων σύλλογος Ἱερός, καὶ ἅπαν τὸ πλῆθος Ζακυνθίων περιδεῶς, τὸ πάνσεπτον Σκήνος ἀσπασώμεθα ὅπως, ταῖς τούτου ἰκεσίαις, ρυσθῶμεν θλίψεων.

Λοιμοῦ καὶ λιμοῦ καὶ ἐπιδρομῆς, τῶν Βαρβάρων μάχης ἐμφυλίου καὶ τῆς σεισμοῦ, ἀπειλῆς σὴν πόλιν Ζάκυνθον ἐλυτρώσω, ὅθεν σὲ εὐφημοῦμεν ᾧ Διονύσιε.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΗ ΘΕΩ ΔΟΞΙΑ.

Ἐγκώμια

Εἰς τὸν Ἅγιον καὶ θαυματοῦργον

ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΑ, ΕΝ Τῇ ΑΡΧῇ ΤΗΣ ΑΓΡΙΠΠΝΙΑΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ

ΜΝΗΜΗΣ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΕΝ ΤΑΙΣ ΛΙΤΑΙΣ

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΑΓΙΟΥ.

ΓΑΒΙΣ Α'.

Μακαρίζομέν σε ἐκ βαθέων ψυχῆς, Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ Διονύσιε, καὶ δοξάζομεν τὴν θείαν σου ταφήν.

Μακαρίζομέν σε καθορῶντες τρανῶς, Σκήνος σου τὸ Θεῖον ἀλώβητον, ἐξ οὗ χέονται, ἰάσεων πηγαί.

Ἡ ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ.

Αναβάς εἰς πόλον, μετὰ πότμον σοφῆς, Πνεύματι σκιρτᾶς σὺν τοῖς Πνεύμασι, σὺ Δειψάνῳ δὲ ῥωνύεις τοῖς ἐν γῆ.

Βέλη τοῦ Βελίαρ, ἀπαμβλύνας στερρῶς, παννυχίαις προσευχαῖς Διονύσιε, ἔστησας τὸ τρόπαιον κατ' αὐτοῦ.

Γῆς τὴν δόξαν ἀφείς, ὡς ψευδῆ νουνεχῶς, εὐκλειαν οὐράνιον ἔλαβες, Διονύσιε χειρὶ τῇ ζωαρχικῇ.

Δεσμευθὲν τὸ δέμας, ταλαιπώρου ἀνδρός, τῷ δεσμῷ ἀφορισμοῦ τούτου ἔλυσας, ᾧ τοῦ θαύματος εὐχῆ σου τῇ δραστηκῇ.

Εκπλαγείς εώρα ἐν ἀβρόχοις ποσὶ, διαβάντα σὲ πόν-
τάμια ρεύματα, Διονύσιε διάκονος Δανιήλ.

Ζακυνθίων πληθύς, σὴ τεμένει πιστῶς, ἀθροισθέντες
Διονύσιε ὕμνους σοι, χαριστηρίου προσφέρομεν
καὶ ᾠδᾶς.

Ηρθης εἰς τὸ ὕψος, ἀπαθείας Σοφῆ, ἐπὶ γῆς βεβι-
ωκῶς οἷα ἄλλος, διὰ τοῦτο ἐξήνθησας ψαλμικῶς.

Θύτη Παγκρατίῳ, φανεροῖς τὸ κρυπτόν ὑπὸ λήθης
παρ' αὐτοῦ ἀγνοούμενον, ὄνπερ ἐνουθέτησας πα-
τρικῶς.

Ιεράρχην θεῖον, καὶ ποιμένα καλόν, ἐγνωκυῖα Ἐκ-
κλησία Αἰγίνης σε, Διονύσιε γεραίρει ἀσματικῶς.

Κασιγνήτου μύστα, τὸν φονέα λαδῶν, ἐν μυχαῖς
ὧ τῆς ἀγάπης κατέκρυψας, πέμψας ἐφοδίους εἰς
ἀλλοδαπήν.

Λαίλαπος ἐρρύσω, καὶ θαλάσσης βυθοῦ, Διονύσιε
πλωτῆρας καλούμενος· φθάνεις γὰρ θξύτατα
πανταχοῦ.

Μόνη σὴ κελεύσει ἐπομένη πληθύς, τῶν ἰχθύων
ἰχθυοβόλων εἰς πίστωσιν, ἐζωγήθη ὡς Χριστῶ
ἐν Γεννησαρέτ.

Νέμεις τοῖς αἰτοῦσι, θαψιλῶς νάματα θεῖα, ἅτινα
ἐκ Σκήνους σου Ἄγιε, βλύζεις ὡς ἐκ κρήνης
ζωοποιοῦ.

Ξενωθείς πατρίδος, καὶ σεμνείους διδούς, σεαυτὸν
τὴν γῆν πράξων κεκλήρωσαι, σὺν Ἀγγέλοις τὸν
Τρισάγιον μελωδῶν.

Θμβρους τῆ Τροφάδων, σεβασμίῳ μονῆ, ἐπιρραί-
νεις ἐν αὐχμοῦ τὸ σὸν Λεῖψανον, λιτανεύοντες οἱ
ἀσκούμενοι εὐλαδῶς.

Παραδόξως Πάτερ, ἐπὶ σοὶ ἐνεργῶν, ὁ Δεσπότης σου
γυναίου διέλυσας οἰκτρὸν δέμας, τοῦ δεινοῦ ἀ-
φορισμοῦ.

Ραίνεις Ἱεράρχα, ἀενάως πιστοῖς, ἐκ τοῦ ὕψους πάντα
τὰ καταθύμια, διὰ τοῦτό σε γεραίρομεν εὐλαδῶς.

Σκῆνος Ἱεράρχου, Ζακυνθίων χοροὶ, ἔχοντες πορείαν
εἰς τὴν οὐράνιον, ὀδηγοῦμεθα ἀπταιστως δι' αὐτοῦ.

Τύμβου σου τῆ κόνει, εὐλαδῶς οἱ πιστοὶ, χρώμενοι
λυτροῦνται παντοδαπῶν, νοσημάτων Διονύσιε σοφῆ.

Υδρας ἀθείας, ἔκκοφον διαμπᾶξ, κεφαλᾶς τὰς ἰ-
σοδόλους Πανεύφημε, τῆ ῥομφαία τῆ τοῦ
Πνεύματος αἰτῶ.

Φρυκτωρεῖς τὸν κόσμον, τερασίους φρικτοῖς, ὧ ἀσὴρ νε-
οφανῆς Διονύσιε, τὴν δὲ Ζάκυνθον φυλάττεις ἀσινῆ.

Χαίρει νῦν ἀσμένως, σὴ Πατρίς καὶ τερπνῶς, ἄγει
ἐορτὴν πανυπέρλαμπρον, μεταθέσει Σκήνους
σου τοῦ σεπτοῦ.

Ψάλλε μοι ψαλμικῶς, πατρίς τις ἐκεῖνος, δίκαιος ὅς
φοῖνιξ ἐξήνθησε; Διονύσιος τυγχάνει ὁ ἐμός.

Ωφθης ἐν πατράσι, καλλονὴ καὶ σεπτῆς Ἐκκλησίας
Ἱεράρχα κειμήλιον, Διονύσιε καὶ κλέος τῶν
εὐσεβῶν. Δόξα.

Προσκυνῶ Πατέρα, ἀνυμνῶ τὸν Υἱόν, σέβω καὶ τὸ
Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐν οὐσίᾳ καὶ Θεότητι μιᾷ.

Καὶ νῦν.

Η βεβαία ἐλπίς, εὐσεβῶν καὶ χαρὰ, σὺ ὑπάρχεις
Παναγία Θεόνημφε, ὡς τεκοῦσα τὸν Σωτῆρα
τῶν γηγενῶν. Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Μακαρίζομέν σε, ἐκ βαθέων ψυχῆς, Ἱεράρχα τοῦ
Χριστοῦ Διονύσιε, καὶ δοξάζομεν τὴν θείαν σου
ταφήν.

ΣΤΑΣΙΣ Β'. Πρὸς τὸ Ἄξιον ἐστίν.

Ἄξιον ἐστὶ, μακαρίζειν σε τὸν Ἱεράρχην, τῆς Αἰγι-
νης μὲν Ποιμένα πανάρισον, τῆς δὲ Ζακύνθου γόνου
τε καὶ φρουρόν.

Ἄξιον ἐστὶ, Διονύσιον ὑμνολογῆσαι, τὸν ἐν γῆ ἀύλω
βιώσαντα, καὶ σὺν τοῖς ἀύλοις σκιρτῶντα νυκτὶ.

Η ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ.

Απασα πληθὺς, αὐτοχθόνων σου ὦ Ἱεράρχα, λάρ-
νακα κυκλοῦντες δεῖι πολλῶ, ἀσπαζόμεθα σὸν Σκῆ-
νος τὸ ἱερόν.

Βλέμματι ναοῦ, βλοσυρῶ θύτην δῆτα καθ' ὕπαρ, ἔξω τὸν
Μεθόδιον ἐπεμφας, ραζώνην τε διορθούμενος τὴν
αὐτοῦ.

Γέρας ἐκ Θεοῦ, εὐληφῶς τῶν σῶν καμάτων Πάτερ,
βρύεις ἐκ σοῦ σκήνους Θεῖα ἰάματα, Διονύσιε ἰ-
ώμενος τοὺς πιστοὺς.

Δῶρον ὁ Θεός, τιμαλφέςατον δέδωκε Ζακύνθῳ, λείψανόν
σου θεῖον Πανάγιε, δι' οὗ ἐκλυτροῦται παντὸς θλιβεροῦ.

Ελύσας σαφῶς, σοῦ δακτύλου Πάτερ ἐπιθέσει, ἀφω-
νίαν Ἀγγελίας σοι συγγενοῦς, καὶ ἀποπληξίαν ὦ
Σάμα φρικτόν!

Ζῶν ἐν Χριστῷ, εἰς αἰῶνα τῶν Ἁγίων τάξεις, ὅθεν Διο-
νύσιε θεῖε σαῖς εὐχαῖς, συναψον αὐταῖς δυσωπῶ ἡμᾶς.

Ηκυνθε, λαμπρῶς εὐφραίνου τῷ πνεύματι καὶ γὰρ
ἀνεδείχθης περιφανῆς.

Θάλασσα Σοφῆ, δεδίττεται σε καὶ στοιχεῖα· οἶδε γὰρ
καὶ ἄψυχα ἄκρωσ πείθεσθαι, Διονύσιε κελεύσματι
τῷ σῷ.

Ιθυνας καλῶς, εἰς οὐράνιον τρίβον σὴν ποιμνῆν, ὅ-
θεν μακαρίας φωνῆς ἀκήκοας, δεῦρο εἰς τὴν δόξαν
μου δοῦλε πιστέ.

Κλίην σου σοφῆ, πορφυρόστρωτον ἔξωθεν εἶχες, ἐνδο-
θεν δὲ λίθους περιτραχεῖς, ἐφ' οἷς ἐκαθεύδου Πάτερ
ἀσκητικῶς.

Μέγα ἀληθῶς, Διονύσιε πέλει σὸν κλέος, τέκνον τοιγα-
ροῦν δέδωκας χάριεν, αἰνησάση γυναικὶ πανευλαδεῖ.

Νέμεις τοῖς πιστῶς, προσαιτοῦσι τὰς ἐντευξίεις Μάκαρ·
κάτοπτρον ἀγάπης γὰρ ὦφθης σαφῶς, Διονύσιε καὶ
τύπος τῶν ἀρετῶν.

Ξένος γεγωνῶς, ἀγχιστῶν Πάτερ καὶ τῆς πατρίδος,
οὐρανοπολίτης νῦν ὦφθης συνῶν, Διονύσιε Θεῷ τῷ
τερατουργῷ.

Ούρους τῆς ζωῆς, ἐν μονῇ τῆς Ἀναφωνητρίας, ἐκτε-
λέσας ἀπέπτῆς τῷ Πνεύματι, εἰς παστάδα πρωτο-
τόκων χαρμονικῶς.

Πάσης προσβολῆς, ἐναντίας πονηρῶν πνευμάτων, ῥῦσαι
τὴν ἐνεγκοῦσάν σου Διονύσιε, ἥτις σὲ δοξάζει ἀ-
σματικῶς.

Ρύστης μοι γενού, Διονύσιε σαῖς ἰκεσίαις, ἵνα ἀπορρίψας αἴσχος τὸ δύσμορφον, περιβάλλωμαι χιτῶνα τὸν φωτεινόν.

Σῶζε πειρασμῶν, ἀνενόχλητον μονὴν τροφᾶδων, πάντας ἐν αὐτῇ ἀσκουμένους δέ, διατήρησον ἐν ὁμονοίᾳ πνευματικῇ.

Τεῖχος ἀρραγές, νῆσος σὲ σχοῦσα τῶν Ζακυνθίων, οὐ πτοεῖται δυσμενῶν τὴν ἐπήρειαν, Διονύσιε ἀλλ' ἄγει πάνυ ἀσφαλῶς.

Υδωρ ζωηρόν, νηπιόθεν ἐκροφήσας Πάτερ, ἀνθρακας παθῶν ἄρδην κατέσβεσας, καὶ ἐπήγασας κρουνοὺς ζωποιοῦς.

Φῶς νῦν θεωρῶν, τὸ ἀκάματον, τριτῆς μονάδος, τὴν ἀχλὺν ψυχῆς μου πρεσβεῖσαις σου, καταλάμπρυνον σελασφόροις σου βολαῖς.

Χαῖρέ μοι λαμπρὲ, Διονύσιε πατέρων κλέος, χαῖρε Ζακυνθίων τὸ καύχημα, εὐσεβῶν ὁ φύλαξ, καὶ χαρὰ ἡ ἐμή.

Ψάλλων ἀπαυσι, σὺν Ἀγγέλοις τῷ ἀσέκτῳ θρόνῳ, ὕμνον τὸν Τρισάγιον ἐν χαρᾷ Διονύσιε δυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν.

Ωνησας σκηναῖς, Διονύσιε ταῖς τῶν Μακάρων, ἐν αἷς ἐνοικῆσαι δὴ πάντας ἡμᾶς, ἰκεσίαις σου αἰτοῦμεν ταῖς δρασικαῖς.

Δόξα.

Αἴτιστε Τριάς, ἐνιαία μοι Κυριαρχία, ταῖς τοῦ Ἱεράρχου Θεῖαις δεήσεσι, τῆς γενένης ρῦσαι πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν.

Κλίμαξ Ἰακώβ, χαῖρε Δέσποινα δι' ἧς εἰς ὕψος, γένος τῶν βροτῶν ἀνυψώθημεν, διὰ τοῦτο προσκυνούμεν σε εὐσεβῶς. Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Αἴξιον ἐστὶ μακαρίζειν σε τὸν Ἱεράρχην, τῆς Αἰγίνης μὲν ποιμένα πανάριστον, τῆς δὲ Ζακύνθου γόνου τε καὶ φρουρόν.

ΣΤΑΣΙΣ Γ'. Πρὸς τὸ Αἰ γενεαὶ πᾶσαι.

Αἰ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, τὸν μέγαν ἀρχιεπίσκοπον.

Αἰ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, Ζακύνθου τὸν προστάτην.

Ἡ ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ.

Ανώ πρωτοτόκων, ὕμνεῖ σε Ἐκκλησία, κάτω δὲ Ζακυνθίων.

Βήματι γηίνῳ, ἀγνώως ἔθνευς κτίστη, νῦν δὲ ἐπουρανίῳ.

Γῆ μὲν σου κατέχει, τὸ σκῆνος Οὐρανός δέ, σὸν πνεῦμα Ἱεράρχα.

Δυνάμεις τῶν Ἀγγέλων, ἤγαγόν σε μύστα, εἰς θρόνον τὸν τῆς δόξης.

Εἰδείξας τῷ θύτῃ, Δανιὴλ τὴν σὴν δόξαν, τὴν πρὸς Χριστοῦ δοθεῖσαν.

Ζηλώσας τοὺς Ἀγγέλους, ἐπάτησας τὴν πτέρναν, Σατανᾶν ἐν τῷ σεμνείῳ.

Ηλαίλαψ τῆς θαλάσσης, σὸν νεῦμα αἰσθημένη, ἐτρέπη εἰς γαλήνην.

Θήρας αίμοδόρους, ποιμαντικῆ σου ράβδω, τῆς σῆς μάνδρας.

Ιλέωσον τὸν **Κ**τίστην, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων, ὡς ἔχων παρρησίαν.

Κῦμα ἐμφυλίου, πολέμου ἐνεγκούσης, στόρευσον **Ι**εράρχα.

Λύει ἀνομβρίαν, τὸ Δείψανόν σου μάκαρ, παρὸν τοῖς εὐσεδέσι.

Μερίδι σωζομένων, ποίησον γραφθῆναι, καὶ με ἐκδυσωπῶσε.

Νέφος ἀμαρτίας, διώξον ψυχῆς μου, κάλλος ἰδεῖν τὸ Θεῖον.

Ξένος ὡς βιώσας, ξενοπρεπῶς ὁ **Κ**τίστης, ἀφθάρτισε σὸν Σκῆνος.

Ομβρους οὐρανίους, ράνον εἰς ἀκάρπους, καρδίας ἡμετέρας.

Πῶς σὲ ἀνυμνήσω, ὃν ἀρρήτῳ δόξῃ, ἔστεψεν ὁ Παντάναξ;

Ρήματι καρδίαν, σῶμα δὲ τῷ ἄρτῳ, ἔτρεφες σοῦ ποιμνίου.

Σῶμά σου τὸ Θεῖον, πλουτοῦσα Ἐκκλησία, γάννυται Ζακυνθίων.

Τυφλοὺς σὺ δαιμονῶντας, χωλοὺς καὶ νόσον πάσαν, ἴασαι ὁσημέραι.

Υπὸ πολλοῦ τοῦ πόθου, τολμήσας ἐπαινέτης, γενέσθαι σύγγνωθί μοι.

Φαιδρὸς, ὃν τὸ πνεῦμα, ὀρίζοντα δὴ στίλβον τοῦ Χριστωνύμων γένους.

Χάριν σοι κατ' ἄμφω, ὁμολογοῦντες μύστα, ὑμνοῦμεν εὐχαρίστως.

Ψάλλομεν συμφώνως, ᾠδὰς σοι Ἱεράρχα τὰς εὐχαριστηρίους.

Ωφθης ἐκμαγεῖον, κανὼν γνώμων καὶ τύπος, Πάτερ ἀγιωσύνης. Δόξα.

Τρισάγιε Θεέ μου, συντήρησον τὸν **Κ**όσμον, πρεσβείαις Ἱεράρχου. Καὶ νῦν.

Σαρμονῆ τῶν νόων, καὶ βροτῶν Παρθένε, δός μοι πταισμάτων λύσιν.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Δι' γενεαὶ πάσαι, μακαρίζομέν σε, τὸν μέγαν Ἀρχιδύτην.

ΕΥΛΟΓΗΤΑΡΙΑ.

Ἦχος πλ. α΄.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, διδαξόν με Διονύσιον μέλψαι.

Τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, καὶ μερόπων χορεῖαι, ἐκπλαγεῖσαι βοᾶσι, τοῦ θανάτου τὴν φθορὰν Διονύσιος εἶλε· καὶ γὰρ ἀληθῶς ὡς φοῖνιξ ἐξήνθησε, καὶ σὺν τοῖς Ἀγίοις Θεῷ νῦν παρίσταται.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε.

Τὶ δακρύεις, εὐσεβῶν συστήματα, τελευτῆς σοῦ Ἱεράρχου; οὐρανόθεν τῶν Ἀγγέλων τάγματα, προς-

εφθέγγετο τοῖς Ζακυνθίοις, ἴδετε ὑμεῖς αὐτόν τε καὶ ἤσθητε· οἷα ζῶν νῦν γὰρ ὁράται τῇ λάρνακι.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε.

Λίαν πιστῶς, ἐπὶ ὧμων ἔλαβε Διονύσιος Γαυρὸν Κυρίου, καὶ παλαιστραν Μοναστῶν κατέλαβε, καὶ ἤρε κατὰ τῶν παθῶν, τρόπαιον τοῦ Πνεύματος, τοῦ ἁγίου τῇ πανοπλίᾳ ῥωννύμενος.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε.

Μυροθήκη, σοῦ Σκήνους, ὑπὲρ νάρδον καὶ μύρον Διονύσιε κατευωδιάζει· Ἄγγελοι γὰρ πρὸς αὐτὸ λειτουργοῦσι· τί οὖν ὡς νεκρὸν τὸν ζῶντα λογίζεσθε; οὐ νέκυς δὴ, ἀλλὰ ζῶν ἡμῖν δείκνυται.

Δόξα.

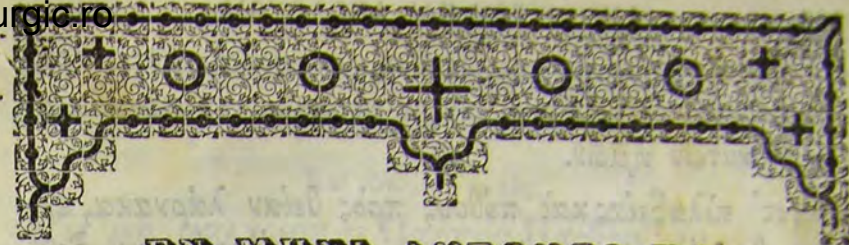
Προσκυνοῦμεν Πατέρα, καὶ τὸν σύνθρονον Λόγον ἐξ αὐτοῦ γεννηθέντα, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, προελθὸν ἐκ τοῦ φύντος, καὶ σὺν τοῖς Ἄγγέλαις κράζωμεν, τὸ Ἅγιος, Ἅγιος Ἅγιος εἶ τρίφωτε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ζωοδότῃν Γαστρί σου, Παναγία Παρθένε, τὸν Υἱόν καὶ Θεόν σου, συλλαβοῦσα ἀρρήτως, καὶ τεκοῦσα ἀφράστως, ῥεύσαντας ἡμᾶς, ἴθυνον πρὸς εὐκλειαν· ἔχεις γὰρ τότε θέλειν καὶ τὸ δύνασθαι.

Τὸ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΗ ΤΩΝ ΚΑΛΩΝ ΘΕΩ

ΧΑΡΙΣ.

ΕΝ ΜΗΝΙ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑ΄.

ΤΗΝ ΑΝΑΜΝΗΣΙΝ ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝ

ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗΣ ΤΟΥ ΔΕΙΨΑΝΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΛΙΓΙΝΗΣ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚ ΤΡΟΦΑΔΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΖΑΚΥΝΘΟΝ

ΤΟΥΤΟΥ ΑΦΙΞΙΝ.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ,

Τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχ. ἦ· καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος ᾠ.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων τὸ ἀγαλλίαμα.

Σήμερον νῆσος Ζακύνθου, ἐπιτελεῖ παμφαῆ, πανήγυριν αἰσίως, ἐπὶ τῇ μεταθέσει, τοῦ θείου σου Δειψάνου θησαυρὸν γὰρ, ἐναπήλαυσεν ἄσυλον, ὃ Διονύσιε Μάκαρ διὸ αὐτὴν, ἀεὶ φρούρει σαῖς δεήσεσι.

Δίς.

Οἱ ἱερεῖς τὸν Ποιμένα, οἱ ὀρφανοὶ τὸν τροφόν, αἰχμάλωτοι τὸν ῥύστην, οἱ πτωχοὶ τὸν προστάτην,

οὐ πάντες τὸν ἐν ἅπασιν βοηθόν, ἐπαπολαύσαντες κρᾶ-
ξωμεν, μὴ ἐπιλάβου ὦ Ἄγιε ἐκτενωῶς, τοῦ προσδεύειν
ὑπὲρ πάντων ἡμῶν. Δίς.

Μετ' εὐλαβείας καὶ πόθου, πρὸς θείαν λάρνακα, ἐν-
θα τὸ σκῆνος κεῖται, τοῦ σοφοῦ Ἱεράρχου, δεῦ-
τε νῦν προθύμως πάντες πιστοὶ, προσεγγίσωμεν κρᾶ-
ζοντες, ῥῶσιν ψυχῶν καὶ σωμάτων δίδου ἡμῖν, σαῖς
εὐχαῖς ὦ Διονύσιε.

Μὴ κατηφείας καὶ λύπης, βέλει κεντήσει σε, ὦ Μο-
νὴ τῶν Στροφάδων· καὶ γὰρ εἰ καὶ τῆς μάνδρας,
τῆς σῆς μακρὰν ἀπέστη σωματικῶς ὁ σεπτὸς Διο-
νύσιος, ἀλλ' οὖν οὐ λήξει προσδεύων ὑπὲρ τε σοῦ καὶ
πατρίδος αὐτοῦ πάντοτε.

Διὰ τοὺς πόνους ἀγῶνας, καὶ τὰ παλαισμάτα, ἅπερ ἐν
βίῳ Μάκαρ, ἀπετέλεσας ὄντως, ἔχει τὸ σὸν πνεῦ-
μα ὁ Οὐρανός, σὺν Ἀγγέλοις τιμώμενον, τὸ δὲ πανίερρον
Σκῆνος ὡδε ἢ γῆ πλημμυροῦν θαυμάτων πέλαγος.

Ἰγνηλατῶν μὲν γενναίως, τῶν πάλαι ἔφθασας, τὰς
ἀρετὰς καὶ πόνους, ὡς σοφός ἐκζηλώσας· ὅθεν καὶ
ἀξίως παρὰ Θεοῦ, τὰ βραβεῖα ἀπέειλησας, συνηριθμή-
θης σὺν τούτοις εἰς Οὐρανόν, βασιλείαν ἀτελεύτητον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Δεῦτε ἅπας ὁ τῶν ἱερέων χορὸς, καὶ τῶν πιεσῶν φι-
λεόρτων ὁ σύλλογος, μετ' εὐλαβείας ἀπαντήσωμεν
πρὸς τὸν νεόγερτον Θεῖον ναὸν τοῦ ἐν Ἱεράρχαις πα-
τρός, καὶ τὸ αὐτοῦ πανσεβάσμιον λείψανον, μετ' αἰ-
δοῦς ἀσπασάμεθα, καὶ ἀράμενοι τοῦτο περὶ τὴν πό-
λιν διέλθωμεν, ὡδὰς καὶ λιτὰς τῷ Κυρίῳ προσφέροντες,

ὅπως ταῖς τούτου δεήσεσι, παντὸς κινδύνου ῥυσθείημεν,
καὶ τῆς Οὐρανῶν βασιλείας ἀξιοθείημεν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυ-
μνήσει σου τὸν ἀλόχευτον Τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως
ἐκ Πατρὸς ἐκλάμφας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτός ἐκ
σοῦ τῆς ἀγνῆς προήλθεν ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει
Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡ-
μᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυά-
δι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος· αὐτὸν ἰκέτευε
σεμνῆ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος, τὸ Φῶς ἱλαρὸν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ
Ἀναγνώσματα. Ὅρα σελ. ~~22~~ καὶ ~~23~~.

Εἰς τὴν Λιτὴν Στιχηρὰ ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Πνευματικῶς ἄσμασι, τὸν τοῦ Χριστοῦ ἱεράρχην
πάντες ἀνευφημήσωμεν· οὗτος γὰρ τοῦ ἐχθροῦ
μεθοδείας, ἐν τῷ βιοῦσθαι ὡς ἀράχνην πάσας διεισ-
κέδασε, καὶ τῷ Χριστῷ προσκολληθεὶς, τὰ ἐν τῷ Εὐ-
αγγελίῳ ὡς ἀληθῶς Ποιμὴν, πράττων καὶ λέγων ἐ-
τύγγανεν· ὅθεν καὶ μετὰ πότμον, τὸ ἱερόν αὐτοῦ
Λείψανον ταῖς πιστοῖς παρέχει τὰς ἰάσεις καὶ χάριν
ἄφθονον.

Ἦχος β'.

Τὸν ἱεράρχην τοῦ Χριστοῦ καὶ πρόεδρον Αἰγίνης,
τὸν ἀξίον Ποιμένα, καὶ λειτουργὸν Κυρίου, ἀξιο-
χρέως οἱ πιστοὶ τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις, τὴν ὑπέρολαμ-
προν ἀνάμνησιν πανηγυρίζοντες αὐτοῦ· εὐλαβῶς καὶ
αἰσίως πιστῶς προσείπομεν αὐτῷ· ἱεράρχα Κυρίου,

τοὺς ἐκτελοῦντάς σου σεπτῶς Διονύσιε Μάκαρ, τὴν σὴν ἁγίαν ἑορτὴν, μὴ ἐλλείπης πρεσβεύειν, ὑπὲρ ἡμῶν δέομενος, τοῦ δωρίσασθα λύσιν πταισμάτων τῶν σῶν ὑμνωδῶν, τῶν σὲ ὑμνολογούντων, καὶ σοῦ τὴν ἁγίαν καὶ σεπτὴν μετάθεσιν εὐφημούντων, συγχώρησιν παρὰ Θεοῦ λαβεῖν, ὡς παρρησίαν πάντοτε ἔχων πρὸς αὐτόν, ἱκετεύων μὴ παύσῃ.

Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον σκιρτῶσιν ἐν πνεύματι, αἱ τῶν πιστῶν χοροὶ, καὶ ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία φαιδρνομένη ἐπὶ τῇ μεταθέσει τοῦ τιμίου λειψάνου σου Διονύσιε ἱεράρχα, βοᾷ λέγουσα· μὴ ἐλλείπης ἐποπτεύειν οὐρανόθεν ἡμᾶς, τοὺς τὴν λαμπρὰν σου ἐπάνοδον ἐπιτελοῦντας φαιδρῶς.

Ἦχος πλ. α'.

Πανήγυριν φαιδρὰν ἐκτελέσωμεν ὧ φιλέορτοι, ἐπὶ τῇ μεταθέσει τοῦ πανσέπτου σώματος Διονυσίου τοῦ μάκαρος, καὶ κυκλοῦντες τὴν ἁγίαν αὐτοῦ λάρνακα, οὕτω θερμῶς ἐκβοήσωμεν ὧ ἱεράρχα Διονύσιε, μὴ διαλείπης τοὺς ἐν ταύτῃ τῇ πόλει ὡς τὰ πολλὰ κινδυνεύοντας, φυλαχθῆναι ἀτρότους, διὰ τῶν σῶν ἁγίων πρεσβειῶν καὶ δεήσεων.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε πάντες ὧ φιλέορτοι, ἀσματικοῖς ἐγκωμίοις καταστέψωμεν, Διονύσιον Αἰγίνης πρόεδρον, Ζακύνθου δὲ βλάστημα τὸ πανθαύμαστον, καὶ Στροφάδων φρουρὸν τὸν ἀκοίμητον· καὶ γὰρ ἀγγελικὴν οὗτος διαγωγὴν βιώσας ἀκατάπαυστον ὕμνον τῷ Θεῷ προσενήνοχε, καὶ ὑπεράνω πάσης ἀρετῆς γεγονώς, νῦν

συνάυλιζεται ἀσωμάτοις ἐν Οὐρανῷ· τὸ δὲ πανσέβαστον αὐτοῦ καὶ θαυματόδρυτον λείψανον, ἐν ταῖς κλίποις ἢ αὐτοῦ πατρὶς κατέχουσα, γάννυται δεχομένη ἀεννάως τὰς αὐτοῦ παραδόξους τερατουργίας, καὶ ἀδιαλείπτως αὐτὸν ἱκετεύει, μὴ διαλείπης πρεσβεύειν τῷ Κυρίῳ φυλάττειν αὐτὴν ἀτρωτον.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ανύμφευτε Παρθένε ἢ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σῶν ἱκετῶν παρακλήσεις δέχου πανάμωμε· ἢ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Μετὰ δὲ τὸ εἰπεῖν τὰς Εὐχὰς εἰσερχόμεθα ἐν τῷ ναῷ ψάλλοντες τὰ παρόντα.

Εἰς τὸν Στίχον, ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίρουσι τῶν Ἀγγέλων χοροὶ, Ἱεραρχῶν τε καὶ Ἀγίων τὰ πνεύματα, τυχόντες αὐτοῖς συνεῖναι, ἐν αἰδίῳ ζωῇ, πνεύματός σου ὄντως Διονύσιε, σκιρτᾷ δὲ καὶ δῆμος τῶν Ζακυνθίων τρισόβλιε, ἀπολαυόντες, τοῦ πανσέπτου σου σώματος, ἀεὶ βλύζοντος, ποταμούς τῶν ἰάσεων· ὅθεν σοὶ ἐορτάζομεν, τιμίαν πανήγυριν μετ' εὐλαβείας καὶ πόθου, καὶ ἐτησίως βοῶμέν σοι, Θεόθεν πλουσίως, δωρηθῆναι ἡμῖν ῥῶσιν ἀεὶ ἱκέτευε.

Στιχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ.

Μναίαν ἐπιτελοῦμεν πιστῶς, πάντες ἡμεῖς τῆς ἱερᾶς καταθέσεως, τοῦ θείου σου νῦν λειψάνου, καὶ εἰσερχόμεθα δὴ, πρὸς ναὸν σου Μάκαρ εὐφραινόμενοι,

αὐτὸ κατασπάσασθαι, καὶ σεπτῶς περιπτύξασθαι, ὄντων
χαρίτων, καὶ θαυμάτων τὸ πέλαγος, ὅπως τύχωμεν
δι' αὐτοῦ τῆς ἀφέσεως, μέμνησο τῶν τιμώντων σου
τὴν μνήμην τὴν ἐνδοξὸν καὶ προσκυνούντων ἐν πί-
στει τὴν τῶν λειψάνων σου λάρνακα, ἀφ' ἧς ἀνα-
βλύζεις τοῖς αἰτοῦσιν εὐρωστίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Χαίρει καὶ ἐπαγάζεται νῦν, τῶν ἱερέων μοναχῶν τε
ὁ σύλλογος, καὶ ἅπας τῆς δε τῆς νήσου, ὁ εὐλα-
βῆς τε λαός, ὡς ἐκ ταύτης μάκαρ, σὲ βλαστήσαντα,
καρπὸν ἀγιώτατον ὧ σοφὲ Διονύσιε, δόξαν σὲ ἔχειν
εἰς αἰεὶ τε καύχημα, καὶ ἀντίληψιν, τῶν δεινῶν καὶ
τῶν θλίψεων· ὅθεν ὧ ἱερώτατε, μὴ παύσῃ πρὸς Κύ-
ριον, λιτὰς ποιῆσθαι τοὺς πάντας, σοὺς συμπολίτας
λυτρώσασθαι, βαρβάρων τε λύμης, πάσης ἄλλης τ' ἐ-
ναντίας δεινῆς κακώσεως.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τοῦ σοῦ λειψάνου ἐκ Στροφάδων κομισθέντος, τίς
τῶν πιστῶν εὐφροσύνης ἀπείρου οὐκ ἐνεπλήσθη καὶ
χαρᾶς, ὡς πάντες σοῦ τοῦ κοινοῦ προστάτου, καὶ τῆς
νήσου ταύτης ἀπολαβόντες τοῦ φύλακος· διὸ νῦν χεῖ-
ρας πρὸς σὲ καὶ ὄμματα αἶροντες, οὕτω βοῶμεν καὶ
λέγομεν, ὧ ἱεράρχα Διονύσιε, γίνου βοηθὸς τοῖς τὴν
ἱεράν σοι ἐπιτελοῦσι μετάρθεις, τῶν λυπηρῶν καὶ δεινῶν.
ἀπαλλάττεσθαι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὅμοιον.

Ανύμφευτε Παρθένη, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλα-
βοῦσα σαρκί, μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σῶν
ἱκετῶν παρακλήσεις δέχου πανάμωμε, ἡ πᾶσι χρη-

γοῦσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν
ἱκεσίας προσδεχομένη δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Τὸ Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου Δέσποτα, τὸ Τρισάγιον, Ὁμοῦ ἔστιν.
Ἀπολυτίκιον, ἦχος α'.

Δεῦτε πάντες ἐγκωμίων καταστέψωμεν ἄσμασι, τὴν
τοῦ πανιέρου λειψάνου, Διονυσίου τοῦ Μάκαρος
μετάρθεις καὶ γὰρ παρὰ Θεοῦ, ἠξίωται μεγίστων δω-
ρεῶν, τοῖς αἰτοῦσι τοῦ βραβεῦν, ἰατρείας ψυχῶν καὶ
σωμάτων τε· ὅθεν δόξαν προσοίσωμεν Θεῷ, καὶ ὕμνον
ἀναπέμφωμεν, τῷ ἡμῖν δεδωκότι, φρουρὸν αὐτὸν τε
καὶ πρύτανιν.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγγαμένου σοι.
Ἦ συνήθης εὐλογία τῶν ἁγίων, καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Τὸ Θεὸς Κύριος, Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου δις
καὶ τῆς Θεοτόκου ἅπαξ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα ἦχος πλ. δ'.
Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῆ γαστρὶ.

Τὰ ἡδέα τοῦ βίου καταλιπὼν, γένος πλοῦτον πα-
τρίδα καὶ τὰ λοιπὰ, τὸν ὄντως οὐράνιον, θησαυρὸν
ἐπεπόθησας, καὶ τῷ Χριστῷ προθύμως, σοφὲ ἠκολού-
θησας, τῶν ἀρετῶν τοὺς στάχους, δρεπόμενος ἄριστα.
Ὅθεν ἀξιωθῆς χαρισμάτων ἐνθέων, τελεῖν τὰ παρά-
δοξα, τοῦ ἰᾶσθαι νοσήματα, ἱεράρχα Διονύσιε· πρέ-
σβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δω-
ρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ σὴν ἁγίαν ἐπάνοδον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτὸν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωταυγῆ, νεφέλην ὑμνήσωμεν, τὴν οὐράνιον κλίμακα, τὸν λογικὸν παράδεισον, τῆς Εὐας τὴν λύτρωσιν, τῆς Οἰκουμένης ὅλης τὸ μέγα κειμήλιον. Ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφρασι, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων, διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ, πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφρασι δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσι τὸν πανάγιον Τόκον σου.

Μετὰ τὴν 6'. στιχολογίαν. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πληθὺς τῶν μοναχῶν, συναθροίσθητε ἅμα, πρὸς ἄγιον ναόν, ἡμετέρου Ποιμένος, δεήσεις προσφέροντες καὶ λιτὰς μετὰ πίστεως, ἵνα λάβωμεν τῶν αἰτημάτων τὴν χάριν, θείων ἔνεκα, ἱκεσιῶν Ἱεράρχου, Διονυσίου τοῦ μάκαρος.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, παρθένον ἀληθῶς καὶ μετὰ τόκον φανεῖσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα· σὲ γὰρ ἔχομεν ἁμαρτωλοὶ προστασίαν, σὲ κεκτήμεθα ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην πανάμωμον.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον ἦχος γ'.

Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου.

Χάρις τοῦ Πνεύματος, ἐν σοὶ σκηνώσασα, πηγὴν ἀνέδειξε πολλῶν χαρίτων σε, πλουσίως βλύζουσαν σοφῆ, τέρατα καὶ σημεῖα· ὅθεν καὶ τοῖς κάμνουσι βοηθεῖς νῦν ἐκάστῳ, πίστει ἐκζητοῦσι τε σὴν βοή-

θειαν ἄμαχον, σὺν τούτοις ἡμῶν ἱλασμὸν νέμοις Θεόσοφε ἡμῶν Προστάτα.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέροχον τὸ τῆς ἀγνίας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγαῖς ἐδόξα σοι Θεοτόκε, ποῖόν σοι ἐγκώμιον προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι, χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Οἱ Ἀναβιβμοὶ, τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Προκείμενον ἦχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου.

Στιχ. Τι ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Πάσα Ἥνοή, τὸ ἱθαγγέλιον εἰς Ἱεράρχην. Ὁ Ν'.

Δόξα. Ἦχος β'.

Υποδέχου ἡ πατρίς, Διονυσίου τε ἱεράρχου σκῆνος τὸ σεπτόν, καὶ ἐόρταζε σεπτῶς τὴν τούτου ἐπάνοδον.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις ἐλεήμων, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στιχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.

Τὸ ἱθόμελον, ἦχος πλ. β'.

Οῖσι τρισμάκαρ, ἀγιώτατε πάτερ, ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς καὶ τοῦ ἀρχιεπίμενος Χριστοῦ μαθητῆς, ὁ τιθεὶς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων, αὐτὸς καὶ νῦν πανεύφημε, ἱεράρχα Διονύσιε, αἴτησε πρεσβείαις σου δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ ἱερεὺς, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸ λαόν σου καὶ τὰ ἔθνη. Οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς 5'. καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς ἡ. ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου, ᾠδὴ α'. ἦχος πλ. δ'.

Ἄρμα τηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε τερατουργοῦσα.

Χαῖρε κατάρας παλαιᾶς ἢ λύτρωσις, καὶ εὐλογίας πηγὴ, χαῖρε ζωῆς μήτηρ, ἄδου ἢ καθαίρεσις, θανάτου ἢ ἀναίρεσις, χαῖρε λύσις τῆς λύπης χαρᾶς χωρίον εὐρύχωρον, χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Ἄρμα τοῦ λόγου λογικὸν καὶ ἔμφυχον, χαῖρε πανάμωμε, δαδτικὸν χαῖρε, ἄρμα πολυώνυμον, ἄρμα μυριοπλάσιον, χαῖρε ἢ ἀσυγκρίτως τῶν Χερουβιμ ὑπερέχουσα, καὶ τῶν Σεραφίμ ὑπερφέρουσα.

Ἰερωτέρα νοερῶν δυνάμεων, χαῖρε Θεόνημφε, χαῖρε κτιστῆς πάσης, ἀνωτέρα φύσεως, χαῖρε Θεοῦ παλάτιον, χαῖρε πύρινε θρόνε, χαῖρε λυχνία πολύφωτε, χαῖρε μυριώνυμε Δέσποινα.

Ράβδος ἐκ ρίζης Ἰεσσαὶ βλαστήσασα, χαῖρε ἀμόλυντε, χαῖρε βλαστῶ ράβδου, τῆς Ἀαρωνίτιδος διαγραφείσα πρότερον, μυστικῶς καὶ βαθέως ὡς γὰρ ἐκείνη τὰ κάρυα, οὕτω τὸν Χριστὸν σὺ ἐξήνθησας.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου. Ὡδὴ ἀ.

Ἦχος καὶ Εἰρμός ὁ αὐτός.

Νόος τὸ χαῦνον, καὶ τὸ γλώττης ἄμουσον, ἴδε καὶ δώρησαι, ὦ ἱερὲ πάτερ, χάριν τε καὶ σύνεσιν, ἐμοὶ τῷ ἀδαήμονι ὅπως νῦν ἐξισχύσω τὴν σεβασμίαν ἐπάνοδον, ἄσαι τοῦ πανσέπτου λειψάνου σου.

Ἰσὴν τὴν χάριν, ἐκ Θεοῦ ἀπέληφας τῷ χρυσορρήμονι, ἐκ Στροφάδων ὅτε, σκῆνος ἐκομίσαντο, ἐνθάδε σοῦ τὸ ἅγιον ἱερεῖς γὰρ καὶ ἅπας τῶν ὀρθοδόξων ὁ σύλλογος, ἔσπευδον θερμῶς ἀπαντήσαι σοι.

Κόσμου ἠδέα, βίου τε προσπάθειαν καὶ πᾶσαν ἄλ- λην τρυφήν, σκύβαλα ἠγήσω, Μάκαρ προαιρούμενος, τὴν ἀληθῆ τερπνότητα ὅθεν ἐν κοινοβίοις δίκην ἀσάρκου κατόκησας, προσευχαῖς αἰεὶ ἀσχολούμενος.

Δόξα.

Οὕτως ἐδείχθης, στύλος παμμακάριστε, ὑπομονῆς καρτερός, τὸν φονέα ὅτε, διαχειρισάμενον, τὸν σὸν ἠδὺν συναίμονα, ἐναπέκρυψας Δεῖα, φιλοστοργία νικόμενος, καὶ σὺν ἐφοδίοις ἀπέλυσας.

Καὶ νῦν.

Ἡθεῖα κλίμαξ Ἰακώβ καὶ γέφυρα ἢ ἀπὸ γῆς πρὸς Θεόν, ἀνθρώπων τὸ γένος, Παρθένε ἀνάγουσα, τῆ σῆ φιλανθρωπία με, ἐκ τῶν τοῦ ἄδου κευθμώνων ἐξάρπασον καὶ ἀνάγαγε, πρὸς ζωὴν ἀμείνονα δεόμεαι.

Καταβασία.

Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ράβδῳ τὴν ἐρυθρὰν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαντι, τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς Φαραῶ τοῖς ἄρμασι κροτήσας ἤνωσεν ἐπ' εὐρους διαγράψας, τὸ ἀήτητον δῆπλον διὸ Χριστῷ ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ὡδὴ γ'.

Ὁ Εἰρμός. Οὐρανίας ἀψίδος ὁροφυργέ.

Ἰσχυρώτατον ὄπλον χαῖρε πιστῶν Δέσποινα, χαῖρε κραταιὰ προστασία, χαῖρε ἀντίληψις, χαῖρε βοήθεια, ἀμαρτωλῶν χαῖρε τείχος, τῶν προσκαλουμένων σε χαῖρε τοῦ κόσμου χαρά.

Σωτηρίας ἀνθρώπων, χαῖρε στερρόν ἔρεισμα, χαῖρε τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας ἢ ἐπανάκλησις, δι-

ἧς ἀπέλαβον τὴν παλαιὰν εὐκληρίαν, χαῖρε ἡ ἀνοίξα-
σα πάλιν Παράδεισον.

Χαῖρε ἀφλεκτε βάτε, χαῖρε φωτὸς ὄχημα, χαῖρε τοῦ
ἡλίου νεφέλη, χαῖρε περιδόξε, καὶ πυριλάλητε τοῦ
βασιλέως καθέδρα, χαῖρε πόλις ἔμφυχε, Χριστοῦ τοῦ
ζῶντος Θεοῦ.

Απειρόγαμε μήτερ, χαῖρε ἀγνή Δέσποινα, χαῖρε ἡ
ἀνήρωτος χώρα, καὶ ἀγεώργητος, ἡ γεωργήσατα,
τὸν γεωργὸν τῶν ἀπάντων, χαῖρε γῆ ἀλήθειαν ἡ ἀνα-
τείλασα.

Ἄλλος τοῦ Ἁγίου, ἤχος ὁ αὐτός.

Ὁ στερεώσας καταρχὰς τοὺς Οὐρανοὺς ἐν συνέσει.

Λαίλαψ κατέλαβε δεινὴ, βιωτικῶν συμπτωμάτων
συνωθοῦσα, καὶ ταράττουσα σφόδρα, καὶ εἰς βάθος
ἀπειλεῖ, βυθίσαι ἡμᾶς Ἁγιε, ἀλλὰ λιμένι θείῳ σαῖς προ-
σευχαῖς ἐγκαθόρμισον.

Αγγέλων ὄφθης μιμητῆς, αὐλῶς ὡς βιωτεύσας ἐπὶ
γῆς καὶ μετὰ πότμον διόπερ, χάριν εἴληψε σοφῆ
σῶμά σου τὸ πανίερρον, ἰσόρροπον ταῖς πάλαι, νέμειν
πιστοῖς τὰ χαρίσματα.

Οτε ἠθέλησας ἐλθεῖν, εἰς ἄστνυ σὺν διακόνῳ ἐκ μο-
νῆς σου τῆς Ἀναφωνητρίας, τότε οὐ μόνον ὑετός,
οὐδόλως σου καθήψατο, ἀλλὰ καὶ ῥοῦν πλημμύρη, πο-
σὶν ἀβρόχοις διώδευσας.

Δόξα.

Υπερυψώθη μοι ὁ νοῦς, τῇ τῶν παθῶν καταιγίδι,
ἀλλ' ὡς τάχος, διασκεδάσων ταύτην, σαῖς δεήσε-
σι σοφῆ, καὶ θείῳ καταλάμπρυνον, φωτί με τοῦ βα-
δίζειν τρίβους εὐθείας ἐκάστοτε.

Νομίμων ἀνευθεν σεμνή, τῆς φύσεως τὸν Δεσπότην,
ὡς κηδόνησε τεκοῦσα τοῦ νόμου τῆς κατάρτας τὴν
ἡμῶν, φύσιν ἐρρύσω ὅθεν σε εὐλογημένη κόρη, ἐν εὐ-
λογίαις γεραίρομεν.

Καταβασία.

Ῥάβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου παραλαμβάνεται τῷ βλαστῷ
γὰρ προκρίνει τὸν ἱερέα, τῇ στερευούσῃ δὲ πρώτῃ Ἐκκλησίᾳ νῦν
ἐξήνησε ξύλον Σταυροῦ, εἰς κράτος καὶ στερέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. α.

Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι.

Χαῖρε Αἴγινα τέρπου, ὅτι ἠξίωσαι προεδρίας τιμίου
Διονυσίου πατρὸς, καὶ Σροφάδων τε Μονῆ ἀμφω
Ζακύνθῳ τῇ κλεινῇ· ἡ μὲν προστάτου ἰσχυροῦ, ἡ δὲ
πολίτου ἀληθοῦς, πρεσβεύσατε αὐτῷ δοῦναι, ταῖς ἐορ-
τάζουσι πόθῳ ἀγιασμόν τε καὶ νόσων ἴασιν.

Δόξα τὸ αὐτό, καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ Θεοβάδιστον, χαῖρε ἔμφυχε
βάτε καὶ ἀκατάφλεκτε, χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν
κόσμον γέφυρα, ἡ μετάγουσα θνητοὺς, πρὸς τὴν αἰ-
ώνιου ζωῆν χαῖρε ἀκήρατε κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκοῦ-
σα τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὡδή θ'.

Σὸ μου ἰσχύς Κύριε, σὸ μου καὶ δύναμις.

Ανατολή τοῦ πατρικοῦ ἀπαυγάσματος, καὶ ἡλίου τοῦ
ἐξανανείλαντος πρὸ ἑωσφόρου ἐκ τοῦ πατρὸς χαῖρο-
θεοτόκε, νεφέλη κούφη καὶ ἔμφυχε, Παρθένε χαῖρε μήε-
τερ, χαῖρε εὐλογημένη, χαῖρε δεδοξασμένη πανάμωμε.

Σὺ τὸ χρυσοῦν θυμιατήριον Δέσποινα, τοῦ ἀστέκτου
καὶ αὐλοῦ ἀνθρακος ἐν ᾧ ἐκαύθη διαρραγὲν, τῆς

Ἀδαμιαίας παρακοῆς τὸ χειρόγραφον, διό σοι χαί-
ρε κράζω δι' ἧς πᾶσιν ἐδόθη χαρὰ καὶ τρυφή καὶ ἀ-
πλάουσιν.

Σὺ τῶν βροτῶν δόξα καὶ κλέος καὶ καύχημα, καὶ
Ἄγγέλων στέφος καὶ διάδημα διό ἡ γῆ καὶ ὁ οὐ-
ρανός, μίαν Ἐκκλησίαν στησάμενοι παναρμόνιον, τὸ
χαῖρε σοὶ βοῶμεν χαῖρε Δέσποινα κόσμου, χαῖρε πάν-
των ἀνθρώπων βοήθεια.

Κλίμη σεπτὴ ἦν Σολομών προδιέγραψε, κυκλουμέ-
νην δυνατοῖς ἐξήκοντα, χαῖρε Παρθένη ἡ κιβωτός,
ἡ κεχρυσωμένη, τοῦ νοητοῦ ἀγιασματος, λαβίς ἡ Θεία
χαῖρε, χαῖρε βάτε πυρφόρε, χαῖρε πύλη καὶ κλίμαξ
καὶ γέφυρα.

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός.

Ιδοὺ πρὸς σέ πάντες οἱ νόσω κρατούμενοι, λαρνακός
σου, ἱεραῖς προσψάσσει, πόθῳ καὶ πίστει εἰλικρινεῖ,
ἀφικνοῦνται μάκαρ, ἀπολαβεῖν τῶν ἰάσεων, σὺ δὲ ὡς
συμπαθής τε καὶ θερμὸς ἀντιλήπτωρ, πᾶσι ῥῶσιν βρα-
βεύεις ἐκάστοτε.

Εσχέ ποτὲ νῆσος Αἰγίνης σέ πρόεδρον, ἀλλὰ ταύτην
παρητήσω Ἄγιε, τὴν ἡρεμίαν ἐπιποθῶν, καὶ ἦ-
συχον βίον, ὡς ταπεινόφρων καὶ μέτριος, διό πρὸς σὴν
πατρίδα, καὶ Μοῆν τῶν Στροφάδων, ἀφικνήσω Θεῷ
συγγινόμενος.

Δόξα.

Ρᾶον παντὶ τῷ φοβουμένῳ τὸν Κύριον, τὰς αἰτή-
σεις παρ' αὐτοῦ κομίσασθαι, τῇ προσευχῇ οἷα ὡς
ποιμῆν, γύναιον ἡνίκα, δεσμῶ τὸ ζῆν ἐναπέλιπε, δει-

νῶ ἀφορισμοῦ τε, καὶ εἰς κόνιν ἐν τάχει, θερμωτάτη
δέησει μετέβαλε.

Καὶ νῦν.

Ομοιωθεῖς, τοῖς ἐπὶ γῆς ὁ οὐράνιος, οὐρανίους τού-
τους ἀπειργάσατο καὶ πεπονθῶς φύσει παθητῆ,
Θείας ἀπαθείας τὴν μέθεξιν ἐδώρησατο, τὴν τοῦτον οὖν
τεκοῦσαν ἀπειρόγαμον Κόρην, Θεοτόκον εἰδότες δοξά-
ζομεν.

Καταβασία.

Εἰσακείκοι Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον, κατανόησα τὰ
ἔργα σου καὶ ἐδόξασά σου τὴν θεότητα.

ᾠδὴ ε. ὁ Εἰρμός

Ἵνα τί με ἀπώτω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς.

Νοερὰν σατραπῖαν, καὶ τυραννικὴν ἐναέριον φάλαγ-
κα, παρελθεῖν ἀλύπως, ἐν καιρῷ τῆς ἐξόδου μου
πάρεχε, ἵνα σοὶ τὸ χαῖρε, χαρμονικῶς Δέσποινα κρά-
ζω, χαῖρε πάντων ἐλπίς ἀκαταίσχυντε.

Ως χαρὰν συλλαβοῦσα, χαῖρε ὑπεράμωμε, χαῖρε ὑ-
πέραγνε, χαῖρε τῆς ἀγνίας, πορφυρόχοσον ἄνθος
ἠδύπνοον, χαῖρε παρθενίας, κοκκοβαφές ἐρυθρὸν ῥόδον,
καὶ Θεοῦ τὸ εὐῶδες ὀσφράδιον.

Μυστικὴ μυροθήκη, χαῖρε τὸ ἠδύπνοον μῦρον ἡ
βρύουσα, χαῖρε Θεία κρήνη, ἡ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν ἀ-
ναβλύζουσα, χαῖρε ἡ τὸν βότρυν, τὸν τῆς ζωῆς καρ-
ποῦ φοροῦσα, ἀγεώργητος ἄμπελος Δέσποινα.

Αδιόδευτε πύλη, χαῖρε ἡν διώδευσε Χριστὸς ὁ Κύρι-
ος, Παραδείσου πύλας ἡ ἀνοίξασα, χαῖρε τῷ τό-
κῳ σου χαῖρε δι' ἧς χαίρει, ὁ οὐρανὸς καὶ γῆ χα-
ρεύει, ἡ τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνάψασα.

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός.

Εἴδει μὲν εἰς πατρίδα, ἐνεγκοῦσάν σε πάτερ ἐπανακάμφασθαι, φίλην καὶ γνησίαν, καὶ καλῶς θρησκάμενην αἰμύνηστε, μετὰ πότμον ἧς περ, φρουρὸς ὑπάρχεις διασώζων, ταύτην σαῖς ἰκεσίαις ἀλώζητον.

Ωκοδόμησας πάτερ, ἀρετῶν ὑποδάθραν πύργον μετέωρον, δι' οὗ καὶ ἀνέπτῃς, πρὸς αὐτὸ τῶν κελῶν τὸ ἀκρότατον, καὶ τὸν ὄντως ὄντα, φύσει Θεὸν ὁρῶν ὡς Σέμιε, ἀπολαύεις αὐτοῦ τῆς Σέωσεως.

Δόξα.

Σήμερον σῆς πατρίδος, δῆμος ἅπας γάνυται μνεῖαν ποιούμενος, τῆς ἀφίξεώς σου, χαρμοσύνῃς πανήγυριν ἔντιμον, ἐκτελῶν σοι πίστει, καὶ εἰς ναὸν τὸν σὸν Σεόφρον, εἰσιῶν τὰς ψῆδας ἀπονέμει σε.

Καὶ νῦν

Ρῆσσι σῶν χειλέων, πάναγνε ἐπόμενοι σὲ μακαρίζομεν· μετὰ σοῦ γὰρ ὄντως, μεγαλεῖα ποιήσας, ὁ Κύριος, ἐμεγάλυνέ σε, καὶ ἀληθῆ Θεοῦ μητέρα, γεννηθεῖς ἐκ γαστρός σου ἀνέδειξεν.

Καταβασία.

Ωτρισμακάριστον ξύλον ἐν ᾧ ἐτάφη Χριστὸς ὁ βασιλεὺς καὶ Κύριος, δι' οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλω ἀπατήσας τῷ ἐν σοὶ δελεασθεῖς Θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκί, τῷ πορέχοντι τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὡδὴ ε'. ὁ Εἰρμὸς.

Τὴν δέησιν ἐκεῖν πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ.

Ηἔμφυχος χαῖρε Δέσποινα κόχλος, ἡ κογχύλη σῶν ἀχράντων αἱμάτων πορφυραυγῆ, ἐρυθρὰν ἀλουργίδα, τῷ τοῦ παντός βασιλεῖ πορφυρώσασα, τὴν γύμνωσιν τὴν τοῦ Ἀδάμ· ἡ σκεπάσασα χαῖρε πανύμνητε.

Στηρίζει μὲν τὰς καρδίας ἀνθρώπων, φυσικῶς ὁ αἰσθητὸς ἄρτος κόρη, χριστιανῶν, τὰς ψυχὰς δὲ κρατύνει, τὸ σὸν ἀδόμενον ἅγιον ὄνομα, ἐντεῦθεν καὶ χαρμονικῶς, πάσα γλῶσσα τὸ χαῖρε κραυγάζει σοι.

Λυχνία ἡ χρυσαυγίζουσα χαῖρε, κίβωτος ἡ θεοχώρητος χαῖρε, χαῖρε σκηνή, χαῖρε ἅγιον ὄρος, χαῖρε τοῦ ζῶντος Θεοῦ πόλις ἔμφυχε, παλάτιον χαῖρε, Χριστοῦ, χαῖρε τέμενος θεῖον πολύφωτον.

Υπέραγνε ὑπεράμωμε χαῖρε, τὸ τῆς φύσεως ἐξαιρετον ἄνθος, χαῖρε κοινὴ, τῶν ἀνθρώπων τοῦ γένους, φιλοτιμία καὶ χάρις θεόσδοτος, τὴν ἄτιμον φύσιν τῶν βροτῶν, ἡ τιμήσασα χαῖρε τῷ τόκῳ σου.

Τοῦ Ἁγίου ἄλλος.

Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν.

Ανθρωπὸς τις τληπαθῶν, καὶ δεινῆ κατατεικόμενος νόσῳ καταναλώσας πάντα, ἰατροῖς ἐναπήλπισται, ἀλλ' ὡς ἤφατο εὐθύς, πίστει σοροῦ σου ὦ Ἱεράρχα, ἴασιν εὔρε τὴν ὀλόσωμεν.

Ρῦσαι πάσης προσβολῆς, αὐτοχθόνους σοὺς τοὺς περικυκλοῦντας τὸν ἅγιον ναὸν σου, ἐναντίας μακάριε, καὶ τιμῶντάς σε σεπτῶς ἄσματα μέλποντάς δὲ ἐκ πόθου, σαῖς ἰκεσίαις Διονύσιε.

Δόξα.

Απασαν τὴν κοσμικὴν, ἀποσάμενος χλιδὴν Ἱεράρχα, Μοῦνην τὴν τῶν Στροφάδων, σεβασμίαν κατέλαβες, καὶ τῶν πάλαι ἀρετῶν, πόθῳ ζηλώσας κανῶν καὶ τύπος, τῶν μοναζόντων ἐναπέφηνας.

Καὶ νῦν.

Εχουσα τὸ συμπαθές, ὡς τεκοῦσα τὸν φιλόανθρωπον Λόγον, σῶσον ἡμᾶς βιαίας, καὶ δεινῆς περιστάσεως· σὲ γὰρ μόνην οἱ πιστοὶ πάντα γνε Δέσποινα προστασίαν ἀκαταμάχητον κεκτήμεθα.

Καταβασία.

Νοτίου θηρὸς ἐν σπλάγχνοις παλάμας Ἰωνᾶς σταυροειδῶς διεκπετάσας τὸ σωτήριον πάθος προδιτύπου σαφῶς, ὅθεν τρίήμερος ἐκδὺς τὴν ὑπερχόσμιον ἀνάστασιν ὑπεζωγράφησε, τοῦ σαρκί προσπαγέντος Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ καὶ τριημέρῳ ἐγέρσει τὸν κόσμον φωτίσαντος.

Κοντάκιον Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Εορτάζει σήμερον, νῆσος Ζακύνθου, καὶ γεραίρει ἄσμασι, τὴν σεβασμίαν ἑορτὴν τοῦ σοῦ λειψάνου ἐπάνοδον, ὦ Ἱεράρχα σοφὲ Διονύσιε.

Ὁ Οἶκος.

Τις τὰς σὰς ἀρετὰς Πάτερ δυνήσεται πάσας, ἅς πρὸ τοῦ τέλους ἐπετέλεσας διηγήσασθαι; καὶ γὰρ ἐκ βρέφους τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον, ἐνστερνησάμενος, καὶ τὰς τῶν πάλαι πράξεις ἐμπράκτως μιμούμενος δοχεῖον ὠφθης Θεοῦ καθαρῶτατον. Ὅθεν καὶ Αἰγίνης Πρόεδρος χρηματίσας, ὡς ἀληθῶς ποιμὴν ὑπὲρ τῆς ποίμνης καλῶς ἐκπεφρόντικας· οὐ χάριν μετὰ τέλος πνεῦμα τὸ σὸν ἐν οὐρανοῖς ὁ Κύριος τοῖς τῶν Ἁσκητῶν συνηρίθμησε πνεύμασι· καὶ σῶμα ἐν γῆ τοῖς τουτῶν ὁμοίως λειψάνοις ἐδόξασε. Ζάκυνθος ἡ σὴ πατρίς σὲ κατέχει κομπάζουσα, ἐκ τῆς τῶν Στροφάδων Μονῆς ἐνεχθέντα· διὸ φύλαττε ταύτην ταῖς πρεσβείαις σου

ἐσθνηκὴν καὶ ἀνώδυνον· ἐξ ἐπιδρομῆς βαρβάρων, λειψίου λιμοῦ καὶ σεισμοῦ καὶ πάσης ἄλλης προσβολῆς ἀνενόχλητον, ὦ Ἱεράρχα σοφὲ Διονύσιε.

Εν μηνί Αὐγούστῳ κδ'. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ σεπτοῦ λειψάνου τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης, καὶ ἡ τούτου ἐκ Στροφάδων εἰς Ζάκυνθον ἐπάνοδος.

Ζάκυνθε τέρπου ἀσμένως δεξαμένη

Σκῆνος πολίτου Διονυσίου θείου

Δέξατο πάτρι' σὸν δέμας εἰκάδι ἀμφὶ τετάρτι.

Στίχ.

Ο

Ἅγιος καὶ θαυματουργὸς Ἱεράρχης ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ ἐν ἔτει Α Φ Μ Σ Γ' (1546) Ἰουνίου κα'. (21) ὑπὸ γονέων πλουσίων καὶ περφανῶν τὴν καταγωγὴν, τοῦ μὲν πατρὸς αὐτοῦ Μωκίου καλουμένου καὶ ἀνήκοντος εἰς τὴν εὐγενῆ οἰκογένειαν τῶν Συγούρων, τῆς δὲ μητρὸς Παυλίνας ἐκ τοῦ γένους τῶν Βαλθίων τῶν ἐκ τῆς Ἑνετικῆς ἀριστοκρατίας. Ἐπιδοθεὶς ὁ Ἅγιος ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων εἰς τὰ γράμματα, καὶ ἰδίως τὰ ἐκκλησιαστικά, καὶ ποτισθεὶς μὲ τὰ γλυκύτατανάματα τῆς ἠθικότητος καὶ τῆς ἀρετῆς ὑπὸ εὐσεβῶν διδασκάλων, ἐπεθύμησεν, ἅμα ἀνδρωθεὶς, ν' ἀκολουθήσῃ τὸν μοναχικὸν βίον, βίον εἰρηνικὸν καὶ ἐκτὸς τῆς κοσμικῆς τύρβης. Εἶναι δὲ ἀξιοπαρατήρητος ἡ κἀκεῖνη μεγάλη θεοσεβεία καὶ ἡ πρὸς τὴν ἀσκησιν κλίσις τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, διότι ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τιμὰς, πλοῦτον, συγγενεὶς καὶ φίλους, καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ νησιδίον τῶν Στροφάδων, (ἐξάρτημα ὄν τῆς Ζακύνθου, πρὸς τὸ νότιον μέρος αὐτῆς κείμενον καὶ ἀπέχον ἕως τεσσαράκοντα μίλια), ἐνθα ἐνδυθεὶς τὸ μοναχικὸν ἔνδυμα ὑπερεῖχεν εἰς τὰς ἀρετὰς, καίτοι νέος τὴν ἡλικίαν, καὶ τοὺς πλέον γέροντας καὶ ἐναρέτους Πατέρας τῆς ἐκεῖ σεβασμίας Μονῆς. Τοιοῦτος δὲ ὢν, τύπος δηλονότι σωφροσύνης καὶ ἐγκρατείας, προεχειρίσθη ἀκολούθως καὶ ἱερεὺς τῆς Μονῆς ἐκείνης, ἵνα προσφέρῃ ἱλαστηρίους εὐχὰς καὶ ἀναιμάκτους τῷ Θεῷ θυσιάς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου.

Ἐπιθυμήσας ἔπειτα ὁ Ἅγιος νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς ἱεροὺς τόπους τῆς Ἱερουσαλὴμ, μετέβη πρὸς εὐρεσιν πλοίου εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου, καὶ ἐκεῖθεν ἐπορεύθη εἰς Ἀθήνας, ὅπου ἐσχετίσθη μετὰ τοῦ μητροπολίτου Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος, πληροφορημένος περὶ τῶν πολλῶν τοῦ Ἁγίου προτερημάτων, ἐξετίμησεν ἔτι μᾶλλον τὸν Ἅγιον ἰδὼν αὐτὸν προσωπικῶς, καὶ ἠβουλήθη νὰ τὸν ἀναβιάσῃ εἰς τὸ ὑψηλὸν τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα διὰ τὴν κενὴν θέσιν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Αἰγίνης. Ὁ φύσει ταπεινὸφρων Ἅγιος Διονύσιος ἠρνήθη ἐπιμόνωσ κατ' ἀρχὰς νὰ δεχθῆ τὴν τοιαύτην τιμὴν, ἀλλὰ τοῦ Μητροπολίτου ἐπιμένοντος καὶ ἐπιβαλλομένου, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὸν Ἅγιον, οὗτος ὑπεχρεώθη ἐπὶ τέλους νὰ συναινέσῃ εἰς τὴν πρότασιν ταύτην. Ἐχειροτονήθη λοιπὸν Ἀρχιεπίσκοπος ὁ Ἅγιος Διονύσιος καὶ μετέβη εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ τῆν νήσον Αἰγίνας, ὅπου καλῶς ἐφ' ἑαυτὸν χρόνον διεύθυνε καὶ θεαρέστως ποιμάνας τὸ ἐκεῖ ὀρθόδοξον ποίμνιον, ἠθέλησεν ἔπειτα νὰ διαφύγῃ τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐγκώμια τῶν πιστῶν, τὰ ἐποῖα εἴλκυε διὰ τῶν κατηρθωμάτων αὐτοῦ, καὶ ἀπεφάσισε νὰ παραιτηθῆ τῆς ἐπισκοπικῆς ἑδρας πράγματι δὲ ἀντικαταστήσας εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην διάδοχον ἄξιον καὶ εὐλογησας καὶ ἀποχαιρετίσας τὸ ποίμνιόν του, εἰς τὸ ὁποῖον ἀφῆκε θλίψιν ἀπαρηγόρητον, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα Ζάκυνθον, ὅπου οἱ συμπολίται τοῦ ὑπεδέχθησαν τὸν σεβαστὸν τοῦτον Ἱεράρχην μὲ χαρὰν ἀνεκδήγητον τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον, χηρευούσης τότε τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ζακύνθου, διὰ πατριαρχικοῦ θεσπισματος ἐδόθη (τῷ 1589) εἰς τὸν Ἅγιον Διονύσιον ἡ ἐπιστοπία τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐκείνης μέχρι τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου. Ἐπειδὴ δὲ τὴν θέσιν ταύτην ἐδέχθη ἀκουσίως ὁ Ἅγιος, ἀπλῶς καὶ μόνον ἵνα εὐχαριστήσῃ τοὺς συμπολίτας τοῦ καὶ ἵνα φανῆ εὐπειθῆς εἰς τὸ πατριαρχικὸν πρόσταγμα, εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου θέλων νὰ ἀπομακρυνθῆ ἐκ τῆς κοσμητικῆς τύρβης ἀπεσύρθη εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἀνοφωνητρίας, (χειμένην εἰς τὰ ὄρη καὶ πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς νήσου, εἴκοσι κτητορικῶν δικαίωματι εἰς τὴν ἐνετικὴν Κυβέρνησιν, παρὰ τῆς βασιλείας τὴν εἶχε λάβῃ ὁ Ἅγιος δι' ἡσυχαστήριον, σήμερον δὲ εἰς τοὺς ἀδελφοὺς Φλαμπουριάρη), καὶ ἐκεῖ ὁ Ἅγιος Διονύσιος ἐγένετο ἠγούμενος. Καθὼς λοιπὸν σωματικῶς ἤρθη εἰς τὰ ὑψίβατα ὄρη, ποιοντοτρόπως καὶ ψυχικῶς μετρησιώθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς διανύσας τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου του ἐπιπόνως, ὁσίως καὶ θεαρέστως, καὶ

πολλαῖς ἄλλαις ἀρεταῖς, ὧν αἱ κυριώτεραι ἡ ἀνεξικακία καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον κατὰ Θεὸν τελεία ἀγάπη. Ταύτην δὲ τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου ἐντολήν ἐτήρησεν ἀπαρδειγματίως ὁ Ἅγιος Διονύσιος, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ ἐπομένου γεγονότος, τὸ ὁποῖον εὐθὺς κατόπιν θὰ περιγράψωμεν.

Ἐἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου κατέφυγέ τις διωκόμενος ὡς φονεὺς Διονυσίου ζητῶν προστασίαν καὶ ἄσυλον. Ὁ Ἅγιος ζητήσας νὰ πληροφορηθῆ τὴν αἰτίαν καὶ τὰ καθέκαστα τοῦ διωγμοῦ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ἔμαθε παρ' αὐτοῦ, (φαντασθῆτε μετὰ πόσης ἐκπλήξεως καὶ πόνου ψυχῆς!) ὅτι ἐφόνευσε Κωνσταντῖνον τὸν Σουλτοῦ αὐτάδελφον. Ἀλλ' ὁ μακρόθυμος Ἅγιος Διονύσιος, μιμούμενος ἀπαρλλάκτως τὸν Σωτῆρα, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ κρεμάμενος παρεκάλει τὸν οὐράνιον αὐτοῦ Πατέρα ὑπὲρ τῶν σταυρωτῶν του, λέγων. « Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι. » (Λουκ. ΚΓ'), ἐλκόμενος, λέγομεν, ὁ Ἅγιος ἐκτὴς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, ἐσχέθη ὅτι ὁ ἀτυχῆς ἐκεῖνος ἄνθρωπος οὐκ εἶδε τί ἐποίησε, καὶ ἀφοῦ ἐφανέρωσεν εἰς αὐτὸν ὅτι τὸ ἀθῶν αἷμα τὸ ὁποῖον ἀναιτίως ἔχυσεν ἦτο τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ του, τὸν ἐνεθάρρυνε καὶ τὸν ἔκρυψε εἰς ἀπόκρυφον μέρος, ὅπου δὲν ἦτο ποτὲ δυνατὸν ν' ἀνακαλυφθῆ. — Ἐφθασαν κατόπιν εἰς τὴν Μονὴν οἱ διώκοντες τὸν φονέα συγγενεῖς τοῦ Ἁγίου, εἰς τοὺς ὁποίους ὑποκρίθεις ἄγνοιαν ὁ Ἅγιος, καὶ ἀκούσας παρ' αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς τοσοῦτω δρομαίας ὁδοιπορίας των, ἀφοῦ ἐκλασε πρῶτον καὶ ἐθρήνησε μετ' αὐτῶν διὰ τὴν αἰφνιδίαν στέρησιν τοῦ φιλάτου Κωνσταντῖνου, ἔκαμεν αὐτοὺς νὰ ἀπομακρυνθῶσι πρὸς ἀνεύρεσιν δῆθεν τοῦ φονεῶς. Ὡφελήθει δὲ τότε τῆς εὐκαιρίας, καὶ νοουθετήσας καὶ διδάξας τὸν εἰς ἄκρον μεταμεληθέντα ἐγκληματίαν ἐκεῖνον, (εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ὁποίου ἀφ' ἐνός μὲν ἡ καλοκάγαθία καὶ ἀνεξικακία τοῦ Ἁγίου διήγειραν ἄπειρον τὸ τῆς εὐγνωμοσύνης αἰσθημα, καὶ ἐξ ἄλλου ἡ διδασκαλία του ἐπένευσε τὴν ἄρετήν), ἀπέστειλεν αὐτὸν ταχέως εἰς τὴν ἄλλοδαπήν, ὅπου καὶ ἐσώθη. Ὅποιον ἀληθῶς ἔργον ἀρετῆς καὶ ὑπεράνθρωπον! Δικαίως οὖν καὶ ὁ μισθοδοτῆς Θεὸς τὴν χριστομίμητον ταύτην ἀρετὴν τοῦ Ἁγίου ἀνταμείψας, ἐδωρήσατο αὐτῷ τὴν χάριν τῶν θαυμάτων, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ ἀφηγηθῶμεν νῦν τινὰ τῶν κατὰ τὸν βίον αὐτοῦ, εἴτα δὲ ἐκ τῶν μετὰ θάνατον.

Καὶ πρῶτον θαῦμα τοῦ Ἁγίου κατὰ τὸν βίον αὐτοῦ ἀναφέρεται ἐν ἑξῆς. Μεταβαίνων ὁ Ἅγιος ἐκ τῆς Μονῆς τῆς Ἀναφωνητρίας εἰς τὴν πόλιν μετὰ Δανιήλ τοῦ διακόνου του, βροχῆς ῥαγδαίας πεσοῦσης, οὔτε ὁ Ἅγιος ἐβράχη ποσῶς οὔτε ὁ συνοδοιπόρος του διάκονος, οὐχὶ μόνον δὲ ἀλλὰ καὶ τὸν ῥοὺν ποταμοῦ ἐσταμάτησε καὶ διήλθον αὐτὸν ἀμφοτέροι μὲ ἀβρόχους τοὺς πόδας. Τοῦ δὲ διακόνου ἐκπληττομένου διὰ τὰ θυματουργήματα ταῦτα, ἐπέβαλεν αὐτῷ ἐπιτίμιον ὁ Ἅγιος ὅπως κρατήσῃ αὐτὰ κεκρυμμένα, τὰ ὅποια καὶ πράγματι μόνον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἁγίου ἐφάνέρωσεν.

Νεκροὺς ἀδιαλύτους μείναντας, ἕνεκα ἀφορισμοῦ, διέλυσε διὰ τῆς προσευχῆς εἰς χῶμα καὶ εἰς ξηρὰ κόκκαλα. Τοῦτο συνέβη εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῶν Ἑξῶν, τὴν Μητρόπολιν τῆς νήσου Ζακύνθου, ὅπου ἀνοιχθέντος τάφου εὗρέθη τὸ σῶμα γυναικὸς ἀδιαλύτον. Ἐτυχε δὲ τότε ὁ Ἅγιος νὰ ἦναι εἰς τὴν πόλιν, καὶ παρακληθεὶς ὑπὸ τῶν συγγενῶν τῆς ἀτυχοῦς γυναικὸς μετέβη εἰς τὸν Ναὸν, ὅπου διέταξε νὰ ἐκβάλουν τὸ πτώμα ἐκεῖνο ἐκ τοῦ τάφου καὶ νὰ τὸ τοποθετήσουν εἰς ἓν στασιδίον· τούτου δὲ γενομένου, ἐφόρεσε τὸ ἐπιτραχήλιον καὶ ὠμοφόριον, γονυκλιῶς δὲ προσευχόμενος ἐδέετο τοῦ Θεοῦ μετὰ δακρύων πρὸς διάλυσιν τοῦ δεσμοῦ τοῦ ἀφορισμοῦ. Καὶ ὦ τοῦ θαύματος! Ἄμα ὁ Ἅγιος ἀνέγνωσε τὴν συγχωρητικὴν εὐχὴν, τὸ ἄπνουν ἐκεῖνο πτώμα ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν, ὡς διὰ τὴν προσκυνήσῃ τὸν Ἅγιον, ἔπεσεν ἔπειτα χαμαὶ καὶ διελύθη εἰς χοῦν καὶ ὀστέα. Ὅμοιον ἐτέλεσε θαῦμα ὁ Ἅγιος Διονύσιος καὶ εἰς τὸ χωρίον Καταστάριον ἐπὶ πτώματός τινος ἀφορισμένου ἀνδρός.

Μωρὰν δεισιδαιμονίαν ἀλιέων κατὰ ῥασοφόρων, ἧτις καὶ σήμερον ἀκόμη ἐπικρατεῖ εἰς τὰ κατώτατα στρώματα τῆς κοινωνίας, διὰ παραδόξου θαύματος διεσκέδασε τότε ὁ Ἅγιος. Ἴδου δὲ πῶς: Συγγενὴς τις τοῦ Ἁγίου πλούσιος καὶ ἔχων ἐπισημότητα, προσεκάλεσε τὸν Ἅγιον, ὡς καὶ ἄλλα τινὰ ἔξοχα πρόσωπα, ἱερεῖς τε καὶ λαϊκοὺς, ὅπως μεταβῶσι πρὸς διασκέδασιν καὶ ἀλιεῖαν εἰς μικρὸν τι νησιδίον, ὀλίγον ἀπέχον τῆς νήσου Ζακύνθου, πρὸς τὸ βόρειον αὐτῆς μέρος κείμενον καὶ καλούμενον Βοῖδι, ὅπου ὑπάρχει μικρὰ Μονὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος. Μόλις δὲ εἰσῆλθον εἰς τὸ πλοῖον οἱ ἱερωμένοι, οἱ ἄγριχοι ψαράδες ἤρχισαν νὰ γογγύζουν, κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν, ὡς εἶπομεν, πρόληψιν, ὅτι δῆθεν, ἐπειδὴ εἰς τὸ μικρὸν αὐτὸ ταξεῖδι ὑπάρχουν μαζὺ καὶ ῥασοφόροι, θὰ ἀποτύχουν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ ψάρεμα. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔφθασεν ἡ συντροφία εἰς τὸ

προσδιωρισμένον μέρος, ἀπεσύρθησαν ἅπαντες οἱ προσκεκλημένοι εἰς τὸ Μοναστήριον ὅπως ἀναπαυθῶσιν, οἱ δὲ ψαράδες, κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀρχοντος, ὑπῆγαν νὰ ῥίψουν τὰ δίκτυα, ἀλλ' ἐπανήλθον οὐχὶ μόνον ἀνευ τινὸς ἀποτελέσματος διότι δὲν εὔρον ἰχθύς, ἀλλὰ καὶ ἐνδομύχως κατηγανακτισμένοι κατὰ τῶν ἐν τῇ συνοδίᾳ ῥασοφόρων, ὡς τῶν μόνων αἰτίων τῆς ἀποτυχίας τῶν ταύτης. Καὶ ὁ μὲν ἀρχων ἐλυπήθη πολὺ διότι δὲν εὔρον ὀψάρια· ὁ δὲ Ἅγιος μαθὼν παρ' αὐτοῦ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης του, καὶ τὴν ὀλεθρίαν τῶν ἀλιέων πρόληψιν, καὶ θέλων ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀθυμίαν ἐκείνου, καὶ ἀφ' ἑτέρου σκανδαλισθεὶς ἐκ τῆς πλάνης τῶν ἀμαρτωῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειαν τῆς θείας χάριτος, καὶ εὐλογήσας τὰ δίκτυα διέταξε ἀμέσως νὰ ῥίψωσιν αὐτὰ εἰς ὠρισμένην θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν, καίτοι ἐπέμενον κατ' ἀρχὰς οἱ ἀλιεῖς ὅτι δὲν εἶναι ψαρότοπος, εὔρον οὐχ ἥττον τοσαύτην ἰχθύων πληθύν, ὥστε μετὰ κόπου ἠδυνήθησαν καὶ τοὺς σύρου καὶ βάλλουν εἰς τὸ πλοῖον. Τότε ἐκπληκτοὶ γενόμενοι οἱ ἀλιεῖς, καὶ ἐπιστρέψαντες εἰς τὴν ξηρὰν, ἔπεσον εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἁγίου ζητοῦντες παρ' αὐτοῦ συγχώρησιν καὶ ὁμολογοῦντες τὸ σφάλμα των.

Εἶχε δὲ ὁ Ἅγιος παρὰ Θεοῦ, πλὴν τῆς χάριτος τῶν θαυμάτων, καὶ τὴν διορατικότητα ἐκείνην τῆς ψυχῆς, μετὰ τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυπτε τὰ ἀπόκρυφα ἀμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων. Ὡς ἐν παραδείγματι: Παγκράτιός τις Ἀρβανιτάκης, ἱερομόναχος Ζακύνθιος, πληροφορούμενος περὶ τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν κατορθωμάτων τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, προσῆλθεν εἰς αὐτὸν ἵνα ἐξομολογηθῆ, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐξομολόγησίν του ἀπέκρυψε τὸ σπουδαιότερον τῶν ἀμαρτημάτων του, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζε κεκρυμμένον εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων. Ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσε τὴν ἐξομολόγησίν του, καὶ ἀφοῦ εἰς τὰς ἐπανειλημμένας ἐρωτήσεις τοῦ Ἁγίου, ἐὰν ἔχη ἄλλο τι νὰ εἴπῃ; ἀπήντησεν ὅχι, τότε ὁ Ἅγιος μετὰ τὸν φωνῆς ἐπιπληκτικὸν τῷ ὑπενθύμισεν, ὅτι ἱερουργῶν εἰς τὸν δεῖνα ναὸν καὶ τὴν δεῖνα ἡμέραν τῷ ἔπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν ὁ τίμιος Μαργαρίτης. Ἐντροπίζοντάς τότε ὅπως γενόμενος ὁ Παγκράτιος, καὶ ἐκπληττόμενος διὰ τὴν διορατικότητα τοῦ Ἁγίου, ὡμολόγησε τὸ ἀμάρτημά του τοῦτο ἐξαιτούμενος μετὰ δακρύων καὶ συντριβῆς καρδίας παρὰ τοῦ Ἁγίου συγχώρησιν. Ὁ δὲ πνευματικὸς πατὴρ Διονύσιος ἐδέχθη τὴν μετάνοιάν του καὶ τὸν ἐσυγχώρησε, νουθετήσας δὲ αὐτὸν διὰ τὸ μέλλον τὸν ἀπέλυσε.

μακον, ἢ τοῦ Ἁγίου τὴν βοήθειαν διότι τελέσαντες ἀγίασθόντες μετὰ τὰς χεῖρας τοῦ τιμίου Λειψάνου ἔρραναν μετὰ τὸ ἡγιασμένον ὕδωρ τὰ τυφλωθέντα ζῶα, τὰ ὁποῖα ὄλα ὁμοῦ (ὦ τοῦ θαύματος!) ἀνέβλεψαν. Καὶ οὕτω ἐπανήλθον μετὰ τοῦ Λειψάνου οἱ Πατέρες εἰς τὴν Μονὴν τῶν Στροφάδων ὑπερευχαριστήμενοι διὰ τὸ τελεσθὲν θαῦμα ὑπὸ τοῦ Ἁγίου.

Γυνὴ τις σεμνὴ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει τῆς Ζακύνθου, στερουμένη ἀρσενικοῦ τέκνου, θερμῶς παρεκάλει τὸν Ἅγιον ἵνα ἀπολάβῃ τοιοῦτου· εἰσακουσθεῖσα δὲ, ταχέως συνέλαβε καὶ ἔτεκεν ἀρσενικὸν κατὰ τὰς εὐχὰς καὶ τὰς ἐπιθυμίας τῆς.

Ετέρα γυνὴ, συγγενὴς τοῦ Ἁγίου, προσβληθεῖσα ὑπὸ ἀποπληξίας ἐγένετο ἄλαλος, καὶ μόνον μετὰ τὴν ἀφήν τοῦ δακτύλου τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου ἐντελῶς ἰάθη.

Τὸν εἰρημένον δάκτυλον τοῦ Ἁγίου, χριστιανὸς τις μεταβάς εἰς τὴν Μονὴν τῶν Στροφάδων, προσκυνήσεως χάριν, ἐνῶ ἠσπάζετο τὸ Ἅγιον Λείψανον, τὸν ἔκοψε κρυφίως δι' εὐλάβειαν ἵνα τὸν λάβῃ μετ' ἑαυτοῦ, ἀλλὰ θέλων νὰ ἐξέλθῃ τοῦ νάρθηκος, ὅπου ἔκειτο τὸ Λείψανον, ἐμποδίζετο ἀοράτως· ὥστε ἐννοήσας τὸ θαῦμα, ὡμολόγησεν εἰς τοὺς Πατέρας τὸ γεγονός, καὶ τότε μόνον ἔμεινεν ἐλεύθερος ὁ προσκυνητὴς ἐκεῖνος καὶ ἀνεμποδιστῶς ἐξῆλθε τοῦ νάρθηκος, ὅτε παρέδωκε τὸν ἅγιον δάκτυλον εἰς τὸν Ἡγούμενον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπέμφεν εἰς Ζάκυνθον πρὸς ἀγίασμόν τῆς πατρίδος τοῦ Ἁγίου καὶ παραμυθίαν καὶ πνευματικὴν ἀγαλλίασιν τῶν συμπολιτῶν του.

Εἰς τινα Μοναχὸν Θεοφύλακτον καλούμενον, τολμηρὸν καὶ ἀναίτησιν, ὁ ὁποῖος ἐφοβέριζεν ὅτι ἤθελε κακοποιήσῃ τὸν σεβάσμιον τῶν Στροφάδων Ἡγούμενον Νεκτάριον, — διότι οὗτος προσεκάλεσεν εἰς τὴν ἐπιστασίαν τῆς Μονῆς τὸν αἰδιδίμον Πατριάρχην Μεθόδιον, παραιτηθέντα κατὰ τὰ 1685 τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἀπελθόντα τότε εἰς Ζάκυνθον, — φανείς νύκτωρ ὀφθαλμοφανῶς ὁ Ἅγιος Διονύσιος, καὶ ράπισας αὐτὸν δυνατὰ κατὰ πρόσωπον τὸν διώσθασε.

Καλλιόπιον Ἱερομόναχον διατρίβοντα εἰς τὴν Μονὴν τῶν Στροφάδων, καὶ σκεπτόμενον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του Κεφαλληνίαν, ἐνουθέτησε καθ' ὕπνον ὁ Ἅγιος νὰ μὴ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν πρὶν ἢ ἐντελῶς ἐξασκηθῇ εἰς τὴν μοναδικὴν ζωὴν· ὅπερ μετὰ χαρᾶς ὁ Καλλιόπιος ἐπραξέ κατὰ τὴν διταγὴν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου.

Σάββας τις μεγαλόσχημος καὶ ὑπέργηρος ἠδουλήθη ποτὲ νὰ κοιμηθῇ τάχα δι' εὐλάβειαν ἐπὶ τινος παλαιᾶς λάρνακος τοῦ

τοῦ Ἁγίου Λειψάνου, ἢ ὁποῖα εὕρισκετο κενὴ εἰς τι μέρος τῆς Μονῆς· ἐκεῖ δὲ κοιμώμενος, ἐνῶ ἐκινδύνευε νὰ μολυνθῇ ἀπὸ ἐπήρειαν τοῦ ψυχοφθόρου δαίμονος, χρηματισθεὶς κατ' ὄναρ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου, καὶ ἐξυπνήσας, ἐτηρήθη ἀμόλυτος.

Μεθόδιός τις, ἕτερος Ἱερομόναχος, ἐκ Ρεθύμνης τῆς Κρήτης, ἐχρημάτισε καὶ Ἡγούμενος, ἔλαβε παρὰ τινος προσκυνητοῦ μίαν λαμπάδα, ἵνα τὴν ἀνάψῃ ἔμπροσθεν τοῦ Ἁγίου Λειψάνου. Ἐπειδὴ δὲ οὗτος ἠμέλεισε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν τοῦ εὐσεβοῦς ἐκείνου χριστιανοῦ, φανείς εἰς αὐτὸν ὁ Ἅγιος κατ' ὄναρ πικρῶς τὸν ἤλεγξε διὰ τὴν ἀμέλειάν του ταύτην· ὅθεν καταληθθεὶς ὑπὸ τρόμου ὁ Μεθόδιος ἐξετέλεσε πάραυτα τὸ ἔργον, καὶ τότε ἐκ δευτέρου φανείς εἰς αὐτὸν ὁ Ἅγιος, ἐνῶ ἔκοιματο, ἰλαρῶς τὸν ὑλόγησεν.

Ενῶ ἐμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ ἐκ Ζακύνθου (ὅθεν προμηθεύονται τὰ χρειώδη) εἰς Στροφάδας τὸ πλοῖαριον τῆς Μονῆς, εἰς εὐσεβῆς, ὀνομαζόμενος Ἀναστάσιος, ἔδωκεν εἰς τοὺς ἐν τῷ πλοιαρίῳ μοναχοὺς μίαν ἄλλην καὶ αὐτὸς λαμπάδα διὰ τὸν Ἅγιον. Φθάσαντες δὲ εἰς Στροφάδας καὶ ἀναζητήσαντες τὴν λαμπάδα, δὲν τὴν εὔρον ἐντὸς τοῦ πλοιαρίου, διὰ καὶ ἐνόμισαν ὅτι τὴν ἀφήκαν εἰς Ζάκυνθον· ἀλλὰ ἀφοῦ ἔσυραν τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν, εἶδον τὴν λαμπάδα προσηρητημένην εἰς τὴν τρίπιν (καρίαν) καὶ εὐλόγως ἐκ τούτου ἐξελαβον, ὅτι καθ' ὅλον τὸ ταξίδιον οὕτω παραδόξως καὶ ἡ λαμπὰς συνέπλευσεν. Ὅθεν ἐκπλαγέντες διὰ τὸ θαῦμα οἱ Πατέρες ἐδόξασαν τὸν Θεὸν, μεγαλύνοντες καὶ τὸν θεράποντα αὐτοῦ θαυματουργὸν Διονύσιον, τὴν δὲ λαμπάδα ἤναψαν ἔμπροσθεν τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ Λειψάνου.

Εκεῖ, εἰς Στροφάδας, ὑπῆγεν εἰς χριστιανὸς, ὅστις ἠνωχλεῖτο ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου· εὐσπλαγχνισθέντες δὲ αὐτὸν οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς, ἔλαβον ἔλαιον ἐκ τῆς κανδήλας τοῦ Ἁγίου, καὶ χρίσαντες αὐτὸν, τὸν ἐλύτρωσαν ἀπὸ τοῦ πονηροῦ δαίμονος. Οὕτω δὲ ἀπῆλθεν ὑγιής, ὕμνων τὸν Κύριον καὶ εὐχαριστῶν τὸν Ὅσιον.

Ηγούμενευεν εἰς τὴν αὐτὴν Μονὴν τῶν Στροφάδων Δανιὴλ τις Ἱερομόναχος, τὸ ἐπώνυμον Γουράτος, ὅστις ἀμφίβαλλε πολὺ περὶ τῆς ἀγιότητος τοῦ Ἱεράρχου Διονυσίου. Διόπερ νύκτα τινὰ ἐφαντάσθη ὅτι ἐλθὼν, κατὰ τὴν συνήθειαν, ὁ ἐκκλησιάρχης ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν ἀδειαν ἵνα σημάνῃ τὸν Ὅρθρον. Ἐγερθεὶς δὲ κατόπιν τῆς κλίνης ὁ Ἡγούμενος καὶ φθάσας εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ νάρθηκος τοῦ ναοῦ, ἢ ὁποῖα ἦτο ἀπέναντι τοῦ Λειψάνου, βλέπει ὀφθαλμοφανῶς μεγάλην φωτοχυσίαν, καὶ τὸν Ἀρχιερέα Διονύσιον ἱστά-

μενον ὄρθιον ἐξῶθεν τῆς λάρνακος, καὶ διακονούμενον ἐν ὑμνωδοῖς ὑπὸ Πρεσβυτέρων καὶ Διακόνων λευκὰ ἐνδεδυμένων, ὡτὰν ἐμελλε νὰ τελέσῃ μυσταγωγίαν· εἰς δὲ τῶν Ἱερέων, ὅστις ἴστατο εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Ἱεράρχου, θεωρῶν ἀσκαρδαμυκτὶ τὸν Ἠγούμενον καὶ κινῶν ὀλίγον τὴν κεφαλὴν του τῷ εἶπεν: « Ἐπληροφορήθης τώρα, ἢ ἀκόμη ἀμφιβάλλεις; » Ἐντρομος ὄθεν γενόμενος ἐκ τῆς παραδόξου ὁράσεως ὁ Ἠγούμενος, ἀπεμακρύνθη τοῦ ναοῦ, ἀλλ' ἐπαυθῶν ἵνα ἴδῃ ἐὰν ἐξακολουθῇ τὸ περίεργον ἐκεῖνο θέαμα, ἅμα ἔφθασεν εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ νάρθηκος βλέπει τὸν Ἅγιον ἀποσυρόμενον εἰς τὴν ἐξουτοῦ λάρνακα, καὶ εὐθέως σβυνόμενα τὰ φῶτα, καὶ τοὺς Ἱερεῖς καὶ Διακόνους ἀφανεῖς γενομένους. Ἐπέστρεψε τότε εἰς τὸ κελλῖον του, καὶ ἀφοῦ ὑπῆγε πραγματικῶς ὁ ἐκκλησιάρχης ἵνα τῷ ζητήσῃ τὴν ἀδειαν διὰ τὸν Ὀρθρον, μετέβη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν Ναόν, καὶ διηγῆθη εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς λοιποὺς Πατέρας τὸ παράδοξον θέαμα. Ὅλοι δὲ ὁμοῦ προσήλθον ἐνώπιον τῆς λάρνακος τοῦ Ἁγίου ψάλλοντες καὶ ὑμνοῦντες αὐτὸν ἐν καταλύξει, ὁ δὲ Ἠγούμενος τὸν Παντοεργὸν σφοδρῶς ἐμεγάλυνε, τὸν θαυμαστώσαντα μεγάλως τὸν Ὅσιον αὐτοῦ, καὶ αὐτὸν ἐκ τῆς πονηρᾶς ἐλευθερώσαντα ἀμφιβολίας.

Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1716, ἐν μηνί Ἰουνίῳ, ὅτε ὁ ὀθωμανικὸς στόλος διηυθύνετο πρὸς ἐκπόρθησιν τῆς Κερκύρας καὶ διῆλθε διὰ τῶν Στροφάδων, οἱ Πατέρες τοῦ ἐκεῖ Μοναστηρίου φοβηθέντες ἔκρυψαν ἐν τῷ δύο σπηλαίῳ μετὰ τῶν ἄλλων πολυτίμων εἰδῶν τῆς Μονῆς καὶ τὸ σεβάσιμον Λείψανον τοῦ Ἁγίου. Καὶ τότε μὲν ἔμειναν ἀνενόητοι ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν μετὰ δὲ τὴν ἐκ Κερκύρας εἰσχρὰν, ταῖς πρεσβείαις τοῦ θαυματουργοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, φυγὴν τῶν ὀρδῆ βαρβάρων μένεα τότε ὡς ἐκ τῆς ἀποτυχίας των ἐκείνης πνεόντων κατὰ τῶν χριστιανῶν, ὀδηγουμένη ὑπὸ τινος οἰμοδίψου, Μούστου ὀνομαζομένου, ἀποβίβασθεῖσα εἰς τὴν νῆσον, ἐφώρμησεν εἰς τὴν Μονὴν· συνέλαβον δὲ εὐθὺς τὸν Ἠγούμενον μετὰ τῶν Πατέρων, πλὴν τεσσάρων, οἵτινες ἐπρόφθασαν νὰ κρυβῶσι, καὶ διὰ πικρῶν καὶ τυραννικῶν βασάνων ἠνάγκασαν αὐτοὺς νὰ τοῖς ἀποκαλύψωσι τοὺς θησαυροὺς τῆς Μονῆς. Οὕτω λσφυραγωγῆσαντες τὴν Μονὴν καὶ θανατώσαντες τοὺς Μοναχοὺς, ἀνεχώρησαν, λαβόντες μὲν ἐν τῷ πλοίῳ των τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἀφήσαντες δὲ ἀνέπαφον, κατὰ θεῖαν εἰκονομίαν, τοῦ Ἁγίου τὸ Λείψανον, ἐκτὸς τῶν δύο χειρῶν τὰς ὁποίας τέσσαρες χριστιανοὶ ἐκ τοῦ πληρώματος τοῦ πλοίου ἀποκόψαντες δι' εὐλάβειαν, καὶ διχάσαντες ἔλαβον ἕκαστος ἀνὰ ἓν τεμάχιον πρὸς ἀγιασμόν των. Ἀλλὰ μετὰ

ταῦτα σκεπτόμενος ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν, ὅτι ἔχουσι ἀξίαν τινὰ αἱ χεῖρες τοῦ Ἁγίου Λειψάνου, ἔλαβεν αὐτὰς καὶ εἰς Χιον τὰς ἐπώλησεν εἰς τὸν τότε Ἀρχιερέα αὐτῆς Ἀγαθάγγελον καὶ εἰς ἓνα εὐλαβῆ Μοναχὸν Ἀκάκιον τοῦνομα, οἵτινες καὶ τὰς ἐπεμψαν χάριν εὐλαβείας εἰς τὴν Μονὴν τῶν Στροφάδων· τὴν δὲ εἰκόνα τῆς Παρθένου ἠγόρασαν εἰς Πάτμον δύο ἀδελφοί, οἵτινες ἐπίσης καὶ αὐτὴν ἐπεμψαν εἰς Στροφάδας. Μετὰ δὲ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ βιρβαρικοῦ στόλου ἐξεληθόντες τῆς κρύπτης των οἱ τέσσαρες διασωθέντες καλόγηροι, καὶ ἰδόντες τὰ γενόμενα ἐλυπήθησαν σφόδρα· ἐνῶ δὲ καὶ ἐντελῶς ἀπηλπίσθησαν διὰ τὴν ἔλλειψιν τροφῶν, βλέπουσιν ἀπροσδοκῆτως δύο ἐνετικά πλοῖα ἀπὸ μακρὰν πλείοντα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀφοῦ ἔκαμαν σημεῖα καὶ ἤγαγον εἰς τὸν ὄρμον των ἐπιβιβάζονται ἐπ' αὐτῶν καὶ ἀφικνοῦνται εἰς Ζάκυνθον τὴν 24 Αὐγούστου 1716 κομίζοντες εἰς τὴν πατρίαν αὐτοῦ γῆν καὶ τὸ πανσεβάσιμον Λείψανον τοῦ Ἁγίου Διονυσίου. Διαδοθείσης οὖν τῆς φήμης ταύτης ἐν Ζακύνθῳ συνέρρευσαν πανταχόθεν, Ἱερεῖς τε καὶ λαϊκοί, πλοῦσιοι καὶ πένητες, ὅπως ἀσπασθῶσι τὸ Ἅγιον Λείψανον· ἀφοῦ δὲ ὠκοδομήθη κατάλληλος Ναὸς ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Ἀμμου καὶ ἐπὶ οἰκοπέδῳ ἀνήκοντος τῇ Μονῇ τῶν Στροφάδων, κατετέθη ἐν αὐτῷ, τιμωμένῳ μέχρι σήμερον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου, τὸ σεπτὸν σκήνος, ὅπερ βρούει θαύματα καὶ πηγάζει ἰάματα πρὸς δόξαν τοῦ ἐπουρανοῦ Θεοῦ — Τελεῖται δὲ ἡ Ἀνακομιδὴ αὕτη τοῦ Ἁγίου Λειψάνου τὴν 24 Αὐγούστου.

Ἐκ τῶν πολλῶν δὲ συγχρόνων θαυμάτων παρατίτομεν ἐν ταῦθα ὀλίγα τινά.

Ανδρόγυνον ἐκ Πελοποννήσου, συνελθὸν ἀπὸ δεκαετίας εἰς ἄγαμον, δὲν εἶχεν ἀποκτήσει τέκνον, ὄθεν παρεχίλεσαν τὸν Ἅγιον νὰ τοῖς χαρίσῃ τοιοῦτον ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει νὰ βαπτίσωσιν αὐτὸ εἰς τὸν ἐν Ζακύνθῳ Ναόν του· εἶδε δὲ τότε ἡ γυνὴ κατ' ὄναρ τὸν Ἅγιον, εἰπόντα αὐτῇ: « Τί ζητεῖς παρ' ἐμοῦ, γύναι; ἰδοὺ εἰσήκουσεν ὁ Θεὸς τῆς δεήσεως ὑμῶν, καὶ θέλετε τύχει τῆς ἐπιθυμίας σας τάχιστα. » Πράγματι δὲ συλλαβοῦσα αὕτη ἔτεκεν υἱὸν χαριέστατον ταῖς τοῦ Ἁγίου πρεσβείαις· διὸ περιχαρεῖς γενόμενοι οἱ τε γεννήτορες καὶ ἅπαντες οἱ συγγενεῖς των ἐδόξαζον τὸν Θεὸν καὶ τὸν θεράποντα αὐτοῦ Ἅγιον Διονύσιον. Μετὰ παρέλευσιν δὲ πέντε μηνῶν ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ, ἠτοιμάσθησαν ν' ἀναχωρήσωσιν εἰς Ζάκυνθον πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεώς των, ἀλλ' ἐναντίου πνεύσαντος ἀνέμου ἐμποδίσθη τὸ πλοῖον ν' ἀναχωρήσῃ, καὶ ἐν τῷ μεταξύ ἠσθένησε βαρέως τὸ τέκνον των· τοῦτο ὁμως δὲν ἀπεδείλια-

σεν αὐτοὺς καὶ ἀπέπλευσαν ἅμα διεσκεδάσθη ἡ κακοκαιρία. Πλὴν, φεβ! ἐνῶ ἦσαν ὀλίγον μακρὰν τῆς Ζακύνθου, ἕως τέσσαρα μίλια, ἐτελεύτησε τὸ ἀγαπητὸν βρέφος. Ἐκαστος δύναται νὰ φαντασθῆ τὸς κοπετοὺς καὶ τοὺς ὄδυρμούς τῶν ἀτυχῶν ἐκείνων γονέων ὁ ἀὴρ ἀντήχει ἐκ τῶν κραυγῶν των. Ἡ γκυροβόλησε τέλος εἰς τὸν λιμένα τὸ πλοῖον ἀφ' ἐσπέρας, τὴν δὲ ἐπιούσαν πρωίαν ἠθέλησαν, καίτοι ἀποθαμμένον, νὰ προσφέρωσι τὸ τέκνον των εἰς τὸν Ἅγιον οἱ ἀγαθοί, ἀλλ' ἀτυχεῖς ἐκείνοι γονεῖς. Ἐπορεύθησαν λοιπὸν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου φέροντες τὸ τεθνηκὸς καὶ ὑπὸ πολλῶν ἄλλων χριστιανῶν συνοδευόμενοι (οἵτινες ἔσπευσαν εἰς παραμυθίαν αὐτῶν) ἀποθέσαντες δὲ τὸ πτώμα πλησίον τῆς ἱερᾶς λάρνακος, δακρυρροούντες καὶ ὀλοφυρόμενοι ἔλεγον, ὅτι ἂν καὶ ἐξ ἁμαρτιῶν ἀπώλεσαν τὸ προσφιλὲς αὐτοῖς τέκνον, δὲν καθυστέρησαν ὅμως καὶ τῆς ἑαυτῶν ὑποσχέσεως· ἀλλὰ τότε αἴφνης, ὦ τοῦ θαύματος! τὸ βρέφος ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ κλαυθμυρίζον ἐζήτει τὴν μητέρα του! Ἐπὶ τῇ παραδόξῳ θεᾷ ταύτῃ οἱ παρεστῶτες γονυκλινεῖς ἐφώνουν τὸ, Κύριε ἐλέησον· ἡ δὲ τάλαινα μήτηρ ἐπαναβλέπουσα τὸ τέκνον τῆς εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν, ἐνῶ πρὸ δεκαοκτῶ ὠρῶν νεκρὸν ἔκειτο ἐνώπιόν τῆς, ἔπεσε κατὰ γῆς λειπόθυμος ὡς νεκρά. Ἐπειτα ἀναλαβοῦσα ἐδέχθη αὐτὸ εἰς τοὺς κόλπους τῆς, καὶ βαπτισθὲν ὠνομάσθη Διονύσιος. Οὕτως ἀνεχώρησαν χαίροντες οἱ εὐλαβεῖς ἐκείνοι σύζυγοι δοξάζοντες τὸν Θεὸν καὶ κηρύττοντες πανταχοῦ τὸ θαυμάσιον, διὰ τὸ ὅποιον εὐγνωμονῶν ὁ Διονύσιος ρυδέποτε ἔλλειπε κατὰ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου νὰ φέρῃ αὐτῷ κηρία καὶ παντοῖα θυμιάματα.

Εν ἔτει 1820 τὴν 17ην Δεκεμβρίου, τελουμένης τῆς περιεργωγῆς τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου ἀνὰ τὴν πόλιν Ζακύνθου, καὶ προκειμένου νὰ διέλθῃ τὸ Λεῖψανον ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν πλατείαν τῶν Ἁγίων Πάντων ἐγερθέντος τότε ἀγάλματος τοῦ Ἀρμοστοῦ Θωμᾶ Μετλανδίου, ὅπως τελεσθῆ δέησις καὶ τὰ ἀποκαλυπτῆρια αὐτοῦ ἐγένετο τὴν νύκτα μέγας σεισμός καὶ συνεχεῖς ἀπὸ πρωίας, ἔπεσε δὲ χάλαζι μεγάλη καὶ βροχῇ ραγδαϊοτάτῃ, παρακωλύσασα τὴν τελετὴν νὰ προχωρήσῃ. Τότε ἠναγκάσθησαν νὰ φέρωσιν τὸ Ἅγιον Λεῖψανον καὶ καταθέσωσιν αὐτὸ προσωρινῶς ἐν τῷ Ναῷ τῆς Πεφανερωμένης, ὁ δὲ τότε Τοποτηρητῆς Colonel Ross συνοδευόμενος ὑπὸ τινος Ἀγγλοῦ ναυάρχου, παρατυχόντος ἐνταῦθα, ἐπορεύθη εἰς τὸν εἰρημένον ναὸν, καὶ διατάξας νὰ μὴ παραμείνωσιν ἐν τῷ ναῷ ἕτεροι ἐκτός αὐτοῦ, τοῦ ναυάρχου καὶ τῶν ἐπιτρόπων, προσήξατο γονυκλινῶς καὶ μετὰ συγκινήσεως ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Λειψάνου, καταθέσας πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἁγίου καὶ

τὸ χρυσοῦν ἐγκόλιον ὅπερ εἶχον προσενέγκῃ αὐτῷ οἱ Λευκάδιοι ὅτε κατὰ τὴν ἐν τῇ νήσῳ ἐκείνῃ διοίκησίν του διέπρεψεν ἐπὶ καλοκάγαθiais, καὶ τὸ ὅποιον ὑπάρχει ἔτι καὶ σήμερον ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Λειψάνου, εἰς τεκμήριον τοῦ τελεσθέντος θαύματος.

Εἰς ὑποδηματοποιὸς Παναγιώτης Καλουτζόπουλος Ζακύνθιος, διὰ τοῦ ἰδρώτος τοῦ προσώπου αὐτοῦ συντηρῶν τὴν οἰκογένειάν του, ἀπώλεσεν ἐντελῶς ὁ ἀτυχῆς τὴν ὄρασιν, καὶ κατὰ παρακίνησιν τῆς συζύγου του ἐπεκαλέσθη τὸν Ἅγιον ὅπως λάβῃ τὸ πολυτίμον φῶς του. Ὄθεν λαβὼν ἀνὰ χεῖρας ὁ τυφλὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου, κατησπάζετο αὐτὴν στενάζων ἐκ βάθους καρδίας καὶ ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειάν του. Κατὰ δὲ τὴν ἰδ' τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου βλέπει κατ' ὄναρ τὸν Ἅγιον ὡς Ἀρχιερέα μετὰ τοῦ ἐπανωμανδύου του, ὅστις πλησιάσας ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τοῦ δεξιῦ βραχίονος καὶ τὸν λέγει: «Θάρσει τέκνον, πίστευε εἰς τὸν Θεόν, καὶ μὴ λυποῦ, διότι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἕξεις τὸ φῶς σου καὶ ἐντελῶς θέλεις θεραπευθῆ, μὴ φανερώσης δὲ τοῦτο ἕως οὗ λάβῃς ἐντελῶς τὴν ἴασιν.» Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐγένετο ἄφαντος. Τότε ἐγερθεὶς τοῦ ὕπνου ὁ τυφλὸς Παναγιώτης διηγήθη τὴν ὄπτασιν ταύτην εἰς τὴν σύζυγόν του μόνον, ἐπιτιμῶν αὐτὴν νὰ μὴ τὴν φανερώσῃ, καὶ ζητήσας τὴν εἰκόνα τοῦ Ἱεράρχου, θερμῶς αὐτὴν κατησπάσατο. Κατὰ δὲ τὸν ἑσπερινὸν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου, ὡς ἤκουσεν ὁ τυφλὸς τὸν πρῶτον κρότον τοῦ πυροβόλου, ἐμνήσθη τῆς ὄπτασις τοῦ Ἁγίου, καὶ κλίνας τὰ γόνατα ἐπὶ τῆς στρωμνῆς τῆς ὄπτασις τοῦ Ἁγίου, καὶ ὑποστηριζόμενος παρὰ τῆς εὐλαβοῦς συζύγου του παρακαλεῖ καὶ ἱκετεύει δακρῶν τὸν Ἅγιον· καὶ ὦ τοῦ θαύματος! αὐθωρεῖ εἶδεν ἀμυδρὸν φῶς. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιούσαν, τὴν δεκάτην δηλ. ἐβδόμην Δεκεμβρίου, ὅτε ἑορτάζεται ἡ Μνήμη τοῦ Ἁγίου διὰ περιεργωγῆς ἐν τῇ πόλει τῆς Ζακύνθου τοῦ πανσέπτου αὐτοῦ Λειψάνου, ἐνῶ ἡ λιτανεῖα διήρχετο κάτωθεν τῆς οἰκίας τοῦ πάσχοντος, ἠγέρθη οὗτος τῆς κλίνης τῇ ὑποστηρίξει τῆς συμβίβης του, καὶ κλιναντες ἀμφοτέρω τὰ γόνατα ἐδέοντο θερμῶς ἐπικαλούμενοι τὸν Ἅγιον· καὶ ὦ τῶν θαυμασίων σου Κύριε! μόλις εἶχε προχωρήσῃ ἡ λιτανεῖα τριάκοντα βήματα, καὶ ὁ τυφλὸς ἐντελῶς ἀνέβλεψε, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν, καὶ τὸν θεράποντα αὐτοῦ θαυματουργὸν Διονύσιον ἕως τὴν σήμερον.

Πλοῖον ἐξῶθεν τῆς Ζακύνθου πελαγιζόμενον καὶ μὴ δυνάμενον ν' ἀνθέξῃ εἰς τὰ ἀπειλητικὰ κύματα, ἤρχισε νὰ βυθίζεται εἰς τὴν θάλασσαν· τρεῖς δὲ ἐκ τῶν ναυτῶν εὐσεβεῖς, παραδοθέντες εἰς τὴν ὄρμην τῶν ἀγρίων κυμάτων, ἐπεκαλέσθησαν τὴν βοήθειαν τοῦ

Ἁγίου Διονυσίου. Πράγματι δὲ φανερὸν ὅτι ὁ Ἅγιος εἰς αὐτοὺς κατεπράυνε τὴν ὁρμὴν τῶν κυμάτων, καὶ ὠδήγησεν αὐτοὺς κλυμβώντας εἰς Ζάκυνθον. Πορευθέντες οὖν οὗτοι βεβρεγμένοι καὶ ἀσθμαίνοντες εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου, ὅπως προσενέγκωσιν εὐχαριστίας τῷ λυτρωτῇ αὐτῶν, ἐζήτησαν ν' ἀνοιχθῆ ἡ ἱερά Λάρναξ, ἵνα προσκυνήσωσι τὸ Ἅγιον αὐτοῦ Δειψάνον καὶ βρέξωσι μὲ τὰ δάκρυά των τοὺς Ἁγίους αὐτοῦ πόδας· ἀλλ' ἀπουσιάζοντος τοῦ ἐφημερίου, ὅστις ἐκράτει τὰς κλείδας, ἐνῶ ἦσαν ἐτοιμοὶ οἱ τρεῖς εὐσεβεῖς οὗτοι ἄνδρες ν' ἀσπασθῶσι μόνον τὴν ἱερὰν Λάρνακα καὶ ν' ἀναχωρήσωσιν, αἴφνης ἀκούεται τριγμὸς καὶ ἀνοίγει ἡ Λάρναξ αὐτομάτως πρὸς ἐκπληξιν καὶ θαυμασμόν αὐτῶν τε καὶ τῶν λοιπῶν παρισταμένων ὀρθοδόξων! Ἀσπασθέντων λοιπὸν τοὺς Ἁγίους αὐτοῦ πόδας μετὰ κατανύξεως, πάλιν αὐτομάτως ἐκλείσεν ἡ ἱερά Λάρναξ ὡς πρότερον, οἱ δὲ ναῦται ἐξεληθόντες ἐκήρυττον τοῖς πᾶσι τὰ παράδοξα ταῦτα τοῦ θαυματούργου Ἁγίου Διονυσίου θαύματα.

Εν ἔτει 1841 προσεβλήθη ὑπὸ βαρείας ὀφθαλμίας ἡ ὀκταετής Αἰκατερίνη, θυγάτηρ τοῦ Σπαρτιάτου Εὐστρατίου Ἰατρίδου καλουμένου, κατοικοῦ Ζακύνθου, ὅχι μόνον δὲ διὰ τῶν τῆς ἐπιστήμης πολλαπλῶν μέσων δὲν ἐθεραπεύθη τὸ κοράσιον, ἀλλὰ καὶ ἐντελῶς ἐτυφλώθη κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ εἰρημένου ἔτους, καὶ ἀπεκურτώθη κατὰ τε τὰ γόνατα καὶ τὴν κεφαλὴν. Ἀπελπισθεὶς οὖν παρὰ τῆς ἐπιστήμης ὁ ἀτυχὴς πατήρ, προσέτρεξεν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, καὶ κατὰ τὴν 15. Δεκεμβρίου ὅτε τελεῖται ἡ Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ ἡ λιτανεὶα τοῦ σεπτοῦ αὐτοῦ Δειψάνου, περιτυλίξας μὲ σινδόνην τὸ τυφλὸν τέκνον του, ἔθεσεν αὐτὸ εἰς τὸν ὁρόμον ὅθεν ἐμελλε νὰ διέλθῃ ἡ λιτανεὶα, καὶ γονυκλινῆς ἰκέτευε καὶ παρεκάλει τὸν Ἅγιον μετὰ θερμῶν δακρύων· ἀφοῦ δὲ διέβη ἡ ἱερά Λάρναξ μετὰ τοῦ Ἁγίου Δειψάνου ἀνωθεν τοῦ τετυφλωμένου κορασίου, ἐτόλιξε πάλιν αὐτὸ ὁ ἀτυχὴς πατήρ καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτε, ὡς τοῦ παραδόξου θαύματος! ἀνέβλεψεν ἡ Αἰκατερίνα, καὶ ὅχι μόνον ἀλλ' ἔλαβε καὶ ἐντελῆ ἴασις τοῦ σώματος.

Πῶννης τις Μποφαρδῖος ἐκ τοῦ προαιστίου Ποχάλεως εἶχε κρατηθῆ, ἐστηρίχτο δὲ εἰς δύο βακτηρίας (πατερίτσας). Κατὰ τὴν ἑορτὴν ἔθεν τοῦ Ἁγίου μετὰ δυσκολίας ἐπορεύθη εἰς τὸν ἑσπερινόν, ὅπως ἐπικαλεσθῆ τὸ ἔλεος καὶ τὴν βοήθειαν αὐτοῦ, ἀλλὰ δεινωθείσης τῆς ἀσθενείας του δὲν ἠδύνατο ν' ἀναχωρήσῃ, καὶ ἀπεφάσισε νὰ διανυκτερεύσῃ μόνος ἐντὸς τοῦ Ναοῦ. Τὴν νύκτα ἐνῶ ἔκρουσαν οἱ καλόγηροι τὴν θύραν καὶ αὐτὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγερθῆ νὰ ἀνοίξῃ, ἀκούει μυστηριώδη τινὰ φωνὴν ἐξερχομένην ἐκ τῆς ἱερᾶς Λάρνακος,

« Εὐλογημένε, ἐγέρθητι καὶ ἀνοίξον. » Τότε ἐνδυναμωθείς δλίγον, καὶ ἐχόμενος τῶν χειρῶν ἐκ τῶν στασιδίων ἠνέωξε τὴν θύραν. Τὴν δὲ πρῶταν, μετὰ τὴν τέλειον τῆς θείας Μυσταγωγίας, ἀπεφάσισε τῇ βοήθειᾳ τῶν δύο βακτηριῶν του νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὰ ἴδια εἰς Πόχαλιν, καὶ καθ' ὁδὸν ἤρχισε νὰ ἀναλαμβάνῃ τὰς σωματικὰς δυνάμεις του, ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Ἄννης ἔρριψε τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν, προχωρῶν δὲ μέχρι τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Κανέση ἔρριψε καὶ τὴν ἄλληλ, καὶ ἀφίκετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ῥωμαλέου καὶ ὑγιέστατος.

Νικόλαός τις Ντίρλης, ἐνῶ ἤρχετο διὰ πλοιαρίου εἰς Ζάκυνθον, προσεβλήθη ὑπὸ ἐπιληψίας. Ὅτε δὲ προσήγγισε τὸ πλοίαριον εἰς Ζάκυνθον καὶ ὁ πάσχων ἰδὼν τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειάν του, ἐθεραπεύθη πάραυτα.

Αγγλος τις πλοίαρχος, ἐλλειμειομένος εἰς τὸν ὄρμον τοῦ Κηρίου Ζακύνθου ἕνεκα μεγάλης τρικυμίας, εἶδε τὸν Νικόλαον Κουτσουκῆλην, φύλακα τοῦ Ἵγειονομείου, νὰ δέχεται γονυκλινῶς. Ἐρωτήσας δὲ αὐτὸν τίνα παρακαλεῖ, καὶ τοῦ ὑγειονομοφύλακος ἀπαντήσαντος ὅτι δέεται πρὸς τὸν Ἅγιον Διονυσίον, εἶπεν αὐτῷ· Δύναμαι καὶ ἐγὼ νὰ τὸν παρακαλέσω, ἵνα σωθῶμεν; — Καὶ διατί ὅχι; τῷ ἀπαντᾷ ἐκεῖνος. Τότε ἀσκεπῆς ἐδεήθη τοῦ Ἁγίου ὁ πλοίαρχος, καὶ ὡς τοῦ θαύματος! τὴν τρικυμίαν αὐθωρεὶ διεδέχθη γαλήνη· φθάσας δὲ οὗτος εἰς Ζάκυνθον ἐδωρήσατο τὴν ἐν τῷ Ἁγίῳ Ἄρτιον ὑπάρχουσαν ἀργυρὰν κανδήλαν. Ἰκίτοτε δὲ, ὡς ἄκις ἤρχετο εἰς Ζάκυνθον μετὰ τοῦ πλοίου του, δὲν ἔλλειπε τοῦ νὰ προσφέρῃ πάντοτε εἰς τὸν Ἅγιον ἀρχετος λαμπάδας.

Παρίων Γκέρμπεισος κατὰ τὴν πρώτην ἐκκλησιαρχίαν αὐτοῦ πῶ 1849 τρεῖς εἶδε κατ' ὄναρ τὸν Ἅγιον, τὴν δὲ τετάρτην φορὰν βλέπει τὸν Ἅγιον οὐρόντα αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τῷ λέγει· « Εγέρθητι. » Ἐξυπνᾷ, λαμβάνει τὰς κλείδας τοῦ Ναοῦ, ἀνοίγει καὶ βλέπει καιόμενον τὸ κιβώτιον τῆς ἐλεημοσύνης, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε μεταδοθῆ τὸ πῦρ ἐκ τίνος λαμπάδος, τὴν ὁποίαν ἐλησμόνησεν ἀνημμένην. Ἔσβεσε λοιπὸν ἀμέσως αὐτὸ, καὶ πύχρισθησε τὸν Ἅγιον.

Κατὰ τὴν 16 Δεκεμβρίου 1861 ὅτε ἐτελεῖτο ὁ ἑσπερινὸς εἰς τὸ « Φῶς Ἰλαρόν », ἐκπυρσοκροτούντων τῶν μασκούλων, ἐν ξύλινον ἑναυσμα (καρχοῦνι) μασκούλου εἰσῆλθεν ἐν τῇ γαστρὶ τοῦ ἐκ Ποχάλεως παιδὸς Χρήστου Σεμιτέκλου (Ντίρλη) τοῦ Σπυριδωνος, ὅπερ μείναν ἐθρεψεν ἐν τῇ κοιλίᾳ του. Μετὰ δὲ εἴκοσιν ἡμέρας, ἠσθάνθη ὁ παῖς ἐπιπνευστικὰς πόνους, καὶ ὡς τοῦ θαύματος! τὸ ξύλινον ἐκεῖνο

ἐναυσμά ἐξήλθε διὰ τῆς τακτικῆς ὁδοῦ, διότι ἐπεκαλεῖτο πάντοτε εἰς βοήθειάν του τὸν Ἅγιον.

Τοιαῦτα εἶναι ὀλίγα ἐκ τῶν πολλῶν ὑπερφυῶν θαυμάτων, τὰ ὁποῖα ἐτέλεσε καὶ τελεῖ καθ' ἐκάστην ὁ Θεοματουργὸς Ἅγιος Διονύσιος, παρέχων ἰάματα πᾶσι τοῖς μετὰ πίστεως αἰτοῦσι τὴν βοήθειάν του καὶ ἐκλιπαροῦσι τὸ ἄπειρον αὐτοῦ ἔλεος.

Σὺ δέ, ὦ θαυμαστὲ Ἱεράρχα Διονύσιε, τοῦ ὁποίου θαυμάζομεν τὸ ἄπειρον ἔλεος καὶ τὴν μεγάλην εὐσπλαγχίαν, δέου τῷ πανοικτίρμονι Θεῷ ἵνα διαφυλάττῃ πάντας τοὺς διὰ τῶν πρεσβειῶν σου αἰτοῦντας τὴν βοήθειαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ θαυμαστοῦ ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ, ὡς ἀποδεικνύει ὁ ἀνωτέρω διὰ βραχέων περιγραφεῖς βίος σου, ἐν ᾧ φαίνεται ἢ ἐν σοὶ τοῦ Θεοῦ χάρις ὅπως θαυματουργῆς ἀενάως καὶ ἐλεῆς τοὺς εἰς τὸ μέγα σου προστρέχοντας ἔλεος, καὶ μάλιστα τοὺς συμπολίτας σου κατοίκους τῆς νήσου ταύτης, τοὺς καυχωμένους ὅτι ηὐτύχησαν νὰ ἔχωσι τοιοῦτον προστατήν Ἅγιον.

Ὡδὴ ζ. ὁ Εἰρμός.

Θεοῦ συγκατάβασιν τὸ πῦρ ἠδέσθη ἐν Βαβ.

Η μόνη ἀπείρανδρος, ἡ μόνη ἀφθορος χαῖρε Δεσποίνα, ἡ παρθένος καὶ μήτηρ, ἡ παιδοτόκος καὶ ἀπειρόγαμος, τὸ ξένον χαῖρε καὶ φρικτὸν μυστήριον, χαῖρε ἀγγέλων τρυφή, χαῖρε ἀνθρώπων χαρά.

Σιών πόλις ἔμφυχε, τοῦ βασιλέως τῶν βασιλέων Χριστοῦ, περὶ ἧς ἐλαλήθη, δεδοξασμένη χαῖρε θεόνυμφε, χαῖρε ἡ κλίμαξ, δι' ἧς μεταβαίνομεν πρὸς οὐρανὸν ἀπὸ γῆς, καὶ ἐκ φθορᾶς εἰς ζωὴν.

Λειμῶν θεοφύτευτος, εὐώδης κήπος θεοβλαστούργητος ἀνεδείχθης Παρθένε, ἀθανασίας ἄνθος ἀνθήσασα· διὸ συμφώνως τὸ χαῖρέ σοι κρᾶζομεν· χαῖρε χαρᾶς χορηγέ, χαῖρε πηγὴ γλυκασμοῦ.

Υπέριμε Δέσποινα, ἐξ ἀτιμίας παθῶν με λύτρωσαι ἵνα σοι χαρμοσύνης, τὸ χαῖρε κρᾶζω, χαῖ-

ρε ἀγνοίας πηγὴ, χαῖρε ταμῆιον πάσης καθαρότητος, χαῖρε δοχεῖον Θεοῦ, χαῖρε χωρίον Χριστοῦ.

Τοῦ Ἁγίου ἄλλος. Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμ.

Βράβευσον χάριν Ἱεράρχα, ταῖς προστρέχουσι τῷ Θεῷ σου τεμένει, καὶ ὑμνοῦσι Χριστὸν ἐν ὕμνοις καὶ βοῶσιν, εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Απασαν πλάνην τοῦ βελίαρ, καταρράξας σὺ ταῖς προσευχαῖς ἀνθ' ὅτου, ἐδοξάσθης Χριστῷ ἀναβοῶν καὶ μέλπων, εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα.

Νῦν πᾶν τὸ στίφος τῶν πατέρων, ἐορτάζει σου ἐπάνοδον τιμίαν, καὶ σοῦ σκήνου πιστῶς, καθάπτονται πλουτοῦντες, ῥῶσιν ψυχῆς καὶ σώματος, τῇ θερμῇ σου ἰκεσίᾳ.

Καὶ νῦν.

Υμνοῖς γεραίρω σε Παρθένε τὴν τιμήσασαν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ἀτιμία δεινῇ τὸ πρὶν κατακριθεῖσαν, εὐλογημένος πάντα γε ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Καταβασία.

Ἐκνοον πρόσταγμα τυράννου, δυσσέβοῦς λαοὺς ἐκλόμισε· πνέον ἀπειλῆς, καὶ δυσφημίας θεοστυγοῦς ὁμῶς τρεῖς παῖδας οὐκ ἐδειμάτωσε, θυμὸς θηριώδης οὐ πῦρ βρόμαιοι ἀλλ' ἀντηχοῦντι ὀροσοβόλῳ πνεύματι, πυρὶ συνόντες ἐψαλλον, ὁ ὑπερύμνητος τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η. ὁ Εἰρμός.

Εὐλογεῖτε παῖδες τῆς Τριάδος.

Ιἔσσαι ἐκ ρίζης, χαῖρε ράβδος βλαστήσασα, χαῖρε ἀποτίστως ἀνθοφοροῦσα, ἄνθος τὸν Χριστὸν ἄρατον, χαῖρε πῖον ὄρος, χαῖρε κατάσκιον, χαῖρε Θεοῦ ὄρος,

ἐν ᾧ κατοικεῖν ὁ λόγος, πάντων κηδόνησε πρό τῶν αἰώνων.

Σιδηρᾶ σου ράβδῳ κραταιᾶς ἀντιλήψεως, ὡς ὑλακτοῦντας κύνας ὡς ὠρυομένους θήρας, τὰ περικυκλῶντα τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ἀποσόβει πάθη, δεινῶς με πολιορκοῦντα, ἵνα τὸ χαῖρέ σοι Παρθένε κράζω.

Ωραιώθης ὅλη τὸν ὠραῖον ἐν κάλλεσιν ὑπὲρ υἱοὺς ἀνθρώπων Χριστὸν τεκοῦσα, ἢ ἐν γυναιξίν ὠραία, διό σοι τὸ χαῖρε κράζομεν χαίροντες, χαῖρε Θεοτόκε ἀγνή κεχαριτωμένη, χαῖρε τῆς κτίσεως ἐνδοξοτέρα.

Δανιὴλ ὃ εἶδεν ὄρος πρὶν ἀλατόμητον, Θεογενήτωρ χαῖρε, ἐξ οὗ ἐτμήθη ἀκρογωνιαίος λίθος, χαῖρε Θεοδόχε ἀνθρακφόρε λαβίς, χαῖρε τῶν αὐλῶν Ἄγγέλων ἀγιωτέρα, χαῖρε τῆς κτίσεως τιμιωτέρα.

Τοῦ Ἁγίου ἄλλος. Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ δοξασθέντα.

Τῶν λειψάνων, ἡ σορὸς ἀναβλύζει, τοῖς αἰτοῦσιν, ἰάσεων πλημμύρας, ἀφθόνως πᾶσι ταύτας ἀπονέμουσα, πίστει προσιοῦσι, καὶ ἐπιζητοῦσιν ἀντίληψιν σὴν πάτερ.

Ἰδε Μάκαρ μονὴ ἡ τῶν Στροφάδων, κατ' ἀκρίδων αὐχμοῦ καὶ κλύδωνός τε, ἐκτελεσθέντα ξένα καὶ παράδοξα, θαύματα θεόφρων, ὑπὸ σοῦ πατέρων, λιταῖς τε καὶ πρεσβείαις.

Δόξα.

Νίκης στέφη, πλουσίως ἀντημείφθης, ὡς οἱ πάλαι παρὰ Θεοῦ πατέρες, ἰδρώτων καὶ καμάτων τῶν σῶν ἔνεκα, πόθῳ δεδρασμένων, καὶ ἐκτελεσθέντων σοὶ πάτερ Ἱεράρχα.

Καὶ νῦν.

Χαῖρε θρόνε, πυρίμορφε Κυρίου, χαῖρε πύλη αὐλοφρυκτωρίας, χαῖρε νεφέλη κούφη ἢ τὸν ἥλιον, τῆς δικαιοσύνης, λάμψασα τᾷ κόσμῳ ἀγνή Θεοκυήτωρ.

Καταβασία.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Εὐλογεῖτε παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, δημιουργὸν Πατέρα Θεόν, ὑμνεῖτε τὸν συγκαταβάνα Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα, καὶ ὑπερυψοῦτε, τὸ πᾶσι ζωὴν παρέχον, Πνεῦμα πανόγιον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ στιχολογεῖται ἡ τιμιωτέρα.

ᾠδὴ θ'. ὁ Εἰρμός.

Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή τὴν ἀπόρρητον.

Ἰδοὺ σε πᾶσαι γενεαὶ μακαρίζουσι τὴν ἀειμακάριστον, ὡς προσφύτευσας θεογενήτωρ ἐκ Θεοῦ πνεύματος, καὶ ὡς τεκούση τὴν χαρὰν, τὸ χαῖρε βοῶσί σοι, χαῖρε ζωῆς θησαυρὲ, χαῖρε κρήνη ψυχικὸν μέλι βρῦσασα.

Ωρθώσας Δέσποινα ἀγνή, τοῦ προπάτορος Ἀδάμ τὸ ὀλίσθημα, καὶ τῆς προμήτορος Εὐᾶς τὴν λύπην εἰς χαρὰν ἔτρεψας ὡς οὖν αἰτία τῆς χαρᾶς, τὸ χαῖρε βοῶμέν σοι, χαῖρε χαρὰ τῶν πιστῶν, χαῖρε τῶν χριστιανῶν ἀγαλλίαμα.

Αἴσιον χαῖρε σοὶ βοᾶν, ἐν σοὶ γὰρ οὐσιωδῶς ἡ αἰδῖος χαρὰ ἐσκήνωσε, Παρθένε κόρη θεογεννήτρια, χαῖρε παροδῆσαις τρυφῆς, χαῖρε ἡ χρυσόρροιβρος ἀθανασίας πηγὴ, χαῖρε νέκταρ ἀληθὲς ἢ προχέουσα.

Νύσσει μου βέλει γλυκερῶ, τὴν καρδίαν ὃ σὸς πόθος πανύμνητε, καὶ ἐλβιάζει με, χαῖρε σοὶ κρά-

ζειν διὰ παντός καὶ βοᾶν, χαῖρε γαλήνιε λιμῆν,
χαῖρε ἡ ποντίσσα τὸν νοητὸν φαραῶ, γλυκυτάτη εὐ-
διάβατος θάλασσα.

Τοῦ Ἀγίου ἄλλος.

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Οὕτως πάλαι ἐξέστη Παγκράτιος, ὅτε πτώσιν αὐ-
τῷ ἐφανέρωσας, ἄρτου φρικτοῦ, ἐν καιρῷ θυσίας
τῆς μυστικῆς, ὃν πατρικῶς ἀπήλεγξας, θείοις τοῦ
προσέχειν φήσας καλῶς, καὶ οὕτω νουθετήσας, λύσιν
τῶν ἐπταισμένων, αὐτῷ ταχέως ἐναπένειμας.

Υπέρτερος πρὸ τέλους ὄφθης σοφῆ, τὴν σοφίαν σο-
φῶς προαιρούμενος τὴν ἀληθῆ, ὄντως τῆς σοφίας
τῆς κοσμικῆς, διὸ καὶ μετὰ τέλος σε χάριτος ἠξίωσεν
ὁ Θεός, ἰάσεις ταῖς αἰτοῦσι, τὸ πάνσεπτόν σου σκῆνος,
πίστει βραβεύειν Διονύσιε.

Δόξα.

Ασμάτιόν τι τότε δέχου σοφῆ τὸ βραχύτατον ὄντως
καὶ ἄμουσον, ὡς ἐφικτόν, τῇ ἐμῇ ἰσχύϊ σοὶ κο-
μισθέν, ὦ Πάτερ ἱερώτατε, καὶ ταῖς σαῖς πρεσβείαις
ἐκδυσωπῶ, πρὸς τρίβους τοῦ Κυρίου, καλῶς τὸ ἐλλιπές
μου, βίου περάσαι με ἐνίσχυσον.

Καὶ νῦν.

Συνέλαβες Παρθένε δίχα σποράς, τὸν τὰ σύμπαντα
δημιουργήσαντα, Λόγον Θεοῦ, ἄνευ θελημάτων τῶν
τῆς σαρκός· ἄνευ φθοράς δὲ τέτοκας, ἄνευθεν ὠδύνων
τῶν μητρικῶν, διὸ σε Θεοτόκον, καὶ γλώσση καὶ καρ-
δίᾳ, ὁμολογοῦντες μεγαλύνομεν.

Καταβασία.

Μυστικῶς εἶ Θεοτόκε παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαστήσασά Χρι-
στὸν, ὑφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ, ζωηφόρον ἐν γῆ πεφυτούργηται δέν-
δρον, δι' οὗ νῦν ὑψουμένου, προσκυνοῦντες οὐτὸν σὲ μεγαλύνομεν.

Οὐδὲ διὰ θρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γένει προσγενόμενος θάνατος, διὰ
Σταυροῦ κατήργηται σήμερον· τῆς γὰρ προμήτορος ἡ παγγενῆς
κατάρρα διαλέλυται, τῷ βλαστῷ τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος, ἦν πᾶ-
σαι αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσι.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ

Ἀπόστολοι ἐκ περάτων.

Τῶν ἱερέων οἱ δῆμοι, καὶ μοναχῶν αἱ χορεῖαι, καὶ
φιλοσόφων τὰ πλήθη, εἰσέλθετε τῷ τεμένει, τοῦ
Ἱεράρχου καὶ σκῆνος, ἀσπάσασθαι μετὰ φόβου.

Ο γλυκασμός τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων ἡ χα-
ρὰ, χριστιανῶν ἡ προστατίς, Παρθένε μήτηρ
Κυρίου, ἀντιλαβοῦ ἡμᾶς ῥῦσαι, τῶν αἰωνίων βα-
σάνων.

Εἰς τοὺς αἶνους, τὸ Πᾶσα πινὴ ἰστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν
στιχηρὰ προσόμοια ἤχος β'. δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Οτε ἐκ Στροφάδων τὸ σεπτόν, σῶμα δι' ὀκλάδος
ἐνθάδε προσεκομίσθη σοι· τότε ἡ ὁμήγυρις τῶν
τῇ δε πᾶσα θερμῶς, Ἱερεῖς τε καὶ ἄρχοντες, καὶ ἅπαν
τὸ πλῆθος, σπυρδῆ πρὸς ὑπάντησιν, τούτου κατέ-
σπευδον, πίστει ἀσπαζόμενοι ὅπως, τὸν ἀγικισμόν καὶ
τὴν λύσιν τῶν πλημμελημάτων ἀπολαύσωσι.

Δίς.

Βρῦει θεῖα ρεῖθρα ὡς τερπνῆ, μυροθήκη πάτερ θαυ-
μάτων λάρναξ ἡ σὴ ἐμφανῶς, νόσοις παμποι-

κίλοις τε προσερχομένοις πιστῶς, καὶ προσφάουσιν Ἀ-
γίῃ, τοῦ Θεοῦ σου σκήνους, ἰατρείας νέμουσα, πᾶσι πι-
στοῖς ἀμισθί, νῦν δὲ πάντας σοὺς ἐκτελοῦντας, ἑορτὴν τῆς
σῆς ἐπανόδου, συμπολίτας φρούρει ταῖς πρεσβείαις σου.

Δεῦτε Ζακυνθίων ἡ πληθὺς, καὶ τῶν σεβασμιῶν πα-
τέρων δῆμος συνέλθωμεν, πρὸς ναὸν τοῦ μάκαρος
κοινοῦ προστάτου ἡμῶν, καὶ κυκλοῦντες σὺν δάκρυσιν,
τὴν λάρακα τούτου ἔνθα τὸ πανίερρον σῶμα κατάρκει-
ται, χάριν ἐξαιτήσωμεν ὅπως, ἐκ παντὸς κινδύνου λυ-
τρώσῃ, πάντας ταῖς αὐτοῦ ἡμᾶς δεήσεσι.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Ασματικῶς ἐγκωμίοις ὦ φιλέορτοι, δεῦτε πάντες
καταστέψωμεν, Διονύσιον τὸν πανθαύμαστον καὶ
γὰρ ἀγγελικὴν οὗτος ζηλώσας διαγωγὴν, ἀκατάπαυ-
στον ὕμνον τῷ Θεῷ προσεσήνοχε, καὶ ὑπεράνω πάσης
ἀρετῆς γεγονῶς, νῦν συναυλίζεται Ἄγγελοις ἐν οὐ-
ρανῷ τὸ δὲ θαυματόβρυτον αὐτοῦ λείψανον, ἐκάστοτε
ἐν γῆ παρέχει, τὰς ἰάσεις ἀφθόνως τοῖς χρήζουσι καὶ
πρεσβεύει τῷ Κυρίῳ δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε
εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δοξάζωμεν, τὴν ἐλ-
πίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, τὸ ἀπολυτίκιον καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικά· καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου ὡδὴ
γ. καὶ ε'. ὁ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον ζῆτει εἰς Ἱεράρχην

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Κανὼν λιτανευτικὸς καὶ παρακλητικὸς εἰς τὸν μέγαν Ἱεράρχην Διονύ-
σιον συνθεθεὶς παρά τινος ἀνωμένου χάριν εὐλαβείας.

Ἦχος δ'. Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενωῶς.

Διονυσίου ἱεραῖς μεσιτείαις, παθῶν ποικίλων πειρα-
σμῶν καὶ κινδύνων, τοὺς σοὺς ἰκέτας λύτρωσε Χρι-
στὲ ὁ Θεός, οἴκτειρον τὸ πλάσμα σου ὡς Θεός ἐλεή-
μων, σῶσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε ἀπὸ βλάβης παντοίας,
σοὶ γὰρ βοῶμεν πάντες ἐκτενωῶς μὴ ὑπερόψη ἡμᾶς πο-
λιεύσπλαγχνε.

Δόξα τὸ αὐτὸ, καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν ἀεὶ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λα-
λεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύ-
ουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; τίς
δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέ-
σποινα ἐκ σοῦ, σοὺς γὰρ δούλους σώζεις ἀεὶ ἐκ
παντοίων δεινῶν.

Ὁ. Ν. καὶ ἀρχόμεθα τοῦ κανόνος· ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. ὁ εἰρμός.

Ἦχος δ'. Ἦχος πλ. δ'. ὁ εἰρμός.

Θεὸς ἐκ πανοικτιέρμων καὶ λυτρωτὰ, ταῖς Διονυσίου ἰκεσί-
αις λύσιν δεινῶν, παράσχου μοι, μόνε ἐλεήμων, καὶ
βασιλείας τῆς σῆς με ἀξιώσον.

Δίς.

Δόξα.

Θεός ὁ μέγας καὶ ἰσχυρός, ὁ τοὺς σοὺς ἀγίους θαυ-
μαστώσας ἐπὶ τῆς γῆς, οἰκτείρησον πάντα λαόν σου,
Διονυσίου λιταῖς πολυέλεε.

Καὶ νῦν.

Πρεσβείαις Χριστέ μου τῆς σῆς μητρὸς, καὶ Διονυσίου κατοικτεῖρησον σὸν λαὸν, καὶ θάττον παράσχου τὴν εἰρήνην, ταῖς ἐκκλησίαις σου μόνε φιλόνηρωπε.

ᾠδὴ ε'. ὁ εἰρμός.

Οὐρανίας ἀψίδος ὀροφουργέ Κύριε.

Ο σωτὴρ τῶν ἀπάντων, καὶ ποιητὴς Κύριος, ὁ ἐνδοξαζόμενος μόνος ἐν τοῖς ἀγίοις σου, τοῦ σοῦ θεράποντος, πανευπροσδέκτοις πρεσβείαις, πᾶσι τὰ ἐλέη σου ἡμῖν κατάπεμψον.

Δίς.

Δόξα.

Ιεραῖς μεσιτείαις πατὴρ Θεὸς εὐσπλαγγνε, λύτρωσαι κινδύνων παντοίων, τοὺς σοὶ προστρέχοντας, πίστει καὶ δάκρυσι, καὶ οὐρανῶν βασιλείας, πάντας καταξίωσον, πιστοὺς ὡς εὐσπλαγγνος.

Καὶ νῦν.

Ο ἐν μήτρᾳ οἰκήσας παρθενικῇ Κύριος, δέχου τὰς αὐτῆς ἰκεσίας, Διονυσίου τε, καὶ σῶσον ἅπαντας τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας, καὶ τῆς βασιλείας σου σῶτερ ἀξίωσον.

Πρὸς τὸ διάσωσον.

Διάσωσον, ἡμᾶς κινδύνων πρεσβείαις Διονυσίου, ὅτι πάντες εἰς σέ ἐλπίζομεν, καὶ βοῶμέν σοι φιλόνηρωπε, ἀπάλλαξον βλάβης τοὺς σοὺς ἰκέτας.

Επίσκεψαι τοὺς σοὺς ἰκέτας πρεσβείαις τοῦ Ἱεράρχου χορηγῶν ἡμῖν τὰ ἐλέη σου, φιλόνηρωπε καὶ Θεὸς πανοικτεῖρμων.

Κοντάκιον ἤχος β'.

Πρεσβεία θερμῆ καὶ τείχος ἀπροσμ.

Χριστέ Ἰησοῦ, ἐλέησον τοὺς δούλους σου, πρεσβεύει θερμῶς ὁ μέγας Διονύσιος, ταῖς αὐτοῦ δεήσεσι, ψυχικῶν κινδύνων ἡμᾶς ἀπάλλαξον, καὶ θείας δόξης δεῖξον κοινωνοὺς, ὁ μόνος δοξάζων τοὺς ἀγίους σου.

ᾠδὴ δ'. ὁ εἰρμός.

Εἰσακήκοα Κύριε τῆς οἰκονομίας σου.

Ο Θεὸς ὁ πανάγαθος, ταῖς τοῦ ἱεράρχου λιταῖς ἐλέησον, τοὺς ἰκέτας σου μακρόθυμε, ὅπως εὐχαρίστως σὲ δοξάζωμεν.

Δόξα.

Παντοδύναμε Κύριε, πλούσια ἐλέη ἡμῖν κατάπεμψον, τοῖς ὑμνοῦσί σε φιλόνηρωπε, ταῖς Διονυσίου παρακλήσεσι.

Καὶ νῦν.

Πανάμωμος Δέσποινα, σὺν Διονυσίῳ καθικετεύε σε τοῦ δωρησασθαι τοῖς δούλοις σου, ἰλασμόν πταισμάτων πολυέλεε.

ᾠδὴ ε'. ὁ εἰρμός.

Ἴνα τί με ἀπόσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.

Ο Θεὸς ὁ Θεός μου, ὁ ἐνδοξαζόμενος ἐν τοῖς ἀγίοις σου, ταῖς Διονυσίου ἰκεσίαις ἡμᾶς διαφύλαξον, θλίψεων ἀτρότους, καὶ τῆς τρυφῆς τοῦ παραδείσου, ἀπολαῦσαι σοὺς δούλους ἀξίωσον.

Δίς.

Δόξα.

Ωσπερ στύλῳ νεφέλης, πάλαι τοῖς ἀγίοις σου ἐλάλεις Κύριε, Σαμουὴλ Μωσῆ τε, τῶν τηρούντων σὰ θεῖα

προστάγματα, οὕτω νῦν παράσχου, Διονυσίου
πρεσβείαις, ἡμῖν πᾶσι πταισμάτων τὴν ἄφεσιν.

Καὶ νῦν.

Κύριε τοῦ ἐλέους, καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας ἡ ἄπειρος
ἄβυσσος, ταῖς τῆς σέ τεκούσης, ἰκεσίαις ἡμᾶς δια-
φύλαξον, καὶ τοῦ Ἱεράρχου Διονυσίου ἵνα πάντες, εὐ-
χαρίστως αἰεὶ σέ δοξάζωμεν.

Ὡδή ε'. ὁ εἰρμός.

Ἰλάσθητί μοι Σωτῆρ πολλὰ γὰρ αἱ ἀνομι.

Ιλάσθητί μοι Σωτῆρ, τῷ σέ πολλὰ παροργίσαντι, καὶ
ρῦσαί με τοῦ πυρός, τοῦ διαιωνίζοντος, φιλόνηρωπε
Κύριε, ταῖς Διονυσίου, ἰκεσίαις καὶ δεήσεσι.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Επάκουσον ὁ Θεός, τῆς προσευχῆς τοῦ ἰκέτου σου,
καὶ αἰωνίου πυρός, φλογίζοντος λύτρωσαι, τὸν σέ
παροργίσαντα, ταῖς Διονυσίου, εὐπροσδέκτοις παρα-
κλήσεσι.

Δόξα.

Διονυσίου λιτάς, προσδέχου ὦ πολυεύσπλαγγνε, καὶ
βασιλείας τῆς σῆς, τυχεῖν καταξίωσον, ἡμᾶς τοὺς
ικέτας σου, τοὺς προστρέχοντάς σοι, τῷ Σωτῆρι τῶν ψυ-
χῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Οικτεῖρμων παμβασιλεῦ, οἰκτεῖρησον τοὺς ἰκέτας σου,
τῆς σῆς ἀχράντου μητρός, πρεσβείαις ὡς εὐσπλαγγ-
χος, καὶ τοῦ σοῦ θεράποντος, ὅπως εὐχαρίστως, με-
γαλύνωμεν τὸ κράτος σου.

ἡμᾶς κινδύνων πρεσβείαις Διονυσίου, ὅτι πάντες εἰς σέ
ἐλπίζομεν, καὶ βοῶμέν σοι φιλόνηρωπε, ἀπάλλαξον βλάβης τοὺς
σοὺς ἰκέτας.

Επίσκεψαι τοὺς σοὺς ἰκέτας πρεσβείαις τοῦ Ἱεράρχου, χορηγῶν ἡμῖν
τὰ ἐλέη σου, φιλόνηρωπε καὶ Θεὸς πανοικτεῖρμων.

Κοντάκιον.

Τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον.

Εἶτα οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ ἀ. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου προκείμενον. Οἱ
ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Στιχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου. Τὸ εὐαγγέλιον
εἰς Ἱεράρχην.

Δόξα.

Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου πρεσβείαις ἐλεήμων, ἐξάλειψον τὰ
πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις ἐλεήμων, ἐξάλειψον τὰ
πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Ἐλεήμων ἐλέησόν με ὁ Θεός κατά.

Τροπάριον ἤχος πλ. β'.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Προσπίπτομέν σοι Κύριε, βοῶντες τὸ ἡμάρτομεν μὴ
παρίδης, ἀλλ' οἰκτεῖρησον ἡμᾶς, πιστῶς προσπε-
φευγότας, τῆ σκέπη σου καὶ σῶσον, Διονυσίου παρα-
κλήσεσι.

Ἔτερον. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Δέσποτα φιλόνηρωπε, ὁ θαυμαστός ἐν ἀγίοις, αὐτὸς
τὰ ἐλέη σου, ἐν ἐμοὶ θαυμάστωσαν ἀνεξίκακε, καὶ δει-
νῶν λύτρωσαι, ὡς Θεός δώρησαι, καὶ τυχεῖν με κατα-

ξίωσον τῆς θείας δόξης σου, θείαις τῆς μητρός σου δεήσεσι, καὶ λύτρωσαι τὸν δοῦλόν σου, τῆς ἀτελευτήτου κολάσεως, ταῖς τοῦ Ἱεράρχου, σεπτοῦ Διονυσίου προσευχαῖς, ἵνα ὑμῶν καὶ δοξάζω σὲ τὸν Θεὸν καὶ πλάστην μου.

Ὁ ἱερεὺς, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κτλ.

Ὦδὴ ζ'. ὁ εἰρμός.

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας καταπτήσαντες παῖδες.

Προσάγομέν σοι πρέσβυν, Ἱεράρχην τὸν μέγαν Διονύσιον Δέσποτα, ταῖς τούτου ἱκεσίαις, ἐλέησον καὶ σῶσον, τοὺς ἐν πίστει σοι κράζοντας, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Θαυμάστωσον Θεέ μου, ἐν ἐμοὶ τὰ ἐλέη ταῖς παρακλήσεσι, πατρός Διονυσίου, ἡμᾶς ὑπερασπίζων τοὺς ἐν πίστει βοῶντάς σοι, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δόξα.

Θελητὰ τοῦ ἐλέους, ἡμᾶς οἴκτειρον πάντας τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, λιταῖς Διονυσίου, καὶ δόξης σου τῆς θείας κοινωνοὺς, ἡμᾶς ποίησον, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καὶ νῦν.

Μητρός σου ἱκεσίαις, ἀνεξίκακε λόγε κινδύνων ῥῦσαι ἡμᾶς, τοὺς πόθῳ σε τιμῶντας, καὶ ταῖς Διονυσίου ἰσχυραῖς παρακλήσεσιν, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὦδὴ η'. ὁ εἰρμός.

Τὸν βασιλέα τῶν οὐρανῶν ἄν ὑμνοῦσι.

Διονυσίου ταῖς ἱεραῖς μεσιτείαις, κινδύνων ῥῦσαι τοὺς σούς ἱκέτας, σὲ ὑπερυψοῦντας Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ικετηρίαις τοὺς ἐκτενῶς σὲ ὑμνοῦντας, τῆς τρυφῆς τῆς ἀφράστου σου λόγε, ταῖς Διονυσίου ἀνάδειξον μετόχους.

Δόξα.

Τὸν λυτρωτὴν σε καὶ βασιλέα τῆς δόξης, ὁ κλεινὸς Ἰησοῦς ἡμῶν, ἡμᾶς ὑπερασπίζων, τοῦ καταξιώσαι ἡμᾶς τῆς ἀνω δόξης.

Καὶ νῦν.

Ταῖς ἱκεσίαις Χριστὲ σωτὴρ τῆς μητρός σου, καὶ Διονυσίου σῶσον πάντας, τοὺς ὑπερυψοῦντας σὸν κράτος εἰς αἰῶνας.

Ὦδὴ θ'. ὁ εἰρμός.

Κυρίως Θεοτόκον σὲ ὁμολογοῦμεν.

Ο μέγας Ἱεράρχης, σὲ καθικετεύει, Χριστὲ τοῦ δύνασαι πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, τοῖς ἀνυμνοῦσί σε πίστει καὶ μεγαλύνουσι.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Λιταῖς Διονυσίου, Κύριε προσδέχου, καὶ Ζακκυθίων τὴν νῆσον περίσωζε, τὴν ἀνυμνοῦσάν σε πόθῳ καὶ μεγαλύνουσαν.

Δόξα.

Χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, πλήρωσον σοὺς δούλους Διονυσίου πρεσβείαις φιλόβρωπε, τοὺς σὲ δοξάζοντας πόθῳ καὶ μεγαλύνοντας.

Καὶ νῦν.

Η' πάναγνός σου μήτηρ, σὺν Διονυσίῳ ἐκδυσωπεῖ σέ τόν μόνον μακρόθυμον, κινδύνων σῶσαι, τοὺς πίστει σέ μεγαλύνοντας.

Τὸ ἄξιον ἐστίν. Τὸ τρισάγιον κτλ.

Μεγαλυνάρια.

Δέσποτα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, οἰκτείρησον πάντας, καὶ ἐλέησον σὸν λαόν, ταῖς Διονυσίου θερμαῖς ἱκετηρίαις, καὶ σοῦ τῆς Θείας δόξης, τυχεῖν ἀξίωσον.

Ὅμοιον.

Δέσποινα παρθένε μήτηρ Θεοῦ σὺν Διονυσίῳ, ἐκδυσώπει τὸν σὸν υἱόν, ἡμᾶς ἀπαλλάξαι κινδύνων πολυτρόπων, καὶ θλίψεων παντοίων τοὺς εὐφημοῦντάς σε.

Εἰ βούλει ὁ ψάλτης, ψαλέτω καὶ τὰ ἐξαποστειλάρια.

Πρὸς τὸ ἀπόστολοι ἐκ περάτων.

Τοῦ ἱεράρχου πρεσβείαις, καὶ τῆς ἀχράντου μητρός σου, ἐλέησον σοὺς ἱκέτας, Χριστέ σωτήρ τῶν ἀπάντων, καὶ Θείας σου βασιλείας, ἀνάδειξον κληρονόμους.

Ὅμοιον.

Ρῦσαι παντοίων κινδύνων, νῆσον Ζακύνθου οἰκτείρων δεήσεσιν ἱεράρχου, τεῦ θείου Διονυσίου, ὅπως δοξάζωμεν πίστει, τὴν ἄκραν σου εὐσπλαγχνίαν.

Ὅμοιον.

Δεήσεσι τῆς μητρός σου, καὶ τοῦ σεπτοῦ ἱεράρχου, ἐλέησον Θεελόγε, ἡμᾶς τοὺς προσπεφευγότας, τῆ τῶν πτερυγῶν σου σκέπη, καὶ σῶσον ὡς ἐλεήμων.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει ὡς σὺνηθες καὶ ἀπόλοις.

Συντεθεὶς παρὰ Ἀντωνίου Μαρτελάου τοῦ Ζακυνθίου.

Ἔχος πλ. δ'.

Ὡδή α. ὁ Εἰρμός.

Ἀρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε.

Τλωπτοστροφοῦντας ἀφυεῖς ἀπέδειξας, ἐν τῷ ὑμνήσαι τὰ σά· ὑλικῶν γὰρ φύσιν, πᾶσαν ὑπερέβαλες, τῇ τῆς ζωῆς λαμπρότητι, οὐρανῶν ὅθεν νόες, ἀφθαρτα στέφη σοι ἐβηκαν, ἄσαρκον, ὀρῶντές σε ἄνθρωπον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Αντεκδραμόντων τῷ φονεῖ ὁμαίμονος, ἀνδροκτοῖα τοῦ σοῦ, συγγενῶν σοι Μάκαρ, τοῦτον ἐναπέκρυψας προσπεφευγότα σκέπη σου, ἀδελφὸν μὴ εἰδότε ἀποκτανθέντος ὑπάρχειν σε, σῶν τ' ἀλλαχοῦ ἐναπέστειλας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Τχθυσοβόλους τῇ καινῇ ἐξέπληξας, ἄγρα πεισθέντας ἐν σοὶ, ψυχοβλαβῆ πλάνην, μετὰ τοῦτο ἔπαυσας, ἀνδρῶν τοιούτων θαύματι, ἱερέων παρόντων, ἀποτυχῆσαι τοῦ πράγματος, τούτους νοουθετῶν Διονύσιε.

Δόξα.

Τὴν ἐρυθρὰν ὁ Ἰσραὴλ διώδευσεν, ἐν ἀβροχίᾳ ποδῶν, ἀλλὰ καὶ σὺ Μάκαρ, συναντήσας ρεύμασιν, ἐν ποταμῷ χειμάζοντι, ὑστῶ τε ραγδαίῳ ποσὶν ἀβροχοῖς διέδραμες, οὔτε δὴ ψεκᾶς σοῦ καθήψατο.

Καὶ νῦν.

Ανάρχου Μητὴρ ἐξειπεῖν τὰ τέρατα, τίς ἐξισχύσει ποτέ; ὅσα περ εἰργάσω, τὸν Θεὸν βαστάσασα, ἐν τῇ

γαστρί σου ἔμβρυον, ἀπαρχὴ σωτηρίας, τῆς τῶν ἀνθρώπων ὑπάρξασα, τέλος καὶ τῶν τούτοις κακώσεων.

ᾠδὴ γ'. ὁ Εἰρμός.

Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε.

Συμπληροῖς τὰς αἰτήσεις, τερατουργὰ ἅπασιν· ἐπὶ σοὶ γὰρ χάρις θεοθεν πᾶσα κεκένωται, καὶ τῶν θαυμάτων τῶν σῶν, οὐκ ἔστι πέρας ἀντλήσαι, τῆς Ζακύνθου γέννημα, ᾧ Διονύσιε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Αποδόκιμον δέμας, τὸ γυναικὸς ἔλυσας, ἡ ἀφορισμῶν δεσμευθεῖσα χρόνοις ἐτύγχανε, πολλοῖς ἐν τάφῳ ποτὲ, δίχρα ἀρᾶς ἐκλυθῆναι, δεηθεὶς πρὸς Κύριον ᾧ Διονύσιε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Νεοτρόπως τὰ πάντα δουλοπρεπῆ ἔκρινας, τὰ περὶ τὸν κόσμον, καὶ ὠφθης πνεῦμα οὐράνιον, ἐν ἀνθρωπίνῃ μορφῇ, πνευματικῶς βιοτεύσας, καὶ ἐκ γῆς ἀνέπτασο, πρὸς ἀνακτόρια.

Δόξα.

Διατάττεις προσέχειν, ἐν τελεταῖς Ἄγιε, Θεοῦ Παγκρατίῳ τὴν πτώσιν Ἄρτου δηλούμενος, ἐκπληττομένῳ τῆς σῆς, ἀνακαλύψεως δῶρον, ἐκ Θεοῦ πρὸς μέγιστον οὐπερ ἀπειλήσας.

Καὶ νῦν.

Ρυπτικῶν κατελθόντος, ἀπ' οὐρανῶν Δέσποινα, καὶ ἐκ σοῦ λαβόντος τοῦ λόγου σῶμα ἀνθρώπινον, συνεξυφάνθη ἐν σοὶ, ἡ τῆς ἀρᾶς ἡμῶν λύσις, καὶ πιστοὶ γεγονάμεν, οὐρανοδόχαιμονες.

Πρὸς τὸ Διάσωσον.

Ναυάγησον, τῶν πολεμίων τὴν ἔφοδον Ἱεράρχα, πάντας σκέπων αἰεὶ θερμῶς, τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας, καὶ φάνηθι, δούλοις σου προστασία.

Υπόδεξαι, τῆς σῆς πατρίδος Αἰγίνης τε καὶ Στροφάδων τὴν εἰς σὲ αὐτῶν ἄκραν δέησιν· γεραίρουσι γὰρ αὐτὰ τὸ σὸν γάνος.

Κάθισμα. Ἦχος β'.

Πρεσβεία θερμὴ καὶ τειχος.

Φωσφόρος καινὸς ἐδῶθεν ἀνατέταλκας, εἰσρέων φαίδρῶς, τοῖς πᾶσι τὰ σωτήρια, εὐτερπῆ δωρούμενος, ὀρθοδόξοις θρίαμβον σήμερον, τῶν πολεμούντων αἰσχυνε ἀκμὴν, τὰ ὅπλα ἐκείνων ἀμβλυνόμενος.

ᾠδὴ δ'. ὁ Εἰρμός.

Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε, σὺ μου καὶ δύναμις.

Ερκος ἡμῖν, ὑπαρχε ὄπλον καὶ ἄμαχον, εὐσεδέσι, πέμπων νικητήρια τὰ κατ' ἐχθρῶν λίαν κραταιῶν, καὶ τὴν εἰλωτείαν, ἀνδρείως ἐκδιωκόμενος· καὶ γὰρ σὺ παρρησίαν, βασιλεῖ τῶν ἀπάντων, παρὰ πάντας ἐκτήσω τοῖς ἔργοις σου.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Οντως αἰεὶ, κύριος προσεχῆς πέφυκε, σαῖς πρεσβείαις, ὅθεν ἀποπλήξεως τῆ συγγενεῖ πότμον μετὰ σὸν, καὶ τῆς ἀφωνίας τὴν ῥῶσιν ἐπιδωρούμενος, λειψάνου σου προσψύσει, λυπηρὸν ἀπετρέψω τῷ ἐν οἴκῳ εἰς ἄκρον εὐφρόσυνον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Υψιτενῶς, Ἄγιε γυνὴ ἐδέετο, ἐνοικοῦσα, δόμον πολυχρόνιον ὅστις σεισμοῖς πλείστοις τὸν κρημνὸν, πᾶ-

σιν ὁμολόγει, ἀλλὰ σὺ ἐνοπτανόμενος, κακὸν ἀπάν-
ιάσω, προσφυγούση παρέχων, τὸ ἀκράδαντον τούτου
καὶ ἄτρωτον.

Δόξα.

Θλός ποτέ, ἔκθαμβος ὦ Διονύσιε, κατὰ νύκτα, γε-
γονώς, ἠγούμενος ὁ Δανιὴλ ἄλλων σε θυτῶν, μέ-
σον ἐστηκότα, πρὸς κτίστην καὶ ἐκπεμπόμενον, δεή-
σεις ὅτε ἴδε, δισταγμὸν ἀποκρούει, τῆς ψυχῆς ἐκδιώ-
κων τὴν ἔρευναν.

Καὶ νῦν.

Δρόμον παντός, πταίσματος γηγενῶν ἀναρχος, ἀ-
νατρέπει εἰσελθῶν νηδυῖ σου, καὶ σαρκωθεὶς πάν-
τας ἀπὸ γῆς, εἴλκυσεν εἰς ὕψος, τὴν ἔχθραν διαλυό-
μενος, ὦ Μητέρα τοῦ Δεσπότη, καὶ ἀνθῶν στεφθεφόρους,
ἀμαράντων δεικνὺς τοὺς πιστεύοντας.

Ὡς ἑ'. ὁ Εἰρμός.

Ἴνα τί με ἀπώτω ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.

Πσον βίον διήλθες, τοῖς ἐν ἀσωμάτῳ τῇ φύσει ὕ-
πάρχουσι, τὰς αἰσθητηρίων, ἐξ ὀργάνων ἰδέας τρο-
πούμενος, καὶ ἀπλαῖς ἐμφύτοις, ταῖς πρὸς Θεοῦ ἐκ-
τυπωθείσαις, τῇ ψυχῇ σου ἐπόμενος ἄριστα.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ

Θρμος πᾶσιν ἐδείχθης, θαλαττοποροῦσι μεγάλῳ ἐν
κλύδωνι, καὶ ἐπικαλοῦσι, τὸ σὸν ὄνομα Πάτερ τὸ
ἅγιον· φθάνεις γὰρ ταχέως, καὶ τοῖς στοιχείοις ἐπιτάτ-
τεις, ἀοράτως πραῦναι τὴν ἔφοδον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Νηφαλῶς προσέχειν, διὰ τοῦ Ματθαίου κατ' ὄναρ
ἐπέταξας, τοῖς ἐν ταῖς Στροφᾶσιν, ὅτι μέλλει γε-

νεοῦ ἀπαμμέγιστος, συσεισμὸς ἐν τάχει, καὶ τὸν τοῦ
πύργου ἐκπεσόντα, προσφρουροῦντα διέσωσας ἔμβιον.

Δόξα.

Υψος ὄρους ἀνῆλθες, ἵνα τὰ ἐν ὕψει σκοπεύσης βιά-
θύτερον, καὶ τῶν ἐπιγείων, περιφρόνειαυ δόξαν εὐ-
γένειαυ, θησαυροὺς ἐπαίνους, σκιὰν ὑπάρχειν πάντα
κρίνας, ἀπεδείχθης οὐράνιος ἀνῆρωπος.

Καὶ νῦν.

Σωματούμενον ὅτε, ἴδε σου τὸν ἄσαρκον ἐν μή-
τρα πάναγνε, ὅλος ἐξεπλάγη, σὺν τῷ χαίρει τῷ
δέσει ὁ Ἄγγελος· τοιγαροῦν πῶς ἄσαι, ἔξω καὶ γὰρ σά
μεγαλεῖα χοϊκὸς ὢν τῇ γλώττῃ καὶ ἄμουσος.

Ὡς ἑ'. ὁ Εἰρμός.

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον καὶ αὐτῷ.

Κέτευε ἐκτενῶς πανάριστε πρὸς Θεὸν ἐν πειρα-
σμοῖς καὶ κινδύνοις, ὅτι φρουρὸν προσκαλεῖ σε πα-
τρίς σου, καὶ ἀλλοφύλοις καυχᾶσθαι ὡς εὕρηκε, σὲ
πρύτανιν καὶ βοηθόν, καὶ τὴν ἦτταν ἐν πᾶσι δωρού-
μενον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Θξυδρομος γεγονώς ἐπέδραμες, πρὸς τὴν σὴν ἐκ-
ζητουμένην προσβείαν, πρὸς τὸν Θεόν, καὶ υἱὸν
ἐδωρήσω, προστεθλημένη τὰ μάλιστα πρότερον, τὴν
ἔφεσιν τὴν τῶν καλῶν, αἰτημάτων τελῶν Διονύσιε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ

Στροφάδων σε διακρίνει πρόμαχον, εὐσεβῶν τῶν
μοναζόντων ὁ κληρὸς, ὅτι πολλῶν, ἐκ κινδύνων
ἐρρῦσω, προσπεφυγότα τῇ σκέπῃ σου Ἄγιε, καὶ ἔχει σε
διὰ παντός, ὡς προστάτην καὶ πρέσβυν θερμώτατον.

Αιγίνης συνεκηρύχθης πρόεδρος, παμφηφί ἐξ ἀρε-
τῶν σου παντοίων, ὅτι κανών, εὐσεβοῦς ὑπῆρ-
ξας, καὶ Ἐντολῶν τὸ παράδειγμα ἅγιε, καὶ ἔλαμψας
ἐν τῇ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ φωστὴρ Διονύσιε.

Καὶ νῦν.

Συνήνωσεν ἐν γαστρί σου πάναγνε, ἐκοντὶ τὰ διε-
στῶτα, ἀλλήλων, ἀπ' οὐρανῶν, καταγόμενος λό-
γος, ἀμπλακημάτων τὴν λύσιν δωρούμενος, καὶ ἔδει-
ξε τὴν τοῦ Ἀδάμ, οὐρανῶν ἀναβάθραν παράδασιν.

Ναυάγησον, τῶν πολεμίων τὴν ἔφοδον Ἱεράρχα,
πάντας σκέπων αἰεὶ θερμοῦς, τοὺς εἰς σὲ καταφεύ-
γοντας, καὶ φάνηθι, δούλοις σου προστασία.

Ρόδεξαι, τῆς σῆς πατρίδος Αἰγίνης τε καὶ Στρο-
φάδων, τὴν εἰς σὲ ἄκραν δέησιν γεραίρουσι γὰρ
αὐταὶ τὸ σὸν γάνος.

Κοντάκιον

Πρεσβεία θερμὴ καὶ τεῖχος ἀπροσμ.

Τὴν σὴν μητέρα, προσάγομεν εἰς πρεσβείαν, ὡς προς-
τασίαν, καὶ κραταίωμα καὶ σκέπην, πάντων καὶ
καύχημα καὶ ἀντίληψιν, αὐτῆς ταῖς ἰκεσίαις πάντας
ἡμᾶς ἐλέησον, ὁ μόνος ὑπάρχων πολυέλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ ὡς σύνηθες, ὡς προεγράφησαν· καὶ τὰ ἐξῆς.

Ὡδὴ ζ'. ὁ Εἰρμός.

Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ

Ασαὶ τολμῆσαι τίς ἰσχύσει, Διονύσιε τὸ πέλαγος
προσβλέψας, τῶν θαυμάτων τῶν σῶν καὶ πάλιν

τῶν ἀγώνων, καὶ οὐρανῶν ὧν ἔτυχες ἀγαθῶν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Πσος Ἀγγέλοις τίς εὐρέθη τὴν ἀπάθειαν, ἐν σώμα-
τι γεώδει, προσγυμνάζων ἐν γῆ φυσούση τοὺς τρι-
βόλους, ἥνπερ αὐτὸς διέδειξας, ἐμβίων χριστομιμή-
τως.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Σῶμα ἐν λάρνακι πρὸς ὕπνον, κατεχούση σου τὸ
λείψανον τὸ πάλαι, ἱερεὺς τις αὐτοῦ τιθέμενος,
ριφθῆναι, εἰς ἀμαρτίαν ἤγερται, παρὰ σοῦ προκινδυ-
νεύων.

Δόξα.

Βσχε τὴν ἴασιν τὰ μῆλα, κτήνη πάντοτε, πωρώσει
τυφλωθέντα, τῶν Στροφάδων τοῦ σοῦ λειψάνου τῇ
προσφάσει, ὧ τῶν ἀπάντων ἄριστε, ἰατρὲ ἀσθενημάτων.

Καὶ νῦν.

Κλέος τοῖς πᾶσι γηγενέσιν, ἐδωρήσατο ὁ Κτίστης
τῶν αἰώνων, κατελθὼν ἐπὶ γῆς, καὶ σῶμα ἐκ
Παρθένου, ἐπιλαβὼν ἀνήγαγεν, οὐρανῶν ἡμᾶς εἰς δόξαν.

Ὡδὴ η'. ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ δοξασθέντα.

Κετεύειν, μὴ παύση ταῖς λιταῖς σου, τῶν ἀπάντων
κτίστην ποιμένα καὶ τροφέα· σὲ πρέσβυν γὰρ κα-
λύμεθα αἰετοτε, χρείας τε καὶ νόσοις, ὅτι σοῦ ἀκού-
ει, προθύμως εἰς αἰῶνας.

Ἅγιε τοῦ Θεοῦ.

Η γνωμένος, τῷ Κτίστῃ ἀπὸ βρέφους, διεπράξω, ἔργα ὡς οὐρανοπολίτης, τὴν ἐπὶ γῆς εὐπάθειαν μισούμενος, δόξαν τε καὶ πλοῦτον, ἄνω νῦν χορεύεις, συνάμα τοῖς Ἀγγέλοις.

Δόξα.

Ξ ἔλας φέρεις, φωστῆρ τὸ τῆς Τριάδος, καινοτρόπως, λάμπων ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ μυστικοῦ ὀρίζοντος αἰρέσεων, δόγματα ἐκτρέπων, μὴ ὑπερυφῶντα τὸν Κτίστην ὀρθοδόξως.

Καὶ νῦν.

Α ἄλλος σῶσαι, τὸν ἄνθρωπον οὐκ εἶχε, συμπαθεία, ὅμως ἦλθεν ὁ προανάρχου, ἐπὶ τῆς γῆς καὶ σαρκωσιν προσεῖληφεν, ἀπὸ σοῦ Παρθένε, τῆς ἀπειροτρόπως, τὸν ἄπειρον τεκούσης.

Ὡδὴ θ'. ὁ Εἰρμός.

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός.

Τὸ ἄκρον ἀγαπήσας τῶν ἐφετῶν, καὶ δουλεύσας ἐν βίῳ Μακάριε, πᾶσι πιστοῖς, ὥφθης θαυματόβρυτος ποταμός, καὶ ὡς ἀγάπης ἀγαλμα, ἀφθαρτος διέμεινας ἐπὶ γῆς, τὴν ὄντως θαρρέστου· διόπερ σε δικαίως ὑμνολογοῦμεν Διονύσιε.

Ἅγιε τοῦ Θεοῦ.

Ω κέως καταφθάσαι τὸν ἀσθενῆ, τῇ ψυχῇ μὴ ἀντείπης ὑμνοῦντά σε ἀμαρτιῶν πλήρης γὰρ ὑπαρχεὶ καὶ ἐνδεής, τῶν ἀρειῶν καὶ ἀπειρος· οἶδας γὰρ πρεσβεῦειν πρὸς παντουργόν, τὰ πλήθη τῶν πταισμάτων, κηθάραι καὶ ὑγίαιν, πνευματικὴν αὐτῷ χαρίσασθαι.

Ἅγιε τοῦ Θεοῦ.

Δ ἰάγειν ἐν ἀγίᾳ διαγωγῇ, τὸν εἰς σὲ ἐπωνύμως καλούμενον, εἰρηνικῶς, πόρρω ἐφορμήματος κειρασμοῦ, καὶ τῆς μελλούσης πρέσβευε πείρας τῆς κολάσεως πρὸς Θεόν, αὐτὸς σὲ ἱκετεύω, δι' ὃν τινα καὶ ὕμνον, τὸν ταπεινὸν τοῦτον σοὶ ἤγαγον.

Δόξα.

Πλέως προσδεχόμενος τὴν ὥδην, τῶν ἐχθρῶν ἀοράτων τὴν ἔπαρσιν, τῶν κατ' ἐμοῦ, προσεπεγεργθέντων ὀρμητικῶς, καὶ τὰς ἐφόδους ἔκκοψον, τῶν προσμαχομένων μοι ὀρατῶς· καὶ γὰρ οὐκ ἄλλον ἔχω, μεσίτην πρὸς τὸν Πλάστην, ἐν ταῖς δειναῖς μου περιστάσεσι.

Καὶ νῦν.

Ω Ἄναξ τῶν ἀπάντων καὶ ποιητῆς, τῶν ἰδίων χειρῶν τὸ πλαστούργημα, βλέπων ποτέ, τῇ φθορᾷ δουλεῦον, καὶ κατελθὼν ἐπὶ τῆς γῆς ὡς εὐσπλαχνος, πάντων ἠλευθέρωσε τῶν δεινῶν, εἰς σὲ κατασκηνώσας, καὶ γήινον φορέσας, σῶμα Παρθένε παναμώμητε.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ.

Πρὸς τὸ, Ἀπόστολοι ἐκ περάτων.

Πὸν πτέρυξιν ἐν αὐλοῖς, εἰς οὐρανὸν ἀναπτάντα, ὦν ἐγκρατῆς ζῶν ἐδείχθης ἐν κόποις καὶ χαμευνίαις, πιστῶς σε Διονύσιε, δοξάζομεν αἰεὶ πάντες.

Ἔτερον.

Αιγίνης ἀρχιερέα, καὶ Ζακυνθίων τὸν γόνον, ὡς ὀδηγὸν καὶ φωστῆρα, ἡμῶν κἀκείνης ὑμῆσαι, τὸν θεῖον Διονύσιον, ἀθροίσθητε κατ' ἀξίαν.

Προεόρτιον.

Τὸ σπήλαιον εὐτρεπίζου, ἀμνὰς γὰρ ἦκει γεννηθῆσαι,
 Θεὸν ἡμῶν τὸν σωτῆρα, οὗ εἰς προσκύνησιν ἦλ-
 θον αἱ μάγοι καὶ σὺ χόρευε, ἡ κτίσις ἐλευθερίας.

Παράκλησις παρὰ τοῦ Ἱερέως καὶ ἀπόλυσις.

ΚΑΝΩΝ ΑΙΤΑΝΕΥΤΙΚΟΣ

Ψαλλόμενος τῇ 17 Δεκεμβρίου

Ἐν τῇ ἐξόδῳ τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου,

Συντιθεὶς παρὰ Στυλίου Κολωνοματῶ Ἱερέως Ζακυνθίου.

Ἦχος Πλ. δ'.

Ἀρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε.

Τῶν ἀρετῶν σου τῶν πολλῶν τὸ μέγεθος μέλψαι βουλό-
 μενος, ὦ ἱερὲ Πάτερ, λόγου χάριν δίδου μοι, ταῖς πρὸς
 Θεὸν πρεσβείαις σου· καὶ γὰρ ἄμουςος πέλω, τῆς ἀ-
 μαθείας τε πέλαγος, καὶ ῥητόρων τέχνης ἀμέτοχος.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Τῶν Ζακυνθίων ἡ πληθὺς πανήγυριν παμφαεστάτην
 τελεῖ, ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ, πάτερ Διονύσιε τοῦ ἱεροῦ λειψάνου
 σου, καὶ ὑμνεῖ τερπομένη, μεγαλοφώνως τὸν Κύριον,
 τὸν δοξάσαντά σε Δεσπείσε.

Δόξα.

Ὅλον τὸν πόθον πρὸς Θεὸν ἀνέθηκας ἀπὸ νεότητος,
 καὶ τοῦ κόσμου πάντα, τὰ ἡδέα πάνσοφε, καὶ τῆς σαρ-
 κὸς προσπάθειαν, βδελυξάμενος ὄντως, ἐγένου ὄλος οὐ-
 ράνιος, καὶ κατοικητήριον πνεύματος.

Καὶ νῦν προεόρτιον.

Θέλων ὁ Κτίστης τὸν Ἀδὰμ λυτρώσασθαι ἐκ τῶν τοῦ
 ἄδου δεσμῶν, ἔρχεται τεχθῆναι, ἐξ ἀγνῆς νεανίδος ὡς
 ὁ Πατὴρ νυδόκησε, Βηθλεέμ εὐτρεπίζου, ἀγγέλων τάξις
 εὐφράνθητι, καὶ πανηγυρίσατε ἄνθρωποι.

Θεοτοκίον.

Λυτρώσαι θέλων τὸν Ἀδὰμ ὁ Κύριος ἐκ τῶν τοῦ ἄ-
 δου δεσμῶν, ἐν τῇ σῆ νηδυί, ἀπειράνδρως ᾤκησε καὶ
 σάρκα προσελάβετο, Ἀειπάρθενε κόρη, φυλάξας σε ἀδιά-
 φθορον, καὶ μετὰ τὸν τόκον ὡς πρότερον.

Ἡθὴ γ'.

Οὐρανίας ἀψίδος ὁραφουργέ Κύριε.

Τῆς ψυχῆς καθορῶν σου τὸ νουνεχὲς ἔνδοξε, ἅπας τῆς
 Αἰγίνης ὁ δῆμος σὲ προχειρίζεται, Ποιμένα ἄριστον,
 καὶ Ἱεράρχην φωσφόρον, νεύσει τοῦ Παντάνακτος κα-
 θεοδηγούμενος.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Σὲ προβάλλεται πρέσβυν ἡ σῆ πατρίς Ζάκυνθος, ἔ-
 χουσα ἐν κόλποις σου σκῆνος τὸ θαυματόβρυτον, ἐξ
 οὗ προχέονται τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει, νάματα σω-
 τήρια ὦ Διονύσιε.

Δόξα.

Λειτουργῶν τῷ Δεσπότη ὡς ἱερεὺς ἔννομος, καὶ τὰς
 ἀναιμάκτους προσφέρων τῷ πανοικτείρμονι, θυσίας Ἁ-
 γιε αἱ τῶν Ἀγγέλων χορεύει, ἔχαιρον ὀρώσαι σου τὴν
 καθαριότητα.

Καὶ νῦν προσέρτιον.

Ἡ παρθένος **Μαρία** τὸν τοῦ παντός Ἄνακτα, φέρουσα ὡς βρέφος ἐν μήτρᾳ τεκεῖν ἐπείγεται, προεορτάσωμεν βροτοὶ καὶ Ἄγγελοι πάντες, τούτου τὰ γενέθλια ἀγαλλιώμενοι.

Θεοτοκίον.

Οὐρανῶν πλατυτέρα ἢ σὴ γαστήρ δαίκνυται, πάναγνε παρθένε **Μαρία** θεοχαρίτωε· ὁ γὰρ ἀχώρητος παντὶ τῷ κόσμῳ ἐδείχθη, χωρητὸς ἐν μήτρᾳ σου καθὼς ἠυδόκησε.

ᾠδὴ δ'.

Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, σὺ μου καὶ δύναμις.

Ὅλον τὸν νοῦν πρὸς Οὐρανὸν ἀνεπτέρωσας, καὶ ψυχὴν σου, Πάτερ κατελάμπρυνας τῇ ποικιλίᾳ τῶν ἀρετῶν, γενόμενος ὅλος, κατοικητήριον πνεύματος, διότην τῶν θαυμάτων, κομισάμενος χάριν, ἰατρὸς ἀνεδείχθης πανάριστος.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Οἱ ἐν δεινοῖς κατατηκόμενοι πάθει, καὶ παντοίαις νόσοις πιεζόμενοι τῷ σῶ τεμένει μετὰ σπουδῆς, πίστει προσελθόντες, καὶ τὸ σὸν σκῆνος ἀσπάζοντες, τρυγῶσι τὰς ἰάσεις, τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων, σαῖς λιταῖς πρὸς Θεὸν Διονύσιε.

Δόξα.

Σὲ βοηθὸν κέκτηται ὄντως καὶ πρόμαχον, τῶν Στροφάδων, **Μονῆ** ἢ σεβάσμιος, καὶ οἱ μακάριοι ἐν αὐτῇ, ἀσκούντες πατέρες, τῇ σκέπῃ σου ἐναβρύνονται, λυτρούμενοι παντοίων, πειρασμῶν τε καὶ νόσων, καὶ ποικίλων βελῶν τοῦ ἀλάστορος.

Καὶ νῦν προσέρτιον.

Εὔα ποτὲ ἀπατηθεῖσα τοῖς ῥήμασιν ἰοβόλου, καὶ δολίου δράκοντος φθορὰν εἰσήγαγε τοῖς βροτοῖς, νῦν δὲ ἡ Παρθένος, Θεὸν ὡς ἔμβρυον φέρουσα, ἐν μήτρᾳ ἀντεισάγει σωτηρίαν ἀνθρώποις καὶ τεκεῖν ἐν σπηλαίῳ ἐπείγεται.

Θεοτοκίον.

Τῶν Οὐρανῶν αἱ τάξεις πᾶσαι ἐξέστησαν, θεωροῦσαι, ὡς βροτὸν γενόμενον, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀρρέυστως τεχθέντα, καὶ κόσμον δημιουργήσαντα διὸ μεγαλοφώνως, οὐρανόθεν ἐδόων τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

ᾠδὴ ε'.

Ἰνα τί με ἀπόσω.

Παννυχίους ᾠδᾶς σοι, ἐκτελεῖ ἡ πατρίς σου Χριστὸν δοξάζουσα, τὸν δοξάσαντά σε, καὶ τὸ σὸν ἀφάρτισαντα λείψανον, καὶ λελαμπρυσμένη, μέγας ὁ Κύριος κραυγάζει, ὁ δοξάζων τοὺς τοῦτον δοξάζοντας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Τὴν πληθύν τῶν ἰχθύων, ἀλιεῖς καθορῶντες οἱ δεισιδαίμονες, τῷ προστάγματί σου, ἀθροισθεῖσαν πατὴρ Διονύσιε, συσχεθέντες τρόμῳ γονυκλινώς σοὶ ἐπεδόων, ὅς συγγνώμην τοῖς σὲ παροργίσασι.

Δόξα.

Δανιὴλ ἐξεπλάγη παραδόξως ὀρῶν σε λαμπρῶς ἰστάμενον, θυτῶν ἀναμέσον, λευκοφόρων σεπτῶς λειτουργούντων σοι, ὅθεν προσεφώνει, σὺ ἀληθῶς μετὰ Ἁγίων, καὶ Ἀγγέλων συμφάλλεις τῷ κτίστῃ σου.

Καὶ νῦν προσόρτιον.

Προφητῶν αἱ προρρήσεις, τοῦ Χριστοῦ σαρκωθέντος πέρας εἰλήρασι, καὶ σκιά παρήλθεν, ἢ τοῦ Νόμου ἐλθούσης τῆς Χάριτος, δευτε οὖν οἱ πάντες προεορτάσωμεν ἐν ὕμνοις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν τὰ γενέθλια.

Θεοτοκίον.

Ως πρὸ τόκου Παρθένος, καὶ μετὰ τὸν τόκον Παρθένος διέμεινας, κεχαριτωμένη τοῦ γὰρ ὁ Λόγος ὁ ἀναρχος εἰσελθὼν ὡς οἶδε, καὶ ἐξελθὼν θεοκυῆτορ, παραδόξως ἀγνήν σε ἐτήρησεν.

Ὡδή ε'.

Τὴν δέησιν ἔλαχθ' πρὸς Κύριον.

Τὸν Κτίστην ἐπὶ Σταυροῦ μιμούμενος, ὑπεδέξω τὸν συγγόνου φονέα ἐπιεικῶς, τοῦτον ἐναποκρύψας, τοῖς γλυκυτάτοις σου τρόποις αἰμύνηστε, καὶ διώξιν τὴν ἐπ' αὐτὸν ἀντηλλάξω τῇ δείξει ἀλλότριον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Τὴν θείαν περικυκλοῦντες λάρνακα, τοῦ σοῦ σκήνους Διονύσιε πάτερ ὅλη ψυχῇ, καὶ καρδίᾳ βοῶμεν, σῶσον ἡμᾶς ταῖς πρεσβείαις σου Ἄγιε, καὶ λύτρωσαι παντοδαπῶν, συμφορῶν τοὺς πιστῶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Δόξα.

Αβρόχως τὸν ποταμὸν διώδευσας, ὡς ὁ πάλαι Ἰσραὴλ παραδόξως τὴν ἐρυθρὰν, δεσμευθὲν δὲ τὸ δέμας, ἐκ τῆς ἀρας προσευχῇ σου διέλυσας, ἢ θεία χάρις γὰρ ἐν σοὶ Διονύσιε πάτερ ἐσκήνωσε.

Καὶ νῦν προσόρτιον.

Αστέρος ὁδοιπορία χρώμενοι, ἐκ Περσίδος ἐτοιμάζονται μάγοι ἐν Βηθλέεμ, προσκυνῆσαι ἐλλόντες ὄν Βαλαάμ μυστικῶς προεκήρυξε, κατέχοντες ἐν ταῖς χερσὶ τὸν χρυσὸν τε καὶ σμύρναν καὶ λίβανον.

Θεοτοκίον.

Συμφώνως οἱ διὰ σοῦ σωζόμενοι, θεομητορ τὴν φωνὴν σοι βοῶμεν τοῦ Γαβριήλ, χαῖρε Δέσποινα κόσμου, χαῖρε Ἀδάμ καὶ τῆς Εὐᾶς ἡ λύτρωσις, τοῦ Λόγου χαῖρε καὶ Θεοῦ, τὸ εὐρύχωρον ὄντως παλάτιον.

Ὡδή ζ'.

Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Κόσμου μισήσας τὰ ἡδέα, τὰ οὐράνια ἐπόθησας τρισμακάρι, καὶ βιώσας ἐν γῆ, ὡς ἄσαρκος τὰ γέρα, εἰς οὐρανοὺς ἀπείληφας, παρὰ τοῦ μισθαποδότου.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Πηγὴ ἀνεξάντλητος ὑπάρχει, τὸ πανσέδαστον καὶ ἁγιόν σου σκήνος ἀεννάως καὶ γὰρ, τοῖς κάμνουσι παρέχει, ἰάματα σωτήρια, Διονύσιε λιταῖς σου.

Δόξα.

Δέξαι τοὺς ὕμνους Ἱεράρχα, οὓς προσφέρει σοι λαὸς τῶν Ζακυνθίων, ἀσιγήτοις φωναῖς, καὶ τοῦτον ἐκ παντοίων, κινδύνων ἐλευθέρωσον, τῇ θερμῇ σου προστασίᾳ.

Καὶ νῦν προσόρτιον.

Δόγμα τὸ Καίσαρος ἐξῆλθεν, ἀπογράψασθαι τὴν αἰκουμένην πᾶσαν ὅτε ἦλθε καιρὸς, τεχθῆναι ἐκ Παρ-

Θέου, ὁ βασιλεὺς τῆς κτίσεως καὶ Δεσπότης τῶν ἀπάντων.

Θεοτοκίον.

Υμῶ σου τὸν Τόκον Θεοτόκε, καὶ ὃν ἔτεκες ἀσπύρωσ καὶ ἐν χρόνῳ, ὡς Θεὸν ἀληθῶς, καὶ ἄνθρωπον δοξάζω διπλοῦς γὰρ πεφανέρωται τοῖς ἀνθρώποις ἐν τῷ κόσμῳ.

Ὡδή η'.

Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ δοξασιέντα.

Τῆ δυνάμει, ῥωννύμενος τοῦ Κτίστου, τὰς δαιμόνων, ὁρμὰς οὐκ ἐπτοήθης, ἀλλ' ὤρμησας τῆς πίστεως τοῖς βέλεσι, κατ' αὐτῶν παμμάκαρ, καὶ τροπαιοφόρος, ἀήττητος ἐγένου.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Τίς προσῆλθε, πιστῶς τῷ σῶ τεμένει, ἔνθα βρῦει πηγή ἡ τῶν θαυμάτων, καὶ τοῦ πανσέπτου σκήνους σου ἀφάμενος, τὰς αἰτήσεις πάσας, καὶ τὰς ἰατρείας, οὐκ εἴληφεν εὐθέως;

Δόξα.

Τῆς Ζακύνθου, ὑμνήσωμεν τὸν γόνον, τῶν Στροφάδων, τὸν ἄγρυπνον προστάτην, Αἰγίνης τὸν φωστῆρα Διονύσιον, τὸν ἀξιωθέντα σὺν τοῖς ἀσωμάτοις, οἰκεῖν ἐν παραδείσῳ.

Καὶ νῦν προσέρτιον.

Αἱ προρρήσεις, τῶν προφητῶν πληροῦνται, ἡ Παρθένος καὶ γὰρ ἐν μήτρᾳ φέρει, τὸν οὐρανοῦς καλύπτοντα τοῖς νέφεσιν, ὅπως τῆς ἀρχαίας τύχῳσι πατρίδος οἱ πάλαι πεπτωχότες.

Παραδείσου, ἀνοίγονται αἱ πύλαι, καὶ φλογίνη, παραχωρεῖ ῥομφαία, καὶ τῶν ἀνθρώπων γένος διασώζεται, τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου, σάρκα εἰληφότος, ἐξ ἀπειράνδρου Κόρης.

Ὡδή θ'.

Ἐξέστη ἐκί τούτῳ ὁ Οὐρανός.

Αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων ἐξ Οὐρανοῦ, κατελθοῦσαι βουλή τοῦ ποιήσαντος σοῦ τὸ σεπτὸν πνεῦμα Ἱεράρχα περιχαρῶς, δεξάμεναι προσέφερον, τούτῳ ἔνθα χαίρουσιν αἱ ψυχαί, ἀπάντων τῶν Ἁγίων, καὶ ψάλλουσι τῷ Κτίστῳ, δοξολογίαν τὴν τρισάγιον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Καμάτων σου τὸ γέρας εἰς Οὐρανοῦς, Διονύσιε μάκαρ ἀπειληφῆς παρὰ Θεοῦ, τοῦ μισθαποδότου παναληθῶς, διὸ σὲ ἱκετεύομεν, ρῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου τοὺς πιστῶς, τὴν μνήμην σου τιμῶντας, ἐκ τῶν πειρατηρίων, τοῦ ἀοράτου πολεμήτορος.

Δόξα.

Ψυχὴν σου τὴν ἁγίαν εἰς Οὐρανοῦς, μετὰ δόξης ὁ Κτίστης κατέθετο τὸ δὲ σεπτὸν, σῶμά σου καὶ πάντιμον ἐν τῇ γῆ, ἀφθορον διετήρησεν, ὅπερ ἐν τοῖς κόλποις ὡς θησαυρὸν, ἡ Ζακύνθος κατέχει, ἣν φρούρει σαῖς πρεσβείαις, ὦ Ἱεράρχα Διονύσιε.

Καὶ νῦν προσέρτιον.

Εγγίξει ἡ πανάφθορος τοῦ τεκεῖν, Βηθλεὲμ γῆ Ἰούδα, εὐφράνθητι, καὶ πενιχρὰ φάτνη ὑποδέχου τὸν Ποιητὴν,

μάγοι σὺν δώροις σπεύσατε, ἐκ Περσίδος ὅπως τὸν τοῦ παντός, δεσπότην προσκυνῆσαι, τικτόμενον ὡς βρέφος, ἄνευ σποράς διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Θεοτοκίον.

Η' μήτρα σου ἐδείχθη τῶν Οὐρανῶν πλατυτέρα πανάμωμε Δέσποινα· τὸν γὰρ Θεὸν ἔτεκες ἀσπόρως ὑπερφυῶς, καὶ διὰ σοῦ ἐρρύσθημεν, πάντες τῆς δουλείας τοῦ πονηροῦ, διὸ Παρθενομῆτορ, τοὺς σὲ ὑμνολογοῦντα, ῥῦσαι κινδύνων ταῖς πρεσβείαις σου.

ΥΜΝΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΕΡΑΡΧΗΝ

Ψαλλόμενοι ἐν τῇ Ἀγρυπνίᾳ.

Ἦχος πλ. α'.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ.

ΣΤΑΣΙΣ Α'.

Μακαρίζομέν σε ἐκ βαθέων ψυχῆς, Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ Διονύσιε, καὶ δοξάζομεν τὴν θείαν σου ταφὴν.

Μακαρίζομέν σε καθορῶντες τρανώς, σκηνός σου τὸ θεῖον ἀλώβητον, ἐξ οὗ χέονται ἰάσεων πηγαί.

Ἡ ἀκροστιχίς κατ' ἀλφάβητον.

Αναβὰς εἰς πόλον, μετὰ πότμον σοφὲ, πνεύματι σκιρτᾶς σὺν ταῖς πνεύμασι, σὺ λειψάνῳ δὲ ῥωννύεις τοῖς ἐν γῆ.

Βέλῃ τοῦ Βελίαρ, ἀπαμβλύνας στερρῶς, παννυχίοις προσευχαῖς Διονύσιε, ἔστησας τὸ τρόπαιον κατ' αὐτοῦ.

Γῆς τὴν δόξαν ἀφείς, ὡς ψευδῆ νουνεχῶς, εὐκλειαν οὐράνιον ἔλαβες, Διονύσιε χειρὶ τῇ ζωαρχικῇ.

Δεσμευθὲν τὸ δέμας, ταλαιπώρου ἀνδρός, τῇ δεσμῷ ἀφορισμοῦ τοῦτο ἔλυσας, ὦ τοῦ θαύματος! εὐχῆ σου τῇ δραστηκῇ.

Ε' κπλαγείς ἐώρα, ἐν ἀβρόχοις ποσὶ, διαβάντα σε ποτάμια ρεύματα, Διονύσιε Διάκονος Δανιήλ.

Ζακυνθίων πληθὺς, σὺ τεμένει πιστῶς, ἀθροισθέντες Διονύσιε ὕμνους σοι, χαριστηρίους προσφέρομεν καὶ ὠδὰς.

Η' ρθης εἰς τὸ ὕψος, ἀπαθείας σοφὲ, ἐπὶ γῆς βεδιωκῶς οἶα ἄυλος, διὰ τοῦτο ἐξήνθησας ψαλμικῶς.

Θύτη Παγκρατίῳ, φανεροῖς τὸ κρυπτόν, ὑπὸ λήθης παρ' αὐτοῦ ἀγνοοῦμενον, ὃν περ ἐνουθέτησας πατρικῶς.

Ι' εράρχην θεῖον, καὶ Ποιμένα καλόν, ἐγνωκυῖα Ἐκκλησίᾳ Αἰγίνης τε, Διονύσιε γεραίρει ἀσματικῶς.

Κασιγνήτου μύστα, τὸν φονέα λαβῶν, ἐν μυχοῖς ὦ τῆς ἀγάπης κατέκρυψας, πέμψας ἐφοδίοις εἰς ἄλλοδαπὴν.

Λαίλαπος ἐρρύσω, καὶ θαλάσσης βυθοῦ, Διονύσιε πλωτῆρας καλούμενος· φθάνεις γὰρ ὀξύτατα πανταχοῦ.

Μόνη σὺ κελεύσει, ἐπομένη πληθὺς, τῶν ἰχθύων ἰχθυβόλων εἰς πίστωσιν, ἐζωγρήθη ὡς Χριστῷ ἐν Γεννησαρέτ.

Νέμεις τοῖς αἰτοῦσι, δαφιλῶς νάματα θεῖα, ἅτινα ἐκ σκήνους σου Ἄγιε, βλύζεις ὡς ἐκ κρήνης ζωοποιοῦ.

Ξενωθείς πατρίδος καὶ σεμνείας διδούς, σεαυτὸν τὴν

γῆν πράεων κεκλήρωσας, σὺν Ἀγγέλοις τὸν τρισάγιον μελωδῶν.

Ομβρους τῆ Στροφάδων, σεβασμῖα μονῆ, ἐπιρραίνεις ἐν αὐχμοῦ τὸ σὸν Λεῖψανον, λιτανεύοντες οἱ ἀσκούμενοι εὐλαβῶς.

Παραδόξως Πάτερ, ἐπὶ σοὶ ἐνεργῶν, ὁ δεσπότης σου γυναιόου διέλυσεν, οἰκτρὸν δέμας, τοῦ δεινοῦ ἀφορισμοῦ.

Ραίνεις Ἱεράρχα, ἀεντάως πιστοῖς, ἐκ τοῦ ὕψους πάντα τὰ καταθύμια, διὰ τοῦτό σε γεραίρομεν εὐλαβῶς.

Σκῆνος ἱεράρχου, Ζακυνθίων χορὸς, ἔχοντες πορείαν εἰς τὴν οὐράνιον, ὀδηγούμεθα ἀπταιστως δι' αὐτοῦ.

Τύμβου σου τῆ κόνει, εὐλαβῶς οἱ πιστοὶ, χρώμενοι λυτροῦνται παντοδαπῶν, νοσημάτων Διονύσιε σοφέ.

Υδρας ἀθείας ἔκκοφον διαμπᾶξ, κεφαλὰς τὰς ἰσοβόλους πανεύφημε, τῆ ῥομφαία τῆ τοῦ πνεύματος αἰτῶ.

Φρυκτωρεῖς τὸν κόσμον, τεραστίας φρικτοῖς, ὧ ἀστήρ νεοφανὲς Διονύσιε, τὴν δὲ Ζάκυνθον φυλάττεις ἀσινῆ.

Χαίρει νῦν ἀσμένως, σὴ πατρίς καὶ τερπνῶς, ἄγει ἐορτὴν πανυπέρολαμπρον, ἐν τῇ μνήμῃ σου θεράπων τοῦ Χριστοῦ.

Ψάλλε μοι ψαλμικῶς ὦ πατρίς ἡ ἐμῆ, δίκαιος ὡς φαίνεξ ἐξήνησε, Διονύσιος τυγχάναι ὁ ἐμός.

Ωφθης ἐν Πατράσι, καλλονὴ καὶ σεπτῆς, Ἐκκλησίας Ἱεράρχα κειμήλιον, Διονύσιε καὶ κλέος τῶν εὐσεβῶν.

Προσκυνῶ Πατέρα, ἀνυμνῶ τὸν Υἱόν, σέβω καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐν οὐσία καὶ θεότητι μιᾶ.

Καὶ νῦν.

Βεβαία ἐλπίς εὐσεβῶν ἡ χαρὰ, σὺ ὑπάρχεις Παναγία θεόνυμφε, ὡς τελοῦσα τὸν Σωτῆρα τῶν γηγενῶν.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Μακαρίζομέν σε, ἐκ βαθέων ψυχῆς, Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ Διονύσιε, καὶ δοξάζομεν τὴν θείαν σου ταφήν.

ΣΤΑΣΙΣ Β'. Πρὸς τὸ, Ἄξιον ἐστίν.

Αξιον ἐστίν, μακαρίζειν σὲ τὸν Ἱεράρχην, τῆς Αἰγίνης μὲν Παιμένα πανάριστον, τῆς δὲ Ζακύνθου γόνον τε καὶ φρουρόν.

Αξιον ἐστίν, Διονύσιον ὑμνολογῆσαι, τὸν ἐν γῆ αὐλῶς βιώσαντα, καὶ σὺν τοῖς αὐλοῖς σκιρτῶντα νῦν.

Ἡ ἀκροστιχίς κατ' ἀλφάβητον.

Απασα πληθὺς, αὐτοχθόνων σου ὦ Ἱεράρχα, λάφνακα κυκλοῦντες δέει πολλῶ ἀσπαζόμεθα σὸν σκῆνος τὸ ἱερόν.

Βλέμματι νοῦ, βλοσυρῶ θύτην ὄπτα καθ' ὕπαρ, ἔξω τὸν Μεθόδιον ἔπεμφας, ῥαστώνην τε διορθούμενος τὴν αὐτοῦ.

Πέρας ἐκ Θεοῦ, εἰληφῶς τῶν σῶν καμάτων Πάτερ, βρύεις ἐκ σοῦ σκῆνους ἰάματα, Διονύσιε ἰώμενος τοὺς πιστοὺς.

Δῶρον ὁ Θεός, τιμαλφέστατον δέδωκε Ζακύνθῳ λείψα-

νόν σου Θεῖον πανάγιε, δι' οὗ ἐκλυτροῦται παντός
Ἑλιβεροῦ.

Ελυσας σαφῶς, σοῦ δακτύλου Πάτερ ἐπιθέσει, ἀφωσί-
αν Ἀγγέλαις σοι συγγενούς, καὶ ἀποπληξίαν ᾧ θαῦμα
φοικτόν!

Ζῶσιν ἐν Χριστῷ, εἰς αἰῶνα τῶν Ἁγίων τάξεις, ὅθεν
Διονύσιε θεῖε σαῖς εὐχαῖς, συναψον αὐταῖς δυσωπῶ
ἡμᾶς.

Ἦκεν ἐκ μονῆς, τῶν Στροφάδων Ζάκυνθε σὸς θεῖος γό-
νος, λαμπρῶς εὐφραίνου τῷ πνεύματι καὶ γὰρ ἀνεδεί-
χθης περιφανῆς.

Θάλασσα σοφῆ, δεδίττεται σε καὶ στοιχεῖα, οἷδε καὶ γὰρ
ἄκρως ἄψυχα παύεσθαι, Διονύσιε κελεύσματι τῷ σῷ.

Ἰθυνας καλῶς, εἰς οὐράνιον τρίβον σὴν ποιόμην, ὅθεν
μακαρίας φωνῆς ἀκήκοας, δεῦρο εἰς τὴν δόξαν μου δούλε
πιστέ.

Κλίνην σου σοφῆ πορφυρόστρωτον ἔξωθεν εἶχες, ἐν-
δοθεν δὲ λίθους περιτραχεῖς, ἐφ' οἷς ἐκαθεύδου Πάτερ
ἀσκητικῶς.

Δόγου τοῦ Χριστοῦ, σὺ ἀκήκοας Πάτερ ἐπ' ὤμων,
ἦρας τὸν Σταυρὸν τὸν σωτήριον, νουνεχῶς ἰχνηλατήσας
τὸν Ἰησοῦν.

Μέγα ἀληθῶς, Διονύσιε πέλει σὸν κλέος, τέκνα τοιγα-
ροῦν χαρίεντα δέδωκας, αἰτησάσαις γυναίξιν πανευλαβῶς.

Νέμεις τοῖς πιστῶς, προσαιτοῦσι τὰς ἐντεύξεις Μάκαρ
κάτοπτρον ἀγάπης γὰρ ὥφθης σαφῶς, Διονύσιε καὶ τύ-
πος τῶν ἀρετῶν.

Ξένος γεγονώς, ἀγγιστῶν Πάτερ καὶ πατρίδος, οὐρανο-
πολίτης νῦν ὥφθης συνών, Διονύσιε Θεῷ τῷ τερατουργῷ.

Θῶρους τῆς ζωῆς, ἐν μονῇ τῆς Ἀναφωνητρίας, ἐκτελέ-
σας ἀπέπτως τῷ πνεύματι, εἰς παστάδην πρωτοτόκων
χαρμονικῶς.

Ψάσης προσβολῆς, ἐναντίας πονηρῶν πνευμάτων, ῥῦσαι
τὴν ἐνεγκουσάν σε Ἄγιε, ἥτις σέ δοξάζει ἀσματικῶς.

Ρύστης μοι γενοῦ, Διονύσιε σαῖς ἰκεσίαις, ἵνα ἀπορρίψας
αἴσχος τὸ δυσμορφον, περιβάλλωμαι χιτῶνα τὸν φω-
τεινόν.

Σῶζε πειρασμῶν, ἀνενόχλητον μονὴν Στροφάδων,
πάντας ἐν αὐτῇ ἀσκουμένους δὲ, διατήρησον ὁμοιοῖαν
πνευματικῇ.

Τεῖχος ἀρραγές, νῆσος σχοῦσά σε τῶν Ζακυνθίων, οὐ
πτοεῖται δυσμενῶν τὴν ἐπήρειαν, Διονύσιε, ἀλλ' ἄγει πά-
νυ ἀσφαλῶς.

Υῶρον ζωηρόν, νηπιόθεν ἐκροφήσας Πάτερ, ἀνθρακίας
παλῶν ἄρδην κατέσβεσας, καὶ ἐπήγασας κρουνοὺς ζω-
ποιοῦς.

Φῶς νῦν θεωρῶν, τὸ ἀκάματον τριτῆς μονάδος, τὴν
ἀχλὺν ψυχῆς μου πρεσβείαις σου, καταλάμπρυνον σε-
λασφόροις σου βολαῖς.

Χαῖρέ μοι λαμπρῆ, Διονύσιε πατέρων κλέος, χαῖρε Ζα-
κυνθίων τὸ καύχημα, εὐσεβῶν χαῖρε ὁ φύλαξ καὶ χαρά.

Ψάλλων ἀπαυστί, σὺν Ἀγγέλοις τῷ ἀστέκτῳ θρόνῳ, ὑ-
μνον τὸν τρισάγιον ἐν χαρᾷ, Διονύσιε δυσώπει ὑπὲρ
ἡμῶν.

Θύκησας σκηναῖς, Διονύσιε ταῖς τῶν μακάρων, ἐν αἷσι
ἐνοικῆσαι δὴ πάντας ἡμᾶς, ἰκεσίαις σοῦ αἰτοῦμεν ταῖς
δραστηκαῖς.

Δόξα.

Ακτίστε Τριάς, ἐνιαία μοι κυριαρχία, ταῖς τοῦ Ἱεράρ-
χου θείαις δεήσεσι, τῆς γενένης ρῦσαι πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν.

Κλίμαξ Ἰακώβ, χαῖρε Δέσποινα δι' ἧς εἰς ὕψος, γένος
τῶν βροτῶν ἀνυψώθημεν, διὰ τοῦτο προσκυνοῦμεν σε
ἀγνή.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Αξιον ἐστὶ, μακαρίζειν σὲ τὸν Ἱεράρχην, τῆς Αἰ-
γίνης τὸν Ποιμένα πανάριστον, τῆς δὲ Ζακύνθου γόνου
τε καὶ φρουρόν.

ΣΤΑΣΙΣ Γ'. Πρὸς τὸ, Αἱ γενεαὶ πᾶσαι.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, τὸν μέγαν ἀρχι-
θύτην

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, Ζακύνθου τὸν
προστάτην.

Ἡ ἀκροστιχὶς κατ' ἀλφάβητον.

Ανώ προτοτόκων, ὕμνεῖ σε Ἐκκλησία, κάτω δὲ Ζακυν-
θίων.

Βήματι γνήνῳ, ἀγνώδῳ ἔθνε Κτίστη, νῦν δὲ ἐπουρανίῳ.

Γῆ μὲν σοῦ κατέχει, τὸ σκῆνος Οὐρανός δὲ σὸ πνεῦμα
Ἱεράρχα.

Δυνάμεις τῶν Ἀγγέλων, ἤγαγόν σε μύστα εἰς Θρόνον
τὸν τῆς δόξης.

Εδείξας τῷ θύτῃ, Δαυιὴλ τὴν σὴν δόξαν, τὴν πρὸς
Χριστοῦ δοθεῖσαν.

Ζηλώσας τοὺς Ἀγγέλους, ἐπάτησας τὴν πτέρναν, σα-
τᾶν ἐν τῷ σεμνεῖῳ.

Η κλίμαξ τῆς Θαλάσσης, σὸν νεῦμα αἰσθημένη, ἐ-
τράπη εἰς γαλήνην.

Θήρας αἰμοδόρους, ποιμαντικῆ σου ράβδῳ, διώξον
τῆς σῆς μάνδρας.

Ιλέωσον τὸν Κτίστην, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων, ὡς ἔ-
χων παρρησίαν.

Κῦμα ἐμφυλίου, πολέμου ἐνεγκούσης, στόρευσον Ἱε-
ράρχα.

Λύει ἀνομβρίαν, τὸ λείψανόν σου Μάκαρ, παρὸν τοῖς
εὐσεδέσι.

Μερίδι σωζομένων, ποίησον γραφθῆναι, καμὲ ἐκδυ-
σωπῶ σε.

Νέφος ἀμαρτίας, διώξον ψυχῆς μου, κάλος ἰδεῖν τὸ
θεῖον.

Ξένως ὡς βιώσας, ξενοπρεπῶς ὁ Κτίστης, ἀφθάρτισε
σὸν Σκῆνος.

Ομβρους οὐρανίους, ράνον εἰς ἀκάρπους, καρδίας ἡ-
μετέρας.

Πῶς σὲ ἀνυμνήσω, ὃν ἀρρήτῳ δόξῃ, ἔστεψεν ὁ Παν-
τάναξ;

Ρήματι καρδίαν, σῶμα δὲ τῷ ἄρτῳ, ἔτρεφες σοῦ ποι-
μνίου.

Ξωμά σου τὸ θεῖον, πλουτοῦσα Ἐκκλησία, γάννυται
Ζακυνθίων.

Τυφλοὺς σὺ δαιμονῶντας, χωλοὺς καὶ νόσον πᾶσαν,
ἰᾶσαι ὁσημέραι.

Υπὸ πολλοῦ τοῦ πόθου, τολμήσας ἐπαιμέτης, γενέσθαι
σύγγνωθί μοι.

Φονέα τοῦ συγγόνου, διέσωσας προθύμως, ὀργῆς τῶν
διωκόντων.

Χάρις ἐξεχύθη, σοῖς χειλεσιν ἀφθόνως, ποιμάνης Ἐκ-
κλησίας.

Ψάλλομεν συμφώνως, ᾠδὰς σοι Ἱεράρχα, τὰς εὐ-
χαριστηρίους.

Ωφθης ἐκμαγεῖον, κανῶν γνώμων καὶ τύπος, Πάτερ
ἀγιοσύνης. Δόξα.

Τρισάγιε Θεέ μου, συντήρησον τὸν κόσμον πρεσβεί-
αις Ἱεράρχου. Καὶ νῦν.

Χαρμονῆ τῶν νόων, καὶ βροτῶν Παρθένε, δός μοι
πταισμάτων λύσιν.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Αἰ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε τὸν μέγαν ἀρχιθύ-
την.

ΕΥΛΟΓΗΤΑΡΙΑ

Ἦχος πλ. α.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε διδαξόν με Διονύσιον ὑμῆσαι.

Τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, καὶ χοροὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐκ-
πλαγέντες βοῶσι, Διονύσιος ἰσχύϊν τοῦ θανάτου καθεῖλεν,

ἐν τῷ τάφῳ γὰρ ἐνεργεῖ θαυμάσια, ἐκ δαιῶν τε σώζει
πάντας ἀθάνατος.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε διδαξόν με Διονύσιον μέλψαι.

Μὴ δακρύων, ὀχετοὺς ἐκχέωμεν, ἀδελφὸς τῷ Ἱε-
ράρχῃ, ἐν Στροφάσι, τῶν Πατέρων ὁ χορὸς πρὸς ἀλ-
λήλους ἔλεγον ὀρῶντες, τὸν νεκρὸν αὐτὸν ἐν τάφῳ κεί-
μενον, καὶ ὡς ζῶντα αὐτοῖς προσεντυγχάνοντα.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε διδαξόν με Διονύσιον ὑμῆσαι.

Διηνεκῶς, τῷ Θεῷ παρίσταται, ὁ Ἱεράρχης πρεσβεύ-
ων ὅπως, τὴν αὐτὸν ἐκφύσασαν νῆσον διαφυλάττη,
καὶ τῶν ἐν αὐτῇ οἰκούντων μετὰ πίστεως, πάντοτε
εἰσακούει τὰ αἰτήματα.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε διδαξόν με Διονύσιον μέλψαι.

Υπὲρ νάρκον, ἐκπέμπει εὐωδία, τοῦ λειψάνου σου
θεσπέσιε Πάτερ· Ἄγγελοι γὰρ περιίστανται κύκλῳ τέ-
σῳ ὡς νεκρὸν τὸν ζῶντα νομίζομεν; ζῶν γὰρ ἀληθῶς
ἡμῖν ἀναδείκνυται. Δόξα.

Προσκυνοῦμεν, Πατέρα, καὶ τὸν ἄχρονον Λόγον ἐξ
αὐτοῦ γεννηθέντα, καὶ Παράκλητον θεῖον ἐκ Πατρὸς
προελθόντα, σὺν τοῖς Σεραφίμ κρᾶζοντες τὸ Ἅγιος,
Ἅγιος, Ἅγιος εἶ Κύριε. Καὶ νῦν.

Ζωοδότῃν γαστρί σου, Ἁειπάρθενε κόρη, συλλαβοῦσα
ἀφράστως, σωτηρίαν τῷ κόσμῳ, καὶ ζῶν προεμνη-
στεύσω, εἰς ἡμῶν συντήρησιν, μεσιτείαις ταῖς σαῖς
πρὸς τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Θεάνθρωπον.

Ἄλληλούϊα, Ἄλληλούϊα, Ἄλληλούϊα.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἐκ γ'.

Δέξαι ικετεύω πανευλαβώς, Ἱεράρχα θεῖε, πόνημά μου τὸ ταπεινόν, ὡς ὁ ποιητής μου λεπτά τὰ δύο χήρας, καὶ πρέσβευε ἀπαύστως, ὑπὲρ τοῦ δούλου σου.

Εἰς τὴν ἐπάνοδον ὁμοιον.

Δεῦτε Ζακυνθίων δῆμος πιστός, πρὸς Διονυσίου, θεῖαν λάρνακα εὐλαβώς, ἐγγίσσατε σκῆνος ἀσπαζόμενοι τούτου, ῥῶσιν ψυχῆς τρυγῶντες ὁμοῦ καὶ σώματος.

ΟΙ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ ΟΙΚΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΑΙΓΙΝΗΣ
(ὑπὸ Ἀγγέλου Κονιδάρη Λευκαδίου)

Τροπᾶριον. Ἦχος πλ. Δ'.
(Κατὰ τὸ, Τῆ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ κτλ.)

ΔΙΟΝΥΣΙΩ τῷ σοφῷ καὶ ἀντιλήπτορι,
Ἐν ταπεινώσει Λάρνακί Σου παριστάμενος,
Ἀπετόλμησα ὁ δούλος Σου μετὰ ζήλου,
Προσκομίσαι Σοι τοὺς Οἴκους τούτους Ἄγιε,
Πλὴν παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον.
Ἴνα κράζω Σοι: Χαῖρε Πάτερ Θεόσοφε.
Εἰθ' οὕτως τοὺς Οἴκους.

Ανθρωπος ἀγγελόφρων, ἐν τῷ κόσμῳ ἐδείχθης,
Ἱεράρχα σοφέ τε καὶ μάκαρ· καὶ σὺν τῇ παναφθάρτῳ
σαρκί, ἀθανατούμενόν Σε θεωρῶν Ἄγιε, ἐξίσταμαι,
καὶ ἵσταμαι ἀνακράζων πρὸς Σε τοιαῦτα:

Χαῖρε, δι' οὗ ἡ χαρὰ ἐκλάμπει.
Χαῖρε, δι' οὗ ἡ ζωὴ ἐφάνη.
Χαῖρε πλανωμένων πολλῶν ἡ ἀνάκλησις.
Χαῖρε θλιβομένων ταχεῖα παράκλησις.
Χαῖρε σκῆνος θαυματόβρυτον ἰαμάτων τοῖς πολλοῖς.
Χαῖρε σῶμα θεοδόξαστον καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.
Χαῖρε, ὅτι τυγχάνεις τῆς Τριάδος οἰκία.
Χαῖρε, ὅτι πρεσβεύεις τῷ ποιήσαντι πάντα.
Χαῖρε ἀστήρ περιλάμπων τὸν Ἥλιον.
Χαῖρε λαμπτήρ τῆς θείας ἐλλάμψεως.
Χαῖρε, δι' οὗ ἐξεπλάγη ἡ φύσις.
Χαῖρε, δι' οὗ ἐλαμπρόνθη ἡ Πίστις.
Χαῖρε, Μάκαρ Διονύσιε.

Βλέπουσα ἡ πατρίς Σου, τὸ σὸν ἔνθεον Σκῆνος, ὠδὰς πρὸς τὸν Θεὸν ἀναπέμπει. Καὶ γεραίρουσά Σε πανδῆμει, θαυματόβρυτόν Σου περικυκλαῖ Λάρνακα· πόδας δετούς σεπτούς Σου ἐν πίστει ἀσπαζομένη κράζει: Ἀλληλοῦα.

Γνώσιν λαβῶν τῶν προσκαίρων, ὧ σοφέ Ἱεράρχα,
ἐγκατέλιπες κόσμου τὰ πάντα· Καὶ Ἀγγέλων βίον
βιῶν, τοῦ ποιεῖν κατηξίωσαι τεράστια, πρὸς ὃν ἡμεῖς
προσπέλομεν ἐν πίστει, συμβοδῶντες οὕτως:

Χαῖρε ἀρετῆς ὁ λαμπρὸς τύπος.
Χαῖρε Πνεύματος πέλων ὁ οἶκος.
Χαῖρε θαυμάτων πολυειδῶν τὸ πέλαγος.
Χαῖρε νοσημάτων δραστήριον φάρμακον.
Χαῖρε μεσιτεία, δι' ἧς φιλιούμεθα μετὸν Θεόν.
Χαῖρε ἀντίληψις ἡ σκέπουσα τοὺς ὑπὸ τὸν Οὐρανόν.
Χαῖρε τοῖς Ἀγγέλοις συνομιλῶν ὁσημέραι.
Χαῖρε ὁ τοὺς δαίμονας τραυματίσας καιρίως.
Χαῖρε λαμπρόν Ζακύνθου τὸ καύχημα.
Χαῖρε πολλῶν γηγενῶν ὑπόδειγμα.
Χαῖρε αἰρετικῶν ἐλέγχων κακίαν.
Χαῖρε πιστῶν κητευφραίνων καρδίαν.
Χαῖρε, Πάτερ θεόσοφε.

Δεῦτε ἐν τῇ Ζακύνθῳ, σύλλογος Ὁρθοδόξων, πρὸς θέαν σώματος ἀκηράτου· ὃ εὐωδίαν χέει πολλήν, καὶ ἴασι νόσων χαλεπῶν ἅπασι, τοῖς ἐν ζεύσῃ πίστει προσιοῦσιν, ἐν τῷ ψάλλειν οὕτως·

Ἄλληλούϊα.

Εχουσα ἡ πατρίς Σου, σὸν πανάγιον Σκῆνος, περιτείχισμα παντός κινδύνου, καὶ ὄπλον ἀήττητον πολῷ, κατ' ἐχθρῶν ταύτης δυσμενῶν, χαίρεται καὶ ἄσματος ἐν δάκρυσι βοᾷ πρὸς Σὲ τὸν Ἱεράρχην·

Χαῖρε νεκρὸν ἀναστήσας βρέφος·

Χαῖρε γονέων λύσας τὸ πένθος·

Χαῖρε Ὁσίων ἀγλαώτατον δῶρημα·

Χαῖρε Ὁρθοδόξων πανθαύμαστον ἔρεισμα·

Χαῖρε θάλασσα προχέουσα ἰατροῖαν τῶν παθῶν·

Χαῖρε πηγὴ ἀνεξάντλητος τῶν θαυμάτων τῶν πολλῶν·

Χαῖρε, ὅτι προστάτης Ζακυνθίων τυγχάνεις·

Χαῖρε, ὅτι τῷ Σωτῆρι Χριστῷ προσπελάζεις·

Χαῖρε δεκτὸν πρεσβεῖας θυμίαμα·

Χαῖρε πολλῶν πιπτόντων ἐξίλασμα·

Χαῖρε Στροφάδων δόξα ἡ κυρία·

Χαῖρε ἡμῶν πρὸς Θεὸν παρρησία·

Χαῖρε, Μάκαρ Διονύσιε.

Ζάλην ἐνδοθεν ἔχων, λογισμῶν ψυχοφθόρων, σπεύδω Σοι συνεχῶς ὡς οἰκέτης, ἵνα ῥύσης με ἀντιβόλῳ, ἀπὸ παγίδων τοῦ πονηροῦ Ἁγίε· καὶ χάριν δός μοι ταῖς λιταῖς Σου Πνεύματος Ἁγίου, λέγων·

Ἄλληλούϊα.

Ηκουσαν καὶ οἱ ξένοι, θαύματά Σου ποικίλα, τὴν τε σὴν πρὸς Χριστὸν παρρησίαν· καὶ δραμόντες εἰς τὸν ναὸν Σου, θεωροῦσί Σε ὄντως ὡς νεκρὸν ζῶντα, ἐν πόθῳ δὲ καρδίας προσκυνοῦντες, ὕμνουν Σε ὡς ᾧδε·

Χαῖρε Μονῆς Στροφάδων ὁ ῥύστης·

Χαῖρε Χριστοῦ ῥημάτων ὁ μύστης·

Χαῖρε τῶν βαρβάρων ἐχθρῶν ἀμυντήριον·

Χαῖρε τῶν Θαυμάτων Χριστοῦ τὸ μαρτύριον·

Χαῖρε, ὅτι σὺν Ἁγίοις τὰ ἐπουράνια οἰκείς·

Χαῖρε, ὅτι τὰ νοσήματα ἰατροῦεις ἀμισθί·

Χαῖρε τῶν Ζακυνθίων τὸ ἀκοίμητον ὄμμα·

Χαῖρε Ἀρχιερέων τὸ ἀνίκητον θάρσος·

Χαῖρε στερρόν ἀγάπης ὑπόδειγμα·

Χαῖρε λαμπρὸν τῆς χάριτος γνώρισμα·

Χαῖρε δι' οὗ ἐπικράνθη ὁ Ἄδης·

Χαῖρε δι' οὗ κατεπόθη κακία·

Χαῖρε, Πάτερ Θεόσοφε.

Θαυματέμφορα μέγαν, Σὲ εἰδότες οἱ πάντες, τῇ σαρκῷ Σου προστρέχουσι πίστει καὶ ἰατρὸν Σὲ γινώσκοντες σοφόν, διὰ Σοῦ αἰτήσεις αὐτῶν λαμβάνουσι καὶ συμφάλλοντες τὸν ὕμνον, χαίρουσι, Θεῷ βοῶντες·

Ἄλληλούϊα.

Ιδὸν πλήθη μερόπων, τὸν πιστὸν Παναγιώτην, τὸν τυφλώττοντα πρὶν ἀνιάτως· καὶ βλέποντα ὄρωντες αὐτὸν, ὡς ἐκπλαγέντες ἐπὶ πολὺ, ἔσπευσαν τοῖς ἄσματοςι δοξάσαι καὶ βοῆσαι Σοι τῷ Ἱεράρχῃ·

Χαῖρε τυφλοῦ τὴν βλάβην δωρήσας·

Χαῖρε μισθὸν οὐρανοῦ ὁ λήψας·

Χαῖρε ὁ τῶν ἀνθρώπων πάντων σοφώτατος·

Χαῖρε τῶν ἀπόρων φύλαξ προθυμώτατος·

Χαῖρε ἀνθρωπὸν παράλυτον ἀνορθώσας παρευθῶς·

Χαῖρε ἰσαγγέλου νηστείας ὁ σοφὸς καθηγητής·

Χαῖρε ἄσειστε κίων ὀρθοδόξου θρησκείας·

Χαῖρε ἐραστὰ Ἀβραμιαίας συμπαθείας·

Χαῖρε στερρόν παθῶν ἀποτρόπαιον·

Χαῖρε Θεοῦ ὁ φέρων τὸ τρίπαιον·

Χαῖρε ὑπογραμμὲ τῆς σωφροσύνης·

Χαῖρε ὑπόδειγμα ἀγιωσύνης·

Χαῖρε, Μάκαρ Διονύσιε.

Κήρυκες σῶν θαυμάτων, γεγονότες οἱ πάντες, εὐχαριστοῦμεν Θεὸν τὸν μέγαν, ἐν δοξολογίαις καὶ ᾠδαῖς, ὡς δεδωκότ' Σε ἰατρὸν ἅπασι τιμῶντες δέ Σου τὴν μνήμην τρισμάκαρ, οὐ παύομεν ψάλλειν:

Ἄλληλοῦτα.

Λάμπας ἐν τῇ Αἰγίνῃ, ὡς φωστὴρ ὑπερλάμπων, ἐδί-
δαξας αὐτὴν θείοις λόγοις: τὰ γὰρ λογικὰ πρόβατά
Σου, πνευματικῇ τε θεῖα τροφῇ, ἔθρεψας, ἐν ἔργοις τε
καὶ λόγοις, δι' ὃ κραυγάζουσιν πρὸς Σε τάδε:

Χαῖρε κραταίωσις Ὁρθοδόξων.
Χαῖρε κατάπτωσις κακοδόξων.
Χαῖρε ὁ οἰκήσας οὐράνια δώματα.
Χαῖρε ὁ συγχίσας δαιμόνων φρυάγματα.
Χαῖρε λύχνε τηλαυγέστατε ἀπαστράπτων ἐμφανῶς.
Χαῖρε ἄστρον Ἡλιόφωτον διαλάμπρον τηλαυγῶς.
Χαῖρε ὁ συνεδριάζων Ἁγίοις Ἀγγέλοις.
Χαῖρε σκέπη Ζακύνθου πλατυτέρα νεφέλης.
Χαῖρε λαμπρὸν Ὁσίων τὸ καύχημα.
Χαῖρε πληγῆς καιρίας τὸ ἴαμα.
Χαῖρε ὁ κήρυξ τῆς ἀληθείας.
Χαῖρε ἐξ οὗ ῥέει ἄβρῆτος εὐωδία.
Χαῖρε, Πάτερ θεόσοφε.

Μένοντες οἱ ἐν πλοίῳ, πάντες ἐκθαμβοὶ λίαν, θεω-
ροῦσί Σε αὐτοψεῖ φόβῳ: ὠφθης γὰρ ὡς μονάζων αὐ-
τοῖς, καὶ ἐκ τοῦ σάλου τῶν κυμάτων ἔσωσας: διόπερ
συνεδόξασαν τὸν Ὑψιστον βοῶντες, οὕτως:

Ἄλληλοῦτα.

Νέος Ἡρῶς ἐφάνης, τῇ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ: ἐλέγ-
χων γὰρ στίφη αἰρετικῶν, φράττεις κακοδόξων τὰ
χεῖλη, τῶν φασκόντων Σε μὴ τυγχάνειν Ἁγίου. Ἡ-
μεῖς δέ Σε γεραίροντες, συνάδομεν πρὸς Σε, βοῶντες:

Χαῖρε ὁ τύπος τῆς ἀφθαρσίας.
Χαῖρε ἡ στάθμη τῆς ἐγκρατείας.
Χαῖρε μοναζόντων ἀπάντων τὸ κάτοπτρον.
Χαῖρε τῶν ἁγίων Ἀγγέλων ὁ σύσκηνος.
Χαῖρε σῶμα πολυθαύμαστον, ἐξ οὗ σώζονται πιστοί.
Χαῖρε Ἱατρεῖον ἀμισθον, εἰς ὃ τρέχουσι πολλοί.
Χαῖρε Ἀρχιερέων ἡ κρηπίς καὶ λαμπρότης.
Χαῖρε Ἰησοῦ ὁ νηφάλιος στρατιώτης.
Χαῖρε πηλῶν πτωχῶν ἀνακούφισις.
Χαῖρε ὄρφανῶν πάντων περίθαλψις.
Χαῖρε πηγὴ τῶν παθῶν θεραπείας.
Χαῖρε κανὼν βιωτῆς τῆς ἁγίας.
Χαῖρε, Μάκαρ Διονύσιε.

Ξένον θαῦμα ὁρῶμεν, Διονύσιον θεῖον, νεκρὸν ὡς
ζῶντα θήκη τελούντα: διὰ τούτου γὰρ ὁ ὑψηλὸς Θεός,
ἐπὶ γῆς βοηθεῖ ἡμῖν ὡς εὐσπλαγχνος βουλόμενος ἐλ-
κύσαι πρὸς τὸ ὕψος τοὺς αὐτῷ βοῶντας:

Ἄλληλοῦτα.

Ολος πέλει ἐνθάδε, καὶ τοῖς ἄνω ἐπίσης ἐστὶν, Ἱε-
ράρχης ὁ μάκαρ: Ζάκυνθος γὰρ σῶμα κατέχει, Πνεῦ-
μα δὲ αὐτοῦ ἐν Οὐρανοῖς ὑπάρχει, δι' ὃ ἐν ἄσμασιν
αὐτὸν τιμῶντες, προσβοῶμεν ταῦτα:

Χαῖρε σεπτῶν Ὁσίων ἀκρότης.
Χαῖρε σεμνῶν βροτῶν ἡ λαμπρότης.
Χαῖρε τῶν ἀπίστων πικρότατος ἐλεγχος.
Χαῖρε τῶν πιστῶν θησαυρὸς ὁ ἐξαιρέτος.
Χαῖρε Ἱεράρχα πάνσοφε τὸν Χριστὸν ὁ καθορῶν.
Χαῖρε προστάτα πάντων κράτιστε τῶν εὐτεβῶν ἐθνῶν.
Χαῖρε ὁ τῇ Τριάδι ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεῦων.
Χαῖρε ὁ σοῖς εἰκέταις πᾶσιν ἴασιν νέμων.
Χαῖρε, δι' οὗ διώκονται διίμωνοι.
Χαῖρε, δι' οὗ ἐδοξάσθη Ζάκυνθος.
Χαῖρε λαμπρὴ λύχνε τῆς εὐσεβείας.
Χαῖρε, στερρὴ τύπε τῆς Παρθενίας.
Χαῖρε, Πάτερ θεόσοφε.

Πᾶσαν χάριν ἐδέξω, ἐκ Θεοῦ ᾧ Τρισμάκαρ, τὰ ὑπερφυῆ πράττειν σημεῖα· βιώσας γὰρ ὡς σάρκα μὴ σκῶν, ἐφάνης πᾶσιν ὄντως βροτοῖς Ἄγγελος· πάντες δὲ Σε εὐφημοῦντες, φάλλομεν πρὸς Θεὸν ἐν πίστει οὕτως:

Ἄλληλούια.

Ρεῖθρω τῶν σῶν δακρύων, σὴν ψυχὴν ἐκλαμπρύνας, ᾧ Διονύσιε Ἱεράρχα· ἐδείχθης ὑπογραμμὸς πᾶσι τοῖς θέλουσι φθάσαι, ἐκ γῆς εἰς τὰ ἄνω. Ἡμεῖς δὲ ἐν ὕμνοις πολλοῖς γεραίροντες, σαφῶς βοῶμεν:

Χαῖρε τύπε ἀρετῶν παντοίων·

Χαῖρε χάριτος Θεοῦ δοχείον.

Χαῖρε Ἱεραρχῶν θεῖον ἐγκαλλώπισμα·

Χαῖρε Χριστιανῶν θαυμαστὸν διάσωσμη.

Χαῖρε, ὅτι ἰατρεύθησαν οὐκ ὀλίγοι ἀσθενεῖς·

Χαῖρε, ὅτι διεσώθησαν κινδυνεύσαντες πολλοί.

Χαῖρε ὁ ἐκ Στροφάδων τὰς ἀκρίδας διώξας·

Χαῖρε τῶν ἀλιέων τὰς σαγήνας πληρώσας.

Χαῖρε πιστοῖς ἱατρεῖον ἀμισθον·

Χαῖρε πηγὴ τεραστῶν ἀβήρητος.

Χαῖρε φωνὰς κακουχούντων ἀκούων·

Χαῖρε πληγὰς τῶν ψυχῶν θεραπεύων.

Χαῖρε, Μάκαρ Διονύσιε.

Σεισμοῦ προβλέπων τὸν τρόμον, ᾧ πιστῶν ἀντιλήπτορ, πρὸς Ματθαῖον καθ' ὕπνον ἐφάνης· καὶ Μονὴν φυλάξας ὡς φρουρὸς, μοναχὸν ἐκ πύργου πεσόντα ἐσώσας· οὕτως δὲ τὸ θαῦμα ὄντως γνωρίσας, ὡς πιστὸς ἐβόα:

Ἄλληλούια.

Τεῖχος εἶ τῆς Ζακύνθου, Ἱεράρχα Παμμάκαρ, καὶ πάντων τῶν εἰς Σε προσφευγόντων· ὁ γὰρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, πανεδοξασέ Σε Ποιητῆς Ἄγιε, ἀ-

φθαρτίσας Σου τὸ σκῆνος, καὶ πάντας Σοι προσβοᾶν διδάξας:

Χαῖρε ὁ κανὼν τῆς ἀγρυπνίας·

Χαῖρε ἡ εἰκὼν τῆς εὐπλαγχνίας.

Χαῖρε κηδεμῶν ἐνδεῶν ἐτοιμότητος·

Χαῖρε ἀσθενῶν Ἱατρός προθυμότητος.

Χαῖρε, Σὺ γὰρ ἠλευθέρωσας ἐκ τοῦ θανάτου πιστούς·

Χαῖρε, Σὺ γὰρ διέσωσας ἐκ τῆς θαλάσσης πολλούς.

Χαῖρε θνητῶν πασχόντων ὁ ἀκάματος ῥύστης·

Χαῖρε ὁ θείας Τριάδος πιστότατος λάτρης.

Χαῖρε εὐῶδες Ζακύνθου τὸ βλάστημα·

Χαῖρε εὐκλεές Αἰγίνης τὸ καύχημα.

Χαῖρε ὁ μύστης τῶν Θεοῦ Μυστηρίων·

Χαῖρε ἀκρότης πανευλαβῶν Ὁσίων.

Χαῖρε, Πάτερ θεόσοφε.

Υμνον δέξαι ᾧ Πάτερ, Σοῦ δεόμενοι ζήλω, τῶν πλήθει τῶν πολλῶν πρεσβειῶν Σου· ἐξάλειψον ἡμῶν πάθη δεινὰ, καὶ ἐχθρικῶν σῶσον προσβολῶν Ἄγιε, ἵνα ὑμνοῦμεν ἅπαντες, τὸν Ὑψιστον Θεόν, σὺν Σοῖ βοῶντες:

Ἄλληλούια.

Φωτὸς τοῦ Οὐρανίου, ἐρασθεῖς Ἱεράρχα, σὴν ψυχὴν ταπεινώσει ἐκόσμεις, νηστεῖαις δὲ σῶμα ἀγνίσας, ἀφθαρτον καὶ σῶον ἡμῖν ἀνεφάνη· δι' ὃ αὐτὸ ἀσπάζοντες, ᾠδὰς Σοι μελωδοῦμεν ταύτας:

Χαῖρε ὁδηγὲ λογικοῦ ποιμνίου·

Χαῖρε ᾧ πιστὴ θεράπων Κυρίου.

Χαῖρε εὐσεβῶν πανευφρόσυνον ὄραμα·

Χαῖρε τῶν πιστῶν εὐκλεέστατον δῶρημα.

Χαῖρε, ὅτι νοσημάτων ἀνεδείχθης ἱατρός·

Χαῖρε, ὅτι δεομένων ἀνεφάνης ἀρωγός.

Χαῖρε τῆς Ὁρθοδοξίας δεικνύων τὸ ὕψος·

Χαῖρε Μονῆς τῶν Στροφάδων τυγχάνων τὸ τεῖχος.

Χαῖρε ἀστήρ διαχέων ἀγνότητα·

Χαῖρε Ποιμὴν ἐρῶν ἀνθρωπότητα.

Χαίρε κρηπίς τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας·
Χαίρε θρονή κατ' ἐχθρῶν συμμορίας.
Χαίρε, Μάχαρ Διονύσιε.

Χάριν πλείστων θαυμάτων, εὐληφὸς Ποιμενάρχα,
ἐδόθης εὐεργέτης Ζακύνθου, καὶ πάντων ὁ Προστάτης
ἀνθρώπων, τῶν δεομένων Σου εὐλαβῶς, πρὸς οὓς ἀεν-
νάως δίδεις ἰάματα, ἀρδεύων δὲ τοῖς θαύμασιν, ἀκούεις
παρὰ πάντων οὕτως: Ἄλληλούια.

Ψάλλοντές Σου τὸν ὕμνον, εὐφημοῦμέν Σε πάντες,
Θιασώτην πιστὸν τοῦ Σωτῆρος· Σοὶ γὰρ χάριν δωρή-
σας πολλήν, ὁ δεσπότης πάντων ἐσαεὶ Κύριος, ἡγία-
σεν, ἐδόξασεν, ἐδίδαξεν βοᾶν σοι πάντας:

Χαίρε πηγὴ πολιτίμου μύρου·
Χαίρε Ἁγίων πάντων ὁ φίλος.
Χαίρε ὁ περιθεὶς τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος·
Χαίρε ὁ δοξασθεὶς τοῦ Θεοῦ τῆ χάριτι.
Χαίρε ἀρρήκτον διάσωσμα βασιλέων εὐσεβῶν·
Χαίρε καύχημα σεβάσιμον Ἱερῶν εὐλαβῶν.
Χαίρε ἀθανασίας ὁ ἀκήρατος οἶκος·
Χαίρε τῆς ἀφθορίας ἀναμφίβολος τύπος.
Χαίρε, δι' οὗ ἐθαύμασαν Ἄγγελοι·
Χαίρε, δι' οὗ ἐσώθησαν ἄνθρωποι.
Χαίρε χρωτὸς σταθερὰ Θεραπεία·
Χαίρε πιστῶν πρὸς Θεὸν ἡ πρεσβεΐα.
Χαίρε, Πάτερ θεόσοφε.

Ω Τρισόλβιον σῶμα, τὸ θαυματοπάροχον ὄντως
καὶ ἀγιώτατον πάντη· προσφέροντές Σοι τὴν δε λιτήν,
αἰτοῦμεν θεῖε τῶν κακῶν τὴν ἄφρσιν, καὶ αἰωνίου λύ-
τρωσιν κολάσεως, Θεῶ βοῶντες:
Ἄλληλούια.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΟΙΚΩΝ.

Διονυσίῳ τῷ σοφῷ καὶ ἀντιλήπτορι.
εἰσέρχῃ, ὁ δοξασθεὶς ἀνταξίως τῶν σῶν κόπων,
πῶς δεῖχθεις ἐν κόσμῳ πάντων ὁ σφωτάτος μερόπων.
» Δέξαι τὴν δέσπαι μου ταύτην, ὡς φόρον εὐλαβείας,
» Καὶ βοήθει μοι, ἀντιβολῶ, διὰ τῆς Σῆς πρεσβείας.
» Βοήθει καὶ τοῖς Ζακυνθίοις τοῖς τέκνοις Σου τοῖς φίλοις,
» Τοῖς τιμωσί Σε πανευλαβῶς ἐν ἕσμασι ποικίλοις.
» Βοήθει, Ἄγιε, καὶ πᾶσι λαοῖς τοῖς Ὀρθοδόξοις,
» Καὶ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους πρέσβευε τῷ Βασιλεῖ τῆς δόξης.»

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ὁ Ὑμνογράφος
Τοῖς Ὑμνοδοῖς καὶ Φιλεσώτοις.

Ὁὐκ ἄλλο τῆς ἱεράς ταύτης Ἀκολουθίας τὸ αἶτιον, πλὴν ὁ διάπυρος ἔρωσ, καὶ σέ-
βας τὸ θάβιατον πρὸς τὸν ἐν Ἱεράρχοις ὑπέρτιμον Διονύσιον, τὸν ἡμίτερον αὐτόχθονα,
προστάτην τε καὶ πρὸς Θεὸν πρόσθον ἀκούσαν. Κατιῶν δὲ προσίτι καὶ τῆς πρὸς
αὐτὸν οικειότητος, (ἦν γὰρ θεῖος μέγας Μιχαὴλ τῆ ἐμὲ τεκούσῃ, ὡς ἀδελφὸς κατὰ σάρκα
τῆς ταύτης πρὸς μητρὸς σεβασμίας μάμμης Σκουράς, τῆς ἐπιτατῆ τῷ ἀγγελικῷ οὐρανῷ
Σαλώμης μετακλιθείσης,) χάρις πως πληρῶσαι νενομίκα τοῦτ' ἐκταθείς τὸ πανηράτιον, εὐ-
λαβείας δῶκεν τῆς πρὸς τὸν θεῖον ἄνδρα τεκμήριον, καὶ συγγενείας, ὡς εἴρηται, λίαν τε
ὕμνῳ τοῖς ὕμνοδοῖς καὶ φιλεσώτοις χαρίζομενος· ἐν γὰρ Δικαίῳ ἐγκωμίοις λαοὶ εὐσεβεῖς εὐ-
φραίνονται (1) ὡπερ καὶ ἕτερος μετὰ ταῦτα τροπαρίῳ προσετίθη Κανών, εἰς ἕκαστον αὐτὸν
εὐχριστός, Νικολάου πρεσβυτέρου Γαβριηλοπούλου ποίημα (οὗ καὶ τὸ Ἀπολυτικίον), ἡμετέρου
πνευματικοῦ, ἀνδρὸς εὐγενεῖς, συνείσε, παιδείας, καὶ τῆς κατὰ Θεὸν πολιτείας διαπρέποντος·
ὅς καὶ πρωτεύων τέτακται διὰ τὸ τῆς ἱερωσύνης αἰδέσιμον· καὶ ὅτι μᾶλλον αἱ φίλον προ-
τιάζῃ τα τῶν φίλων· Δέξασθε τοιγαρὸν τοδε εὐμῶνός καὶ εὐσεβῶς, ἐφεξῆς δὲ καὶ τὴν κατὰ
Θεὸν καὶ πολιτεῖαν τοῦ Ἱερέρχου διεξοδικωτέραν ὄριαν διήγησιν ἀπλῆ τῆ φράσει, εἰς ἐπὶκου-
ον καὶ κοινήν ὀρέσειαν (2) καὶ μνήσθητε ἡμῶν ἐν τῇ κατ' ἔτος αὐτοῦ μνήμῃ, ὅπως ταῖς
τούτου εὐπροσδέκτοις ἐνταύθισι, σὺν ταῖς ἡμετέραις πρὸς Κύριον διήσσειν εὐριμεν τὸ θεῖον
ἔλεος. Ἐφρωθε, καὶ πνευματικῶς σκιρτῶντες πανηγυρίζατε.

Ἀπὸ Ζακύνθου ἔτος Θεοφανείας αὐγ'.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΥΜΜΑΧΙΟΣ.

Noi Giovanni Zancaropulo per Divina Misericordia
Protopapa del Zante.

Nella fatale passata Guerra fra le principali disavventure
arrecate a questa Isola del Zante, fu quella dello spoglio deplora-
bile dell' Ecclesiastiche ricche suppellettili, originato da un' im-
provvisa incursione di sette Galeotte Ottomane (comandate già
da Mostrino Corsale della Canca) nel Convento della Beata Ver-
gine gloriosa Maria a Strofadia. Il rapimento suddetto dell' Ec-

(1) Καὶ κατὰ τὸν Ναζιανζοῦ Γρηγόριον, «οὐδὲν ὅσως εὐφραίνει καλὸν φιλοκάλων· οὐδένα ὡς
πανηγυρίζειν πνευματικῶς τὸν φιλεσώτον.» (2) Ἐκδοθεῖσαν ὑπ' ἐμοῦ τῷ 1844. Σ. Ε.

clesiastiche spoglie, la schiavitù di 22. Monaci riuscì dovunque, e a Noi infelicissima; ma il prodigioso ricupero della Santa Reliquia di S. Dionisio Sicuro Vescovo d'Egina, che in detta chiesa si venerava, come singolar Protettore di quest' Isola, fu universal gaudio, e di nostra ben giusta consolazione. Grazia così segnalata viene riconosciuta dalla onnipotente Divina Destra la quale valendosi d'un mezzo opportuno, qual è quello della Cristiana divozione del Capitano Giovanni Ballovich Perastino, oprò un miracolo sì glorioso e celebre in queste parti. Come seguì la suaccennata preservazione del detto Santo Corpo, giova farne un sincero racconto per dar maggior risalto alla verità, lode, et applauso a chi merita. Passando per quelle rive il seguente giorno la pubblica Corvetta diretta dallo stesso Capitano Zuane Ballovich, ed al segno di pochi Monaci raccolti insieme in un nascondiglio. si accorse, e s'immaginò tosto di essere avvenuto qualche infortunio, e stimolato dagli atti di zelo, e Cristiana Carità, accostossi frettolosamente a porger loro soccorso. Alla prospettiva d'una sì cristiana, ed eroica risoluzione, tosto si diedero ad una precipitosa fuga le Galeotte Corsare, e temendosi il ritorno loro, furono con una molto compassionevole benevolenza accolti li smarriti infelici Monaci da esso Capitano Ballovich, e con una particolare divota umiltà fu dato ricetta dal medesimo al prefato Santo Corpo nella sua Camera, trasferendosi poi senza frapposizione di tempo al porto dell' Isola.

Non è possibil spiegare a sufficienza l' universal gradimento d'un azione cotanto benefica, a riflesso di che dall' universale di quest' isola vien congiunta ragione riconosciuto preservatore d'un tesoro sì rimarcabile. Finalmente per debitò indispensabile di grata riconoscenza al nostro degno benefattore, estendiamo la presente veridica narrazione con le presenti vere proteste per dover essere in ogni evento distinto con prerogative di merito particolare. In quorum fides.

Data dal Zante 21 : 7bre : 1720 :

Giovanni Zancarpulo Protopapa del Zante.

(Μετάφρασις.)

ΗΜΕΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΣΑΓΚΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΕΙΑ ΧΑΡΙΤΙ

Πρωτοπαπᾶς Ζακύνθου.

Κατὰ τὸν παρελθόντα καταστρεπτικὸν πόλεμον, μεταξύ τῶν ἄλλων πρώ-

τίστων συμφορῶν, τὰς ὁποίας ὑπέστη ἡ νῆσος Ζάκυνθος, συγκαταλέγεται καὶ ἡ ἀξιοδάκρυτος λαφυραγωγία τῶν πολυτίμων ἐκκλησιαστικῶν σκευῶν, προελθοῦσα ἐξ αἰφνιδίας ἐισβολῆς ἐπὶ τὰ θρωμανικῶν πλοίων (διοικουμένων ὑπὸ τοῦ Μοστρίνου πειρατοῦ τῆς Κόγκας) εἰς τὴν Μονήν τῆς θαυματουργοῦ Παναγίας Παρθένου Μαρίας ἐν Στροφάσιν. Ἡ εἰρημὴν διαρπαγὴ τῶν ἱερῶν σκευῶν, ὡς καὶ ἡ αἰχμαλωσίς 22 Μοναχῶν ἀπέβη θλιβερά, ἡμῖν δὲ ὀλεθρική· ἀλλ' ἡ θαυμασιὰ διάσωσις τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Διονυσίου Σιγοῦρου, Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης, τοῦ ἐν τῷ ῥηθέντι ναφ' λατρευομένου, ὡς τοῦ μόνου Προστάτου τῆς νήσου ταύτης, προὔξηνσε γενικὴν χαρὰν, καὶ ἡμᾶς ἰδίως τὰ μέγιστα καὶ δικαίως παρεμύθησε.—Χάρις τοσοῦτο ἀξιοσημείωτος ἀφείλεται εἰς τὴν παντοδύναμον θεῖαν Δεξιάν, ἥτις χρωμένη καταλλήλω μέσωσ, τῇ εὐσεβεῖ ἀπλοότητι τοῦ πλοιάρχου Ἰωάννου Μπάλοβιτς Περαστινοῦ, ἐτέλεσε θαῦμα μέγα καὶ περιλάλητον ἐν τοῖς μέρεσι τούτοις. Ὁφείλομεν δὲ νὰ ἀρχιθώμεν ἐν εὐλοκίᾳ τίνι τρόπῳ ἐγένετο ἡ διάσωσις τοῦ λειψάνου, ὅπως ἔτι μᾶλλον ἡ ἀλήθεια ἀναλάβῃ, καὶ ἀπονεμηθῇ δίκαιος ἔπαινος εἰς ὅτινα ἀνήκει.— Παραπλευούσης ἐκεῖσε τὴν ἐπιούσαν τῆς πολεμικῆς Κορβίτας τῆς διοικουμένης ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου Ἰωάννου Μπάλοβιτς, οὗτος ἐνόησεν ἐκ τινῶν σημείων ὀλίγων Μοναχῶν καταφυγόντων εἰς ἀπόκρυφόν τι μέρος, ὅτι δυστύχημά τι συνέβη, καὶ ἐμπορούμενος ὑπὸ τοῦ ζήλου τῆς χριστιανικῆς εὐσπλαγγχίας, προσήγγισε πάραυτα ὅπως παράσῃ τὴν συνδρομὴν του. Ἀπέναντι τοιαύτης χριστιανικῆς καὶ ἡρωικῆς ἀποφάσεως τὰ πειρατικὰ πλοῖα ἐτρέπησαν ἀμέσως εἰς φυγὴν, τοὺς δὲ τλαιπώρους Μοναχοὺς, ἐκπεπληγμένους ἐκ τοῦ τρόμου μήπως ταῦτα ἐπανίθωσιν, ὑπεδέχθη μετὰ συμπαθοῦς φιλοφροσύνης ὁ πλοίαρχος, καὶ μετὰ ἐξαιρετικῆς καὶ εὐλαβοῦς ταπεινώσεως ἐτοποθέτησε τὸ Ἅγιον Λειψάνον ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ αὐτοῦ δωματίῳ, καὶ μετεκόμισεν αὐτὸ ἔπειτα ἄνευ χρονοτριβῆς εἰς τὸν λιμένα τῆς νήσου.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγράψωμεν ἀρκούντως ὁποία τις ὑπῆρξεν ἡ γενικὴ χαρὰ ἐπὶ πράξει τοσοῦτω εὐεργετικῆ, προκαλεσάσῃ τὴν ἐκ μέρους τοῦ κοινοῦ τῆς νήσου ταύτης πάνδημον ἀναγνώρισιν αὐτοῦ, ὡς διασώσαντος τοιοῦτον πολυτίμον θησαυρόν.— Ἐν τέλει ἐξ ἐπιβαλλομένου ἡμῖν καθήκοντος εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν ἀντάξιον ἡμῶν τοῦτον εὐεργέτην, ἐκθέτομεν τὴν παρούσαν ἀκριβῆ ἀφήγησιν, ἐρειδομένην ἐπὶ ἀληθῶν μαρτυριῶν, ὅπως τυχοῦσης περιστάσεως ἀμειψθῇ ὁ ἐκθεις Μπάλοβιτς δι' ἐξαιρετικῶν τιμῶν.

Ἐν Πίττει τῆς ἀλθείας.

Ἐξεδόθη ἐν Ζακύνθῳ, τῇ 21 Σεπτεμβρίου 1720.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΣΑΓΚΑΡΟΠΟΥΛΟΣ,

Πρωτοπαπᾶς Ζακύνθου.

ΙΩΑΚΕΙΜ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ

ΚΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ.

Ἐλλογιμώτατε κύριε Σέργιε Χ. Παρτάνη, ὁ ἐν Ζακύνθῳ διατελῶν, τὸν ἐν Κυρίῳ ἡμῶν ἀγαπητὸν, χάρις εἴη τῇ Ἐλλογιμότητι αὐτῆς καὶ ἐρήνη παρὰ Θεοῦ. Ἐλάδομεν εὐμενῶς τὸ σταλὲν ἡμῖν ἐλλόγιμον υἱικὸν γράμμα τῆς καὶ ἡστημεν ἐπὶ τῇ δηλώσει τῆς ἐρετῆς ἡμῖν ἀγαθῆς αὐτῆς ὑγείας. Εἶδομεν καὶ ἦν δι' αὐτοῦ προτάγει ἡμῖν υἱικὴν ἀξίωσιν τοῦ χορηγήσασαι αὐτῇ ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχείων πληροφορίας περὶ τῆς γεννήσεως καὶ τῆς χειροτονίας τοῦ ἐν ἁγίοις Διονυσίου Αἰγίνης, ἅτε δὴ ἐφισμένη ἵνα θέσῃ ἐν τακτικῶν, ὡς γράφει, Συναξάριον εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Μάνεστη ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου, ἣν πρόκειται ἤδη ἐκδοῦναι εἰς τύπους ἢ αὐτῆς Ἐλλογιμότης. Καίτοι δὲ εὐχρίστως ἀπεδεξάμεθα τὴν ἀξίωσιν αὐτῆς, οὐδὲν ἤττον φιλοτιμούμενοι συντελέσαι τῇ φιλευσεβεῖ αὐτῆς πόθῳ, ἀλλ' ἐπειδὴ, ἕνεκα τῶν κατὰ καιρὸς ἐπισυμβάντων τοῖς Πατριαρχείοις, οὐ σώζεται δυστυχῶς τακτικῆ σειρά ἀρχείων καὶ ἐγγράφων, οὕτε κώδιξ τις τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἁγίου, διὰ ταῦτα μετὰ λύπης εἰδοποιούμεν αὐτῇ, ὅτι ἀδύνατον χορηγήσασαι ἐντεῦθεν πληροφορίαν τινὰ περὶ τῆς γεννήσεως, ἢ χειροτονίας, ἢ ἄλλης τινὸς περιστάσεως ἀφορώσης τὸν θαυματόδωρον Ἁγιον. Ἐν τοσοῦτῳ ἐκτιμῶντες ἐπαξίως τὴν τε ἤδη καταβαλλομένην περὶ τοῦ θέματος τούτου τῆς ἀκολουθίας αὐτοῦ εὐσεβῆ αὐτῆς προσπάθειαν, καθὼς καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν προσεδοθέντων ὑπ' αὐτῆς τοσοῦτων ψυχωρελῶν βιβλίων μακροῦς καὶ πολυτίμους αὐτῆς μόχθους, ἐπιστέφομεν τὴν περιπέθητον ἡμῖν αὐτῆς Ἐλλογιμότητα τοῖς δικαίοις ἐπαίνοις καὶ ταῖς ἐγκαρδίαις ἐλλογίαις τῆς πνευματικῆς ταύτης Μητρὸς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐξαιτούμενοι αὐτῇ ἀνωθεν ὑγίαν διηνεκῆ, εὐημερίαν καὶ ζωὴν μακρόδιον, ἵνα καὶ ἄλλων ψυχωρελῶν συγγραμμάτων τῆς ἐκδόσεως παραίτιος γένηται τοῖς Ὁρθόδοξοις.

Καὶ ταῦτα μὲν εἰς ἀπάντησιν ἀπὸ πατρικῆς εὐχαρίστου διαθέσεως. Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ τὸ ἀπειρον ἔλεος εἴη μετ' αὐτῆς.

ΑΩΘΕ Λύγούστου ις'.

ΙΩΑΚΕΙΜ ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ἐν Χριστῷ εὐχέτης.

